

"Heyecanlı, Romantik ve Seksi"
Gaelen FOLEY

www.facebook.com/groups/ekitaphane

CAROLINE LINDEN

"Bu kitabı elinizden bırakamayacaksınız"

Elizabeth BOYLE

LONDRA'DA BİR GECE

DÜK HAKKINDAKİ GERÇEKLER

LONDRA'DA BİR GECE

Tamamen işe dayalı bir pazarlık... ve saf ihtiras...

İhtirashlı bir aşkın, tadında bir erotizm ile anlatıldığı tarihsel bir roman.

Aşk öyküleri olgun ve sevgi doludur.

Bu kitap, babalarının annelerinden evvel, başka bir kadınla evlenmiş ve hâlâ boşanmamış olmasından dolayı, unvanları ve mirasları tehlikeye düşen üç erkek kardeşin yaşadıkları olaylar dizininin bir başlangıcıdır... Evet, bu durum iki eşlilik şeklinde isimlendirilebilecek kadar utanç verici bir tabirle de adlandırılabilir. Ve sevgili yaşlı babaları onlara bu durumu ölüm döşeğine girene kadar açıklamamıştır...

İki hukuk savaşı, Leydi Francesca ve Lord Edward'ın arasındaki fikir ve irade çatışmasıyla kesişir. Edward bu skandal su yüzüne çıkınca, kendisini nişanlısı tarafından terk edilmiş bir halde bulur. Ancak Leydi Francesca'ya hissettiği çekimden dolayı mutludur. Hisleri karşılıklıdır ve aşk bu hikâyenin özünü oluşturmaktadır.

18. yüzyıl İngiltere'si... Dükler, lordlar, düşesler ve leydilerin yaşadığı dışarıdan bakıldığında karanlık gibi görünse de, renkli ve hareketli bir yaşam.

Bir lord ve leydinin sıra dışı aşkları... Geç gelen itiraflar... Dönemin baskıları... Ailevi zorluklar...

Caroline Linden, her eserinde olduğu gibi, bu kitabında da, nefes kesen bir aşk romanı yaratmış.

Elizabeth BOYLE

Facebook.com/bohemkitap

Twitter.com/bohemkitap

ISBN: 978-605-5993-49-8

9 786055 993498

Bölüm 1

Durham Dükü ölmek üzereydi. Bu açıkça dillendirilmiyordu ama herkes durumun farkındaydı. Sessiz adımlar ve fısıldanan emirlerle, hizmetkârlar yas tutmaya çoktan hazırlanmaya başlamışlardı. Avukat yönlendirilmişti. Biri orduda, diğeri Londra'da olan dükün oğullarına, eve çağrı mektupları acilen gönderilmişti. Durham da bizzat ölümünün yakın olduğunu biliyordu ve ani kalp kriziyle acılara boğulduğu önceki akşama kadar, cenaze düzenlemelerini kendisi onaylamaktaydı.

Edward de Lacey babasının uyuklayışını seyretti, bir deri bir kemik, iki büküm beden solumaya çabalarken yastıklarla desteklenmişti. Doktor ona artık umut olmadığını ve sonun yavaş yavaş yaklaştığını net bir şekilde söylemişti. Edward babasını kaybettiğine çok üzülecekti ancak dükün dünyada geçireceği zaman diliminin sonuna geldiği açıktı.

Durham kımıldandı. Hafif sesle, "Charles?" dedi. "Sen misin?"

Edward öne doğru eğildi. Alçak sesle, "Hayır efendim," dedi. "Henüz gelmedi."

Babası, "Charles'la... konuşmam... gerekli," diye inledi. "Benim..." Tek elini havaya kaldırdı ve Edward'ın elbisesinin kolunu hafifçe yakaladı. "Charles'ı getir... bunu yapmalısın."

Edward, her ne kadar böyle bir şeyden emin olmasa da, "Yola çıktı," dedi. Mektubu ağabeyine mümkün olan en ağır dille

yazmıştı. Bu sadece mektup eline ulaştıktan sonra bir işe yarardı. Hatta o an dahi, yola gerçekten çıkmayı bir tarafa bırakın, eve hemen gelmesi gerektiğini anlayamayacak kadar sarhoş olabilir. Edward babasının elini kendi avucuna aldı ve beklentisinden ziyade umudunu ifade etti. "Her an burada olabilir."

Durham, huysuz bir tavırla, "Ona söylemeliyim..." diye mırıldandı. "Hepinize..."

Edward bekledi ama babası sadece gözlerini kapatmakla yetindi, ızdırap çekiyor gibi görünüyordu. Edward istem dışı ufak bir öfke hissetti; her ne kadar dükkân her istediğinde orada bulunan kendisi olsa da her zaman Charlie, ilk oğul önce geliyordu. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Babası ölüme gittikçe yaklaşırken böyle bir şey düşünmek uygun değildi. "Bana söyleyin efendim," diye fısıldadı. "Charlie'ye ben aktarırım, yani olur da..." *Yani olur da zamanında burada olmazsa.* "Vefat etmeniz durumunda, gelir gelmez söyleyeceğiniz şeyi öğreneceğine sizi temin ederim."

Dükün sesi yumuşak çıktı, "Evet..." dedi. Kelimeler ağzında geveleniyordu. "Öleceğim. Yakında. Ama... bunu... Charles'a söylemeden asla." İç çekti ve o kadar hareketsizleşti ki bir an için Edward en kötünün olduğundan korktu, ta ki babasının göğsünün ilk yükselişi hâlâ hayatta olduğunu ispatlayana kadar.

Odanın sessizliğinde, uzaklardan gelen bir gürültü işitildi. Edward çakıl yolda toynak sesleri işitti, babası da o an yatakta doğrulmuştu. "Charles," diye inledi. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Charles mı geldi, Edward?"

Edward büyük bir aceleyle pencereye koşturmuştu ki, binicinin kırmızı paltosunun evin önündeki sütunlu girişin altında gözden kaybolduğuna şahit oldu. "Gelen Gerard, Baba."

Durham, bir kez daha kendisini yastıklar arasına bırakarak, "Ah," dedi. "Gerard iyi bir oğlan."

Edward babasının maskelenen hayal kırıklığına alaycı bir tavırla gülümsedi. En azından küçük erkek kardeşinin evde olduğuna memnundu. “Gidip onu hemen getireceğim.”

Durham, “Öyle yap,” diye mırıldandı. “Onu görmekten çok memnun olacağım. Ve Charles... Charles da kısa sürede burada olacak mı?”

Edward, kapıdan dışarı süzülürken tekrar, “Her an gelebilir,” dedi, ardından yerini doktorun alabilmesi için kapıyı tuttu. Erkek kardeşi merdivenleri koşar adımlarla tırmanırken, Edward da basamakların tepesine tam zamanında erişti.

Gerard, “Çok mu geç kaldım?” diye sordu.

Edward başını olumsuz manada salladı.

Gerard derin bir nefes verdi ve tek elini başının üzerine kaldırdı. Koyu renk saçları terden sıırıslılandı ve baştan aşağı toz kaplanmıştı. “Tanrı’ya şükür. Tüm gündür at üzerindeydim; zavallı hayvanı neredeyse öldürüyordum.” Edward’a baktı. “Ya Charlie?”

Edward, koridordan aşağı birlikte yürürlerken, “Her zamanki gibi, ondan eser yok,” diye mırıldandı. “Babam iki gündür onun adını sayıklıyor.”

“Pekâla, bazı şeyler hiç değişmiyor.” Gerard iç çekti ve paltosunun birkaç düğmesini çözdü. “Yıkanmalıyım.”

Edward başını salladı. “Odaların tümünü hazırlattım. Ama Gerard, acele et.”

Kardeşi yatak odasının eşiğinde durakladı. “Yani gerçekten de ölüyor, öyle mi?”

Bu imkânsız görünüyordu, hatta Edward’a bile. Durham önemli bir insandı, oğulları kadar sağlıklı ve gözü pekti. Düşes’in yirmi yıldan da uzun süre önce ölümünden bu yana, hane halkı erkek meşgalelerinin peşinde koşmuştu ve bu uğraşlarla hiç kimse Durham’dan daha çok uğraşmamıştı. Edward neredeyse on sekizine geldiğinde, erkek kardeşlerden hiçbirisi hâlâ babasından daha iyi atış yapamamaktaydı. Ayrıca ancak

Ekselansları yetmiş yaşında kötü bir şekilde düşüp sırtını incitiktikten sonra doktoru tarafından ata binmesi yasaklanmış, oğulları da bu şekilde onun önüne geçebilmişlerdi.

Ama şimdi Durham seksenindeydi. Yaşlı bir adamdı ve yılın büyük kısmını ölümü bekleyerek geçirmişti. Gerard ise yaşanan bu gerilemeyi görmemişti. Kardeşinin sorusuna, "Evet, gerçekten ölüyor," karşılığını verdi. "Eğer bu son gecesi olursa, hiç şaşımam."

Gerard hasta odasına birkaç dakika sonra yavaşça girdiğinde, Edward çoktan pencerenin yanındaki nöbet noktasında yerini devralmıştı bile. Durham ona, Charlie'nin gelişini hemen o dakika kendisine iletmesi için, orada beklemesini söylemişti. Babasının Charlie'ye bu kadar umutsuzca söylemek istediği şeyin ne olduğunu merak etti; Tanrı biliyor ya, Charlie son on yıldır dükün söylediklerini pek umursuyor sayılmazdı ve hâlâ da aynı şekilde davrandığı açıktı. Ancak Durham'ın varisine söyleyeceği son sözleri her neyse, bunların büyük bir önem taşıdığı aşikârdı. Dük, Gerard'ın içeri girişiyle birlikte oluşan kapı gıcırtısını işitince, tekrar yerinden fırladı ve "Charles?" diye seslendi.

"Hayır Baba, ben Gerard." Gerard'ın yumuşak ses tonunda en ufak bir gücenme ya da üzüntü mevcut değildi. Yatağa doğru yaklaştı ve babasının elini tuttu. "Edward bana senin hasta olduğuna dair bir takım saçma sapan şey yazdı," dedi. "Ona haddini bildirmeye geldim."

Dük acı içerisinde, "İyi ama neden *Charles*'ı da yanında getirmedin," diye fısıldadı. "Ah, çocuklar. Charles'a söylemeliyim... beni affetmesini istemeliyim..."

Bu yeni bir şeydi. Edward, Gerard kendisine meraklı bir bakış atarken, pencere önündeki nöbet noktasını terk etti. "Affını mı baba?"

Dükün gözünden aşağı bir yaş damlası, içeri çöken yanığında parıltılı bir iz bırakarak aşağı doğru aktı. "Hepinizden

özür dilemeliyim. Bilmiyordum... Eğer o günlerde bilseydim... Sen, Gerard, iyi şeyler başardın –hep de öyleydin– ve Edward da Leydi Louisa’yla evlenecek... Ama Charles, Charles ne yapacağını hiç bilmeyecek...”

“Ne demek istiyorsun?” Edward erkek kardeşinin soğukkanlılığını, hatta ses tonunu takdir etmek zorunda kaldı. Dükün tutumu insanın sırtındaki tüyleri diken diken ediyordu.

“Edward...” Durham ona kuvvetsizce uzandı ve Edward yaklaştı. Yatağın yanında diz çöktü, dükün titrek sesini daha iyi işitebilmek için öne doğru uzandı. “Senin beni affedeceğini biliyorum ve hatta bundan sonra ne yapacağını bileceğini... Beni affet, bunu sana daha önce söylemeliydim... çok geç olmadan evvel...”

“Bana ne söyleyeceksin Baba? Çok geç olan da ne?” Edward içindeki endişe duygusunu bastırmaya çabaladı. Arkasında, Gerard doktora dışarı çıkmasını fısıldadı.

Dük, kulakları tırmalayan bir sesle, “Charles’a söyle...” dedi. Nefesinde kaygı verici bir çatırtı yankılandı. “Charles’a... üzgün olduğumu söyle.”

Edward, “Geldiğinde bunu ona bizzat sen söyleyeceksin,” dedi. Gerard iki adımda odanın diğer ucuna ulaştı, Londra’dan gelen yola pencereden bakarken başını olumsuz manada salladı. Edward tekrar babasına döndü. “Dinlenin efendim.”

“Dinlenmek!” Durham öksürdü, tüm bedeni şiddetle sarsıldı. “Siz beni affettiğinizi söyleyene kadar asla...” Edward’a bakarken mavi gözleri neredeyse yabaniydi.

“Ben,” Edward ona baktı. “Evet. Bu her ne içinse Baba, seni affediyorum.”

Dük, “Gerard!” diye haykırdı.

“Sizi affedeceğimi biliyorsunuz efendim.” Gerard tekrar yatağın yanına gelmişti. “Ama hangi günahınız için?” Şimdi şaka dahi yapamıyordu. “Denedim...” Dükün sesi şiddetini yitirdi. “Avukat... anlatacak... Üzgünüm...” Durham bundan

sonra bir daha anlaşılır şekilde konuşmadı. Günün geri kalanında bilinci yerine gelip gitti ve nihayetinde son nefesini gecenin en karanlık saatlerinde verdi. İşkence yüklü solunum sonunda durduğunda, Edward yatağın yanındaki sandalyeye yığılıp kaldı ve sessizliği dinledi. Gerard birkaç saat öncesine kadar onunla birlikte oturmaktaydı ama sonunda tüm gün süren zorlu yolculuktan bitap düşerek yatağına gitmişti. Doktor uyuyalı ise uzun zaman olmuştu, Edward da onu uyan-dırmak için bir sebep görmemişti. Durham uzun ve dolu dolu bir hayat yaşamış, bunun son birkaç ayını acı içerisinde geçirmişti. Artık huzur içerisinde olması bir lütuftu.

Yavaşça, sandalyesinde doğruldu ve babasının elini tutmak için uzandı. Hâlâ sıcaktı; aynen geçen sene, tüketen hastalık dükü pençesine aldığı ve etini büzüştürdüğündeki gibi bir his veriyordu. Ama en ufak bir kuvvet yoktu ve bir daha da olmayacaktı. Alçak sesle, “Huzur içerisinde yat Baba,” dedi ve gevşek eli tekrar babasının göğsüne bıraktı.

Dükün avukatı, Bay Pierce, ertesi gün geldi. Durham’ların işleriyle yirmi yıldan daha uzun bir süredir o ilgileniyordu, aynen kendisinden evvel babası ve büyükbabasının yaptıkları gibi. Arabası basamakların önünde durduğunda, Edward giriş koridorunda onu beklemekteydi.

Pierce, kapıdaki siyah çelenge göz atarak, “Görüyorum ki işe başsağlığı dilemekle başlamalıyım,” dedi. “Kaybınız için çok üzgünüm lordum.”

“Teşekkür ederim.” Edward başını eğerek selamladı.

“Ekselansları her zamanki gibi tüm talimatları gönderdi. Bir gün geciktim, size vermek üzere yanımda getirmemi istediği şeyleri toparlamakla meşguldüm.” Pierce durakladı. “Siz hazır olduğunuzda başlayabiliriz.”

“Ağabeyim, Lord Gresham henüz burada değil. Albay de Lacey ve ben, onsuz devam etmemizi gerektirecek bir telaş

içerisinde değiliz.”

Pierce başını sallayarak onayladı. “Nasıl isterseniz efendim.”

“Tek bir şey var.” Edward tek elini havaya kaldırdı. “Babam son günlerine doğru oldukça telaşlıydı, bize kendisini affetmemiz için yalvarıp duruyordu ama işlediği günahın ne olduğuna ilişkin tek kelime etmedi. Bize bunu sizin açıklayacağınızı söyledi.”

Pierce şaşırmış göründü. “Size, size söylemedi mi?”

“Neyi söylemedi mi?” Gerard kırmızı ceketinin düğmelerini ilikleyerek merdivenlerden inmekteydi. “Şu gizemli günahı mı?” Edward başıyla tek bir kez onayladı ve Gerard delip geçen bakışlarını tekrar Bay Pierce’a odakladı. Olağan aceleci tarzıyla, “Durham’ın bununla ne demek istediğini biliyor musunuz?” diye sordu.

Bay Pierce’ın gözleri ikisi arasında gidip geldi. “Evet,” dedi. “Sanırım biliyorum. Diğer bir çok şeyin yanı sıra yanımda Ekselansları’nın yazdığı bir mektup da var, bu her şeyi açıklayacak, tabii ne kadar açıklanabilirse o kadar. Ancak bunu ve bir de Ekselansları’nın vasiyetini hep birlikte dinlemeniz için Lord Gresham’ı da beklememiz gerektiğini düşünüyorum.”

Gerard, “Gresham’ın yolu ne zaman Sussex’e düşer, Tanrı bilir,” dedi. “Kardeşim ve ben bunu şimdi duymayı tercih ederiz.”

Edward, avukat kendisine soru dolu bir bakış atınca, “Evet,” dedi. O ve Gerard Durham’ın ne demek istediğini tahmin edememişlerdi ve bu durum Gerard’ı olduğu kadar kendisini de rahatsız etmekteydi. Kahvaltıda, Durham’ın bu görevi avukatın üzerine atmasının, konunun hiç şüphesiz mirasla alakalı olduğu sonucuna varmışlardı. Belki de babaları vasiyetine bir takım sıkıntılı şartlar koymuş ya da beklenmedik bir takım bağışlarda bulunmuştu, ancak bu, her şey gibi, tamamen Durham’ın değiştirme yetkisindeydi ve herhangi bir af gerektirmiyordu. İkisinin de kafaları inanılmaz derecede karışmıştı ve

bu sorunun yanıtını öğrenmeye de sabırsızlanıyorlardı.

Bay Pierce derin bir nefes aldı. “Ekselansları bunu hepini-
zin aynı anda duymanızı istedi, hepinizi etkilediği için, üçünü-
zün birden.”

Gerard, “Bakın Bay Pierce,” diye araya girdi.

Edward, çok daha nazikçe, “İzninizle,” diye ekledi. “Bu
konuda biz beklemek istemiyoruz.”

“Babanız...”

Edward, “Öldü,” dedi. “Sanırım artık ağabeyimin emri
altındasınız, şu an için.”

Durham’ı, Edward’ın yönettiğini herkes biliyordu, hatta
bahçede çiçeklerin nereye dikileceğine kadar. Herkes
Charles’in, yeni dükün işlerine hangi avukatın bakacağına en
ufak bir önem vermediğinin farkındaydı. Eğer Edward Pierce’ı
defetmek istese, Charles itiraz etmek için parmağını dahi
kımıldatmazdı. Ve Bay Pierce, Durham’ın yasal işlerini yürüt-
menin ne kadar kazançlı olduğunun bilincindeydi. Sadece
kısa bir süre için tereddütte kaldı, Edward’dan Gerard’a,
sonra tekrar Edward’a baktı.

Avukat alçak sesle, “Sorun şu ki,” dedi, “bu iyi betimlen-
miş bir problem değil; yıllar, yıllar önce yaşanan olaylardan
kaynaklanmakta ve bunca zamanın ardından düğümü çözmek
de çok zor.”

Gerard, “Ne düğümü?” diye homurdandı.

Bay Pierce, her bir kelimeyi büyük bir dikkatle seçerek,
“Ortada,” dedi, “çok küçük bir fırsat, *uzak* bir olasılık var, ama
bunu görmezden gelmek de imkânsız...”

Edward, adam tekrar duraklayınca, sertçe, “Neyi?” diye
dörtükledi. Bunun içindeki kötü hissin yok olmasına hiçbir
yardımı olmuyordu.

“Sizin –yani hepinizin demek istiyorum– tüm mirasınızı....
alamayabileceğiniz... olasılığını.”

“Ne?”

“Açıklayın.” Edward, Gerard’ın ani çıkışını yatıştırmak için tek elini havaya kaldırdı. “Nedenmiş?”

Bay Pierce onun soğuk ses tonu karşısında irkildi. “Ekselansları merhum anneniz, düşesle evlenmeden evvel evliymiş” dedi, neredeyse fısıldamaktaydı. “Uzun süre önce.” Durdu. “O ve genç leydi evliliklerinin düşüncesizce yapılmış bir gençlik hatası olduğuna karar vermişler ve yollarını ayırmışlar.” Bir sessizlik daha. “Ama... boşanmışlar.”

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Anlatılanlar Edward’ın aklına göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede hücum etti. Yüz ifadesi, yaşadığı dehşeti net bir şekilde vurgulayan kardeşine baktı. Ulu Tanrım. Eğer Durham evli idiyse... Eğer ilk karısı tekrar evlendiğinde hâlâ hayatta idiyse... yani *onların annesiyle* evlendiğinde...

Avukat hâlâ konuşuyordu. “Maalesef, dükün aldığı son mektuplar bu evliliğin Ekselansları’nın olduğuna inandığı şekilde unutulmadığım net bir şekilde gösterdi. Ayrıca o hanımın hâlâ hayatta olabileceğini de zımnen ifade etti. Ekselansları onun yerini bulmak için büyük bir çaba ve para harcadı...”

Gerard kaygılı bir sesle, “Yani siz,” dedi, “babamızın *iki eşli* olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Bay Pierce’in alnında ter damlacıkları belirdi. “Bu henüz ispatlanmadı.”

“Ama bu bariz bir olasılık.” Gerard adama tek parmağını uzattı. “Ve sen bunu bize söylemedin!”

“Yapmamam net bir dille emredilmişti, efendim!”

Edward, “Mektuplarda ne deniliyor?” diye sordu. Kendini sersemlemiş hissediyordu. Gerard’ın bunu bilmiyor olması normaldi; Gerard iki ay evveline kadar İber Yarımadası’ndaydı, ardından Dover’de alayına katılmıştı. Durham’ın bu durumu, bariz varisi olan Charlie’den dahi gizlemiş olması anlaşılır bir durumdu. Charlie ne bunu hoş karşılar ne de

sorunun kökenine inilmesinde yardımı olurdu. Ancak babası bu korkunç sırrı *ondan*, yanında kalan, mülkünü yöneten, her akşam onunla yemek yiyen, hastalığının son günlerinde onunla ilgilenen oğlundan, saklamıştı. Oysa Edward, Durham'ın onca insan arasından sırrını paylaşacak kadar güvenebileceği tek kişinin kendisi olacağını düşünmüştü.

Görünüşe bakılırsa yanılmıştı.

“Ekselansları'nın emrettiği üzere, hepsini beraberimde getirdim.” Bay Pierce şişkin omuz çantasını özür dilercesine işaret etti. “Lordum, sanırım düğ sorunu kendi başına çözme-yi ve üçünüzü bu sıkıntıdan uzak tutmayı istedi.”

Edward için için, bu ne kadar da çok işe yaradı, diye düşündü. Duygularını büyük bir çabayla perdeleyerek, “Onlara sonra bakacağız,” dedi. Elinin tek bir işaretiyle uşak öne doğru çıktı.

Pierce eğilip selam vererek, “Teşekkürler lordum,” dedi. Uşağın ardından merdivenleri tırmandı, rahatladığı hızlı adımlarından belliydi. Edward, dönüp koridordan çıkan erkek kardeşinin arkasından ilerledi. Çalışma odasına girdiğinde, Gerard çoktan kendisine bir içki hazırlamaya başlamıştı.

Gerard, “Lanet olası düzrü,” diye homurdandı.

“Babam mı, avukat mı?” Kapıyı arkasından kapattı. Hizmetkârları daha fazla heyecanlandırmanın bir anlamı yoktu.

“İkisi de.” Gerard brendisini tek yudumda mideye indirdi ve bir daha doldurdu. Tek kaşını kaldırarak başını sallayan Edward'a baktı. “Ama daha çok Babam sanırım. Aklından ne geçiyordu ki?”

“Hiçbir fikrim yok ve ben sürekli olarak yanı başındaydım.”

Erkek kardeşi ona baktı, gözlerinde özür ifadesi dans ediyordu. “Öyle demek istemedim. Sadece... Hangi aptal böyle bir şeyi sır olarak saklar ki?”

Edward, "Aptal görünmek istemeyen bir salak," dedi. "Ya da hâlâ her şeyi kontrol edebileceğini düşünen yaşlı bir aptal."

Gerard, "Şerefsizler," dedi ve Edward yüksek tonla dile getirilen bu kelimeyle irkildi. "Eğer şu kadının hayatta olduğu ortaya çıkarsa o şerefsiz biz oluruz. Bunca şey" –elini odayı, evi, araziye gösterir tarzda şöyle bir savurdu– "başka birisine gidecek." Sustu. "Kime gidecek? Anımsamıyorum bile."

Edward iç çekti, bunu düşünmek dahi istemiyordu. Durham'ın Charlie olması gerekirdi. "Uzak bir kuzene. Sanırım adı Augustus'tu."

Gerard, "Belki şu mektupları gönderen de odur," dedi.

Düşünceler zihnine hücum ettikçe, "Belki. Belki kadının bizzat kendisidir. Belki çocuklarıdır. Ulu Tanrım," dedi. "Sence babamın başka çocukları yok mudur?"

"Bu nasıl bir kargaşa yaratır ama?" Erkek kardeşi sert bir kahkaha patlattı. "Bunca zamandır ortaya çıkmamaları oldukça garip."

"Babamızın onların varlığından bugüne kadar bahsetmemiş olması aslında oldukça garip." Edward, annesinin tasarladığı ve diktiği, kendisinin de bakımını üstlendiği verimli bahçelere tepeden bakan uzun pencereye doğru ilerledi. Kendisini bu bahçelerde evinde ve huzurlu hissediyordu, yani genelde. Tüm bunların elinden bir anda çekilip alınabileceği ve başkalarına verilebileceğini düşününce göğsünü şiddetli bir öfke kavurdu. Hayatını burada geçirmiş, gereken her şeyi bizzat yapmıştı. Ona orada ihtiyaç vardı. Durham olmasa, o ne olurdu, nereye giderdi? Nişanlısı Leydi Louisa Halston'un yüzüne nasıl bakacak, artık Durham Dükü'nün erkek kardeşi Lord Edward de Lacey olmadığını, malı mülkü olmayan evlik dışı bir adam olduğunu nasıl söyleyecekti? Babasının iki eşliliğinin yaratacağı skandal muazzam olacaktı. Louisa'dan bu dedikoduya göğüs germesini nasıl isteyebilirdi? Durham'ın önceki evliliğini, her an gün yüzüne çıkabileceğini ve hayatlarındaki

her şeyi altüst edeceğini bile bile, bir sır olarak saklaması hayrete düşürücüydü. Şu anda dükün ölmesinden neredeyse memnun gibiydi, çünkü yaşasaydı babasına sarf edeceği kelimelerden dolayı kendisini cehenneme mahkum edeceği bir gerçektir.

Gerard da onun yanına yaklaştı. Bileğinin tek bir hareketiyle içkisinin geri kalanını kafasına dıktı. "Charlie'yi bulmalıyız."

Edward, "Bulalım ki bilge görüşlerini ve yönlendirmelerini bize sunabilsin, sorunla ilgilenmek için tüm gücünü sarf edebilsin, öyle mi?" diye ağzında geveledi.

Gerard homurdandı. "Pek sayılmaz. Ama bu aynı zamanda onun da sorunu, onun kaybedecekleri sen ve benimkilerden daha fazla."

"Bu ne zaman onun için sorun oldu ki?" Ama erkek kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Tabii ki tüm bunları Charlie'ye anlatmalıydılar ve eğer Charlie babasının ölümünde dahi Sussex'e gelme zahmetini gösteremiyorsa, görünüşe bakılırsa onlar ona gitmek zorunda kalacaklardı. Ve belki de bu ağabeylerini içinde kişisel haz barındırmayan bir takım adımlar atmaya yönlendirebilirdi. Belki de Durham Charlie'nin affı için bu yüzden bu kadar umutsuzca yalvarmıştı; en büyük oğlunun hayatının adını, namını ve servetini kaybetmesi durumunda nasıl korkunç derecede değişeceğinin çok iyi farkındaydı.

Ne yazık ki, her ne kadar babaları onların tüm bu olanlarla başa çıkmakta çok daha başarılı olacaklarını düşünmüş gibi görünse de, kendisi ve Gerard aynı kaderin acısını yaşayacaklardı.

Çünkü eğer Durham üzerinde sahip oldukları hakka düşürülen gölgeyi çürütemezlerse, hepsi her şeylerini kaybedeceklerdi.

Bölüm 2

Charlie'yi bir kumarhanede ya da genelevde değil, kendi yatağında sakın sakın uyurken buldular. Tabii ki odadaki boş şarap şişelerinin sayısına ve geride bırakıldıkları bariz olan kadın elbisesi parçalarına bakıldığında, Edward onu yalnız yakalamış olmalarının sadece şans olduğunu tahmin etti. Ama yine de, onu ait olduğu yerde bulmaları iyi olmuştu.

“Uyan Charlie.” Gerard yatak odasını arşınladı, yorgani savurup açtı ve büyük gürültü çıkarttı. Edward endişelenen uşağı yatıştırmak için durdurdu, onun birkaç adım arkasındaydı. Zavallı adamı, Lord Gresham'ı rahatsız etmelerine göz yumduğu için işten çıkartılmayacağı garantisini verdikten sonra, sıcak çay getirmesi için dışarı yolladı ve aynen Gerard gibi Charlie'yi uyandırmak için elinden geleni yaptı.

Charlie homurdandı ve arkasını döndü. “Gidin,” diye inledi. “Ben hastayım.”

“Bunu görebiliyoruz.” Gerard şezlongdan bir şey aldı ve havaya kaldırdı: ipek bir kadın çorabı. “Besbelli ki ölümün eşiğindesin.”

Charlie gözlerini kısarak çoraba baktı, sonra tekrar gözlerini kapattı. “Agatha'nın. Sadece o menekşe rengi giyer.”

“Ve sanırım frengiyi, veremi ya da seni her ne hasta ediyorsa onu veren de Agatha'ydı.”

“Başım ağrıyor, seni lanet olası salak.”

Gerard homurdandı. Edward ona teskin edici bir bakış attı. Bu arada kendine bir sandalye belirlemiş, bunu yatağın yanına çekmişti bile. “Kısa sürede iyileşsen iyi olur Charlie. Sana iletceğimiz daha büyük bir sorun var.”

“Ne? Oh evet, Babamla ilgili notunu aldım.” Charlie gözlerini tekrar açıp kırıştırdı. “Sanırım son saygımı göstermek için çok geç kaldım.”

Edward soğuk soğuk, “Gerçekten öyle,” dedi. “Birkaç gün kadar.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Pekâla, yaşlı adam son bir kez benimle uğraşmak zorunda kalmadığı için yattığı yerde daha çok huzur bulacak.”

Edward, “Tam aksine,” diye karşılık verdi. “Son saatlerinde umutsuzca seni sordu.”

Kısa bir an için Charlie’nin suratı ifadesizleşti ve Edward babası ve erkek kardeşi arasında neler olup bittiğini bir kez daha merak etti. Ama Charlie sadece omuz silkmekle yetindi, suratı tekrar gevşedi. Arkasına bir yastık daha tıktı ve kendisini yukarı doğru birazcık iteledi. “O zaman ben de onun hayaletini tetikte bekleyeceğim, onu son bir fırça atma şansından yoksun bıraktığım için mutlaka gelip sonsuza kadar beni rahatsız edecektir.”

Gerard, “Böyle bir şeyi kesinlikle hak ettin,” dedi. “Ona senin yolda olduğunu söylemek zorunda kaldık.”

“Hiç kimse sizden benim için yalan söylemenizi istemedi.” Charlie ona küstah bir bakış attı. “Bu sadece koleksiyonuma girecek diğer bir günah: Durham’ı ölüm yatağında hayal kırıklığına uğratmak.”

Gerard ona inanmaz gözlerle baktı. “Baban için en ufak bir üzüntü dahi hissetmiyor musun?”

Charlie, ağzını bükerek, “Kesinlikle,” dedi. “Çoktan ölüp gömüldüyse, benim tarafımdan affedilmek için ayaklarıma kapanma şansı kalmadıysa, neden beni hasta yatağımdan kal-

dırmak zorundasınız ki?”

Gerard, “Bana o kadar da korkunç hastaymışsın gibi görünmüyorsun,” diye homurdandı.

Edward, “Kes şunu,” diyerek araya girdi. Charlie’nin gözlerinde asabi bir ışıltı vardı, uşak içeri elinde çay tepsiyle sessizce girince, Charlie kendisine bir bardak doldurmak için doğruldu ve büyük bir hevesle içti. Çaydanlıktaki şey aslında brendi olmadığı sürece, bu onun olağan davranış tarzı değildi. Edward ayağa kalktı, kapıyı hizmetkârın arkasından sıkı sıkı kapattı. Hepimizin –üçümüzün– ciddi bir sorunu var, bu konuda doğru zamanlama ve gizlilik ise hayati.”

Charlie arkasındaki yastıklara yaslandı, yine yorgun görünüyordu. “Neymiş bu? Çözümlemesinde hiçbir yardımımın olmayacağından eminim.”

Edward sertçe, ağabeyinin sorumluluğu tamamen üzerinden atma girişimini görmezden gelerek, “Babamızın bir takım sırları olduğu ortaya çıktı,” dedi. “Atmış yıl kadar önce yapılan gizli bir evlilik. O ve evlendiği kadın bunun bir hata olduğuna karar vermişler ve herkes kendi yoluna gitmiş.”

“Gerçekten mi?” Charlie belli belirsiz acıklı bir şekilde gülümsedi. “Onun içinde böyle bir şey olduğunu kim bildi?”

“Ondan hiç boşanmamış.”

Charlie sadece kaşlarını kaldırarak ona baktı.

“Ve kadının öldüğüne dair de elde kanıt yok.”

Bir süre sessiz kaldı, sonra Charlie’nin gözleri kapandı. “Hiç mi?”

Edward, “Hiç,” diyerek tasdikledi. “1774 senesinin Nisan’ından önceyi bir tarafa bırak, hiç...” Bu Durham’ın düşesiyle, yani onların annesiyle evlendiği zamandı.

Uzun bir süre herkes sessizleşti. Charlie alçak sesle, “Pekâla,” dedi. “Bu biraz sorun yaratır, öyle değil mi?”

Gerard, “Anlaşılan senin için değil,” diye haykırdı. “Düklüğü kaybettin ve tek söyleyebildiğin şey *bu biraz sorun*

yaratır, öyle mi?” Sen deli misin? Nelerin tehlikeye girdiğini anlamıyor musun?”

Edward uyaran bir ses tonuyla, “Gerard,” dedi. Charlie aynen önceden yaptığı gibi hâlâ yastıklara serili halde yatmaktaydı, tek kolunu kıvrıp başının altına atmıştı ama eli yumruk halindeydi. Bu Durham’a hissettiği öfkeden miydi, içinde bulunduğu yeni şartlardan mıydı, yoksa Gerard’ın canını sıkmasından mı kaynaklanmaktaydı, Edward bilmiyordu, ancak tartışmaya zamanları yoktu. “Hiç kimse ne kadar büyük bir belaya bulaşıldığını bilmiyor. Aylar önce, Babamız gizli evliliğin aslında pek o kadar da gizli olmadığını ipuçlarını veren mektuplar almaya başlamış ve bunlarda Babamızın ödeme yapmaması durumunda onu çok daha büyük sorunların beklediği belirtilmekteymiş.”

Charlie, “Birisi Durham’a şantaj mı yaptı? Ne kadar da ironik,” diye mırıldandı.

Edward sertçe, Gerard’a sessiz kalmasını ima edercesine bakarak, “Hiçbir şeyin kanıtı yok,” diye devam etti. Küçük kardeşi homurdandı ve sessizce pencereye doğru uzaklaştı. Charlie’ye her şeyin anlatılması gerektiğinde hemfikir olmuşlardı ancak Gerard konuşmaya devam etmekten ziyade bir şeylerin *yapılması* gerekliliğini zorlamaktaydı. Belki de Gerard’a, kendisi bizzat olan biteni Charlie’ye aktarırken, işe koyulmasını ve çekilip gitmesini söylemeliydi... Pekâla, artık çok geçti. Açıklamasına devam etti. “Mektuplar yaklaşık bir yıl kadar evvel başlayarak düzensiz aralıklarla gelmiş ve Babamız bunları yazanı keşfetmek için büyük çaba harcamış ama bunu yapmayı başaramamış. İlk karısının hâlâ hayatta olup olmadığını da bulmaya çalışmış ama onun izini de yakalayamamış. Mektuplar gelmeye devam etmiş, toplamda dört adet. Pierce bunları, Babamızın harcadığı çabaları detaylandırdığı mektubuyla birlikte bize verdi. Ve şimdi babamız öldüğüne göre, bu adam –ya da eğer hâlâ hayattaysa bu kadın–

bildiklerini alenen dile getirebilir. Bunu neyin takip edeceğini ise tahmin edebileceğinizden eminim.”

Charlie kısa bir an için sessiz kaldı. “Her şey açık değil.”

“Hayır, Lincolnshire’daki mülk temiz, tamamen sana bırakıldı. Hepimizin makul miktarda parası var. Ama diğer her şey...”

Charlie, “Evet,” diye tekrarladı. “Diğer her şey.”

Gerard odanın karşısından, “Bu oldukça fazla,” dedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde pencere pervazına yaslandı ve ikisine de sert bakışlarını sabitledi. “Evvla namımız. Ayrıca meşruiyetimiz. Yılda sadece bin pound kazanan piç olmayı bir tarafa bırak, bir piç olmak hoşuma gitmez. Bir şey yapmalıyız ve bunu ne kadar çabuk yaparsak o kadar iyi olur.”

“Gidip şu kadını vurabilir ve tüm sorunlarımızı çözebilirsiniz.”

Gerard öfkelenirken, Edward da “Charlie!” diyerek kaşlarını çatı. “Bunu ciddiye al. Her şeyimizi kaybedebiliriz, *her şeyimizi*, beni duyuyor musun?”

Charlie, “Tabii ki duydum,” diye homurdandı. “İyi ama ne yapmamızı tavsiye ediyorsunuz?”

“Londra’nın en iyi avukatlarını bir an önce tut. Biz vasiyeti reddetmek istemiyoruz; şu anda aynen beklendiği gibi her şey bize bırakılmış durumda ve bir itiraz sadece durumu şarta bağlar. Ancak eğer diğer bir sav ileri sürülürse, hemen o dakika buna itiraza hazır olmalıyız.”

Charlie sırt üstü uzandı ve tavana baktı. “Bu kulağa mantıklı geliyor.”

“Bence oldukça yavaş bir plan.” Gerard odanın karşısından ilerledi, Charlie’nin ağırlığı altında kayan döşeğe savurduğu sessiz küfrü dikkate dahi almaksızın yatağın kenarına oturdu. “Ne yapacağız? Birkaç avukat tutmak çok iyi bir şey, ama ya sonra; üçümüz sanki ortada yanlış hiçbir şey yokmuş

gibi devam mı edeceğiz? Ya bu bilgi bir şekilde dışarı sızarsa?”

“Bu kadın ortaya çıkmadığı sürece, sorun yok.”

Gerard, “Bu kadın ya da varisleri veya şantajcı,” diye homurdandı. “Çok iyimser düşünüyorsun. Yine de sonunda dedikodudan dolayı mahvolabiliriz.”

Edward, ters ters, “Ne dedikodusu Gerard?” dedi. “Altmış yıl boyunca keşfedilmemiş ve hiçbir zaman da fark edilmeyecek bir şey yüzünden mi?”

“Her şeyimizi kaybetmek üzere olduğumuz dedikodusu. Siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz ki, mahvolmuş gibi görünmek neredeyse mahvolmakla eşdeğerdir.”

“Peki, o zaman ne yapmamızı öneriyorsun?”

Gerard arkasına, yatak başına doğru yaslandı ve tek yumruğunu dizine bıraktı. “Şantajcıyı bulmayı. Bu her şeye son verecektir.”

“Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Babamız aylarca araştırdı ve onun kim olduğuna dair en ufak bir ipucu bulamadı.”

“Bu, oturup sümüklü bir avukatın bana kaderimi söylemesini beklemekten çok daha iyidir!”

Edward burnunun üstünü ovaladı ve bir yandan da öfkesini bastırmaya çalıştı. Kardeşiyle tartışmasının hiçbir faydası yoktu. Keşke, sadece kendisine bir fincan çay daha dolduran ve yastıklarına iyice yaslanan, onları tarafsız bir ilgiyle seyreden Charlie'ye biraz benziyor olabilseydi. “Eğer şantajcıyı bulabileceğine inanıyorsan Gerard, yolunda dikilebilecek en son kişi ben olurum,” dedi. “Aslında, sana şansların en büyüğünü diliyorum. Ancak, vicdanımı rahat ettirmek için, üçümüzü yasal yönden hazırlıksız bırakamam. Eğer bu kadın –ya da senin dediğin gibi varisleri– ortaya çıkarlarsa, hazır olmak istiyorum. O kadının evliliğinin geçerliliğine itiraz etmek durumundayız ve buna hazırlanmak da zaman alacaktır, onun yarım yüzyıldan daha uzun bir süredir Durham'ın karısı ola-

rak yaşamamış olmasının hiçbir önemi yok. Kadının varislerinin Durham üzerinde inanılır bir iddiası olmasa bile, dükaliğinin onaylanması için rekabet dilekçesi vermesi durumunda Babamızın kuzeni Augustus karşısında dahi bu savaşı kaybedebiliriz. Aslında, şantajcayı bulsan ve kendi ellerinle sustursan bile, eğer adamın elinde suçlamalarına dair somut bir kanıt varsa –ve bunu Augustus’a sağlarsa– başımız hâlâ belada demektir.”

Gerard vahşice, “Tabii bunu ona vermeye vakti olursa,” diye mırıldandı.

Edward çenesini kilitledi ve Charlie’ye döndü. “Ne düşünüyorsun?”

Charlie tek omzunu havaya kaldırdı. “Her iki plan da bana mükemmel görünüyor. Gerard gidip şantajcayı öldürecek ve sen de bir avukat ordusu oluşturacaksın. İkisi de iyi fikir. Tüm kalbimle katılıyorum.”

“Ya sen ne yapmayı planlıyorsun?”

Charlie Gerard’a bakıp sırtıttı, ardından çay fincanını şerefine kaldırdı. “Tabii ki ayak altından çekilmeyi.”

Gerard ona hayretler içerisinde baktı. Edward dahi şaşır-mıştı. Charlie sanki bir sonraki Durham Dükü mü, yoksa sadece Lincolnshire mülküne sahip gayri meşru çocuk mu olacağını umursamıyor gibi davranıyordu. Kafasının derinliklerinde, küçük bir ses Charlie’nin Durham’ı gerçek anlamda hak etmediğini fısıldadı. Ve eğer bu hakkını kaybederse gerçekten de hak ettiği cezayı bulacaktı. Buna bugüne kadar yeterli değeri vermediği aşikârdı. Edward’ın bir yanı, Charlie’nin terzi masraflarını dahi karşılayamayacak kadar düşük bir gelir bırakan taşra arazisiyle cıscıbil kaldığı düşüncesiyle şeytani bir keyif hissediyordu. Ağabeyini Lincolnshire’da ufalanıp giderken gözünün önüne getirebiliyordu; burası hoş bir taşra bölgesiydi, gerçekten de, Londra’nın ışıldayan şaşaasından yüzlerce kilometre ötede.

Ama tabii ki, Charlie'nin doğuştan kazanılan hakkının teslim edilmesi kendisinininkinden feragat edilmesinde de talihsiz bir rol oynayacaktı. Ağabeyi ne kadar nankör ya da ilgisiz olursa olsun, Edward, Durham'ı elinde tutmak için hâlâ gücünün yettiği her şeyi yapması gerektiğini biliyordu. Bu bildiği tek yaşam tarzıydı ve sırf ağabeyi tembel bir ayyaş diye bundan vazgeçmeyecekti. Charlie, onun çabalarının meyvelerinden bir kez daha faydalanacaktı.

Sakinleşerek, "Çok iyi o zaman," dedi. "Gerard şantajcının peşine düşecek. Ben avukatları ayarlayacağım. Charlie... ise olduğu gibi devam edecek."

Charlie, fincanını tekrar doldurarak, "Her zamanki gibi," dedi.

Tam Edward yerinden doğrulmaya yeltenmişti ki Gerard tek elini havaya kaldırdı. "Üçümüz de mutlak gizliliğe ant içmeliyiz. Bu haber Londra'nın tarihinde emsalsiz bir dedikodu fırtınası kopmasına yol açar. Bu nahoş işten kimseye tek bir kelime edilmeyecek, yani avukata her ne söylememiz gerekecekse onlar dışında. Anlaştık mı?"

Charlie omzunu silkti. "Tabii ki."

Edward başını sallayarak onayladı. "Anlaştık, sadece... Louisa'ya anlatmalıyım."

"Louisa mı!" Gerard kaşlarını çattı. "Bu şart mı?"

Edward da karşılık olarak kaşlarını çatıp, "Nasıl söylemem?" dedi. "O bunları bilmeyi hak ediyor."

Erkek kardeşi ikna olmamış görünüyordu. "Ona önem verdiğini biliyorum, ama sana bunu bir daha düşünmeni öneririm. Babamızın ölümünden dolayı düğünü ertelemen gerekecek, ona... bunu söylemen için hiçbir sebep yok."

Edward, "Gerard, o benim nişanlım," diye karşılık verdi, ağzından dökülen her kelime buz gibiydi. "Böyle bir şeyi ondan saklayamam."

Gerard tereddüt etti. "Eğer nişanlın olarak kalmasını isti-

yorsan, belki de saklamalısın.”

Edward olduğu yerde taş kesti. Alçak sesle, “Bunu duymamış gibi davranacağım,” dedi. “Louisa anlayışlı ve akli selim bir kadındır. Dahası o benim sevdiğim kadın ve beni seven kadın. Böyle korkunç bir sırrı ondan gizlemeyi düşünmem bile.”

Kardeşinin suratını donuk bir kızarıklık kapladı. “Pekâla,” diye mırıldandı. “Özür dilerim. Neyin en iyisi olacağını düşünüyorsan onu yap.”

Edward başını sertçe salladı. “Kabul edildi.” Odayı sıkıntılı bir sessizlik doldurdu. Edward bunu bozmak istiyor gibi hissetmiyordu. Gerard Louisa’nın ona sadık kalmayacağını ima etmeye nasıl cesaret edebilirdi? Onları görücü usulü bir evlilik değil, aşk evliliğiydi. Bunları Louisa’ya söylemek zorunda olmaktan nefret ediyordu ancak ondan böyle bir sırrı saklaması tasavvur dahi edilemezdi. Dalgın ve meşgul duracaktı ve o da bunun eninde sonunda farkına varacaktı, tabii eğer skandal Londra’da Vauxhall’daki havai fişekler gibi patlak vermezse. Charlie’nin bunu başka birilerine anlatmayacağını düşünmek ona akla hayale gelmez gibi göründü. Aslında Louisa’nın olan biteni bilmesi büyük olasılıkla büyük bir rahatlık olacaktı; Edward durumu başka birisine aktarmayacaktı ve ayrıca birisine güvenerek bu sırrı paylaşmanın kendisini rahatlatacağını da farkındaydı. Ve eğer haber dışarı sızarsa, Louisa’nın bunu bizzat ondan işitmeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Gerard boğazını temizledi ve ayağa kalktı. “Pekâla, iyi. Hemfikir olduğumuza sevindim. Şantaj mektuplarına tekrar göz atacağım ve işe koyulacağım.”

Charlie usulca, “Tanrı yardımcın olsun ve bol şans,” dedi.

Gerard alçak sesle kaba bir şeyler homurdandı. Edward ağabeyine baktı. “Zamanının değerli birkaç dakikasını bize ayırdığın için teşekkür ederiz.” Charlie onun ses tonundaki

alaycılığı fark etmişse de, karşılık vermedi. Edward Gerard'ın ardından, kapıyı arkasından kapatarak odadan ayrıldı.

Gerard, merdivenleri inerlerken öfkeden köpürerek usulca, "Babamla iyi geçinemediğini biliyorum ama bu kadarı da çok fazla," dedi. "Bunun ne anlama gelebileceğini fark edemeyecek kadar mı salak, yoksa tarif edilemez derecede mi ağırkanlı?"

"Bilmiyorum ama bunun bir önemi de yok." Edward, Gerard'ın hayal kırıklığını paylaştığına dair en ufak bir ipucu vermedi. "Charlie'nin tutumu her ne olursa olsun bastıracağız. Ve onun bunca şeyi umursamadığına da inanamıyorum."

Gerard sert ve alçak tonlu bir sesle, "Peki, ne yapıyor o zaman?" dedi. Koridora ulaştılar, Edward ileride bekleyen uşağa palto ve şapkalarını getirmesini işaret etti. "Neden en ufak bir şaşkınlık ya da öfke sergilemiyor?"

"Çünkü Charlie öyle birisi değil." Edward kaşlarını kaldırdı. "Charles de Lacey, o alçak bir herif ve olağanüstü bir hovarda, nasıl kaygı gösterecek ki? Bahse tutuşup en sevdiği atını yaşlı Garston'a kaptırdığı günü anımsamıyor musun? Sanki dünya umurunda değilmiş gibi eve ılık çalarak gelmişti, ancak o gece, geç saatlerde onu o atın yanında çekilen fotoğrafına bakarken yakalamıştım."

Gerard iç çekti, öfkesinin bir kısmı yitip gitmişti. "Tanrım, bunu unutmuştum. Ve Garston o lanet ata her görüşmelerinde binmeyi kesinlikle ihmal etmemişti, öyle değil mi, sırf Charlie'yi rahatsız etmek için. O hayvanı gerçekten çok seviyordu."

Edward başını sallayarak onayladı. O da bu hikâyeyi neredeyse unutmuştu fakat haberi patlattıklarında Charlie'nin suratında beliren o ifade bu hatırayı bir anda canlandırmıştı. Erkek kardeşi olayları umursuyordu –bazılarını– ama sebebi bilinmez, bunlara gülüp geçiyordu.

Yine de, bu konu kaybedilen bir attan çok daha önemli-

di. Bu bizzat Durham'la alakalıydı. Charlie umursasın ya da umursamasın, çaba sarf etsin ya da etmesin, bu ne Edward'ın ne de Gerard'ın onun acı çekmesine ya da gülüp geçmesine izin verebilecekleri bir konu değildi. Gerard'a, "Charlie'nin bir şey yapmasını beklemiyorum," dedi. "Aslına bakılırsa, aynen kendisinin de ifade ettiği gibi ayak altından çekilmesi en iyisi."

"Büyük olasılıkla haklısın." Gerard uşağın uzattığı paltoyu aldı. "Onun kendi ihmallerinden dolayı acı çektiğini görmenin bana haz vermeyeceğini söyleyemem. Onun Lincolnshire'ın izbeliğine gönderildiğini hayal edebiliyor musun, at arabası yarışlarının yapılmadığı ya da görünürde opera dansçılarının olmadığı bir yere?"

Edward gülümsedi ve başını salladı, paltosu elinde diki-
len uşağa döndü ve "Birazdan geleceğim," dedi.

Edward basamaklara doğru yönelirken, erkek kardeşi, "Özür dilemeyeceksin, öyle değil mi?" diye seslendi. "Neden?"

"Ona bu kadar öfkelendiğim için. O hasta."

Gerard bir süre onun arkasından inanmaz gözlerle baktı, sonra şapkasını taktı ve tek bir kelime dahi etmeksizin oradan ayrıldı. Edward, başını kendi kendine inanmaz tavırda sallayarak, merdivenleri tırmandı. Yanlış bir şey yapmamıştı, gerçekten; bir gün gelecek, erkek kardeşlerinin rahatlıklarını bu kadar umursama alışkanlığından kurtulacaktı. Kapıyı iki kez tıklattı ve açtı. Ardından şaşkınlık içerisinde öylece kalakaldı.

Charlie sanki kalkmaya hazırlanıyormuşçasına yatağın kenarında oturmaktaydı, kolları yatağı kucaklamıştı ve ayakları da yerdeydi. Ancak bacaklarından teki doğrudan ileri doğru uzatılmıştı, kızarmış, şiş eti pek de gizleyemeyen bandajlar ve kırık tahtaları arasına hapsedilmişti. Charlie'nin hizmetkârı Barnes bacağı desteklemek için onun yanına diz çökmüştü, Edward'ın içeri girişiyle birlikte başını kaldırıp baktı ve kaygı içerisinde donup kaldı.

“Baş belası, sen kapı çalmaz mısın?” Charlie gözlerine düşen dağınık saç lüleri arasından Edward’a öfkeli bir bakış attı.

Edward artık ağabeyinin alnındaki ter damlalarının sadece baş ağrısından kaynaklanmadığının farkındaydı. Bacak kötü kırılmıştı. İçeri girdi ve kapıyı kapattı. “Özür dilerim.”

“Hayır, dilediğin filan yok, hem de hiç, ama boş ver.” Charlie kollarını uzatarak kırık ayağını yere indirdi. Hizmetkârı yanına doğru koşturdu ve Charlie’yi ayağa kaldırdı. Hizmetkâr yeşil renkli ipek bir sabahlık kaptı ve Charlie büyük bir dikkatle tek ayağı üzerinde dengesini sağlayarak kollarını geçirirken bunu giyinmesi için tuttu.

Edward, “Hiç de etrafta gezinebilecekmişsin gibi görünmüyor,” dedi.

Charlie hizmetkârının uzattığı koltuk değneğini aldı ve kahvaltı tabakları ve taze çay demliğinin yerleştirildiği tepsinin durduğu masaya aksayarak yöneldi. Kol değneğine tüm ağırlığını vererek kendisine bir fincan çay doldurdu ve büyük bir yudum aldı. “Ben bile tüm hayatımı yatakta geçiremiyorum, en azından tek başıma.”

Edward ağabeyinin arkasından, “Özür dilemeye geldim,” dedi. Charlie ona doğru dönmedi ama omuzları gerildi, bunu sabahlığına rağmen görmek mümkündü. “Gerard sınırını açtı ve ben de sabırsız davrandım. Bu yaşananlar birkaç gündür canımızı çok sıktı ve sen de bunu garip bir şekilde umursamamış gibi görünüyorsun.”

Charlie hiçbir şey söylemedi. Kol değneğine yaslanıp fincanı göğsüne yakın tuttu, pencereden dışarı baktı, garip şekilde dalgındı. Edward yanında dikilmek için odanın karşısına geçti. “Seyahat edemeyecek durumda olduğunu fark etmemiştim,” dedi.

Charlie, “Lanet olsun Edward, zaten her ne olursa olsun Sussex’e gitmezdim,” diye mırıldandı. Her ne kadar Edward

dikkate değ r hiçbir Şey fark etmemiŐ  olsa da, o pencerenin dışındaki bir Şeyden inanılmaz derecede b y lenmiŐ  gibiydi. "Pekâla, bunu hepimiz biliyoruz. Muhtemelen Durham da biliyordu."

Edward ona, "Seni o çağırdı," diye hatırlattı. "Oradaydım. Seni tekrar görmek istedi. Belki onu görmek istemediğinin farkındaydı ama ölüyordu ve seni görmek istedi."

"Peki, bana ne söylemek istedi?" Charlie'nin suratına ağır, dalgın bir ifade yerleŐ miŐ ti.

Edward tereddüt etti. Gönülsüzce, bunun ağıabeyinin kulağına nasıl geleceğini bilerek, "Senden  z r dilemek istedi," dedi. "Sanırım tüm bu korkunç durur ndan dolayı. Senin için endiŐ elendi."

Charlie'nin ağızı belli belirsiz bir g l mseyiŐ le kıvrıldı. "Ah. Hiç Şüphesiz. Sanırım senin ve Gerard'ın yolunuza rahatça devam edeceğinizi, ancak Charles'ın ne yapacağını bilemeyeceğini d Ő  nm Ő t r."

Edward hiçbir Şey söylemedi.

Charlie, "Ve sen onun haklı olduğ nu d Ő  n yorsun," diye devam etti. "Buraya yapmayı planladığımız Şeyleri bana söylemek, böylece yükümlülüklerden kurtulmak için geldiniz."

Edward soğuk soğuk, " tiraf etmelisin ki," dedi, "verdiğin yanıt bizim beklentilerimizi hiç de altüst etmedi."

Charlie, "BaŐ  belası aŐ ağılık herif," dedi, sesinde öfke vardı. "Böyle bir Şey yapmaya nasıl cesaret etti?"

"Bence bunun sebebi utanç, ilerlemiŐ  yaŐı ve ŐaŐ kına d nm Ő  bir gururdu." Her nedense, Charlie'nin Durham'a hissettiğı gecikmiŐ   fke, Edward'ı her ne kadar ağıabeyinin ağızından dökülen her bir kelimeyle hemfikir olsa da babasını savunmaya yönlendirdi.

Charlie, "Ő u lanet olası Durham gururu," diye homurdandı.

Edward i  çekti. " z r dilemeye  alıŐ tı."

“Ve şimdi hepimizi rezil olmuş ve malına mülküne el konulmuş bir halde bırakıp gitti.”

“Amaçladığı şey elbette ki bu değildi; tüm bunlar sonunda onu bağı yanık bıraktı. Ve o bize, kendisinin çözemediği şeyleri çözelim diye bıraktı.”

Charlie sadece çayından bir yudum daha almakla yetindi. Edward bu kez brendi kokusu aldı, neredeyse başını iki yana sallayacaktı. Bunu tahmin etmeliydi... Ama belki de Charlie bu kez biraz içkiyi hak etmişti. Ağabeyinin bacağına bakarak, “Ne olduğunu sorabilir miyim?” dedi.

“Ah.” Olağan ısıltı Charlie’nin gözlerine geri döndü. “Sıkı bir kavgaydı. Üç kişi birden, hepsi de korkunç birer hayvandı. İkisine karşı koydum, ama sonunda ata atlayıp kaçmak zorunda kaldım. At ilk çiti atladi ama ikinciye takıldı. Ve ben orada sersemlemiş bir halde yatarken, sonuncu kabadayı beni yakaladı ve başladığı işi sonlandırdı.” Kırılan bacağına, ona neredeyse gururla bakarak uzattı. “Şimdi tam bir malulüm. Korkunç bir yara izim olacak.”

Edward bu hikâyenin tek bir kelimesine dahi inanmadı. Charlie’nin ne zaman hikâye uydurduğunu anlayabiliyordu. İfadesiz bir suratla, “Umarım o kadın buna değmiştir,” dedi.

Charlie aylak aylak sırttı. “Kesinlikle.”

Edward bu kez odadan ayrılırken hizmetkârı başıyla dışarı çağırdı, adam onun arkasından dışarı süzüldü. “Ne zamandır bu halde?”

Barnes, “Bir haftayı biraz geçti lordum,” diye yanıtladı. “Doktorlar kaynamada bir problem yaşanmayacağını düşünüyorlar.”

Edward başıyla onayladı. “Nasıl oldu?” Barnes tereddüt etti, Edward şöyle ekledi, “Bunun bir kavga ya da kontrolden çıkan at olmadığını biliyorum. Sadece diğer bacağına bekleyen buna benzer bir tehdit daha olup olmadığından emin olmak istiyorum.”

Barnes, omzunun üzerinde suçlu suçlu bakarak, “Merdivenlerden düştü,” diye mırıldandı. “Dışarıda geçirilmiş uzun bir gecenin ardından.”

Yani ortada, Charlie’nin diğeri bacağını kırabilecek kiskanç bir koca ya da kumarda kandırılmış öfkeli bir adam yoktu. Edward büyük bir rahatlamayla nefesini bıraktı. “Teşekkürler Barnes. Onu doktor kontrolünde tutmak için elinden geleni yap.”

“Peki lordum.” Barnes eğilip selam verdi, ardından Edward’ın eliyle gitmesini işaret edişiyle birlikte aceleyle uzaklaştı.

Şimdi Charlie, her ne kadar ilgisizlikten olmasa da, gerçekten de ayak altından çekilmişti. Gerard, şantajcının donkişotvari kovalanmasını üstlenerek, büyük bir beceriyle hadiseden kendisini çekip sıyırmıştı. Eğer Durham onca parası ve direngen kararlılığıyla haini bulamadıysa, Edward Gerard’ın Durham’ın dedektifini çıkmaz sokağa yönelten bilgilerin aynı-sıyla tek başına koşturarak bu işi nasıl başaracağını anlayamıyordu. Ama bu plan ona uymuştu; Charlie çok az şey yapmaya, Gerard ise çok fazlasını gerçekleştirmeye eğilimliydi. O ise artık ortada hiçbir engel olmaksızın avukatla ilgilenebilirdi. Erkek kardeşlerini ihtiyatlı düşünce tarzına ikna etmek zorunda kalmaksızın, uygun bulduğu şekilde hareket etmekte serbestti.

Nasıl olsa, her şeyin sorumluluğunu sırtlanmaya alışkindi ve bundan da oldukça hoşnuttu.

Bölüm 3

Leydi Francesca Gordon erken gelmişti, bu hiç de onun açısından alışıldık bir durum değildi. Her zamanki gibi özenle giyinmişti. İlk intiba oldukça önemliydi ve Francesca bu sabah doğru etkiyi bırakmanın ne kadar gerekli olduğunun farkındaydı. Siyah kadife kenarlı gri ipek elbisesini giyinmişti, bu onun ten rengini ortaya çıkartan ancak aynı zamanda da statü ve pozisyonunu bir o kadar vurgulayan zekice, mükemmel bir seçimdi. Hatta gerçekte sahip olduğu servet ve itibardan biraz daha fazlasını dahi hissettiriyor olabilirdi ve bunun ancak faydası olurdu. Bugün etkilemesi gereken adam bir politikacı ya da lord veya çok eğlenceli bulunduğu sosyetenin çekici üyelerinden birisi değildi. James Wittiers bugün Francesca açısından çok daha önemliydi: O Londra'daki en iyi avukat olarak tanınmaktaydı, korkusuzdu, azimliydi, becerikliydi ve King's Bench'in yarısından daha zekiymişti. Verdiği hizmette tatmin olan müvekkillerine göre, Wittiers onların çıkarlarını meşruiyetin tüm sınırlarını zorlayacak derecede savunmakta, bazen kanuniliğin sınırlarını oynatmayı dahi başarmaktaydı. Tüm bunlar Francesca açısından inanılmaz derecede uygundu. Onun bir avukata ihtiyacı vardı, hem de lanet derecede iyi bir avukata.

Wittiers'in başarısı onu seçkin yapmıştı. Bu adamı görmek için bir randevu ayarlamak Francesca'nın neredeyse iki haftasını almıştı. Bu kadar zamanı boşa harcamaktan nefret

etmişti ancak görüştüğü diğer avukat ve dedektifler bir şekilde eksik kalmıştı. Francesca davasının başarısızlığa uğrama olasılıklarını işitmek istemiyordu; bunların zaten farkındaydı. Birisinin kendisine şansının olduğunu garanti ettiğini işitmek istemişti ve o bu fırsatın sonuna kadar peşinde koşacaktı. Francesca'nın istediği tek şey buydu, bu ve başarı.

Bir kâtip onu beklemesi için küçük bir ofise aldı ve çay getirebileceğini söyledi. Francesca istemedi. Görüşme süresince dikkatini dağıtabilecek bir şey olmasını istemiyordu. Adamın ilgisini çekebilmenin ne kadar önemli olduğunun bilinciyle bu görüşmeye olabildiğince hazırlanmış, birkaç tanıdığa fikir danışmıştı. Komşusu Sör Phillip Blake ona avukatın meydan okuma düşkünlüğüne parmak basmasını söylemişti. Sevgili arkadaşı Sally'nin kocası Bay Ludlow ona durumunun aciliyetini özellikle vurgulamasını, Wittiers'in gereksinim içerisindeki birisini savunma isteğini uyandırmasını tavsiye etmişti. Uzun zamandır arkadaşı olan Lord Alconbury ona rol yapmaktan, özellikle de gözyaşlarından uzak durmasını söylemişti. Ve iflah olmaz çapkın Bay Heatherington ona güzel görünmesini tavsiye etmişti, çünkü Wittiers avukat olduğu kadar aynı zamanda da bir erkekti. Francesca hiçbir şeyi şansa bırakmak istemedi. Sıralanan her noktayı, ne kadar önemsiz olursa olsun, karşılamak niyetindeydi.

Küçük kanepenin köşesine oturdu ve defalarca prova ettiği konuşmasını aklından geçirdi. Diğer avukatlar ona davanın berbat bir kördüğüm olduğunu söylemişlerdi, sanki o bunu kendi başına tahmin edemiyordu, ama Francesca Wittiers'in bunu çözecek ipucunu yakalayacağına güveniyordu. En zor nokta ücret olmalıydı; sırf namından dolayı, Wittiers ona küçük bir servete mal olabilirdi. Francesca rahat bir hayat yaşamıştı ve biraz parası da vardı, ancak kendisini sefaletle düşürmek yönünde de pek hevesli sayılmazdı. Bunu kendisine biraz dert etmişti ancak sonra yeğenini bir kez daha düşünmüş ve para

konusunda hissettiği endişelere kendisini kapatmıştı. Sevgili Georgina'yı sıkıntıdan ve rüşvetçi üvey annesinden kurtarmak için, Francesca her şeyi riske atmaya hazırды. Wittiers'le para konusunda bir şekilde ortak noktayı bulacaktı.

Bir süre sonra kapı açıldı. Kendisini sakın ve ölçülü hissederek ayağa kalktı ve beklediğinden daha genç olan Bay Wittiers'la selamlaşmak için döndü. Adam efendi ve geniş göğüslüydü, hemen hemen onunla aynı boydaydı. Dürüstçe Francesca'nın bakışlarına doğrudan karşılık verdi, gözlerinde herhangi bir tenezzül ya da hakir görü yoktu. Bay Wittiers'ın gözlerinde hayati, çarpıcı bir zekâ vardı, ki bu Francesca'yı çok daha rahatlatmıştı. Kısa nazik bir selamlaşmanın ardından, adam doğrudan konuya girdi.

Francesca'nın yanındaki sandalyeye yerleşerek, "Kâtibim Bay Napiers bana sizin oldukça karmaşık bir durumunuz olduğunu söylüyor," dedi. Tek dirseğini kol dayanacak yere yasladı ve dikkatli bakışlarını ona odakladı. "Lütfen her şeyi bana en başından açıklama nezaketini gösterir misiniz?"

"Tabii ki." Francesca ellerini kucağında birleştirdi. Kendisini kaybedip heyecanlanmak istemiyordu. "Hikâye içinde bulunulan durumdan da karışık. Kısacası, merhum kız kardeşimin kızının vesayetinin bana verilmesini istiyorum. Yeğenim Georgina şu anda üvey annesiyle birlikte yaşamakta. Korkarım ki bu kadın Georgina'nın verasetinden faydalıyor ve kendi ailesini desteklemek için kullanıyor."

Adamın tatsız gülümsemesi, henüz Francesca sözünü bitirmeden neredeyse sonlandı. "Umarım bu suçlamaya dair elinizde bir kanıt vardır Leydi Gordon."

Francesca büyük bir dikkatle, "İspatlanması zor, itiraf mektupları ya da dekontlar türünden bir şey yok," dedi. "Kadına, yani Bayan Haywood'a, merhum kocasından çok az bir şey kaldığına dair kanıt ise mevcut. Kocasının ölümünün takiben evini kaybettiğinin kanıtı mevcut. Erkek kardeşi, Bay

Watts'ın onu, sırf kızı yetiştirip büyütmeyi önerdim diye, yeğenimi görmemi engellemek yönünde etkilediğini de kanıtlayabilirim.”

“Yani bir iddianız var,” dedi, “ama ispatınız yok.”

Francesca kaşlarını kaldırdı, hâlâ sakın ve soğukkanlıydı. “Anladığım kadarıyla müvekkillerinize avukatlığın yanı sıra dedektiflik hizmeti vermeye de açksınız.”

Bay Wittiers, “Daha önce böyle şeyler yaptım,” diye tasdikledi.

Francesca gülümsedi. “O zaman eminim ki birlikte çok iyi bir iş çıkartacağız.”

Wittiers kısa bir an için ona baktı, dudaklarında düşünceli bir ifade vardı. Francesca, “Birkaç yıl evvel üvey kız kardeşim Giuliana İtalya’dan ziyaretime geldi. Ben halamla İngiltere’de yaşarken, o da orada annemizin yanında büyümüşü. Annem,” diye hızla ekledi, kaşları arasında ince bir çizgi belirdi, “İtalyan soprano Marcella Rescati’ydi. Babamla İngiltere’deyken evlenmiş ancak vefatından sonra İtalya’ya geri dönmüş, orada Giuliana’nın babasıyla evlenmişti.”

Bay Wittiers, “Ah,” dedi, yüz ifadesi canlandı. “Onu yıllar önce Floransa’da şarkı söylerken dinlemiştim. Sanırım *Armida*’ydı.”

Francesca gerçek bir memnuniyetle gülümsedi. “En sevdiği şarkılardan biriydi!”

Bay Wittiers, asıl meseleye dönerek, hızlı bir şekilde, “Yani,” dedi, “kız kardeşiniz ve sizin babalarınız farklı.”

Francesca başını sallayarak onayladı. “Evet. Onun hayatı benimkinden oldukça farklıydı ama ben burada, İngiltere’de olmaktan çok hoşnuttum. Evlenip Londra’ya yerleştim ve bundan kısa bir süre sonra da kız kardeşim ziyaretime geldi. Sadece on yedisindeydi, güzel ve şen şakraklı. Bir ay içerisinde birkaç evlilik teklifi aldı ve beni şaşırtarak bunlardan birini, Bay John Haywood’dan geleni kabul etti.”

“Şaşırtarak mı?”

Francesca, “İngiltere’ye daha yeni gelmişti; İngilizce’yi kavrama becerisi tam değildi ve her ne kadar Bay Haywood uygun bir eş olsa da, ondan birkaç yaş büyüktü,” diye açıkladı. “Ama kız kardeşim kararını vermişti. Giuliana dileğini ilettiler ve ebeveynlerinin onayını aldı. Bay Haywood’la evlendi, bundan bir yıl sonra da kızı Georgina’yı doğurdu.”

Wittiers, “Haywood’un parası var mıydı?” diye sordu.

Francesca başını iki yana salladı. “Hayır, tam aksine. Çeşitli bağlantıları vardı ancak kendisine ait serveti çok azdı. Ama Giuliana’nın babası çok zengin bir adamdı ve başka çocuğu da yoktu; evlendiğinde kızına yüklü bir ödenek tahsis etti. Georgina’nın doğumunda, vasiyetini değiştirdi. Paranın tümü Georgina’nın üzerine geçirildi, Giuliana’ya ise hayatı boyunca bir bütçe ayrılacaktı.”

“Evlilik anlaşması yapılmadı mı?”

“Tabii ki bir tane yapıldı ama boyutu nedir, bilmiyorum. Sanırım Giuseppe –Giuliana’nın babası– Bay Haywood’un para yönetimi konusunda ihtiyatlıydı. Bay Haywood’un kafası maddi konulara çalışmıyordu.” Bu durumun en hafif anlatım şekliydi. Francesca’nın elinde eniştesinin harcamalarının hesabını tutamadığına dair kanıt mevcuttu. Kız kardeşi mektuplarında sık sık bu konudan bahsetmişti. “Neyse ki Giuliana bu konudan anlıyordu,” diye devam etti. “Birkaç yıl boyunca mutlu, rahat bir yaşam sürdüler. Georgina büyüüp güzel, şımarık olmayan bir çocuk oldu. Onun vaftiz annesiydim ve sık sık ziyaretine giderdim.”

Wittiers, “Mükemmel,” diye mırıldandı.

“Maalesef mutlulukları kısa sürdü.” Hikâyenin bu kısmında, ölümler zinciri yüzünden sakinleşmek ve sesini kontrol altına almak zorunda kaldı. “Giuliana iki yıl evvel loğusa hummasından vefat etti. Georgina’nın üzerinde anaç bir etki yaratmak için elimden geleni yaptım ama kocam da aynı günlerde

beklenmedik bir şekilde vefat etti. Kız kardeşimin ölümünden birkaç ay sonra, Bay Haywood sırf Georgina'nın bir annesi olsun diye Ellen Watts adında bir kadınla tekrar evlendi. Evlerinde hoş karşılanıyor, onları hâlâ elimden geldiğince sık ziyaret etmeye çalışıyordum."

Wittiers, "O kadın kıza karşı insafsız mı davranıyordu?" diye sordu. "Soğuk muydu?"

Francesca tereddüt etti. "Gördüğüm kadarıyla hayır," diye itiraf etti. "Georgina ihmal edilmiş ya da mutsuzmuş gibi durmuyordu. Sonra geçen yaz babası ata binerken kaza geçirip vefat etti ve her şey birdenbire değişti."

Wittiers, "Babanın ölümü göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı bir durum değil," diye vurguladı. "Vasiyeti kızın himayesini kime bıraktı?"

"Vasiyetini kız kardeşimin ölümünden sonra değiştirmemişti. Giuliana hâlâ kızlarının koruyucusu olarak görünüyor ve Bay Haywood'un erkek kardeşi de vasisi; ama o da vefat etti. Görünüşe bakılırsa, Haywood'ların faniliğe eğilimleri var. Mahkeme henüz kimseyi atamadı. Sanırım, eğer kendisine daha fazla para kalmış olsaydı, Bayan Haywood benim Georgina'yı alıp yetiştirmeme büyük bir memnuniyetle izin verirdi, çünkü Bay Haywood'un trajik ölümü sıralarında kendisi de bebek bekliyordu. Ama Bay Haywood'un, kız kardeşimle evlendiğinde aldığının dışında, kendine ait parası yoktu. Bu miktarın Giuliana'nın ölümünün ardından eriyerek çok küçük bir meblağa gerilediğini biliyordum. Dul karısına çok az bir şey kalmıştı."

"Ya çocuğun mirası?"

"Giuliana'nın babası kızından bir yıl evvel ölmüştü. İş temaslarından tanıdığı Dover'deki avukat Bay William Kendall'ı Georgina'ya bıraktığı serveti gözetmekle görevlendirdi. Bay Kendall, her üç ayda bir bakım masraflarını ödemenin ötesinde, Georgina'yla hiçbir şekilde ilgilenmiyor. Ona

Yardım almak için gittim, bana sadece şu anda yurtdışında olduğunu ve kıştan evvel geri gelmesinin beklenmediği söylendi.”

“Yaşadığımız zorluğu şimdi anlamaya başladım.” Wittiers arkasına yaslandı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. “Bakım masraflarını kızın himayesi kimdeyse ona ödüyor. Sanırım üvey annenin kendine ait çok az parası var. Belki de ailesinden kalmıştır?” Francesca’nın başını sallayışıyla birlikte gülümsedi, gözlerinde belli belirsiz tehlikeli, Francesca’nın umutlarını güçlendiren bir bakış vardı. Yumuşak bir ses tonuyla, “Rüşvet,” dedi. “Kızla bir yıldır mı birlikte yaşıyor?”

“Evet. Artık yaklaşık bir buçuk yıl kadar oldu.”

“Ah. Peki bu süre zarfında siz kızı gördünüz mü?”

Francesca başını sallayarak onayladı.

“Mağdur muydu? Ya mutsuz? Veya bakımsız?” Her bir soruyu yanıt almayı beklemeksizin ortaya atmıştı.

“İlk başta, babasının vefatından dolayı kalbi kırıktı.” Francesca vereceği yanıtı bir süre toparlayamadı. Avukatı yanlış yönlendirmek ya da kendi itibarını zedelemek istemiyordu, ama karşısındaki adamın kaygılarını hafife almasını da öyle. “Benden onu, ona ebeveynlerini aşırı derecede anımsatan o evden çıkartmamı istedi. Sonra ona, onu yanıma almayı ve yetiştirmeyi önerdim, çünkü onunla kan bağımız var, bu üvey annesi için geçerli değil. Güzel bir evim var ve maddi açıdan Georgina’yı kolayca büyütüp yetiştirebilirim, ayrıca öz çocuğum gibi de severim. Ama Bayan Haywood bana hayır dedi, Georgina’ya çok bağlı olduğunu söyledi. Gönülsüzce hem-fikir oldum ancak işlerin yolunda gitmediğine dair inancım takip eden aylarda iyice kuvvetlendi. Bayan Haywood kocasının vefatından üç ay sonra ikiz oğlan doğurdu ve bu hane halkını daha da büyük bir kargaşaya sürükledi. Ve şimdi... bilmiyorum efendim. Birkaç aydır Georgina’yı görmeme izin verilmiyor.”

Wittiers ona sertçe baktı. “Girişinizi mi reddetti?”

“Bir anlaşmazlığımız oldu.” Francesca, her ne kadar bunun en büyük zafiyeti olduğunu bilse de, başını kaldırdı. “Oldukça hararetle bir tartışmaydı. Ona iki küçük bebeğin annesi olarak Georgina’ya düzgün bir şekilde bakamayacağını ima ettim ve Georgina’yı alıp kendi evime götürmek için bir kez daha iznini istedim. Erkek kardeşi bana evden çıkıp gitmemi emretti ve eğer söyleneni yapmazsam gidip bekçileri çağırarak beni tehdit etti.”

“Erkek kardeşi mi?”

“Bay Percival Watts, Bay Haywood’un ölümünün ardından ailenin yanına taşındı. Sanırım Ellen’in Georgina’yı bırakmama arzusunun arkasındaki temel sebep o. Adamın aileyi kendi parasıyla desteklemediği aşikâr.” Ses tonundan, Percival Watts’a dair hissettiği nefreti uzak tutmaya çabaladı.

Wittiers başını sallayarak onayladı, ellerini kavuşturdu ve çenesine yasladı. Birkaç dakika boyunca derin düşüncelere daldı. Aniden, “Leydi Gordon,” dedi, “davanızın haklı olduğuna inanıyorum. Üvey annenin başka bir gelirinin olmadığına, ev halkının ihtiyaçlarını karşılayabilmek için yeğeninizin parasına ihtiyaç duyduğuna ve kızı gösterdiği anaçlığın yetersizliğine dair kanıt toplamalıyız. Çocuğun yaşamındaki rolünüze ilişkin kanıt sunmalısınız. Onun ebeveynlerinin onayını her zaman aldığınızı, onların bilgisi dahilinde hareket ettiğinizi gösteren herhangi bir şey. Bu kolay olmayacak ama bence mümkün.”

“Peki, siz davayı alacak mısınız?” Francesca zor bela nefes alıyordu. Bu o kadar önemli bir adımdı ki...

Bay Wittiers ayağa kalktı, elini ona uzattı. Francesca elini onun avucuna yerleştirdi ve o da ayağa kalktı. “Evet hanımefendi, size tam da bunu yapacağımı söylemek üzereydim.”

Francesca yaşadığı yoğun duygulardan dolayı neredeyse boğulmak üzereydi. Büyük bir coşkuyla, elini avukatın avucu-

na bastırarak, “Teşekkür ederim,” dedi. “Teşekkürler efendim.”

“Şimdi, eğer bana izin verirseniz, birkaç kaynağa başvuracak, bir sonraki adımı atmadan evvel belirli bir takım kanunlara ve emsallere bakarak hafızamı tazeleyeceğim. Bir çay içmeye ne dersiniz?”

Francesca başım salladı, neredeyse kazandığı başarıdan dolayı sersemlemişti. “Teşekkür ederim, almayacağım.”

Wittiers başıyla onayladı ve odadan çıktı. Francesca titreyerek sandalyesine geri gömüldü. Açıkça kabul etmemiş, ama davasının uğraşmaya değer olduğunu söylemişti; onu üstlenmeye eğilimliydi. Bu da Francesca’nın kazanabileceğine inandığının bir göstergesiydi. *Kazanabilirdi.*

Bekleme süresi biraz uzadı. Birkaç dakika sonra Francesca ayağa kalktı ve Wittiers’in artık geri dönmesini dileyerek odada dolaştı. Ofisin dışında bir şeyler dönüyor gibiydi; ileri geri koşuşturan hızlı ayak seslerini, çeşitli mırıltıları işitebiliyordu. Bu o kadar uzun sürdü ki sonunda merakı iyice alevlendi. Kapıya gitti ve hafif araladı.

Kâtip Bay Napier odanın karşısında dikiliyordu, sırtı Francesca’ya dönüktü ve Wittiers ona hızlı hızlı bir şeyler söylerken, o da önündeki not defterine büyük bir çabayla bir şeyler karalıyor, arada bir parmağını kaldırarak lafını kesip bir şeyler soruyordu. Diğer bir kâtip büyük bir dosyaya göz atmaktaydı, aradan bazı sayfaları çekip çıkartıyordu. Francesca’nın kalbi böylesi ehemmiyetli bir çaba karşısında yerinden fırladı. Wittiers ya da kâtibinin ne söylediklerini seçemiyordu ancak Wittiers’de savaşta askerlerine emir veren bir general edası vardı ve etrafa yaydığı kişisel güven hiç de yabana atılır türden değildi. Francesca, insanları gözetlerken yakalanmak istemediğinden, kapıyı yavaşça kapattı ve büyük bir neşeyle yerine geri döndü.

Kapının tekrar açılması on beş dakikadan fazla zaman

aldı. Başını kaldırıp baktığında Bay Napier'le karşılaştı. "Özür dilerim hanımefendi," dedi. "Bay Wittiers acil bir konu sebebiyle çağrıldı. Benden size derin üzüntülerini iletmemi, davanızı alamayacağını söylememi istedi!"

Francesca, "Ooh," diye kekeledi, tamamen tuşa gelmişti. "Fakat... hayır, biraz önce konuştuk ve konuda oldukça ilgisini çekti. Bu acil durum geçici mi? Yarın tekrar geleyim mi? Bir gün filan bekleyebilirim..."

Kâtip dudaklarını ıslattı. "Bat Wittiers çok özür diliyor Leydi Gordon ama görünüşe bakılırsa bir süre yeni bir dava alamayacak." Francesca ağzı ardına kadar açık ona bakakaldı, kâtip, "Size kendinize diğer bir avukat aramanızı önermek durumundayız," diye ekledi.

Francesca uyuşmuş bir halde, "Diğer bir avukat mı?" dedi. Hayır. Hayır. Başka avukat *aramıştı* ve hepsinin de standart altı kaldığını görmüştü. Bay Wittiers aralarında en iyisiydi ve dava konusunun kazanılabilecek bir şey olduğuna da hemfikirdi. Bu umuda, bu inanca sahip birisi olarak, artık bu işten bu şekilde sıyrılması hiç de uygun değildi. Francesca, "Anlamıyorum," dedi. Eldivenli olmasına rağmen tırnakları hissettiği huzursuzluktan dolayı avucunu delip geçiyordu. "Şu anda davamı almayı düşünemeyecek kadar kötü bir durumdaysa, neden davayı kabul edeceğine inanmama izin verdi?"

Kâtip, "Acil bir durum oluştu," dedi. "Beklenmedik bir şekilde."

"Diğer bir müşteriye ilişkin mi?"

"Bunu söyleyemem hanımefendi. Bay Wittiers size yardımcı olamadığı için gerçekten de çok üzgün." Kâtibin suratı nazik bir acımayla kırıştı. "Size bir fincan çay getirebilir miyim? Çok üzgünüm Leydi Gordon."

Francesca -yeniden- kendisini kapı suratına büyük bir hızla çarpılmış gibi hissetti. Alçak sesle, "Hayır," dedi. "Hayır,

teşekkürler. Bana bir süre izin verebilirseniz...”

Kâtip başını salladı. “Tabii ki.” Sessizce, kapıyı arkasından kapatarak, dışarı çıktı.

Francesca elini alnına bastırdı. Şimdi ne yapacaktı? Ona başka hangi avukatlar tavsiye edilmişti. Wittiers’i görmek uğruna bu kadar beklediği, onun yeteneğinden, davayı almayla *hemfikir* olduğundan bu kadar emin olduğu, yaşadığı sinir bozukluğu ve ardından da reddedilişi için göğsünde bir öfke kıvılcımı alevlendi. Belki de, verdiği sözü yarım saatliğine dahi tutamıyor ve apar topar çekip gidebiliyorsa, bu davayı almadığı için şanslıydı. Müvekkili *olması* durumunda, gereksinim anında kendisine aynen şu anda yaptığı gibi hızlı bir tepkiyle karşılık vereceğini düşünerek, kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Ancak kabul edildikten sadece birkaç dakika sonra reddedilmek ona ağır gelmişti, hem de Francesca’nın içinde umudun filizlenmesine izin verildikten sonra. Şimdi Francesca büyük olasılıkla, davası hakkında şüphe duyan ya da alenen karamsar davranan diğer avukatlardan birine dönmek zorunda kalacaktı. Georgina’yı kurtarma şansı birdenbire zayıf bir hal almıştı. Kısa bir an için gözyaşları görüş yetisini buğulandırdı. Bunlardan gözlerini kırptırarak kurtuldu. Ağlayarak harcanacak zaman yoktu.

Şapkasını başına geçirdi, el çantasıyla şalını topladı, ardından odadan çıktı. Ofisin önü vızır vızır işliyordu, Wittiers’in kâtipleri koridorun dibindeki ofisten yüksek sesle iletilen direktifler doğrultusunda sağa sola koşturup duruyorlardı. Francesca dışarı yönelirken, iki kâtip de eğilmiş, yüksek kitaplığın altlarında bir şeyler arıyorlardı.

Wittiers ofisinden, “Başdiyakoz Mahkemesi üzerine yaptığım tezi bulun,” diye seslendi. “Ve acele edin!”

Kâtiplerden teki diğerine, “Bu lanet dava da ne?” diye sordu. “Önce kilise kayıtları, ardından parlamenter prosedürü ve şimdi de başdiyakoz kanunu, öyle mi?”

Diğer kâtip, büyük bir kutu dokümanı aşağı indirip gözden geçirmeye başlayarak, “Bilmiyorum,” dedi. “Bu adı daha evvel hiç işitmedim ancak, Wittiers’i bu şekilde ateşlediğine bakılırsa, son on yılın davası olmalı.”

Francesca’nın adımları yavaşladı. Çantasında mendilini aradı, ardından mendilini tek gözüne, sonra diğerine bastırırken çantasını yere düşürdü, utanmadan kulak misafiri olmaya devam etti. İki kâtip, farkında dahi olmadan, arkasında konuşmaya devam ediyorlardı.

“Cowley davasından bu yana böyle bir kargaşa görmedim, o günlerde bir baronluk sorunu vardı.”

Diğer kâtip, “Mühür kabarıktı,” dedi. “Şu anda ondan çok daha önemli bir müvekkilimiz olduğundan en ufak bir şüphem yok. Wittiers bir saate kadar onun ziyaretine gidecek.”

İlk kâtip doğruldu, kolları bir yığın kitapla doluydu, Francesca’nın kapının hemen gerisinde dolanıp durduğunu fark etti. Arkadaşına bir bakış attı, ardından kitaplarını yerine bıraktı ve Francesca’ya yaklaştı. “Size yardımcı olabilir miyim Leydi Gordon? Çok solgun görünüyorsunuz.”

Francesca, yüz ifadesini saklamak için el çantasını almak maksadıyla eğilerek, “Ben... Evet,” dedi. Yüzünden kanın çekilmesine sebep olan şey hastalık değil öfkeydi. Wittiers onu çok daha prestijli, yeni bir müvekkil uğruna reddetmişti. Gerçekten büyük bir kriz durumu; tabii eğer güç ve servet acil eylem sebebi olarak düşünülürse. “Birdenbire kendimi biraz kötü hissettim. Bana arabamı çağırma nezaketini gösterebilir misiniz?”

“Tabii ki hanımefendi.” Adam dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü, ona arabacısının beklediğini ilettili. Francesca ona bitkin bir minnettarlıkla baktı, kâtip büyük bir özenle onun arabaya binmesine yardım etti.

Ancak adam ofise geri döner dönmez, Francesca faytoncusuna binanın etrafında bir tur atmasını ve beklemesini

söyledi. Bu çok önemli, Wittiers'i her şeyi –özellikle de onu bırakmaya ve kendisine hizmet etmeye zorlayan müvekkilin kim olduğunu görmek istiyordu. Kâtiplerden teki tepeden demişti; bu asilzadelik anlamına gelmekteydi. Francesca'nın kocası sade bir baronetti ama bir dizi lord tanıyordu. Katlanılmaz kibir asilzadelikte olağan bir kusurdu, bu ukalalık türü önde gelen bir avukatı dahi bir anda bizzat adamın kendisiyle ilgilenmeye mecbur bırakabiliyordu. Wittiers tabii ki eğitilmiş bir köpek gibi sıçramış, bu da onun namına pek uymamıştı. Francesca mendilini bükerek düğümledi, hissettiği acizlik ve hüsrandan dolayı kuduruyordu.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, James Wittiers ofisinden dışarı fırladı. Bay Napier onu takip ediyordu, ceketi güzelce yukarı kadar düğmelenmişti. Kâtibin işlek caddede çağırdığı kiralık bir arabaya bindiler ve hızla yola çıktılar. Francesca, nereye gittiklerini görmek için yerinde başı neredeyse pence-
renin dışında oturarak, faytoncusuna onları takip etmesini söyledi.

Aynen beklediği üzere, gittikçe daha da güzelleşen sokaklardan geçtiler. Francesca'nın gözleri, avukatın arabası Mayfair'in en şık kısmındaki çitlerle çevrili yeşil meydana bakan taş malikânenin önünde durunca, kısıldı. Ev muazzamdı, meydanın büyük kısmını kaplamıştı. Büyük olasılıkla asilzadeydiler; ama zenginlik aşikârdı, hem de çok. Belki, prestijin ötesinde, büyük bir ücret beklentisi Wittiers'i onun davasını almaktan caydırmıştı. Bay Wittiers ve kâtibi, beklendiklerini vurgulayarak bunu itiraf etmişlerdi.

Üzüntülü bir ruh haliyle arkasına yaslandı. Francesca'nın akılcı, duyarlı tarafı, Wittiers onu reddettiği ve diğer bir dava aldığına göre, bu yaptığının anlamsız olduğunu biliyordu. Umut edebileceği en iyi şey başka bir avukat bulmak ve bunu, Georgina'nın üvey annesi kendi davasını açmak yönünde bir adım atmadan hemen yapmaktı. Ancak diğer yanı, yani

İtalyan kanı, şu devasa malikâneye uygun adım yürümeyi ve sahibinden zararının tazminini istemeyi istiyordu. Ya da en azından o adamın burnunu bir güzel sürtmeyi.

Faytoncusuna beklemesini söyleyerek, eteğini topladı ve aşağı indi. Wittiers kiralık arabasını göndermişti, ki bu da içerde bir süre kalacağını göstergesiydi. Francesca şalını omuzlarına dolayarak sokaktan aşağı yürüdü.

Köşede beraberinde iki küçük çocukla yürüyen bir kadını durdurdu, meydanın ortasındaki yemyeşil parka doğru ilerliyorlardı. Taş yapıyı işaret ederek, “Özür dilerim, bu Lord Alconbury’nin oturduğu yer mi?” diye sordu. Öyle olmadığını çok iyi biliyordu, Alconbury hikâyeyi işitince böylesine bir yerde yaşama düşüncesine inanılmaz derecede gülecekti.

Dadı, “Hayır hanımefendi, bu Durham Dükü’nün malikânesi,” diye yanıtladı.

Francesca, yarı numara yaparak, “Gerçekten mi,” diye haykırdı. Ulu Tanrım; bir *dük*. “Neredeyse ne kadar da büyük bir pot kırıyordum!”

Dadı ona sempatik bir tavırla gülümsedi. Bu muhitte, basit, ciddi gri elbisesiyle bir rehber desteğine ihtiyaç duyuyormuş gibi görüldüğünden en ufak şüphe yoktu. “Hemfikirim! Ama cesur olun; kâhya Bay Blackbridge nazik birisidir. Yanlışlıkla zili çaldığınız için kulaklarınızı çekmeyecektir. Küçük çocuklar merdivenlere top attıklarında dahi kesinlikle şikâyet etmez.”

Francesca, sanki rahatlamışçasına tek elini göğsüne yaslayarak, “Bunu duymak güzel,” dedi. “Bir *dük*!”

Dadı durgunlaştı. “Ekselansları nazik bir adamdı ama vefat etti, Tanrı ruhuna huzur versin.” Gecikmiş de olsa, Francesca kapıdaki siyah kurdeleli çelengi fark etti. Wittiers’i izlemeye o kadar odaklanmıştı ki, bu dikkatinden kaçmıştı.

Sonra çocuklar aralarında tartışmaya başladı ve dadı onları aceleyle meydana yönlendirmeden önce Francesca’ya

dönerek mırıldanıp özür diledi. Francesca, dadıyı ve çocukları seyrederek, gezintisine geri döndü. *Bir dük*, Wittiers'in yapılan resmi çağrıya böyle atlamasına şaşırmmamak gerekliydi. Tabii ki, bu Wittiers'in Londra'daki en iyi avukat olduğuna dair inancını da güçlendirmiş, onun kendisinden bir anda uzaklaşmasına öfkelenmişti.

Ancak bunun bir anlamı kalmamıştı, artık değil. Wittiers artık ona hizmet etmeyecekti. Meydanda isterik bir kadın gibi dolaşıp, hayal kırıklığını besleyerek kazanabileceği hiçbir şey yoktu. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı, kendi kendine bunun umutlarının sonu olmadığını söyledi. Eğer Wittiers bu davada bir umut ışığı görebildiyse, başka birisi de aynısını yapabilir-di. Sadece o adamı bulmalı, onun yardımını da başka bir dükün talep etmemesine dua etmeliydi. Arabasına geri dönerken etkileyici malikâneye son bir kasvetli bakış daha attı, ardından faytoncusunu Cheapside'a yöneltti.

Ellen Haywood'un küçük, dar bir sokakta ufak tefek bir evi vardı. Burası en iyi muhitlerden biri değildi, Francesca arabasından aşağı iner ve kapıya yürürken eteğini büyük bir dikkatle havada tuttu. Ellen son dört gelişinde, evde yaşanan hastalıklardan tutun da misafirlerin kabul edilmesini imkânsız kılan derinlemesine temizliğe kadar her tür mazereti ileri sürerek, içeri girmesine izin vermemişti. Francesca'nın yapmak istediği tek şey Georgina'yı görmektir ancak bir takım şüphe uyandıran ihtimalle, Georgina geldiği hiçbir seferde evde değilmiş gibiydi. Birden fazla kereler Francesca öfkelen-diğini ve kadına karşı ses tonunu yükselttiğini itiraf etmeliydi, ki büyük olasılıkla bunun ona bir faydası olmamıştı.

Ancak bugün, Ellen'dan özür dilemek ve ona yaltaklanmak zorunda kalsa bile, Georgina'yı görmeyi umutsuzca istemekteydi. Mayfair'den Cheapside'a yapılan yolculuk, Wittiers'e beslediği öfkesinin büyük kısmının yerini bıkkınlık ve birazcık umutsuzluğa bırakarak boşalıp gitmesine yeter

derecede uzundu. Bunun bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. Ellen'in Georgina'yı alma önerisiyle ferahlayacağını ummuştu; kızın onunla bir kan bağı yoktu ve Ellen'in da iki küçük çocukla yapması gereken bir çok şey olmalıydı. Ellen'in sert itirazıyla şaşırmış, ardından da hayal kırıklığına uğramıştı. Sonra da, Georgina'nın nafakasının Ellen'in hane halkına hayati bir maddi destek sağlıyor olması gerektiğini fark ederek öfkelenmişti. Bu suçlamayı kadının suratına çarpmak muhtemelen en iyi yöntem değildi, fakat Ellen'in tepkisi bunun yeterince büyük bir doğrulaması olmuştu. Yüzü beyazlaşmış, ardından da Percival Watts Francesca'ya evi terk etmesini emretmiş, tabii ayrılırken de böyle bir şey söylediği için bir daha kendisine Georgina'yı görme izni verilmeyeceğine söz vermişti. Ve de verilmemişti.

O an dahi, Francesca bu ihtimalin bu kadar uzun süreceğini düşünmemişti. Giuliana'nın ölümünün ardından, John vasiyetinde onu Georgina'nın vasisi olarak isimlendireceğine söz vermiş, ancak gereken değişikliği yapamadan talihsiz sonla buluşmuştu. Mahkeme Francesca'nın talebini tabii ki en azından inceleyecekti. Yaklaşık bir düzine avukatın davasını kabul etmekte gösterdikleri gönülsüzlük Francesca'yı çileden çıkartmış ve hayal kırıklığına uğratmıştı, ancak bugün umutsuzluğun soğuk ürpertisini gerçek anlamda ilk defa hissetmekteydi. Yapmak istediği en son şey, zavallı Georgina'nın arada kalacağı bir savaş başlatmaktı. Ve bu gidişle o, onu bir daha göremeden, Georgina büyüüp evlenecekti.

Kapı tokmağını tıklattı ve bekledi, bekledi, bekledi. Omuzlarının amansız bir beklenti içerisinde gerildiğini hissederek tekrar tıklattı. Bir özür kesinlikle gerekecekti ve o da bunu hakkıyla, hatta gerekmesi durumunda Percival Watts'ın yüzüne karşı yapacaktı ancak bundan kesinlikle hoşlanmayacaktı. Orada, omuzları çökmüş bir halde dikilmek bile, zihninde bu olayı çok daha gurur kırıcı bir hale sokmaya yetiyordu.

Tam elini kapıyı üçüncü kez tıklatmak için havaya kaldırmıştı ki, yan evden bir komşu dışarı çıktı, kolunda büyük bir sepet vardı.

Francesca'ya kısık gözlerle bakarak, "Bayan Haywood'la mı görüşmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. Ama korkarım ki evde değiller."

"Değiller hanımefendi, artık değiller!" Kadın alışveriş sepetini karıştırdı ve kapısını kapattı, ardından merdivenleri aceleyle indi. Francesca yavaşça ona uydu. Kadın sokakta onun yanına geçti. "Ben Bayan Jenkins; onlarla komşuyduk, anlıyorsunuzdur. Evden taşındılar," dedi. "Ayrıldılar...Tanrım, üç ya da dört gün geçmiş olmalı."

"Oh." Francesca kanın suratından çekildiğini hissedebiliyordu. "Bilmiyordum... Nereye gittiler?"

Komşu kadının dolgun, pembe suratı başını iki yana sallarken buruştu. "Size bunu söyleyemem çünkü bilmiyorum. Aslında buradan ayrılmayı düşündüklerinden dahi haberimiz yoktu! Bay Jenkins ikizlerin gitmelerine pek öyle üzülüyor; o ikisi ne kadar da gürültü yapıyorlardı."

Francesca hemen, "Ya küçük kız," dedi. "Yakın zamanda küçük kızı görmüş müydünüz? Georgina'yı?"

Bayan Jenkins, gülümseyerek, "Tabii ki," diye karşılık verdi. "O kadar tatlı bir kız ki. Ve de çok yardımsever. Onun sık sık merdivenleri süpürdüğünü görürdüm ve her zaman da çok nazikti. Bence çok zayıftı ama aynı zamanda da bir o kadar güzel."

Francesca keder içerisinde gözlerini kapattı, ama kısa süreliğine. Georgina zayıf mı görünüyordu? Sürekli dışarıda merdivenleri mi süpürüyordu, tıpkı hizmetçi bir çocuk gibi? Francesca ses tonunu sabit tutmaya çalıştı. "Ama kendilerine nasıl ulaşılabileceğine dair bir şey mutlaka söylemişlerdir."

"Bildiğim kadarıyla hayır." Kadının yüz ifadesi acımaya

dönüştü. “Sizin daha evvel de onlara uğradığınızı görmüştüm. Bayan Haywood’la aranız limoniydi, öyle değil mi?

Francesca, “Öyle de denilebilir,” diye mırıldandı. “Küçük kız, Georgina, benim yeğenim. Sadece onu görmek istemiş-tim...”

Kadın boğazını temizledi ve onun yanına bir adım daha yaklaştı. “Bu tabii ki beni ilgilendirmez ancak ben ailenin bir takım zorluklarla karşı karşıya kalmış olabileceğini düşünüyorum. Bayan Haywood’un kapıdan geri çevirdiği tek kişi siz değildiniz.”

Francesca, şaşkınlık içerisinde, “Öyle mi? Başka kim vardı?” diye sordu.

Bayan Jenkins ses tonunu daha da alçalttı. Dedikodu yapmak yuvarlak suratına bir ısıltı katmıştı. Büyük bir hevesle, “Esnafları,” dedi. “Hatta bazılarını birden fazla sefer geri çevirdi. İçlerinden tekini Bay Watts bastonuyla tehdit etti. Bay Jenkins tartışmayı daha geçen hafta işittiğine yemin ediyor.”

“Tartışma mı? Kimler arasında?” Francesca kadına merak ve kaygı karışımı bir ifadeyle baktı.

Bayan Jenkins, neşeyle, “Bay Watts ve Bayan Haywood arasında!” diye haykırdı. “Korkunç bir şekilde kapıştılar. Ve şu iki bebek de onlarla birlikte feryat ediyordu.”

Francesca’nın nutku tutulmuştu. Ellen erkek kardeşiyle mi kavga ediyordu? Hiç kimseye tek bir şey söylemeden oradan taşınmışlar mıydı? Esnaf şiddetle mi tehdit edilmişti? Georgina’ya hizmetçi muamelesi mi yapılmıştı? Büyük bir sabırla, “İyi ama nereye gittiler?” diye tekrar sordu. “Buradan ayrılmaya tek bir gece içerisinde karar veremeyecekleri açık. Birisi biliyor olmalı...”

“Burada hiç kimse bilmiyor.” Bayan Jenkins ona acıyarak baktı. “Sokağın sonundaki Bay Brown çoğumuzun ev sahibinin vekili ve onun da bu konu hakkında bilgisi yok. Üç haftadır

kiralarını ödemiyorlardı. Bay Brown kirayı almaya geldiğinde, odalar çoktan boşaltılmıştı.”

“Bay Brown.” Francesca bu isme odaklandı. “Sokağın sonunda, öyle mi?”

Bayan Jenkins, “İki numara,” dedi. “Size aynen benim söylediklerimi tekrarlayacaktır. Bay Jenkins ve ben, Çarşamba günü kendisini çaya davet ettik ve o tüm detayları bize kendisi aktardı.”

Francesca, “Teşekkürler,” diye mırıldandı. “Çok teşekkür ederim.”

Bayan Jenkins iyi dedikodu yapıyordu. Bay Brown, Haywood ailesinin tek bir kelime dahi etmeden oradan ayrıldığını, birkaç haftalık kira borçlarının olduğunu onayladı. Bunu, Francesca adama Georgina’nın teyzesi olduğunu söyleyene kadar anlatmak istemedi. Sonra adam Georgina’yı Ellen’in kızı olarak betimleyince, Francesca dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Ancak Bay Brown bu kadının tutarsız kiracılarını bulabileceğini fark edince, Ellen’in kira ödemelerinde nasıl hep geciktiğini, evden çıkartabilmek için hepsini nasıl tehdit etmek zorunda kaldığını, Ellen’in nasıl acıklı ağladığını ve onlara bebeklerinin hatırına merhamet göstermesi için nasıl yalvardığını, bu süre zarfında Bay Watts’in nasıl bir köşede hiçbir şey yapmaksızın asık bir suratla dikildiğini art arda sıralamaya başladı. Sözünü bitirdiğinde, Francesca öfke-den titremekteydi. Bay Brown’a teşekkür etti, hızla arabasına geri yöneldi ve faytoncusuna baktı.

“Berkeley Meydanı’na geri dönüyoruz Bay Hotchkiss,” dedi. “Hemen.”

Korkunç dükle yüzleşmeme konusunda verdiği karardan caymıştı.

Bölüm 4

James Wittiers adamın talebine tatminkâr bir hevesle karşılık verdi. Edward, birkaç avukat hakkında ihtiyatlı bir araştırma yaptıktan sonra, onu büyük bir titizlikle seçmişti. Wittiers zeki, hızlı zekâsıyla, kanunları eksiksiz anlama becerisiyle etrafa nam salmıştı. Ayrıca vasiyetnamenin ispatı davalarında uzmandı. Adı kötüye çıkmış Cowley davasını henüz geçen yıl kazanmış, müvekkiline yaklaşık bir asırdır muallakta olan baronluğu iade ettirmişti. Cowley ailesi büyük bir aileydi, dolayısıyla içlerinden birinin böyle bir başarıyı yakalaması oldukça şaşırtıcıydı. Gazetelerden teki, baronluğa dair yasal hak talepleri olan en az beş kişinin var olduğunu bildirmişti. Ama Wittiers davayı yönetmiş ve kazanmıştı, bu da onu Edward açısından çok cazip kılmıştı.

Adam görünüm açısından, etrafa saçtığı zekâ haricinde, mütevaziydi. Edward konuları açıklarken onu büyük bir dikkatle dinledi, ardından birkaç isabetli soru yöneltti. Kâtibî hemen yanında oturdu, en az Wittiers'in konuşabildiği kadar hızlı not alıyordu. Avukat nelere gerek duyulduğunu ve nelerden kaçınılması gerektiğini anladı. Bir planı ve bir de yedek planı vardı. Zihni normalden çok daha hızlı çalışıyor gibi görünüyordu; daha sohbet sonlanmadan Edward'ın noktasını kavramıştı. Ücretler konusunu çok büyük bir netlikle açtı ancak Edward elini şöyle bir sallayarak konuyu

kapattı. Adam, Durham'ı kendisi ve kardeşleri adına güvence altına almak için her ne ücret talep ederse, kabul görecekti. Avukattan talepleri oldukça fazlaydı, bunun karşılığını ödemekten de memnuniyet duyardı. Görüşmenin sonunda, Edward varılan uzlaşmadan oldukça memnundu ve Wittiers'in yüz ifadesine bakılırsa, o da öyle görünüyordu.

"Bay Pierce'a sizin ziyaretinizi beklemesi yönünde haber yollayacağım." Edward ayağa kalktı. Durham avukatına bu hassas konu için başka bir avukata başvuracağını çoktan söylemişti ve Bay Pierce da bunu duyunca inanılmaz derecede rahatlamıştı. Pierce işinde iyiydi ancak böyle bir konuda deneyimsizdi. "O size ihtiyacınız olan ek bilgilerin tümünü sağlayacaktır."

"Onu yarın ilk iş ziyaret edeceğim." Wittiers eğilip selam verdi. "Vasiyeti inceler incelemez size ilk raporumu yollayacağım."

"Çok iyi beyefendi." Edward başını yana eğdi, avukat ve kâtabi dışarı çıktı.

Edward pencereye yürüdü ve dışarı, Berkeley Meydam'nın kalbindeki yeşillige tepeden baktı. İki küçük çocuk bir dadının dikkatli gözetimi altında çember çeviriyordu, tıpkı kendisi ve erkek kardeşlerinin Londra'ya yaptıkları nadir ziyaretlerde olduğu gibi. Durham çocukların büyümek için kır havasına ihtiyaçları olduğuna inanmış, onları sadece arada sırada beraberinde şehre getirmişti. Edward'ın şu anda bile Londra'ya dair çok az bir düşkünlüğü vardı. Ona bırakılsa, Sussex'de kalmayı tercih ederdi.

Ama şu an için burada olması en uygunuydu. Bu ona oldukça zaman kazandıracaktı, ki bu durum Wittiers'e sabahın ilerleyen saatlerinde haber gönderişi ve daha akşam yemeğini yemeden onunla çoktan görüştüğü gerçeğiyle bizzat kanıtlanmıştı. Charlie'yi buradan, Sussex'den yapabileceğinden çok daha kolay gözetim altında tutabilirdi. Ve ayrıca

ailesi Sezon için Londra'ya gelen Louisa'yı da görebilirdi.

Tam pencereden arkasına dönmeye başlamıştı ki, sokağın aşağısından hızla küçük bir araba yaklaştı ve dikildiği yerden dahi işitebildiği kadar yüksek tonlu bir koşum takımı çingirtisiyle hemen evin basamaklarının dibinde durdu. Edward gelen arabaya boş bir merakla baktı. Hiç kimseyi beklemiyordu ve şu anda misafir ağırlamak gibi bir dileği de yoktu. Yine de, bırakın kendi evinin önünü, Berkeley Meydanı'nda böylesine hızlanan bir at arabası görmek çok ender bir durumdu.

Arabadan bir kadın göründü. Üzerinde koyu gri bir elbise vardı, oldukça sade ve temkinliydi, ancak saçları şapkasının altında yeni bakır bir peni gibi parlamaktaydı. Ayrıca yukardan görebildiği kadarıyla, çarpıcı bir göğsü vardı. Elleriyle eteğini düzeltti, ardından gözlerini öyle bir kaldırdı ve nefret dolu bir tavırla eve baktı ki, Edward gözlerini kırıştırdı. Bu mesafeden dahi, öfkeli bir kadını tanırırdı. Kadın omuzlarını dikleştirdi, uygun adım merdivenleri tırmandı ve görüş açısından çıktı.

Suçlu Charlie olmalı, diye bir tahminde bulundu. Kırık bacağına dair Barnes'ın aktardığı hikâyenin dahasının olduğu kesindi.

Kapı tokmağının gümbürtüsü tüm evde, birkaç yüksek tonlu, etkili darbeler halinde yankılandı. Edward ağabeyine bu kadını bu derece şiddetle harekete geçirtecek ne yaptığını ve kadının Charlie'nin evine gitmek yerine neden buraya geldiğini merak etti. Reddedilmiş bir âşığı ya da öfkeli bir metresi sakinleştirebilecek bir ruh halinde değildi. Miras ve unvanını gözeterek ağabeyinin halihazırda zaten kayda değer bir hizmet verdiği göz önüne alınırsa, Charlie'nin bu sorunla bizzat ilgilenmesi gerekecekti.

Üzerini değiştirmek için odasına yöneldi. Şimdi Louisa'yı kısa bir ziyaret etmenin tam zamanı gibiydi. Birkaç dakika sonra kâhya kapısını tıklattı. "Sizi görmek isteyen birisi var efendim: Leydi Gordon."

“Evde değilim.” Edward kollarını hizmetkârının tuttuğu cekete geçirdi. “Aslına bakılırsa, dışarı çıkıyorum. Arabayı getirtin.”

“Evet efendim. Ama sizinle konuşmakta çok ısrarcı.”

Edward adama bakmak için arkasına hızla dönerek sertçe, “*Benimle mi?*” dedi. “Adımı mı verdi?” Charlie’den bahsetmemiş miydi?

Blackbridge, soğukkanlı bir şekilde, “Sizin isminizi verdi lordum,” dedi. “James Wittiers’ı buraya çağırttıran kişiyle ele alacağı önemli bir konu olduğunu söyledi, bunu yapmadan buradan ayrılmayacakmış.”

Edward elbisesinin kollarını düzeltmek için çekiştirirken durakladı. Bu beklenmedik bir durumdu. “Öyle mi?” diye mırıldandı. “Wittiers’e dair ne dedi?”

“Özel bir şey yok lordum, sadece onunla ilgili bir şeyi sizinle görüşeceğini söyledi.”

“Gerçekten mi.” Edward olduğu yerde hareketsiz dikildi ve ceketini düzeltme işini bitirmeyi hizmetkârına bırakarak düşündü. “Pekâla. Onu mavi salona alın, birazdan orada olacağım.”

Belki de Wittiers’e dair su yüzüne çıkartamadığı karanlık bir yön vardı. Gizli araştırmalar yapmış ve adamın yeteneğine dair anlatılan övgüler dışında hiçbir şey duymamıştı ama bu kesin değildi. Eğer bu kadın, yani Leydi Gordon’un Wittiers ile iş ilişkisi olmuşsa, onun bilmediği bir şeyleri biliyor olabilirdi. Bu kadın sayesinde Wittiers’in etrafa saldıgı namın gerçek olup olmadığını anlayabilirdi. Mavi salona yöneldiğinde, Edward artık biraz merak duymanın –ve ihtiyatkârlığın– ötesindeydi. Kadının arabasından aşağı adım attığında suratında beliren husumet ifadesini unutmamıştı.

Uşak ona salonun kapısını açtı. Misafir geldiğinin farkında değilmiş gibiydi. Şöminenin yanında dikiliyordu; başını eğmiş, avucundaki bir şeye bakmaktaydı. Yüz ifadesi endişeli ve dal-

gindi, duruşundaki bir şey ızdırap içerisinde olduğunun ipucunu veriyordu. İçerde saçları açık kahverengi görünüyordu, daha önce fark ettiği bakırmısı parlaklık yoktu. Vücudu ise, aynen yukarı pencereden görüldüğü üzere, muhteşemdi.

Edward kapıyı arkasından yüksek tonlu bir tıkırtıyla kapattı. Kadının kafası bir anda yukarı kalktı, eli de sıkı sıkı kapanarak incelediği şey her neyse onu avucunun içine aldı. Edward, eğilip nazikçe selamlayarak, "Leydi Gordon," dedi. "Ben Edward de Lacey. Beni James Wittiers'e dair mi görmek istediniz?"

Francesca'nın yanakları kızardı. Elindeki şeyi çantasına attı ve ipini sıkı sıkı çekti. Sıcak, boğuk, Edward'ın duyularını baştan çıkartıcı bir kadının cazibesiyle, yakan ses tonuyla, "Evet," dedi.

Francesca neredeyse attığı fevri adımdan dolayı pişmanlık duymaya başlamıştı. Kısa bir bekleyişin ardından, kâhya onu buz mavisi renkte döşenmiş şık bir odaya almıştı. Bu soğuk ancak güzel bir odaydı, diğer herhangi bir şeyden çok müzeyi andırıyordu. Uzun pencerelerin önünde duran enfes sehpalardan tekine göz attı, bunların yüzeylerine dokunan tek şeyin hizmetçi kadının toz bezi olduğuna bir aylık kat temizliği karşılığında iddiaya girebilirdi.

Belki de gitse daha iyi olacaktı. Bu malikânenin sahibi ileri süreceği sebepten ya da dile getireceği öfkesinden, bu işten vazgeçmek bir yana, etkilenmeyecekti bile. Ellen'in Georgina'yı alıp ortadan kaybolduğunu ve kendisine nasıl ulaşılabileceğine dair ardında hiçbir bilgi bırakmadığını fark ettiğinde öfkeden deliye dönmüştü, ortada uygun kişiler olmadığı için bu öfkesini yansıtacak birilerini bulma arayışına girişmişti. Kafasının içinde alçak tonlu bir ses, *bu hiçbir işe yaramayacak*, diye fısıldadı. Bu sonunda feryat eden duygu fırtınasının arasından çıkıp gelen mantığın sesiydi. Francesca omuzlarını dikleştirdi ve

Georgina'nın küçük minyatürünü çantasından bulup çıkarttı. Bu ölümünden hemen evvel, Giuliana'nın ailesi için bir hediye olarak yapılmıştı. Ancak Giuliana lohusa yatağında ölünce bunu hiç kimse ailesine göndermemişti, sonra John minyatürü ona vermişti.

Yuvarlak, nur topu gibi surat altın çerçeveden ona bakmaktaydı, koyu renkli gözler ciddiye, ağız çıtı pıtı, küçük, pembe bir yay şeklindeydi. Güzel bir çocuktuk ve Francesca açısından ancak kendi çocuğunun olabileceği kadar değerliydi. Resim iki yaşındayken çekilmişti; Georgina o günden bu yana çok büyümüşü. Bayan Jenkins onun zayıf olduğunu söylemişti ve Francesca'nın kalbi, öz yeğeninin neye benzediğini artık bilemiyor olmanın farkındalığıyla sıkışıp daralmıştı.

Duygusal düşüncelere dalmışken kapı açıldı ve o da başını kaldırdı. Gelen kâhya ya da diğer bir hizmetkâr değildi. Elbisesinin kesimine bakılırsa, bu oraya görmek için geldiği adamdı. James Wittiers'i parmağını tek bir kez şıklatarak yanına getirebilen adam. Güçlü rakibini tek bir eleştirel bakışla süzdü. Adam uzun boyluydu ve her ne kadar omuzları oldukça geniş olsa da zayıftı. Koyu renk saçları ne uzun, ne de kısa kesimliydi; iyi giyimliydi ama kullanılan renkler tuhaf biçimde donuk, koyu tonluydu; yüzü ne dikkat çekici derecede yakışıklı ne de sıradan denilebilecek kadar yavandı. Gözleri bile sıradandı, donuk gri renkteydi, bir çeliğin sıcaklığını yansıtmıyorlardı. Neticede, bu uzun süredir karşılaştığı en cansız ve ilgi uyandırmayan adamdı. Ve onun avukatını çalmıştı. Francesca'nın tutmak için haftalar boyu çeşitli dalavereler çevirdiği o adamı, ki işte bu kabul edilemez bir davranıştı. Hiddetinin bir kısmı tekrar canlanınca, parmaklarını Georgina'nın minyatürünün etrafına kapattı.

"Leydi Gordon." Adamın sesi kültürlü ve yumuşaktı, ancak en az diğer özellikleri kadar şahsiyetsiz ve sıkıcıydı.

“Ben Edward de Lacey. Beni James Wittiers’e dair mi görmek istediniz?”

Francesca minyatürü çantasına bıraktı. “Evet, öyle,” diye yanıtladı. “Bilmem farkında mısınız beyefendi, ancak bana ciddi bir kötülük yaptınız.”

Edward’ın gösterdiği tek tepki, hafifçe kaldırdığı kaşıydı. “Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadım hanımefendi. Hatırladığım kadarıyla, daha evvel hiç tanışmadık.”

“Bu sabah Bay Wittiers’in ofisindeydim. Ondan randevu almak haftalarımı aldı; kendisine talep çok, biliyorsunuz.” Edward umursamaz göründü ve yerinden dahi kımlıdamadı. Hatta Francesca’ya sanki biraz da sıkılmış gibi geldi. Francesca soğukkanlılığını kaybetti, sıkıntı içerisinde kıvrandı. “Davamı almayı kabul etti. Konuyu derinlemesine bir süre gözden geçirdik ve sonunda bu işle ilgilenmeye razı oldu. Kısa bir süre için benden izin istedi ve bir daha da geri dönmedi. Bir süre sonra kâtibi gelip Bay Wittiers’in acil bir konu sebebiyle çağrıldığını ve sonuç olarak bana yardımcı olamayacağını ilettiler. Bana başka bir avukat aramamı önerdi.”

Sinir bozucu adam, soğukkanlı bir ses tonuyla, “Bana sanki asıl şikâyetiniz Bay Wittiers’la alakalıymış gibi geliyor,” dedi.

“O oradan sizin çağrınız üzerine ayrıldı!” Francesca ses tonunun gittikçe yükseldiğini işitebiliyordu, bunu kontrol etmeye çabaladı. “Sizin kabarık mühürlü notunuz gelmeden önce, bana yardım etmeye istekliydi. Ve sonra birdenbire, sizin emrinize atlayıp benim davamı tek bir kelime etmeksizin bırakarak, ortadan kayboldu!”

Edward, “Tekrar söylüyorum,” dedi, “eğer size bu kadar korkunç bir şekilde davrandıysa, sizin hoşnutsuzluk ve öfkenizin Wittiers’a yönlendirilmesi lazım.”

Francesca, tek elini ileri doğru uzatarak, “Hayır,” diye karşılık verdi. “Bunun bir faydası olmaz. Kendisinin verdiği hizmetin artık benim açımdan tamamen erişilemez bir hal

aldığını biliyorum; sizin unvanınız ve paranızla aklı çelindi. Ancak şunu bilmenizi istiyorum ki pahalıya mal oldunuz, benim için değil, ancak masum küçük bir kızın mutluluk umutlarını yok ettiniz.”

Edward, “Madam...” diye cümlesine başladı, ama Francesca öfkesini artık kontrol edemiyordu.

Adama parmağını sallayarak, “Tüm sorumluluğu inkâr ediyorsunuz,” diye heyecanla haykırdı, “ancak *avukatıma* müdahaleniz sebebiyle, bir çocuk, benim yeğenim, haksız yere bana gösterilmedi ve şimdi de Tanrı bilir, soğuk ve büyük olasılıkla gaddar bir kadının velayetinde nereye kaçırıldı. Ben de onu bulacak başka bir avukat *ve* dedektif aramak için günler ve haftalar harcamak zorunda kalacağım!”

Edward de Lacey, aynen evvelden olduğu kadar sakın bir tavırla, “Wittiers’e uygun bir zaman yakaladığında beni ziyaret etmesi için bir not yolladım,” dedi. Bu sükunet Francesca’yı nasıl da öfkeliendiriyordu. “Uygun zaman bulmak için programını nasıl ayarladı, bilmiyorum. Sizi neden reddetti, bilmiyorum. Onu körü körüne meşgul etmeye hiçbir şekilde hazır değildim ve kendisinin benim beklentilerime uyamayabileceği olasılığını da kesinlikle göz önünde tutuyordum.”

Francesca gözlerini kıstı. Yumuşak bir sesle, “Peki, uydu mu?” diye sordu.

Edward ona amansız gözlerle baktı. “Bu kesinlikle sizi ilgilendirmez.”

Francesca nefesini tuttu. Odanın karşısına, ona bir metre kalana kadar ilerledi. “Buna nasıl cesaret edersiniz,” diye fısıldadı. “Ben... ben bana hemen şu dakika yardım *etmeniz* gerektiğinde ısrar etmeliyim.”

Adam gülümseyecek kadar yüzsüzdü. Bu tatsız, kuru bir gülümseyişti, zorla yapılan bir şey olmadığını gösteren tek şey gözlerindeki zevk ışıltısıydı. “İsrar mı etmelisiniz?”

Francesca öfkeyle, “Adil olanı bu,” dedi. “Avukatımı elim-

den kaptığınıza göre.”

“Ama o gerçekten ‘sizin’ avukatınız değildi, öyle değil mi?”

“Davamı almayı kabul etmişti!”

“Görünüşe bakılırsa fikrini değiştirmiş.”

“Sizin müdahaleleriniz yüzünden!”

“Öyle mi?” Topukları üzerinde sallandı, sonra aniden ona doğru eğildi. Francesca zemin hazırlamayı reddetti ancak kafasını kaldırıp onunla göz göze gelmek zorunda kaldı. Bunlar parlatılmış birer gümüş gibi ışıltıyorlardı, sanki Edward olan bitenden haz alıyor gibiydi, Francesca adamın sabun kokusunu aldı. Çok erkeksi ve yoğun, kesinlikle ağır bir iş yapmadığının ispatıydı. Acımasız şeytan, “O zaman onu geri kazanın,” diye karşılık verdi. “Onu benden geri çahn Leydi Gordon.”

“Hayır, olmaz.” Kaşlarını kaldırdı. Bu ses tonundan nasıl da nefret ediyordu, yarı alaycı, yarı cesurdu. Ve biraz da alttan alttan eğlence doluydu çünkü adam tavsiye ettiği şeyi yapmaya çalışsa bile Francesca’nın başarısızlığa uğrayacağını biliyordu. “Eminim ki sizin davanız, haris bir üvey anne tarafından hayattaki tek akrabasından alınıp kaçırılan masum küçük bir kızıdan daha önemlidir. Düşündüm de, tek bir parmak şıklatışla kapısına insanları toplayabilen birisinden yardım istememin çok uygun olacağı görüşüm daha da güçleniyor. Ve bu emri yerine getirmesi için Wittiers’i tutacağınıza göre, benim fındık kabuğunu doldurmaz küçük ihtiyacım ile ilgilenmek için de birkaç saatinizi ayırabiliyor olmalısınız.”

Edward kısa bir an için ona baktı. Francesca’nın biraz evvel ağzından dökülenlerin ne anlama geldiğini ve karşısındaki adama ne kadar aptal göründüğünü fark etmesi için bu yeterli oldu. Ama artık geri adım atmak için çok geçti, dolayısıyla başını dik tuttu.

Sonra adam tekrar gülümsedi. Francesca, hislerine rağmen, adamın bu şekilde gülümsediğinde ne kadar çekici

göründüğünü fark etmekten kendini alamadı. Adam,” Siz,” dedi, “güçlü bir kadınsınız.”

Francesca, sanki biraz önce büyük bir iltifat almışçasına, “İtalyan kanımdan kaynaklanıyor olmalı,” diye karşılık verdi.

“Gerçekten. Ben ender olarak...” Francesca’ya sert bir bakış atarak sustu. “*Hiçbir zaman* böylesi bariz idareci bir tavırla karşılaşmadım.”

Francesca, ona sıcak sıcak gülümseyerek, çenesini kaldırdı. Kavganın kaybedildiğini biliyordu ama oradan kuyruğunu bacakları arasına kıştırarak ayrılmak niyetinde değildi. “O zaman, araştırmamıza başlamak için, yarın gelip sizi göreceğim, tamam mı?”

“Sanırım hayır.” Edward gülümsemeye devam ederek başını eğip selamladı. “İyi günler Leydi Gordon.”

Francesca, adamın uzaklaşıp giden sırtına doğru, “Böylesi vicdansız bir reddetmeden dolayı sizi hiçbir zaman affetmeyeceğim,” diye seslendi.

Edward ona baktı. Nazikçe, “Gerçekten de etmemelisiniz,” dedi. “İyi günler hanımefendi.” Kapıyı açtı, ardından açık bırakarak dışarı çıktı.

Francesca iç çekerek, “Hoşçakalın demek istediniz herhalde,” dedi. Kapıda bir hizmetkâr belirirken, parmaklarını alnına bastırdı.

Hizmetkâr, nazik ama kendinden emin bir tavırla, “Size yolu gösterebilir miyim leydim?” diye sordu.

Francesca başını kaldırdı. “Teşekkürler.” Sessiz, şık evde, krallara yakışır bir azametle onu takip etti. Hizmetkâr giriş kapısını onun için açtı. Francesca merdivenlerden aşağı uygun adım indi, arabaya tırmandı ve Bay Hotchkiss’e kendisini eve götürmesini söyledi.

Ardından başını geriye bırakarak arabanın koltuğuna yasladı. Bu ne kadar büyük bir talihsizlikti.

Bölüm 5

Lalston Kontu, yani Louisa'nın babası, Sezon için Belgrave Meydanı'nın yakınında kendisine rahat bir ev almıştı. Kâhya Edward'ı içeri aldı, ardından Leydi Louisa'nın bahçede olduğunu söylemek için geri döndü. Ona eşlik etmek isteyip istemediğini sordu. Tabii ki isterdi. Etrafı çevrili bahçeye çıktı ve Louisa'ya seslendi.

“Edward!” Louisa patikadan aşağı yürüdü, gözleri ıslıl ıslıl, yanakları pembeydi. “Ne büyük bir sürpriz!”

“Umarım hoştur da.” Edward Louisa'nın elini dudaklarına götürdü ve derin bir nefes çekti. Louisa inanılmaz derecede kadınsı kokuyordu, leylak, bahar ve çay kokusu, aynen bir kadının kokması gerektiği gibi. Her zamanki gibi, yaptığı eş seçiminden inanılmaz derecede memnun kalmıştı.

Nişanlısı güldü. “Tabii ki! Umarım akşam yemeğine de kalırsın; eğer gidersen Annem şoka uğrayacaktır.”

Edward başını salladı. “Bu gece kalamam; belki başka bir akşam.” Louisa'nın elini koluna doladı ve birlikte yürümeye başladılar. “Babam geçen hafta vefat etti.”

Louisa başını önüne eğdi. “Babam ilanı gazetede gördü. Çok üzgünüm Edward.”

Edward başını sallayarak onayladı. “Teşekkürler. Tabii ki yaşadığı sağlık sorunlarından dolayı bunu bir süredir bekliyorduk, ama yine de...” Beklenmedik bir acı, soğukkanlılığını geri kazanması için biraz duraklamasına sebep oldu.

“Kardeşim ve ben onun bir takım işlerini yoluna koymak için şehre geldik.” Bu olan biteni anlatmak için başvuru olan yeter-siz bir ifadeydi.

Louisa, “Tabii ki,” diye mırıldandı. “Yapman gereken bu kadar çok şey varken, beni görmeye gelmen büyük bir ince-lik.”

Edward hafifçe gülümsedi. “Tam aksine, yapmak istedi-ğim tek şey buydu. Geriye kalanlar keyifli olmaktan çok uzak şeyler. Bana huzur veren tek şey seni görmek.”

Louisa ona gülümsedi. Charles, birbirimize çok uyuyoruz, diye düşündü; Louisa, onun şu anda her şeyden çok dinginlik ve huzura ihtiyacının olduğunu anlamıştı. Kendiliğinden, Leydi Gordon’un hatırası bir anda zihninde belirdi, o alev alev gözler ve hararetle el kol hareketleri. Bu kadın, her şeyi bir yana bırakıp onun yardımına koşması yönündeki ölçüyü aşan talebi bir yana, ihtiyaç duyacağı en son şeydi. Sırf geri gelip başına hiddetli yalvarışları ve cazip sesiyle bir daha bela olmasın diye, kadının kendisine yeni bir avukat tuttuğunu ümit etti. O ıslıl ıslıl parlayan saçları ve muhteşem sinesi ise ayrı bir konuydu. Düşüncelerine başını hafifçe sallayarak bir nokta koydu. Bu kadında cazip bir şeyler bulunduğu için deli olmalıydı, özellikle de Louisa gibi bir kadın yanındayken.

Louisa, “Biliyorsun ki, ne zaman beni görmek istersen buradayım,” diyordu. “Her iyi eşin yapması gerektiği gibi.” Sonra yüzü hafifçe gölgelendi. “Düğünü tekrar ertelemeliyiz, öyle değil mi?”

Edward iç çekti. Babasının şerefine, aynen bunu yapma-lydı, sırf babası için yas tutmak maksadıyla değil, aynı zamanda şu karmaşık problemi gerçek bir skandal haline dönüşmeden evvel temizlemek için de. “Maalesef öyle.”

Louisa’nın yüzü asıldı ama sonra, nişanlısı için önceki kadar göz kamaştırıcı olmasa da, hafifçe gülümsedi. “Anlıyorum. Gelecek sonbahar evlenmek için iyi bir zaman

olacak. Annemin çeyizimin zamanında hazır olmayacağına dair endişelenmesine artık gerek kalmayacak.”

“Anlayacağını biliyordum.” Edward elini onunkinin üzerine bıraktı. Bir yıldan daha uzun süredir nişanlıydılar ve Louisa bir kez olsun ona bu konuda baskı uygulamamıştı. Louisa’sı tam bir huzur ve sükûnet modeliydi.

Patika boyunca birbirlerine sokulup sessizce yürüdüler. Louisa, “Yapman gereken çok şey var mı?” diye sordu. “Ekselansları planlarına her zaman sadıktı.”

“Gerçekten de öyle. Sanırım yapılacak şeylerin büyük kısmı iş programına uygun devam edecek.” Edward düşüncele-re dalarak sustu. Babasının utanç verici sırrının bilinen bir gerçek haline gelmesini hemen hemen hiç istemiyordu ve bu konudan tekrar bahsedecek olmak onu yine öfkeliyordu. Ama Louisa onun nişanlısı, müstakbel karısı ve gelecekteki çocukla-rının annesiydi. Eğer sırrını onunla paylaşmayacaksa, bunu kime söyleyebilirdi ki? Gerard’ın uyarısının yankısını silip bir tarafa attı. Erkek kardeşi Louisa’ya, her ne kadar hakkını her zaman seve seve vermiş olsa da, hiç ısınamamıştı. Onun çok uysal ve ılımlı olduğunu düşünmüştü; Gerard keyifli ve nükte-dan kadınlara hayrandı, Louisa’nın sessiz asaletine karşı ise en ufak bir takdir beslemiyordu. Neyse ki Louisa onunla evleniyor-du, erkek kardeşiyle değil ve birbirlerine de mükemmel derece-de uyuyorlardı. O ve Louisa, aynı türden iki insandı.

Ve bunca uyum içerisinde, adil davranıp ona doğruyu söylemek durumundaydı. Kendisi ve kardeşleri olur da babala-rının yarattığı kargaşayı temizleyemezlerse, Louisa’nın onun yeni şartlarını bilmesi adil olurdu.

Kararını vererek, “Beni endişelendiren tek bir husus var,” dedi. Louisa ona destek olacaktı, en azından gerçek keşfedile-ne kadar. “Görünüşe bakılırsa babam bizden oldukça büyük bir sırrını saklamış ve bunu temizlemek de bizim açımızdan sorun yaratacak.”

“Oh, hayatım.” Louisa’nın yüzü endişeyle doldu. “Ne kadar da korkunç.”

Kesinlikle öyleydi. Ona olan biteni anlatmak istediğini aniden fark ederek, “Durham’ın böyle bir şey yapabildiğine inanamıyorum,” dedi. Gerard ve Charlie anlayamamışlardı, ancak Louisa karanlıklar içerisinde kalmanın nasıl bir his olduğunu anlayacaktı. “Belki yapılan şey değil, ancak bunu bu kadar uzun bir süre gizli tutabilmiş olması, hem de *benden*. Ben oğlu olarak görevlerimi yerine getirmekte hiçbir zaman eksik kalmadım, bunun ardından olanları öğrenmek...”

Louisa yürümeyi bıraktı, Edward öfkeden ses tonunun yükselmeye başladığını fark edip ağzını kapatırken, Louisa onun elini kendi avuçları arasına aldı. “Neymiş bu?” diye sordu. “Senin ve Ekselansları’nın birlikte çözemeyeceğiniz kadar kötü bir şey olamaz.” Ona gülümsedi. “Sana karşı muazzam bir güvenim var Edward.”

Edward onun ellerine baktı, yumruk yaptığı elinin etrafında çok küçük ve yumuşaktılar. Alçak tonlu sesle, “Bu utanç verici,” dedi. “Babam annemden evvel evliymiş; onlarca yıl önce, hiç kimsenin neredeyse atmış yıldır görmediği bir kadınla. Hiç boşanmamışlar ve Durham da ayrıldıktan sonra ona ne olduğunu bilmiyormuş. Tekrar evlenirken o kadının öldüğünü varsaymış ama bundan hiçbir zaman emin olmamış ya da buna dair eline hiç somut bir kanıt geçmemiş. Kendi kafasında bundan emin olmuş olabilir; bundan ne bana ne de kardeşlerime tek bir kez olsun bahsetmedi, şimdi o kadını bulmamız ve babamla evliliğinin Durham’ın annemle yaptığı evliliği geçersiz kılıp kılamayacağını öğrenmemiz gerekiyor.”

Bu kelimelerin dillendirilmesi o tanıdık öfke dalgasının alevlenmesine sebep oldu, Edward bundan vahşi bir şekilde kurtulmak için sustu. Öfkelenmenin hiçbir şeye faydası olmayacaktı. “Yasaya uygunluğun incelenmesi için çoktan bir avukatla anlaştım. Bunca yılın ardından, kadının hâlâ hayatta

olması pek olası görünmüyor, öyle olsaydı şimdiye kadar talepte bulunmak için mutlaka ortaya çıkardı, ama bu hazırlıklı olmamız gereken bir şey. Eğer altına bakılmayan tek bir taş kalırsa..." İç geçirdi. "...bu tam bir felaket olur."

Louisa hiçbir şey söylemedi. Edward ona yakından baktı; yüzü kaymaktaşı kadar beyazlamıştı ve nefes almakta zorlanıyor gibiydi, bakışları donuklaşmış, onun yüzüne odaklanmıştı.

Edward, onu kolları arasına alarak, "Ulu Tanrım," diye haykırdı. "Bayılmak üzere misin?"

Louisa, "Hayır," dedi, sesi zayıf bir inleme halinde çıkmıştı. "Ben... ben sanmıyorum. Oh, Edward, bu doğru olamaz!"

"Doğru olmamasını ne kadar çok diler ve bunun için ne kadar dua edersem edeyim, bu konu kötü bir rüya gibi buharlaşıp uçmadı," diye karşılık verdi. "Sıkıntı yaratmaktan nefret ediyorum ama bunu sana söylemek en adil şeydi. Ama konuyu gizli tutacağına bana söz vermelisin. Dedikodu şehirde bir salgın gibi yayılmadan dahi, babamın uzak geçmişini su yüzüne çıkartmak benim açımdan yeterince nahoş olacak."

Yine bir karşılık gelmedi. Louisa kollarının arasından sıyrıldı ve tek elini yüzünün önünde sallayarak yakındaki bir banka doğru tökezleyip ilerledi. Edward birdenbire bunu ona söylediği için kendisini korkunç hissetti; bunun ona ne kadar ağır geldiğini görebiliyordu. Bankta yanına oturdu ve iyileşip kendine gelmesini bekledi.

Louisa sonunda, "Ve... Ve bundan kesinlikle bir şey çıkmayacağına eminsin, değil mi?" diye sordu, göğsü hâlâ sanki birkaç kilometre koşmuşçasına hızla inip kalkıyordu.

Edward hemen, "Kesinlikle," diye yanıtladı. "Avukat da benimle hemfikir."

Louisa başını hafifçe sallayarak önüne eğdi. "Bu iyi," diye mırıldandı. "Oh, Edward... eğer öyle olmazsa, senin açımdan ne kadar da kötü olur!"

Edward iç çekti. “Gerçekten de öyle. Unvan zaten hiçbir zaman benim olmayacaktı ama geri kalanlar... Kardeşlerim ve ben, Durham bize iyi miktarda para bıraktığı için, hiçbir zaman yoksul olmayacağız, ancak Durham’ı kaybetmek güçlü bir darbe olabilir.” Ve hepsi de birer piç olacaktı. Edward bunun da yeterli bir ceza olmayacağını biliyordu.

“Ne kadar... Ne kadar da düşünceliymiş...”

“Evet.” Bu konuda söylenebilecek başka bir şey yoktu. Bu küçük bir meblağdı. Durham’ın gelirlerinin çoğu onu oluşturan mülklere bağlanmıştı ve çoğu da meşruten vakfedilmişti. Takip eden dükkân haricinde kimseye bırakılamazlardı ve eğer bu kişi Charie’den başkası olursa; o ve Gerard da kazanç paylarını kaybedeceklerdi. Daha da kötüsü, bazı mülklerin meşruten vakfı, Charlie’yle –ya da düklüğün bir sonra geçeceği düşünülen kimseyle– birlikte sonlanmıştı ve Charlie’nin erkek kardeşlerine mülklerinden birini vermesi babalarının açık dileğiydi. Sussex arazisini Edward’a ve Cornwall’daki buna benzer diğer bir araziye de Gerard’a bırakacaktı. Beklentileri gerçekten de çok büyüktü, ta ki birkaç gün öncesine kadar.

Edward bir süre sonra kımıldandı. Hâlâ yapması gereken şeyler vardı ve Louisa ile bahçede bu şekilde boş boş dolaşamazdı. Verdiği korkunç haber, birlikte geçirdikleri zamana nasıl olsa tuz biber ekmişti. “Gitmeliyim Louisa. Bu kadar üzücü haberler getirdiğim için üzgünüm ama bunu senden saklayamadım.”

Louisa, alçak sesle, “Hayır,” dedi. “Ben... ben bunu bana söylediğine memnunum. Saklamak için ne kadar da korkunç bir sır!”

Edward ona yan yan baktı, bu sırrı sadece kendine saklamanın korkunç bir şey olduğunu mu, yoksa babasının bunu ondan saklamış olmasının korkunç bir şey olduğunu mu söylemeye çalışmıştı, tam olarak anlayamadı. “Ama sen bunu kesinlikle kimseyle paylaşmayacaksın, öyle değil mi?”

“Oh!” Başını kaldırıp iri mavi gözleriyle ona baktı. “Tabii ki paylaşmayacağım, buna dair en ufak bir kelime dahi dudaklarım arasından çıkmayacak.”

Edward ona gülümsedi. “Teşekkürler.” Parmak boğumlarına dudağını bastırdı.

Louisa büyük bir kaygıyla, “Ama Edward,” dedi, “sence evliliği ne kadar daha ertelememiz gerekecek?”

Edward, bileğinin içindeki narin damarları parmağının ucuyla hafifçe takip ederek, elini bıraktı. “En azından birkaç ay... Uygun matem için belki de altı.”

“Oh.” Louisa iç çekti. “Anlıyorum.” Elini onun avuçlarından çekerek ayağa kalktı. Omzunun üzerinden arkaya, eve doğru bakarak, “İçeri girsem iyi olacak,” dedi. “Annem merak edecektir ve benim ona... ona bu ertelemeden bahsetmem gerekecek, yani...”

“Tabii.” Edward ayağa kalktı ve ona doğru uzandı. Normalde Louisa onun öpücüğünü yüzü kızararak ve gülümseyerek kabul ederdi ama bu kez yüzünü neredeyse trajik denilebilecek bir ifadeyle ona doğru kaldırdı. Edward dudaklarını onunkilere dokundurdu, titrediklerini hissedince perişan oldu. Ona, “Ertelemeyi açıklamak için babanla konuşacağım,” dedi. “Sen dilemezsen, tek bir kelime dahi etmeme gerek yok.”

Louisa, ona ışıldayan gözlerle bakarak, “Nasıl istersen,” dedi. “O şu anda evde değil. Oh... Oh, Edward!” Titredi ve tek bir adımda kendini onun kolları arasına attı.

Edward, ona hafifçe sarılıp sırtını sıvazlayarak, “Tamam tatlım,” dedi. “Ona yarın uğrayacağım. Her şey yoluna girecek.”

Bol kolları arasında Louisa oldukça gergin ve hareketsizdi, sonra geriye doğru bir adım attı. “Umarım öyle olur. Ben...” Dudağını ısırıldı. Yüzü hâlâ çok solgundu. “İyi günler Edward.”

“İyi günler sevgilim.”

Louisa son kelimeyle gözlerini kapattı, ardından ona hafifçe gülümsedi. Edward reverans yaptı ve oradan ayrıldı, kedi-ne ideal bir gelin seçtiği için defalarca minnettar oldu. Louisa'nın babası, Kont Halston, onun babası için bir süre yas tutması gerektiğini mutlaka anlayacaktı, hâlâ Noel'e kadar evlenmiş olabilirlerdi. Diğer konulara dair ise... bunu hiç kim-senin duymamasını tüm kalbiyle diledi.

Francesca aynen yaşanacak gün kadar kasvetli bir ruh haliyle uyandı. Dün eve dönüşünün ardından avukat listesinin bir daha üzerinden geçmiş ve her birisinin kendisine neler söylediğini anımsamıştı. Alconbury ona uğramış, ruh halini canlandırıp desteklemeye inanılmaz derecede ihtiyacı olduğunu söyleyerek, onu o gece kendisiyle tiyatroya gitmeye iknaya çalışmıştı ama Francesca bunu dahi kaldıracabilecek durumda değildi. Onu gönderdikten sonra kendisini birkaç kadeh şarapla avutmuştu. Ellen'in Georgina'yı alıp gitmiş olması, onun açısından Wittiers'in kaybindan daha büyük bir darbe olmuştu. En azından evvelden, her ne kadar onu görmesine izin verilmese de, Georgina'nın nerede olduğunu bili-yordu artık onu görme umudu dahi yoktu. Ya Ellen Amerika'ya kaçtıysa? Ya da Avrupa'ya? Onun izini bulmak sonsuza kadar sürerdi, özellikle de eğer yaşlı Bay Kendall onun Georgina'nın bakımına dair hissettiği endişelerine karşı tasasızca kaygısız kalırsa.

Francesca'nın kâhya kadını kahvaltısıyla birlikte sabah postasını ve gazetesini de getirdi. Francesca masaya oturdu ve bunlara göz attı, her birisine sadece şöyle bir bakıyordu. Şu anda kendisini herhangi bir daveti kabul etmek istemiş gibi hissetmemekтейdi, teyzesinin mektubunu yanıtlayacak durumda da değildi. Evelyn Teyze, beş yaşından itibaren büyüterek, ona öz annesinden daha çok annelik etmişti. Evelyn'in mektubunu suçluluk yüklü bir üzüntüyle bir tarafa

biraktı ve çayını içti. Baş ağrıyordu. Çok iyi uyuyamamıştı ve bu sebeple gözlerinin altında koyu renk halkalar oluştuğundan hiç şüphesi yoktu. Bir an için yatağa dönmeyi düşündü.

Bayan Hotchkiss, çiçekleri masanın ortasına yerleştirerek, "Lord Alconbury bir demet menekşe yolladı," dedi. "Bence oldukça güzeller."

Francesca iç çekti. "Çok güzel. Ne kadar da düşünceli."

Bayan Hotchkiss, odadan boş demlikle çıkarken, "Harika bir centilmen," diye mırıldandı.

Francesca hafifçe gülümsedi. Kâhyası onun tekrar evlenmesi gerektiğini düşünüyordu ve Alconbury'nin de doğru adam olduğuna karar vermişti. O kesinlikle yeterince tatlıydı: yakışıklıydı, cana yakındı ve zekiydi. Ancak onunla sevişebileceğini hayal dahi edemiyordu ve şu anda erkek ve evlilik düşünceleri zihnindeki en uzak şeylerdi. Görünüşe bakılırsa, Georgina haricindeki her şey kafasından uzaktaydı. Gazetelere geri döndü, sayfayı zar zor görebiliyordu. Ellen'in gazetelerde yeni adresini bastırıldığını görmediği sürece, ilgisini çekebilecek hiçbir şey olmayacak gibiydi...

Şu anda basılı halde karşısında duran haricinde.

Francesca açılış satırlarını dehşet içerisinde okudu, sonra daha yakından incelemek için kapıp suratına doğru yaklaştırdı. Bu Gregory Sloan'ın dedikodu sayfasıydı, o kadar sık yalan yanlış şeylerle dolu oluyordu ki, sadece çıraların tutuşturulması için kullanılmaya uygundu. En müstehcen dedikodular uğruna korkunç meblağlar ödüyor, ardından bunları büyük bir aceleyle baskıya veriyor, genelde yazılanları ispatlamaya en ufak bir çaba dahi harcamıyordu. Francesca buna neden üye olduğundan emin değildi. Ama orada, kalın siyah puntolarla, merhametsiz ve aristokratik Edward de Lacey'in adı durmaktaydı.

Sayfanın tepesinde, DURHAM İKİLEMİ, yazılıydı. Hikâye, "Şehirde, merhum Durham Dükü'nün oğullarına beklenmedik

ve ziyadesiyle istenmeyen bir miras bırakmış olabileceği dedikoduları dolaşıyor,” diye başlıyordu.

Sadece bir hafta evvel vefat eden dük, onlarca yıl önce gizli bir evlilik yaptı. İnsan bunun, düklük ve tüm serveti denge içerisinde istikrarlıyken, neden bugüne kadar bu kadar gizli tutulduğunu merak etmeden duramıyor. Belki de dük düşesle evlendiğinde, eski evliliği yasal açıdan hâlâ bağlayıcı olduğu içindir? Belki de Durham’ın oğullarının üçü de bunun keşfedilmesi durumunda tamamen mirastan mahrum kalacakları içindir? Ancak Durham’ın oğulları bu esrarlı sırdan haberdar değillermiş gibi görünüyor. Yaşça en büyükleri olan Lord Gresham –ve belki de gelecekteki dük– yatağına çekildi ve bir haftadan uzun süredir ortalıklarda görünmüyor. Lord Edward de Lacey aniden ve beklenmedik bir şekilde şehirde belirdi, avukatlara danışıyor. Muhtemel varis olan kuzen Augustus de Lacey’in boy göstermesi kesinlikle uzak bir ihtimal olamaz. Ve sosyetenin bu korkunç açmazı ne anlam vereceğini insan merak ediyor...

Yazı bu şekilde sürüp gidiyor, hatta çok daha kışkırtıcı tahminlerde bulunuyordu, ancak Francesca’nın ağzı daha üçüncü cümlede açık kalmıştı. Zihni fırıl fırıl döndü. Pekâla, bu Lord Edward’ın neden Wittiers’i çağırıldığını kesinlikle açıklıyordu. O bunun sıradan bir para ya da mülk sorunu olduğunu düşünmüştü. Bu çok daha ciddi bir durumdu, sadece para ve mülkü değil, aynı zamanda, namı bir yana, onun sosyetedeki yerini ve yaşaması beklenen hayatı kapsıyordu. Tabii, Francesca başkasına haklı olarak ait olan bir kanıtın olması durumunda James Wittiers’in bile düklüğü o kişinin avuçları arasından savunmayla çekip alabileceğinden emin değildi, ancak Lord Edward’ın yerinde olsaydı, Wittiers’in vereceği hizmetler de dahil olmak üzere her kuvveti kendi tasarrufuna kullanırdı.

Ve belki de... Ön sayfadan bağırان harflerin boyutlarına baktı. Uzun boylu, iri, yüksek sesle konuşan ve şahin gözlü Sloan'ı düşündü. Eğer bu baskı iyi satarsa, yarın şu Durham İkilemi hakkında daha fazla şey yazacaktı. Ve bir gün sonra da öyle. Eğer Lord Edward mutfak hizmetçisine öfkeli bakarsa, Sloan büyük olasılıkla hafta sonuna kadar o kadının üzüntü verici hikâyesini de gazetesine aktarırdı.

Belki bu Francesca'ya da biraz kuvvet vermişti.

Masadan ayağa fırladı ve zilin ipini sertçe çekti. Kâhya kadın aceleyle içeri girince, "Bayan Hotchkiss, dışarı çıkmalıyım," dedi. "Hemen."

Kadın, şaşkın bir şekilde, "Bay Hotchkiss'i atlara hemen yollayacağım," diye karşılık verdi. "Üzerinizi değiştirecek misiniz?"

Francesca başını eğerek üzerindeki rahat sabahlığına baktı. "Oh, Tanrım, evet. Nefes kesici görünmek istiyorum. Edward de Lacey'le ikinci kez karşılaşma şansını yakaladım!"

Arabası bir kez daha Berkeley Meydanı'na döndüğünde, aradan ancak bir saat geçmişti. Durham konutunun dış cephesi tepede bükölüp kaban siyah bulutların altında çok daha heybetli görünüyordu ama bugün basamakları ağırbaşlı tırmandı ve tokmağı tıkırdattı, sertçe ancak kalbinin kaburgalarının gerisinde çarptığı kadar güçlü değil.

Bu kez kâhyaya, Lord Edward'la bir önceki gün yaptıkları sohbetin konusuyla ilgili görüşmesinin gerekli olduğunu söyledi. Lord Edward'ın hizmetkârlarına onu tekrar içeri almamalarını emretmediğini umarak nefesini tuttu. İçeri alındığında ise, onu görmeyi kabul etmesini dilemeye başladı. Beklemesi için aynı mavi odaya alındığında, kendini aşırı gergin hissetti ve ellerini burmamak için birbirine kavuşturmak zorunda kaldı.

Bugün lord, aynen daha evvelden anımsadığı kadar ciddi bir şekilde, kapıdan içeri adım atmadan evvel sadece birkaç

dakika beklemek zorunda kalmıştı. Adamın kolundaki siyah şeridi fark etti. Belki de koyu renkli, sade giyiminden tuttuğu matem sorumluydu. Yüz ifadesi en az dünkü kadar ağırbaşlıydı, lord kapıyı arkasından kapatırken, Francesca gülümsedi.

“Leydi Gordon.” Eğilip selam verdi, gri gözleri Francesca’ya sabitlenmişti.

“Lordum.” Francesca da reverans yaptı. “Özür dilemeye geldim.”

“Öyle mi.” Bakışları Francesca’nın üzerinde oynadı. Francesca bugün olabileceği en iyi şekilde görüldüğünü biliyordu, altın renkli kurdelelerle süslü koyu yeşil bir elbise giyinmişti. Lordun gözlerinde aleni bir beğeni yoktu, sadece inceliyordu, ancak görünümünde en ufak bir kusur olmadığını bilmek Francesca’nın özgüvenini artırdı. “Sizi temin ederim ki, bu gerekli değil.”

Francesca, içten bir tavırla, “Bence gerekli,” dedi. Lord ona oraya bir daha gelmesine gerek olmadığını ima etmişti; Francesca ise ona karşı daha ilk baştan bu kadar sert bir yaklaşımda bulunarak hata ettiğini söylemeye çalışıyordu. Dolayısıyla ondan özür dilemesine kesinlikle çok büyük bir ihtiyaç vardı. “Dün çok öfkeliydim, sizinle ihtiyatsızca ve kaba konuştum.”

Lord Edward, kendisine Francesca’nın tahmin ettiğinden çok daha iyi bir yalancı olduğunu ispatlayarak, “Hiç de değil, diye yanıtladı.

Francesca nazikçe, “Hayır,” dedi. “Hâlâ sizin yardımınıza ihtiyacım var, ama şimdi, sanırım, sizin de benim yardımına ihtiyacınız olabilir.” Gazete sayfasını çantasından çekip çıkarttı. “Belki bunu görmemişsinizdir.”

Bir an için Lord Edward ona o soğukkanlı gri gözlerle baktı, onu tartıp biçti. Francesca gazeteyi uzatarak büyük bir sabırla bekledi. Onun gibilerini tanıyordu; şu ciddi ve derli toplu beyefendileri. Gazetede adını ve onunla bağlantılandırdı-

lan sarsıcı dedikoduları görecektir ve öfkelenenecekti. Erkekler bu tür şeyler yüzünden düello yaparlardı. Lord Edward biraz hırslanacak ve o sakinleşince Francesca önerisini dillendirecekti. Karşısındaki adam eğer çok büyük bir aptal değilse, bunun ne kadar akıllıca olduğunu hemen görecekti. Ve ardından Francesca umutsuzca ihtiyaç duyduğu o fırsatı yakalayacaktı.

Lord Edward gazeteyi aldı, kıvrılan kenarlarını düzeltti ve şöyle bir gerdirdi. Gözleri bu süre zarfında Francesca'nın kilerden bir an olsun ayrılmadı, sanki ona gitmesini tekrar söylemek için bir öfke kıvılcımı aramaktaydı. Ama bugün Francesca çok uygun bir tutum sergiliyordu. Dün hüsrana, öfke ve hatta korkudan yarı delirmişti ama bugün eline bir fırsat geçmişti ve bunu sonuna kadar kullanmak niyetindeydi. Lordun söylediği ya da yaptığı hiçbir şey onu öfkelenlendirmeyecekti, sessiz kalmak için dilini ısırarak zorunda olsa bile. Francesca da gözlerini onunkilerden ayırmadı, yüzü ılımlı, ciddi bir ifadeyle bürünmüştü. Bekledi.

Sonunda lord gözlerini ondan ayırarak gazeteye baktı. Şaşkın bir tavırla, kirpikleri bu açıdan korkunç derecede uzun görünüyor, diye düşündü, yanaklarının üzerinde gür ve koyu renkli. Evelyn Teyze'si ona hep her kadının gurur duyacağı bir takım özelliklerinin olduğunu söylerdi; ya güzel bir boyun ya güzel bir ten ya da güzel gözler; Lord Edward de Lacey'in uzun, güzel kirpiklerinden gurur duyup duymadığını merak etti ve bu düşünce karşısında gülümsemekten kaçınmak için dudaklarını birbirine sıkı sıkı bastırdı.

Lord bir süre başını önünden kaldırmadı, bu o gurur kırıcı makaleyi üst üste birkaç kez okumasına yetecek bir süreydi. Francesca farkında olmadan bir patlama beklentisiyle gerildi ama lordun yüzü değişmedi ve adam yerinden kımıldamadı. Gazete onu ve kardeşlerini birer piç ve sahtekâr olarak adlandırıyor olsa da, gösterdiği tüm tepki ve duyguyla, sanki

mermerden oyulmuş bir heykel olarak addedilebilirdi. Francesca, Lord konuşmaya başladığında, olan biteni tamamen yanlış mı anladığını düşünmeye başlamıştı.

Lord Edward, başını önünden kaldırmayarak, “Pekâla Leydi Gordon,” dedi. “İlgimi uyandırdınız. Buraya ne tür bir pazarlığa geldiniz?”

“Ben bu yazıyı yazan Bay Sloan’la tanışıyorum. Birkaç kere müzikallerime geldi.” Francesca’ya uygunsuz bir teklifte de bulunmuştu. Francesca ise ona içten bir teşekkür savurmuş, adamı nazikçe reddetmiş ve yüzüne karşı gülmemişti. İnsan küçük bir iyi niyet gösterisinin ne zaman işe yarayacağını hiçbir zaman bilemezdi. “Onunla bir toplantı ayarlayarak, kendisini sözünü geri alacağı bir makale yazmaya ikna edebilirim.”

Lord Edward uzun bir süre sessiz kaldı. “Ona üzerimize attığı karalamadan dolayı dava açabilirim.”

Francesca, “O zaman hiçbir zaman sözünü geri alacağı bir makale kaleme almaz,” dedi. “O... zıtlasıldığında oldukça inatçı birisidir.” Sloan hırslı bir adamdı, çalışıp didinip bir hiçken, oldukça güçlü bir pozisyona kadar tırmanmıştı. Tabii ki bunu dedikodu sütunlarında en büyük sakandalları yaratacak dedikoduları ve müstehcen hikâyeleri yayınlayarak başarmıştı. Sonuç olarak bu tür haberlere rağbet fazlaydı. Eğer Lord Edward dava açarsa, Sloan kafese kapatılmış bir ayı gibi tepki verecek ve söylediği yalanlardan dolayı hapse atılacak olsa bile, de Lacey’lere dair erişebildiği her şeyi yayınlıyacaktı. Francesca, bunun kendisi bir yana hiç kimseye bir faydasının olmayacağından emindi. “Ama sanırım, tanışıklığımızdan dolayı, beni dinleyecektir.”

“Ve siz onu sözünü geri almaya ikna edebileceksiniz, öyle mi?” Francesca’ya sert bir bakış attı. “Böylesine şok edici bir hikâyeyi geri çekmeyi istemeyeceğinden en ufak bir şüphe yok.”

Francesca, aklından geçen şüphe fısıltılarını görmezden gelerek, "Onu ikna edebilirim," dedi. Eğer Sloan'ı ikna edemezse, elinde Lord Edward'ı kendisine yardım etmeye ikna edecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Lord Edward arkasına döndü ve ilerledi, ayak sesleri az eşyalı, güzel odada yankılanmaktaydı. Pencerenin önünde durdu, ayakları yana açık, elleri de arkasında kenetliydi, gazete hâlâ parmakları arasındaydı. Ancak derin bir nefes alıp omuzlarını geriye doğru çevirdiğinde, Francesca ondaki gerilimi hissetti. Sloan'ın dedikodu sayfasında yazdıkları dikkate alındığında, Francesca bu tepkiyi takdir etmeliydi. O düşünceleri ve duygularını bu kadar sıkı dizginlemeyi hiçbir zaman kolay bulmamıştı; Lord Edward'ın yerinde olsa, büyük olasılıkla şimdiye kadar çoktan fırlatıp bir şeyi kırmıştı.

Birkaç dakika sonra, Lord Edward kafasını omzunun üzerinden geriye doğru hafifçe çevirerek, "Peki, bu iyiliğin karşılığında benden nasıl bir yardım bekleyeceksiniz?" diye sordu.

Francesca kendisine engel olamadan öne doğru istekli birkaç adım attı. "Yasal bir konuda yardımınızı isteyeceğim. Yeğenim, Georgina, babasının ölümünden bu yana üvey annesiyle yaşıyor. Kız kardeşim, yani onun annesi, iki yıl evvel vefat etti. Babası vasiyetinde benim adımlı vermeye söz vermişti ama bunu yapmadı; şu anda hiçbir yasal vasi hayatta değil. Ben Georgina'nın vaftiz annesiyim ve artık iki ebeveyni de hayatta olmadığına göre onu ben yetiştirmek istiyorum ancak üvey annesi benim çocuğu görmeme dahi izin vermiyor. Hiç kimseye nereye gittiklerini söylemeden evlerini de değiştirmişler. Yeğenimi bulmak ve onun benim vesayetime verilmesini sağlamak istiyorum."

"Size bu konuda nasıl yardımcı olabileceğimi anlayabilmiş değilim."

Francesca ona birkaç adım daha yaklaştı ama bu kez ılımlı davranıyordu. "James Wittiers, bu konuk karşısında başını

üzüntüyle sallamayan ya da beni isterik bir kadın olmakla suçlamayan tek avukat oldu. Eğer bana sadece davamı ciddi bir şekilde ele alacak diğer bir saygın avukat bulmakta yardımcı olursanız, bunu adil bir ödeme olarak dikkate alacağım.”

Lord Edward yarım döndü, yüzü Francesca'ya tam bakmıyordu, başını yana doğru eğdi. “Sizin yerinize avukatlarla görüşmemi mi istiyorsunuz?”

Francesca, umut parlak pençelerini kalbine hafifçe geçirdiği için sesi titreyerek, “Hayır,” dedi. “Bana avukatlarla görüşmemde yardımcı olmanızı istiyorum. Hepsi de tek başına gelen, önemli bir statüsü ve büyük bir serveti olmayan bir kadını geri çevirdiler. Ödemeyi yapacak kadar param var,” diye alalecele ekledi, onu temin etmek istiyordu. “Sadaka istemiyorum. Sadece... sonuç almaya ihtiyacım var.”

Lord Edward derin bir iç geçirdi, hâlâ odanın karşısına gözlerini sabitlemiş halde bakmaktaydı, ona dönmemişti. Francesca adamın profilini inceledi, nefes almaya neredeyse korkuyordu. Sert bir çenesi vardı, şu anda da iyice gerilmişti, burnu da önden bakıldığında fark edilmeyen hafif bir kemere sahipti. Hayatının bir döneminde kavga ederken kırılmış olması düşüncesi onu çok daha yaklaşılabir yaptı, bir dükün yüce oğlundan ziyade Francesca'ya daha benzer kıldı. Aynı zamanda güzel bir ağzının olduğunu da fark etti. Sonunda lordun dün kendisine gülümseyiş şeklini anımsadı ve tutkusu uyandırıldığında bu adamın çok tehlikeli olabileceğini kendi kendine düşündü. Ve nedendir bilinmez, bu hayali çok çekici buldu.

Ters düşüncelerini suçluluk dolu bir ivedilikle kesip attı. Georgina'yı bulmak için yürüttüğü araştırmada onun yardımını istemişti. Onun arzulu bir anında neye benzeyeceğini hayal etmek ya da onu tahrik etmenin nasıl bir şey olacağını düşünmek için hiçbir sebebi yoktu. Cecil öldüğünden bu yana

düşündüğünden çok daha fazla yalnız kalmış olmalıydı. Bir erkek istemesi durumunda, Lord Alconbury birkaç saat içerisinde onun olabilirdi ve o komik, çekici bir adamdı, ona da ilgi duyuyordu. Açıkçası, Alconbury’i adamın sık sık yapabileceğinin ipuçlarını verdiği şeyi alacak kadar istemediğinden, başka bir erkeği de hiç istememişti. Özellikle de bu esmer, daha fazla gülümsemesi gereken ciddi adamı.

Lord Edward sonunda, “Sanırım elinizde bir liste vardır,” dedi. “Avukat listesi.”

“Ben... Evet.” Dağınık düşüncelerini topladı. “Dört ya da beş isim.”

Lord Edward başını yavaşça salladı, ardından kafasını sanki derin düşüncelere dalmışçasına önüne eğdi. Alçak sesle, “Sloan’ı ikna edin,” dedi. “Mümkün olan en kısa zamanda.”

Francesca, kalbi deli gibi çarparken “Tabii,” dedi. “Sizden onay alır almaz ona hemen haber yollayacağım.”

Lord sonunda Francesca’ya doğru döndü. “Teşekkürler Leydi Gordon.” Elini uzattı. “Sanırım anlaştık.”

Francesca elini onun ekine bıraktı. Samimiyetle, “Bunun bu şartlar altında başladığına üzgünüm,” dedi, adamın hâlâ elinde tuttuğu gazetelere bakan gözlerinde gölgeler oynadı.

Lord Edward gazeteyi bakmadan ikiye katladı ve arkasına aldı. Tek söylediği şey, “Gerçekten de öyle,” oldu.

Francesca etkilenmişti. Bu adamın kanında buz dolaşıyor olmalıydı ya da belki de karnında; kendininkinin etrafına dolaşan eli kesinlikle yeterince sıcaktı. Avucunun kuvvetini ve sıcaklığını eldivenine rağmen hissedebilmekteydi. Parmakları kısa bir an için Francesca’nın parmaklarına bastırdı, ardından da serbest bıraktı.

Francesca, “İyi günler efendim,” dedi, sesi garip bir şekilde nefes nefese çıktı.

Lord Edward onu inceledi. Gözleri hiç de soğuk, donuk

gri değildi; içlerinde mavi gölgeler vardı, tıpkı dağılan bulutların arasından kendini gösteren açık gökyüzünün ışıltısı gibi. “Sonra görüşürüz,” diye karşılık verdi.

Bölüm 6

Edward pencerenin önünde uzun bir süre dikildi. Ziyaretçisi aşağıdaki merdivenlerde belirdi. Bu bulutlu ve kasvetli günde dahi, saçları yeni bir peni gibi ışıldamaktaydı. Bu ışıltının farkına odada, kendisinden birkaç metre ötede dikilirken varmamıştı. Bir dahaki sefere, saçlarına daha yakından bakmalı ve vücudunun geri kalanıyla dikkatinin dağılmasına izin vermemeliydi.

Ve onda dikkatini dağıtacak oldukça çok şey vardı. Aşağıda, sokakta, faytoncusuyla konuştu, eldivenli eli adam başını sallarken etkili bir şekilde çeşitli işaretler yapıyordu. Francesca halinden memnundu; bedeninin her bir hattı bunu çok güzel vurguluyordu. Eğer Edward onun yüzünü görebilseydi, hiç şüphesiz gözlerinin parladığına ve o hoş kırmızılığın yanaklarına aynen daha önce kendisine Sloan'ı ikna etmesini söylediğinde olduğu gibi yayıldığına şahit olabilirdi. Bu onun aklına, yumuşak ve pembe, kendilerine dokunulması için yalvaran taze şeftalileri ya da yeni çiçek açan gülleri getirdi. Gözleri şapkasının altından görünen yanağının yuvarlaklığını takip etti ancak zihninde oluşturduğu hayalin doğru olup olmadığını anlayamayacak kadar ondan uzaktı. Şalı tek omzundan aşağı kaymıştı, göğsü ortadaydı, üzerindeki koyu yeşil elbisenin yanında taze krema kadar açık renkteydi. En azından göğsüne dair aklında kalanlar oldukça doğru çıkmıştı. Bu sabah giyindiği son moda elbise bu değerli şeyleri dünkü

ciddi, koyu gri elbiseden çok daha iyi vurgulamıştı. Leydi Gordon... Onun yerinde her kim olursa olsun kesinlikle şanslı bir adam sayılırdı.

Faytoncusuyla konuşmayı bitirdi ve kısa bir an için görünen ince beyaz ayak bileğini atarak arabasına bindi. Arabacısı kapıyı onun arkasından kapattı ve yerine tırmandı. Atlar hareketlendi, Leydi Gordon gitmişti; şimdilik.

Onu artık düşünmemeliydi, özellikle de böylesi kendini kaptırmış bir farkındalıkla, ancak onu düşünmeyi başka bir şeyi düşünmeye tercih ediyordu. Özellikle de yapmayacağına yemin ettikten sonra sırrını başka birisine anlatan nişanlısı Louisa'yı. Leydi Gordon'un getirdiği gazeteyi okur okumaz, aklına gelen ilk kuşku dolu düşünce birisinin onun hakkında casusluk yaptığı ya da erkek kardeşlerinden tekinin şarabı fazla kaçırdıktan sonra birilerine bir itirafta bulunduğu olmuştu. Ancak hikâyenin içinde çeşitli defalar nişanından bahsedilmişti ya da daha ziyadesiyle, onun yakın zamanda bozulan nişanından. Her ne kadar nişanın bozulduğundan haberdar olmasa da, bu bilginin kaynağı ancak Louisa olabilirdi. Bu sabah, Leydi Gordon geldiğinde, neredeyse Louisa'nın babasını ziyarete gitmenin eşiğindeydi. Tanrıya şükür ki Leydi Gordon çabuk davranmıştı, çünkü bu onu lanet olası nişanlısına güvenebileceğini zannettiği için kendisini baş belası bir geri zekâlı durumuna düşmekten kurtarmıştı.

Ucuz dedikodu sayfası avucunda buruştu, kendisini bunu düzeltmeye ve bir kez daha okumaya zorladı. Edward, her ne kadar olayları yatıştırmanın en kolay yolunun bu olacağını bilse de, bunu yazan adama sözünü geri alması için yalvarmak zorunda kalma düşüncesiyle öfkeleni. Yazılanların en kısa sürede geri alınması, onun önünde basılı duran korkunç gerçekleri inkâr etmesine ya da en azından dedikoduculardan rahatsızlık duymamasına olanak sağlayacaktı. Eğer Leydi Gordon adamı etkileyebilirse –her ne kadar çoktan bir takım

hasarlara maruz kalınmış olsa da- ona gerçekten borçlu olacaktı.

Bile bile, yavaşça gazeteyi küçük parçalar halinde yırttı. Mürekkep, sanki sayfadaki kötü niyet bir tür zehir gibi içine sızıyormuşçasına, parmaklarına bulaşmıştı. Odanın karşısına, şömineye doğru ilerledi ve kâğıt parçalarını ızgaraya attı, ardından çanı çaldı. Gelen uşağa, "Ateşi yakın," diye emretti. "Hemen." Bu adi gazeteyi evinden yok edecek güçlü bir ateş istiyordu.

Hizmetkâr eğilip selamladı ve hızla dışarı koşturdu. Edward lekeli ellerine kaşlarını çatarak baktı ve yıkamak için yukarı çıktı. Hâlâ Sussex'te olabilmeyi gönülden istedi. Orada hiç kimseyi görmeye ihtiyaç duymaksızın ya da en ufak bir dedikoduyla yüzleşmeksizin haftalar geçirebilirdi. Londra'da dedikoduları işiten birileriyle karşılaşmaktan bir yere gidebileceğinden şüphedeydi; babası, *dedikodu*, derdi, *bulaşıcı hastalıktan çok daha hızlı yayılan tek şeydir*.

Bunun ne kadar isabetli bir ifade olduğu birkaç dakika sonra, Gerard geri döndüğünde doğrulandı. Edward, elinden mürekkebin son izlerini çıkartırken, koridorda erkek kardeşinin ilk önce sesini, ardından da ayak seslerini işitti. Kapıyı neredeyse hiç tıklatmadan içeri daldı. "Bu nasıl lanet bir durum?"

Edward kardeşinin havaya kaldırdığı avucundaki tanıdık gazete sayfasına baktı. "Bir saçmalık işte. Böyle şeyler okuduğuna şaşırdım Gerard."

Erkek kardeşi kızardı. "Okumuyorum, tabii eğer benim adım içinde değilse ve insanlar sağımdan solumdan geçen arabalardan bana Durham gümüş tabağını alıp ülkeden kaçmayı düşünüp düşünmediğimi sormuyorlarsa."

İç çekti ve havluya uzandı. "Bunun için üzgünüm. Bu benim için de en az senin açından olduğu kadar büyük bir şoktu."

Gerard gözlerini kıstı. Edward hiçbir şey söylemedi; söylemesine gerek yoktu. Gerard insanların tanıdığından çok daha anlayışlıydı. Erkek kardeşi başını eğdi ve sanki bir şey arıyormuşçasına okudu, sonra yüzünü buruşturdu. Edward onun nereyi okuduğunu ya da sonunda kavradığını biliyordu. "Lanet olsun. Alçak sesle, "Üzgünüm Edward," dedi. Daha başka bir şey söylemedi. Charlie olsa Louisa konusunda haklı olduğuna mutlaka dem vurur ya da en azından, o hiçbir şey söylemek istememesine rağmen, konu hakkında konuşur dururdu. Gerard çenesini ne zaman kapalı tutacağını biliyordu. Edward küçük kardeşini o ana kadar bu özelliğinden dolayı hiç takdir etmemişti.

Temkinli bir tavırla, "Özür dilemeye gerek yok," diye karşılık verdi. Acımak faydasızdı.

Gerard boğazını temizledi ve gazeteyi katladı. "Buna nasıl karşılık vermeliyiz?"

"Bir önerim var. Yazarı sözünü geri alan bir yazı kaleme almaya ikna etmek mümkün."

"Bu oldukça pahalıya patlayacaktır."

Edward, Leydi Gordon'un ışıldayan saçlarını ve zevki okşayan bağrını düşündü. Eğer şu Sloan adlı adam onunla kendisinin yaptığıнын yarısı kadar ilgileniyorsa... "Belki de patlamaz. Sadece kişisel bir yardım yapmam yeterli olabilir."

Şimdi erkek kardeşinin merakı uyanmıştı. "Kime? Doğrusu ben kendimi şu dedikoducuya hiçbir şey önerebilecekmişim gibi hissetmiyorum."

Edward hafifçe gülümsedi. "Ben de öyle. Hayır, bahsettiğim iyilik benden başka bir şey dileyen bir aracıya yapılacak."

"Ne?"

Tereddüt etti. Nedendir bilinmez, Gerard'a Leydi Gordon'dan bahsetmek istemedi. O kesinlikle erkek kardeşinin hoşlandığı türden bir kadındı; Gerard, hiçbir şey yapmasa bile, onun oturup pazarlık yapma cesaretini ayakta alkışlaya-

caktı. Edward kardeşinin Leydi Gordon'a dair diğer bir çok şeyi takdir edeceğinin de farkındaydı. Başından savsaklayarak, "Çok da heyecan verici bir şey değil," dedi. "Yasal bir sorun."

Bu erkek kardeşinin ilgisini bastırdı. "Ah. O zaman yazarı ziyaret etmeyi düşünmüyorsun demektir, öyle mi?"

Edward, kardeşinin ellerini büktüğünü fark ederek, "Bu işin dışında kal Gerard," diye uyardı. Gerard'ın mizacı bu durum için biraz fazla sertti. Leydi Gordon'un söylediklerinden, Sloan'ın yumuşak bir yönlendirmeye ihtiyaç duyduğu aşikârdı. Bunu sırf onun yardımını kazanmak için söylemiş olsa da, basına ulaşma şansı olan bir adamı tartaklamanın hiç de mantıklıca bir şey olmadığına oldukça farkındaydı.

"Ne? Ben sadece yardımcı olmak istedim."

Bu büyük olasılıkla doğruydu ancak yardım yöntemi konusunda anlaşılamayacakları neredeyse kesindi. Gerard'a manalı bir bakış attı. Yazarı yerden yere vurmak amaçlarına neredeyse hiç hizmet etmeyecekti. Konuyu ikisinin de uygun bulduğu diğer bir şeye yönlendirerek, "Şu durumda, istediğin kâğıtlar aşağıda," dedi. "Şantaj mektuplarının yanı sıra babamın raporları da öyle. Umarım içlerinde Pierce'ın gözden kaçırdığı bir şeyler yakalarsın."

Aşağı, babalarının hâlâ hafif tütün kokan çalışma odasına indiler. Edward, Durham'a yazılan; onu hepsi de altın paralar halinde hazırlanacak ve Londra'daki Aziz Martin Kilise bahçesindeki belirli bir mezarlık taşının yanına bırakılacak beş bin pound'u vermemesi durumunda uzun süre önce Dorothy Cope ile yaptığı evliliği herkese duyurmakla tehdit eden dört kısa mektuba göz atarken, babalarının ruhunun bir kısmının hâlâ burada dolandığı hissine kapılmadan edemedi. Durham dedektiflerinden gelen raporların tümünü de okudular, Edward içten içe bunların çok içerikli hazırlandıklarını düşündü. Gerard'ın kullanabileceği pek fazla bir şey göremedi.

Gerard sonunda, onun düşüncelerini tekrarlarcasına, “Burada devamı getirilebilecek pek fazla bir şey yok,” dedi.

Edward omzunu silkti. “Şantajcının peşine düşmen şart değil.”

Erkek kardeşinin yüz ifadesi sertleşti. “Oh, onun peşine düşeceğim. Bu lanet olası hırsız çoktan başımıza bir sürü sorun açtı ve şimdi de bir skandal başlattı. Bunları gönderdiği için pişman olacak.” Oturup arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde boşluğa baktı. “Mektuplarda belirtilen tarihlerin dışında, kilise avlusunu izlemek için birileri gönderildi mi, merak ediyorum.”

“Babam bundan bahsetmedi.” Edward babasının kaleme aldığı uzun, detaylı mektuba emin olmak için bir kez daha göz attı. Durham kâğıtta yaptıklarını hatırlayabildiği kadar detaylı özetlemiş, mezarlığın gözlendiğinden hiç bahsetmemişti. Edward yine de tüm bunları şimdiden ziyade o anda biliyor olmayı dilerdi, babasının titrek, kargacık burgacık karalamasının satırları arasında şunu okuyabiliyordu. Durham kalbinde büyük bir ağırlıkla vefat etmişti. “Eğer yaptıysa bile, bundan hiçbir sonuç çıkmamış olmalı.”

Gerard, “Mezar taşının yanına bir paket bırakmayı deneyebilirim, sonra da olan biteni seyrederiz,” diye mırıldandı. “Ya da papazla çene çalabilir ve son zamanlarda kilisenin etrafında kimlerin dolaştığını sorabilirim...”

Edward, “Bunu sana bırakıyorum,” diyerek ayağa kalktı. “Benim yapmam gereken birkaç şey var.” Nişanın gerçekten atıldığını doğrulamak için Halston Dükü’ne bir not gönderecekti.

“Hiç şüphem yok.” Gerard, mektup ve raporları dikkatle katlayarak, çıkmak için ayağa kalktı. “Edward...” Başı elindeki belgelere doğru eğikti, konuşurken kafasını kaldırmadı. “Elimde herhangi bir kanıt olmaksızın konuşuyorum ancak Halston saygınlık açısından çok sıkışık bir noktada. Dün gece

White'larda bir arkadaşım Halston'un kızının yaz sonundan evvel evleneceğini umduğunu söyledi. Senin Louisa'yla evlenme sözün, onun alacaklılarını zor durumda bırakıyor, ancak..." Kâğıtlarla cebine tıktırmadan evvel oynayarak, boğazını temizledi. "Söylemek istediğim şu ki, bunu sonlandırmak Louisa'nın arzusu olmayabilir."

Ancak ona her halükârda, aynen kendisinin yaptığı gibi, sırrını söylemeyi reddetmişti. Ve ayrıca onun güvenine sadık kalacağına da açıkça söz vermişti. Edward bu ihaneti, Louisa'nın diğer paragöz tutumlarından çok daha şiddetle hissetti. Kendisine söylemiş olması durumunda, ciddi bir maddi krizi anlayabilir ve hatta belki de kabullenebilirdi. Ailesinin skandaldan kaçıyor olmasını da anlayabilirdi. Ama verilen bir sözün tutulmaması başka bir şeydi. Alçak sesle, "Teşekkürler Gerard," dedi.

Kardeşi öksürdü, ardından mırıldanarak vedalaştı ve oradan ayrıldı, yüzüne Edward'a, Durham'ın başarısız olduğu noktada belki de Gerard'ın başarıyı yakalayabileceğini düşündürten o azimli ifade yerleşmişti. Bu Wittiers'den yapmasını istediği şeyi değiştirmemişti ancak bu felaketin kışkırtıcısının bir şekilde ceza gördüğüne şahit olmak ziyadesiyle memnuniyet verici olurdu.

Halston'a gönderdiği notun yanıtı gelmekte gecikmedi. Kont oldukça nazikti, Edward'ın hayatındaki beklenmedik karışıklık göz önüne alındığında, endişeli bir baba olarak bu evliliğe gösterdiği rızayı geri çekmesi gerekliliğinin sadece doğal karşılanabileceğini ifade etmişti. Edward onun mu yoksa Louisa'nın endişesinin mi belirleyici etmen olduğunu merak etti, bir dedikodu sayfası nasıl olmuştu da daha kendisine söylenmeden böyle bir ayrılığı tetiklemişti. Louisa'ya mümkün olan en kısa sürede babasını ziyaret edeceğine söz vermişti; bunun bizzat yüzüne söylenmesini beklemek ve Londra'nın gözü önünde terk edilmiş bir salak gibi gösteril-

memek çok mu fazla bir beklentiydi? Görünüşe bakılırsa evet.

Kâhya diğer bir not getirdiğinde hâlâ bunun üzerinde derin derin düşünüyordu. Bu yuvarlak, canlı, insana enerji veren bir elyazısıydı. Henüz mührü kırmadan, Edward notun Leydi Gordon'dan geldiğini anlamıştı.

Sayın Beyefendi,

Bay S'yi bu akşam, yemekten evvel beni ziyarete ikna ettim. Ziyareti sizin evinizden ziyade benim evime yapmasının ona kendisini daha rahat hissettireceğine inanıyorum. Eğer siz de biraz erken gelebilerseniz çok iyi olur, böylece içinde bulunduğumuz şartları tartışabiliriz. Eğer bana saat altıda katılırsanız, çok memnun olurum.

*Saygılarımla,
F. Gordon*

Sloan'ı gelmeye nasıl ikna ettiğini merak etti. Tartışmaları gereken şartların ne olduğunu merak etti. Ve dahası, F'nin neyi simgelediğini merak etti.

O akşam saat altıda orada hazırды. Bayan Gordon'un evi Russell Meydanı'ndan pek uzak olmayan antika küçük bir kasaba eviydi, burada Berkeley Meydanı'nın dingin zarafetinden eser yoktu ama yine de çekiciydi. Uşak kapıyı tıklatmak için önden merdivenleri hızla tırmandı, kapı neredeyse anında derli toplu, orta yaşlı kâhya kadın tarafından açıldı.

Kapıyı Edward içeri girerken tutarak, "Buyurun lordum," dedi. "Leydi Gordon sizi bekliyor." Ve gerçekten de, paltosu ve şapkasını çıkartırken leydi bizzat belirdi.

"İyi akşamlar efendim." Reverans yaptı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Edward onun ne dediğini güçbela işitti. Önceki kadar parlayan saçları baştan çıkartıcı lüleler halinde serbest bırakılmıştı, sanki bir erkek ellerini arasından geçirmiş, o da bunları birkaç fırça darbesiyle düzeltip olduğu gibi bırakivermişti. Şakaklarında ve boynunun arkasında ince saç kıvrımları vardı, Edward'ın daha önce fark ettiği zarif, açık tenini hafifçe okşamaktaydı. Hareket edene kadar elbisesi de sıradan göründü, ancak dönünce kalça ve belinin kıvrımlarını tamamen gözler önüne serdi. Edward bunun koyu renkli ipekten olduğunu düşünmüştü ancak sonradan en ufak hareketiyle parıldayan alev rengi bir elbisenin üzerine geçirilmiş ince siyah ağdan oluştuğunu fark etti. Saygın bir dış görünümün altında yanan canlı bir alev imgesi hayal gücünü yakaladı ve onu olduğu yere sabitledi. Onda alev alev yanan başka ne vardı?

Lord Edward orada öylece bakarken, Francesca başını tek tarafa doğru eğdi. "Umarım notum çok ani ve nezaketsiz değildi," dedi. "Onu mümkün olan en kısa sürede görmek istediğinizi söylemiştiniz."

"Evet!" Edward zihnen silkindi ve eğilip selam verdi. "İyi akşamlar Leydi Gordon. Notunuz tam zamanında geldi ve benim hiçbir şikâyetim yok."

Francesca'nın yüz ifadesi gülümsemeye dönüştü. Çenesinin aşağı doğru uzanışında bir şeyler vardı, gözlerinin ışıldama şekli de onun cilveli ve baştan çıkartıcı görünmesine sebep oluyordu. Ya da belki de bu, Edward'ın bu gece kanat verip normal alanının dışına süzülen kuruntusuydu. Francesca elini iki kanadı da açık duran kapıya doğru uzattı. "Girmez misiniz? İlk önce karara bağlamamız gereken bir takım konularımız var."

Edward, önünde yürürken eteğinin çıkarttığı hışırtıyı duymazdan gelmeye çalışarak, onun arkasından odaya girdi. Bunun sadece ikisi arasındaki bir iş görüşmesi olduğunu ken-

disine hatırlattı. Bayan Gordon'un hareket etme –ve gülümseme– tarzı, onun önemsememesi gereken, dikkat dağıtıcı şeylerdi. Onu içeri alan kâhya kadın odanın kapılarını kapattı, artık yalnızdılar.

Francesca, otururlarken, "Size içecek bir şey verebilir miyim?" diye sordu. O küçük bir kanepede, Edward ise ona dönük yerleştirilmiş bir sandalyedeydi. Francesca'nın hemen yanındaki masada, bir dizi kristal sürahiyle dolu bir tepsi vardı. Görünüşe bakılırsa, Leydi Gordon burada sık sık beyefendileri ağırlıyordu.

Normalde Edward sadece akşam yemeği sonrası içerdi ancak bu gece o omuzları çevreleyen serbest lülelere bir kez daha baktı ve "Lütfen," dedi.

"Belki de size ilk olarak Bay Sloan'dan bahsetmeliyim. Francesca bir kadeh brendi doldurdu ve bunu ona uzattı.

Edward bir yudum aldı ve başını sallayarak onayladı. "Elbette, eğer bunun gerekli olduğunu düşünüyorsanız."

Francesca, "Babası bir yükleme-boşaltma işçisiydi," diye başladı. "O hayattan daha fazla şey istedi, dolayısıyla kârlı bir şey yapmayı düşündü. Kendisinden üst düzeyde insanların skandallarla dolu sırlarını yayınlamak –ki ona göre bu hemen herkesi içeriyordu– ona sadece para kazandırmakla kalmadı, aynı zamanda statü de getirdi. Başarısından aşırı derecede gurur duyuyor; aynen olmak istediği gibi zengin ve parasını aristokratların ve her zaman onu hakir gören türden diğer kibirli insanların sorunlarından kazandı." Bir an için alt dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak durakladı. "Eğer ona karşı dava açsaydınız, kendisini mahvetmek anlamına gelse bile buna çok kötü bir tepki verirdi."

Edward başını yana doğru eğdi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum."

Francesca'nın dudakları arasından bir rahatlama iç çekişi süzüldü ve gülümsedi. "Neyse ki onunla tanışıyoruz. Aslında

pek de yakın sayılmayız ancak ilişkimiz onu yönlendirecektir. Ancak, şansımızı artırmamız açısından, Bay Sloan'ın bizim yakın arkadaş olduğumuza inanması en iyisi olacaktır.”

“Ah.” Zihnindeki şeytan, *Ne kadar yakın?* diye fısıldadı, bu hâlâ Francesca'nın köprücük kemiğinin hatlarıyla zihni meşgul olan bir şeytandı. Kışkırtıcı elbisesi vücudunun bu kısmını hiç de kapatmamaktaydı. İçinden yükselen sinsi küçük sesi bastırmak için, “Nasıl davranmamı önerirsiniz?” diye sordu.

Her ne kadar yüz ifadesi sabit kalsa da, daha evvel Lord Edward'ın hayran kaldığı kızarıklığın bir kısmı tekrar Francesca'nın yanaklarına yerleşti. Onu yakından gözlemleyerek, “Bana Leydi Gordon yerine Francesca diye hitap edebilirsiniz. Bir ya da iki kez size Edward dememe izin verin. Birbirimizi bir süredir tanıdığımızı ve birbirimize karşı özel bir sevgi beslediğimizi üstü kapalı ima etmeme göz yumun. Onun karşısında aramızdaki sevgi bağına dair herhangi bir dedikodu üretmeye başlatacak kadar ileri gitmeyeceğime söz veriyorum,” diye alelacele ekledi. “Sadece yapacağı şeyin benim için de büyük bir iyilik olacağını hissettirecek kadar.”

Adı Francesca'ydı. Ne kadar da olağandı; her ne kadar her yönüyle tam bir İngiliz kadını gibi görünüyorsa da, bir keresinde İtalyan olduğundan da bahsetmişti. Edward, “Hiçbir itirazım yok,” dedi. Aslında belki de bir şeye itiraz etmeliydi, özellikle de isminin onun boğuk sesiyle dile getirilişinden bu kadar etkilendikten sonra. Bir iş anlaşması, diye tekrar aklından geçirdi; sadece iş. *Francesca*.

“Çok güzel.” Francesca dudaklarını ıslattı. “Söyleyebileceğim her şey için muhtemelen şu anda sizden affınızı rica etmeliyim. İçinde bulunduğumuz anın heyecanıyla sürüklenmeye ve niyetlendiğimden fazlasını söylemeye acınacak derecede eğilimim var. Tüm gün boyunca Bay Sloan'ı sözünü geri almaya nasıl ikna edebileceğimi düşünüp durdum, ancak buna onun vereceği tepkiler doğrultusunda karar verilmesi gerekecek.”

Edward sertçe, “Eğer onu alenen sözlerini geri almaya ikna edebilecekseniz, hemen her istediğinizi söyleyebilirsiniz,” dedi. “Her açıdan gösteri amaçlı olan hiçbir şey beni gücendirmeyecektir.”

Francesca’nın kaşları şaşkınlık içerisinde havalandı. “Anlaştık!” Yüzü memnuniyet dolu bir gülümsemeyle aydınlandı. “Bu konuya aynı gözle bakmamız ne büyük bir şans.”

Edward da hafifçe gülümsedi. “Eğer öyle yapmasaydık, şimdi burada olmazdık, değil mi?”

Francesca’nın dudakları çarpıldı ama bakışlarını ondan kaçırmadı. “Size karşı dün uzun ve tımtırlı bir konuşma sergilediğim için gerçekten çok üzgünüm.”

“Pişman olmanıza gerek yok.” Edward durakladı, ardından kendini engellemesi için hiçbir sebep olmadığına karar verdi. Bu gece çoktan çok daha samimi bir ilişkiye adım atmışlardı. “Sizin güçlü bir duygusal yoğunluk içerisinde olduğunuzu fark etmişim.”

Francesca’nın dudakları aralandı ve yanıtlamadan evvel derin bir nefes aldı. “Evet. Ancak yine de bu duyguya yenik düşmemeliydim.”

Edward elini sallayarak konuyu kapattı. “Hayır, hayır. Bir insanın ailesi tehlikeyle karşılaştığında, yıkılamayacak kural yoktur. Sizin yerinizde olsaydım, ben de aynısını yapardım.”

Francesca, “Bundan kesinlikle şüphedeyim,” diye haykırdı ve ardından sanki ağzından çıkan kelimeleri geri almak istercesine baktı.

Edward boğazını temizledi. “Evet, pekâla. Belki *tam olarak* aynısını değil...”

Francesca ona baktı, kaşlarını kaldırmış, dudakları da hafif kıvrılmıştı. Bu samimi bir gülümsemedir, aynen âşıkların aralarındaki özel bir şakada paylaşacakları türden. Edward sandalyesinde kımıldanma isteğine karşı direndi ve bunun yerine brendisinden bir yudum daha aldı.

“Pekâla, tamamen farklı bir şey yapabilirdim,” diye itiraf etti. “Ama sadece eylemsel, ruhen değil.” Francesca’nın etki-leyici suratının ince bir neşeyle ışıldayışını seyrederek sustu. “Yeğeniniz konusunda yaşadığınız zorluklar için gerçekten çok üzgünüm. Umarım küçük kız tehlikede değildir.”

Francesca gözlerini birkaç kez hızla kırpıştırdı, sonra omuzlarını dikleştirdi. “Teşekkürler,” dedi. “Ben de öyle olduğumu umuyorum.”

Şimdi ona bakarken, kendini engelleyemez gibiydi. Gözleri suratında dolaştı, hoş bir şekilde kızarmıştı. Ve bir de teninin yanında fevkalade görünen ıslıl ıslıl saçlarına. Önceki gün, Francesca ona avukatını çaldığı için çıkiştığında, muhteşem-di, tıpkı intikam alan bir Gazap Meleği’ni andırıyordu. Arzu içerisindeki Francesca Gordon’un hayali bir başkaydı. Bu gece zihnini avuçları arasına alan küçük şeytan onu duygusal yıkımdan dolayı yüzünün rengi atan ve sessizleşen Louisa’yla kıyaslamayı bir türlü bırakamıyordu. Francesca –aslında onu bu şekilde düşünmeye alışmamalıydı– öfke ve eylemle tepki vermişti. Evinde, kendisine tamamen yabancı bir adamın salonunda, fırtınalar estirmiş ve onu umutlarını farkında olmaksızın yerle bir etmekle suçlayarak azarlamıştı. Ona onu hiçbir zaman affetmeyeceğini söylemiş, Edward kendisine güçlü bir kadın olduğunu söyleyince pis pis gülümsemişti. Tanrı biliyor ya, insanın böyle bir kadınla sıkı bir kavgaya girmesi, ardından da...

Edward gözlerini kapattı ve bir tartışmanın üstesinden nasıl gelebileceklerine dair zihninde canlı, günahkâr detaylarla beliren imgeleri bastırmak için derin bir nefes aldı. O, barışmak ne kadar tatlı olursa olsun, hiçbir kadınla tartışmaya girmek istememişti. Louisa gibi dilini ne zaman tutacağını bilen, anlayışlı ve uyumlu kadınları takdir etmişti.

Ne yazık ki, bu gece bunlardan hiçbirisi olası olmayacaktı. Ve ona bu kadar mükemmel derecede uyan ve onu sevdiği-

ni söyleyen Louisa, nişanlarını olabilecek en aleni, aşağılayıcı tarzda atmıştı.

Ev sahibine baktı. Canlı, cesur ve güzel bir kadındı. Eğer söz verdiği şeyi bu gece başarabilirse, Londra'daki avukatların tümünü onun kontrolüne vermekten mutluluk duyacaktı. Sonra ona veda edecekti ve bu da iş ortaklıklarının sonu olacaktı...

Francesca...

Bileğinin tek bir hareketiyle brendisinin tümünü kafaya dikti.

Francesca, "Bir daha doldurmamı ister misiniz?" diye sordu. Sürahi tepsisine uzanırken, parlak ipek alevlendi. Ateşin ışığı saçlarında sanki aynaymışçasına parıldadı. Edward kendisini bir kav kadar kuru hissetti.

"Kesinlikle."

Bölüm 7

Francesca bu akşama pek de düşündüğü kadar hazır olmadığını hızla keşfetmeye başlamıştı. Sloan'dan endişelenmiyordu. Gönderdiği nota büyük bir sıcaklık ve hevesle karşılık vermişti. Adam onun aklından geçen türden bir akşamı bekliyor olmayabilirdi ama orada olacaktı. Francesca onu ikna edememe olasılığını düşünmek dahi istemiyordu. Her şey bir yana, Sloan insanların kendisine borçlu kalmalarının değerini takdirle karşılıyordu ve bu iş de Francesca'yı –ve Lord Edward'ı– ona karşı çok borçlandıracaktı.

Lord Edward'ı evine davet etmek ve onu orada görmek, tahmin edilenden daha sarsıcıydı. Lord Edward'ın eve koyu renkli ve ağırbaşlı gece elbisesiyle ilk adım atışından itibaren, dikkatini onun üzerine yoğunlaştırmadan evvel, tek bir bakışla çevresindeki her şeyi incelemiş gibiydi. Şimdi de oturmuş, brendi kadehinin üzerinden o esrarlı gri gözlerle onu seyrediyordu. Francesca kendisini gergin hissetti. Burada, onun parlak, hoş oturma odasında, yüksek tavanının ikisini birden cüceleştirdiği Berkeley Meydanı'ndaki donuk mavi salonda olduğundan daha uzun görünüyordu. Francesca bu gece için büyük bir dikkatle giyinmişti, kendisini güçlü ve güzel hissettiren en beğendiği elbiselerinden birisinin içerisindeydi. Dişil güzellik bir güç biçimiydi ve bu gece erişebileceği her türlü avantaja, üstünlüğe ihtiyacı vardı. Asıl amaç Edward de

Lacey'den ziyade Gregory Sloan'ı büyülemektir ancak Lord Edward'ın bakışları karşısında, ipeğin vücuduna sürtündükçe çıkarttığı her bir fısıltının daha bir farkına varmaya başlamıştı. Onun kendisine ne zaman baktığını dahi neredeyse söyleyebilecekti; teni sanki sızladı. Bakışlarında kırıncı ya da sırnaşık hiçbir şey yoktu. Sadece onu alışkın olmadığı bir dürüstlükle seyrediyordu, sanki ilgisini inanılmaz derecede uyandırmış gibiydi. Alconbury dahi dikkatini ona böylesi bir bütünlükle odaklamamıştı.

Ve işin garip yanı, Francesca bunu tedirgin edici bulmadı, rahatsızlık vericiydi. Sanki onun farkına dahi varmaması gereken birisi birdenbire büyük bir merakla saplanıp kalmıştı. Francesca onun ilgisine nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilmiyordu. Tabii ki Lord'un asıl ilgilendiği şey Francesca'nın kendisi için yapabilecekleriydi ve belki bir de kendisinin onun için yapması beklenen şeyler. Edward Georgina'yı sorunca aslında Francesca biraz şaşırmış, aileden bahsederken adamın ses tonundaki içtenliği rahatça işitebilmişti. Tabii ki onun ailesi de tehdit altındaydı, dolayısıyla belki de Francesca'nın neler hissettiğini ve neden öyle davrandığını bir yerde anlıyordu.

Lord Edward'ın biraz daha brendi içmeyi kabullenmesinden memnuniyet duydu. Bu ona yapacak bir şey yaratmış, aynı zamanda Lord Edward'a bakmak için diğer bir sebep daha oluşturmuştu. Olduğu haliyle bile, elinde brendi, rahat bir şekilde, kontrollü ve mesafeli görünüyordu. Francesca onun bu halde kalacağını ümit etti, en azından Gregory Sloan'ı sözünü geri alacağı bir makale kaleme almaya ikna edene kadar. Eğer Gregory'e tepki gösterir ve bir tartışma başlatırsa, Francesca'nın tüm planı bir felaketle sonuçlanabilirdi.

Sonunda şeref misafiri geldi, hem de Francesca'nın belirlediğinden on beş dakika evvel. Francesca kapının çalınma

sesiyle ayağa fırladı, elleriyle eteğini düzeltti ve Lord Edward'ın tabiriyle yaklaşan gösteriye kendisini hazırladı. Edward da ayağa kalktı. Tek kelime etmeksizin şömineye doğru ilerledi, sanki sık sık oraya davet edilen bir misafirmişçesine tek dirseğini şömineye yasladı. Francesca başını sallayarak bu hareketini onayladı, sonra Bayan Hotchkiss kapıyı Sloan'a açarken döndü.

Sloan yüzünde büyük bir zafer ifadesiyle içeri girdi ancak Lord Edward'ı görür görmez aniden durup kaldı. Francesca ona doğru yürüdü, kollarını öne uzatmıştı. Sıcak bir ses tonuyla, "Bay Sloan," dedi, "uğramanız ne kadar da hoş."

Sloan, Francesca'nın elini dudaklarına kaldırdı. "Sanki sizden gelen herhangi bir daveti reddedebilirmişim gibi."

Francesca onun imasını dikkate almadan hafifçe güldü. "Bir hanımefendi bu tür şeyler konusunda hiçbir zaman var sayımda bulunmamalı. İşte; sizin özellikle tanışmanızı istediğim birisi de burada. Size arkadaşımı tanıştıracabilir miyim?" Ondan gelen sert baş eğişle, diğer erkeğe döndü. "Edward, bu bey Bay Gregory Sloan. Gregory, size Lord Edward de Lacey'i tanıştıracabilir miyim?"

İsimle birlikte yüz ifadesi gerildi ancak Sloan en az Lord Edward'ın yaptığı kadar büyük bir nezaketle eğildi.

Francesca yeni misafirine, "Sana bir içki doldurabilir miyim?" diye sordu.

Sloan bir an için hiçbir şey söylemedi, gözleri Lord Edward'daydı. Yumuşak sesle, "Sevgili Francesca," diye konuşmaya başladı.

"Oh, evet, biliyorsun ki bu akşam seni buraya davet etmemin gizli bir sebebi vardı." Yerine oturmadan evvel bir kadehi silme brendiyle doldurdu ve adamın eline tutuşturdu. "Gerçekten Gregory, nasıl bu tür şeyler yazıp fırtına kopartmamayı bekleyebildin ki?"

Sloan'ın göz rengi koyulaştı, sadece birazcık, ama

Francesca bunu fark etti. Yüz hatları, aynen bir aktörün rolünü oynaması gibi, bir maskeye büründü. Sloan hemen Francesca'nın karşısındaki sandalyeye geçerken tek omzunu kaldırdı, birkaç dakika evvel orada Lord Edward oturuyordu. "Bu işti hayatım. Sadece iş."

Francesca, "Sanki bu her şeyi affettiriyor gibi," diye mırıldandı.

Sloan, "Benim dünyamda ettiriyor," diye yanıtladı ve içkisinden kocaman bir yudum aldı.

Francesca, "Benim hakkımda da böyle şeyler yazar mısın?" diye sitem etti. Sloan sadece ona bakmakla yetindi. "Çünkü bu her açıdan, aynen Edward için olduğu gibi, benim için de üzücü bir durum."

Lord Edward, onu şaşırtarak, "Sana bu konuya bu kadar takılmamanı söylemiştim hayatım," dedi. Şöminenin yanındaki yerinden uzaklaştı ve kanepeye gelip onun yanına oturdu. Kanepe o kadar da büyük değildi ve Edward Francesca'yla arasındaki mesafeyi korumak için de en ufak bir çaba göstermedi. Omuzları birbirine değince, Francesca'nın nabızı hızlandı ve ondan uzaklaşma hissini zorla bastırmak durumunda kaldı.

Sloan ikisinin arasında bir yere baktı. Resmi bir şekilde, "Onun lordluk payesiyle tanışık olduğunu bilmiyordum," dedi. "Bilseydim dahi, sırf seni ya da diğer herhangi bir arkadaşımı etkiliyor diye her haberi gizlemeye kalkamam. Yoksa yazacak bir şeyim kalmaz."

Francesca, Lord Edward'ın kolunun gerildiğini hissetti, birbirlerine o kadar yakındılar. Hemen, "Anlıyorum Gregory," dedi. "Senin şu açık saçık köşeni her gün okuduğumu biliyorsun, insanın üzerinde ne kadar da kötü bir etki bırakıyorsun." Dudaklarını yüz buruşturmayı anımsatan şakacı bir tavırla büzdü ve Sloan hafifçe gülümsedi. "Ama bu olay hakkında seninle konuşmalıyım. Yazdığın şeyin oldukça sarsıcı ve istis-

nai olduğunu, büyük bir gürültü yaratma potansiyeli taşıdığını kabul etmelisin. Edward'la birbirimizi bir süredir tanıyoruz,” diye ekledi. Bahsi geçen adama ıslıl ıslıl bir uyarı gülümseyişi patlatmak için başını hafifçe geriye yatırdı. “Kendisi şehirde pek fazla zaman geçirmiyor.”

Lord Edward da ona gülümseyerek karşılık verdi. “Maalesef. Dün senin yüzünü gördüğüm andan bu yana, neden buradan bu kadar uzun süre ayrı kaldığımı anımsayamadım.” Francesca, onun kendisine iki arkadaştan öteymişlercesine, daha evvel fark ettiği o tehlikeli derecede çekici gülümseme eşliğinde baktığını görerek şaşırdı ve kendisini dikkatli olmak yönünde uyardı. Heyecanlı ve şaşkın bir halde, dikkatini tekrar onları merak ve ilgi karışımıyla seyreden Sloan'a yöneltti.

Sloan'a, “Skandal makalelerinin çok eğlenceli olduğunu inkâr etmeyeceğim,” dedi, “ama bu sefer çok ileri gittin. Tanrı aşkına, bu tür yalanları nereden duyuyorsun?” Ona hafif bir tembihlemeyle parmağını salladı. “Bir gün birileri seni dava edecek.”

Sloan'ın gözleri Lord Edward'a döndü, eğlenmiş ve biraz da alaycıydı. Sandalyesine yaslandı, neredeyse tüm bu olanlardan şeytani bir haz alıyordu. “Bu kez değil. Kaynağım sağlam.”

Francesca kahkahaya boğuldu. “Oh, aptal olma! Tabii ki Edward böyle bir şey yapmayı hayal dahi etmeyecektir, arkadaşlığım her ikiniz için de geçerli, biliyorsun sevgili Gregory.” Ona manidar bir gülümseme yolladı. “Ama bir gün, aptalca tepilerini zaptetmek için benim öğütlerime başvurmayacak öfkeli birisine denk geleceksin.”

Sloan'ın yanaklarına donuk bir kırmızılık yerleşti. “Pekâla, o zaman benimle ne konuda görüşmek istediğini bilmiyorum demektir.”

Francesca bunu düşünmüştü ve Sloan'a onu hoşnut ede-

cek bir şeyler söylemesi gerektiğini fark etti. Eğer ona sarf ettiği her bir kelimeyi geri aldirmayı denerse, kesinlikle bir katır gibi ayak direyecekti. Bunu Lord Edward'la daha önceden açıklığa kavuşturması gerektiğini biliyordu ama artık çok geçti ve şansını denemeliydi. Her kelimeyi teker teker, büyük bir dikkatle seçerek, "Pekâla, tabii ki kaynağının da kendi kaynakları olduğunda eminim," dedi. "Her şey *tümüyle* bir uydurmasyon değildir, anlarsın, ancak önemli olan nokta şu ki, kaynağın seni maalesef ki yanlış yönlendirmiş. Bence ilerde seni utandırabilecek kısımları geri almalısın. Buna rağmen, insanlar senin gazeteni sırf yazdıklarının doğru olduğuna inandıkları için alıyorlar. Eğer yanlış olduğu ispatlanabilecek herhangi bir şeyi kaleme aldığın ortaya çıkar-sa..." Kelimelerinin canlılıklarını yitirmelerine göz yumarak, tek elini çaresiz bir ifadeyle salladı.

"Öyle mi?" Sloan oturduğu yerde öne doğru kaydı, yüz ifadesi keskinleşmişti. Bu onun titreyen yanaklı, sivri burunlu bir sıçanı andırmasına sebep oldu. Francesca uygunsuz teklifini kabul etmesi durumunda bu adamın neye benzeyeceğini düşünmek dahi istemedi, ancak öyle bir durumda manzaranın şu andakinden pek de farklı olmayacağı türünden kötü bir hisse sahipti. "Hangi bölümler yanlış?"

Edward beklenmedik bir şekilde, "Durumunuzu anlıyorum beyefendi," dedi. Francesca yüz ifadesini değiştirmeksizin ona gözünün kenarıyla baktı, zihni deli gibi çalışıyordu. Aman Tanrım, ne söyleyecekti? Konuyu onun ele almasına hemfikir olmuştu... Ama Lord Edward kanepenin kenarına doğru kaydı ve boş kadehini tepsiyeye bıraktı. "Kaynağınızın Halston hane halkından olduğu açık." Sloan ihtiyatlı bir tavırla geriye doğru yaslandı ve başını tek bir hareketle salladı. Lord Edward iç çekti. Francesca'ya biraz pişmanlıkla, "Bunu gazetelerden uzak tutabileceğimi umuyordum," dedi. "Dün sadece onunla konuşmuştum."

Francesca, oyunu sürdürerek, "Tabii ki," dedi. Bir yandan da Halston'ların tüm bu olanlarla ne alakalarının olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Sloan Edward'a baktı, suratı taş gibiydi. "O zaman siz Leydi Louisa Halston'la nişanlı değilsiniz."

"Artık değiliz."

"Nişanı o mu attı?"

Lord Edward elini havada şöyle bir salladı. "Bir beyefenin böyle bir soruyu yanıtlaması doğru olmaz."

Francesca, "Oh, Gregory, daha fazla kurcalamaya mecbur musun?" diye bağırdı. "Oturma odamı senin gazeten için bir dedikodu fabrikasına dönüştürmeyeceğim." Ulu Tanrım! Atılan nişan hakkındaki bilgiye hiç dikkat etmemişti ancak artık içinde Lord Edward'ın bunun farkına o, ona dedikodu sayfasını göstermeden önce varıp varmadığına ilişkin korkunç bir şüphe vardı. Yüz ifadesinden en ufak bir şey anlayamadı fakat hiçbir erkeğin, dedikodu sütunlarına düşmek bir yana, sevilisi tarafından terk edilmekten memnun olmayacağı aşikârdı. O sabah onun pencerede nasıl o kadar gergin ve hareketsiz dikildiğini anımsadı, omuzları gerilmişti, Francesca'nın kalbi hafif yumuşadı. Bu, böyle bir şeyi öğrenmek için ne kadar da korkunç bir yoldu.

Sloan, diğer adamı hâlâ tartan bir yüz ifadesiyle seyrederek, "Kurcalamıyorum sevgili Francesca," dedi. "Sadece bana bunun her açıdan güvenilir ve doğru olduğunu temin eden kişinin söylediklerini doğruluyorum."

Lord Edward soğukkanlı, kendinden emin ses tonuyla, "Hiç kimseyi alenen yalancı olarak isimlendirmek gibi bir dileğim yok. Leydi Louisa dün çok üzülmüştü," dedi. "Sohbetimizin bir takım güçlü duyguları su yüzüne çıkarttığından eminim ve bu tamamen anlaşılır bir durum. Ama gerçekten de buna... daha fazla soruya maruz kalmamak için aileme atılan bu iftiraya izin veremem. Ağabeyim kırılan bacağından dolayı yatağa

mahkum. Ben de vefat eden babamın oldukça karmaşık ve kapsamlı meseleleriyle uğraşması için bir avukat tuttum. Bu iki olayın ikisinde de olağanüstü hiçbir şey yok. Bu konuları sıkı sıkıya birleştirip büyük bir skandala dönüştürmek ise gerçekten sınırların ötesinde bir yaklaşım.”

Sloan’ın gözleri kısıldı. “Ne söylemeye çalışıyorsunuz?”

Lord Edward, “Hiçbir şey,” diye karşılık verdi, “tabii size anlatılan hikâyenin değerinin artması için abartılmış olabileceğinin dışında.”

“Hı-hı.” Sloan Francesca’ya, sanki onu kendisine bir dizi kazançlı hikâye sağlayabilecek bir skandalı yerle bir etmekle suçlarcasına, kötü bir bakış attı. Francesca bu bakışa sempatik hayal kırıklığı bakışlarından tekiyle karşılık verdi, sanki tek suçlanacak kişi Sloan’ın ta kendisiydi. Her ne kadar yaptıklarının büyük çoğunluğunu görünüşe bakılırsa kindar bir kadından aldığı yardımla gerçekleştirmiş olsa da. Leydi Louisa Halston neden Lord Edward’ı terk etmişti? Yoksa onu bırakan Lord muydu?

Lord Edward arkasına yaslandı, rahat görünüyordu. “Sanırım bu hikâyenin bedelini Lord Halston ödemiştir. Kendisi bir süredir maddi sıkıntılar yaşamakta ve bu zor durumun onu çıldırttığından en ufak bir şüphe dahi yok. Ancak temelde, size bir dizi yalan söylemiş.” Durakladı. “Eğer kaybınızı karşılayacak bir şeyler yapabilirimsem...”

Sloan bir an sessiz kaldı, gözlerinden hesap yaptığı anlaşılmaktaydı. Sonunda, “İki yüz pound,” dedi. Francesca inledi, Sloan ona sertçe kaşlarını çattı. “Sanırım, aynen söylediğiniz gibi, acısını çektiğim kayıplarım için bir tazmin bedeli ödemeniz oldukça adil olur.”

Edward tek kaşını havaya kaldırdı. “Ya benim kayıplarım?”

“Yarın sabah ön sayfada, babanızın gizli evliliğine ilişkin kaleme aldığım tüm dedikoduları geri aldığıma dair güzel bir

yazı yazacağım.” Sloan’ın gözleri ışıldadı. Aksanı bir anda saygınlığını yitirmişti, şimdi neredeyse aynen bir zamanlar olduğu gibi rıhtım işçisinin konuşmasını andırıyordu. “Bu seni memnun eder mi, sevgili Franny?”

Sloan’ın yazacağı yazıya dair talep ettiği büyük meblağ karşısında ağzı açık kalan Francesca, bir an için ne diyeceğini bilemedi. Lord Edward hiçbir şey söylemedi, dolayısıyla o kekeledi. “E-Evet, Ben... Bu bana oldukça adil göründü.” Kendine gelip diğer misafirine dönerek, “Görüyor musun Edward,” diye ekledi. “Sana Gregory’nin mantıklı bir adam olduğunu söylememiş miydim?”

Lord Edward, gülümseyerek, “Ve çok da haklıymışsın hayatım,” şeklinde karşılık verdi. Elini onunkinin üzerine bıraktı ve hafifçe bastırdı. Francesca bunu teşekkür etmek için mi, yoksa uyarmak maksadıyla mı yaptığından emin değildi, fakat teması ayak parmaklarının ucuna kadar hissetti. “Sen olmasan ben mahvolurdum.”

Sloan’ın ağzı kenarlarından aşağı doğru büküldü. Sendeleyerek ayağa kalktı. “Parayı ne zaman alacağım?”

Lord Edward yerinden kıpırdamadı. “Yarın sabah ilk iş desek olur mu?”

“Ah, tabii, sabah gazetesi elinize geçtikten sonra.” Sloan öfkeyle söylendi. “Anlaşıldı.”

Francesca ayağa fırladı. Gülümseyerek, “Oh, tamam,” dedi. “Hoş bir çözüm! Böyle bir sonuca erişeceğimizi biliyordum. Geldiğin için çok teşekkür ederim Gregory; seni tekrar görmek çok büyük bir zevkti.”

Sloan ona baktı. Homurdanarak, “Eminim öyledir,” dedi. “Belki bir sonraki ziyaretimde iş konuşmayız.”

Francesca hafifçe güldü. “Tabii! İşten bahsetmekten haz aldığımı düşünüyor olamazsın.” Onu koridordan geçirdi ve Bayan Hotchkiss ona yolu gösterip arkasından kapıyı kapatana kadar gülümseyerek vedalaştı. Sonra, dizleri gücünü yitir-

diği için, tek elini duvara yasladı. Bunun, her ne kadar beklediği gibi olmasa da, işe yaradığına inanamıyordu. İki yüz pound! Edward bu meblağ karşısında gözünü dahi kırpmamıştı ama bu oldukça yüklü bir miktardı. Onun bu haraç yüzünden öfkelenmediğini ümit etti. Gregory gerçekten de bu kadar çok mu ödemişti? Francesca iddia edilen skandalın boyutunu düşündü ve onun buna yakın bir bedel ödemiş olabileceğine hükmetti. Eğer doğruysa ve eğer haberler ufak parçalar halinde ayrıntılı bir şekilde anlatılır ve zaman zaman fazladan bir şeyler katılarak süslenirse, bu adam bu haberi aylar boyunca işleyip kullanabilirdi.

Ama şimdi bu tehlike önlenmişti; en azından Gregory Sloan'ın gazetesinde. Francesca diğer dedikodu gazetelerine dair tek bir söz vermemişti ve Edward da bunlardan bahsetmemişti. Gregory Sloan yazdıklarını geri alan makalesini yazar yazmaz, Edward ona Georgina'yı kurtarabilmesi için sert ve yetenekli bir avukat bulmakta yardımcı olacaktı.

Francesca onun kendisine ne kadar yakın oturduğunu ve ona ne kadar samimi baktığını unutmaya çalışarak, derin, moral yüklü bir nefes aldı. Birdenbire, onun nişanlısının kendisini bu şekilde fırlatıp atmasından derinden etkilenip etkilenmediğini merak etti. Kız kafayı yemiş olmalıydı. Edward de Lacey gülümsediğinde şaşırtıcı derecede çekici ve aşırı miktarda zengindi. Francesca ondan daha münasip bir beyefendiyle daha evvel karşılaşmadığından da emindi... Nişanlısının skandallarla dolu bir dedikodu gazetesine neden onun ailesine ilişkin bir takım dedikoduları sattığı –iki yüz pound karşılığında olsa bile– ya da kızın ona bizzat söyleme nezaketini göstermeksizin neden bu işi bu şekilde herkese duyurduğu tabii ki Francesca'yı ilgilendirmezdi. Francesa kendi kendine, onun yaşıadığı kalp kırıklığını sessiz bir asalet içerisinde yaşamasına izin vermenin nazik bir davranış olacağını söyledi.

Sonra, ortada somut hiçbir şey olmamasına rağmen kafa-

sında üzücü bir hikâye yarattığı için, kendisine neredeyse güldü. Bildiği kadarıyla, bu, içinde en ufak bir sevgi barındırmayan kararlaştırılmış bir evlilikti ve Lord Edward da sadece bunun gazetelere düşmesine öfkelenmişti. Adamın gönül ilişkileri ve güdülerini Francesca'yı ilgilendirmezdi ve bunu sürekli olarak kendine hatırlatmak zorunda kalması biraz utanç vericiydi. Ve hâlâ yapmaları gereken işler vardı, bu kez Francesca için çalışacaklardı. Francesca döndü ve oturma odasına yöneldi.

Bölüm 8

Edward daha kapı Sloan ve Francesca'nın ardından kapanır kapanmaz kendisine bir kadeh brendi daha doldurdu, ardından bunun yarısını tek bir yudumda yuttu. İki yüz pound uğruna, Lord Halston, kayınpederi olacak o adam, şahsi utancını Londra'daki en adi dedikodu gazetesine satmıştı. Tanrı'ya şükür ki Gerard ona kontun yaşadığı zorlukları bu sabah aktarmıştı, aksi takdirde adamın böyle bir şey yapmış olabileceğine kesinlikle inanmazdı. Halston'un Durham'a yakın bir servete sahip olmadığını tabii ki biliyordu; hiç kimse onun eline su dökemezdi. Louisa'nın evlenip Durham ailesine girmesi muhakkak ailesinin servetini büyük ölçüde güçlendirecekti; bu da sır değildi. Edward bunların hepsinin bilincindeydi ama yine de, lanet olası bir salak gibi, kalbini, saygısını ve güvenini, kendisinin de onunkilere sahip olduğunu düşünerek, Louisa'ya vermişti.

Buna karşılık Louisa sır olarak saklamaya söz verdiği şeyi babasına anlatmış ve ikisinden biri bu skandal potansiyelinin Edward'ı mahvedip etmeyeceğini ya da büyük yasal bir fatura haline mi geleceğini görmek için beklemeye dahi değmeyeceğine karar vermişti. Louisa'yı bunun çok daha ötesinde düşünmüştü. Onun samimi bir şekilde kendisinden hoşlandığını düşünmüştü. Brendisinin geri kalanını da kafasına dikti ve sürahiye göz attı. Her ne kadar likörün kanındaki sıcaklığını hissedebiliyor olsa da, diğer bir kadeh içkiyi şiddetle arzu-

lamaktaydı. Belki de sorumluluğu Charlie'ye vermeliydi, çünkü o herkesin -buna kendisi de dahildi- düşündüğü kadar anlayışlı değilmiş gibi görünmekteydi.

Ev sahibesi odaya geri döndü, neredeyse zaferden alev alevdi. Masaya doğru ilerleyip kendisine küçük bir kadeh şeri doldurarak, "Bence bu oldukça iyi geçti," dedi. "Tabii sonucunu sabah göreceğiz ancak her şeyin sizi tatmin eden bir tarzda geliştiğini düşünüyorum, değil mi?"

"Evet." Kendisini Halston'a dair hissettiği, içinde kaynayan öfkeyi silkinip üzerinden atmaya, Francesca Gordon'a odaklanmaya zorladı. Bu gerekenden daha kolay olmuştu. Her ne kadar Edward bunu inkâr etmeyi denemiş olsa da, Francesca hem davranış, hem de görünüm açısından inanılmazdı. Yıllardır onun gözünde kadınlığın idealleştirilmiş bir modeli olan Louisa'ya hiçbir yönden benzemiyordu. Buna rağmen Francesca'da onu kendisine çeken bir şeyler vardı. Belki de, Louisa'nın oluşumuna yardımcı olduğu skandalın geçiştirilmesine yardımcı olmayı önermesi Edward'a kendini böyle hissettirmekteydi. Ya da belki de sebep farklıydı. Bu konuyu pek fazla düşünmek istemedi.

Francesca gülümsedi ve kadehini ona doğru şerefe kaldırdı. "Başarılı ortaklığımıza, lordum." Sanki tepesinde var olan bir dalga tutamı, içkisini içmek için başını arkaya doğru yatırınca titredi. Boynu pürüzsüzdü ve aynen taze bir şeftali kadar kadifemsi, yumuşak görünümlüydü. Lal taşı küpeler kulaklarında ışıldadı. Ve tekrar ona gülümsediğinde, üst dudağı şaraptan pırıl pırıldı. Edward bunun tadını neredeyse dilinde hissetti... ve artık nişanlı bir adam olmadığını düşünmeden edemedi.

Francesca ona sorgulayıcı gözlerle bakınca, hiç tereddüt etmeksizin kadehini uzattı. Her nedense, bu gece sağgörü ve ılımlılık aşırı derecede önemsenmiş ve hak ettiği ödülü alamamış göründü. Francesca'nın kadehine biraz daha brendi dol-

dururken yüzünde oynayan ışığı seyretti. Hayır, “muhteşem” onun için kullanılabilecek en doğru kelime değildi. “Güzel” de öyle ancak sade olduğu da söylenemezdi. Burnu biraz fazla çıkıntılıydı. Ağzı geniş ve dolgundu. Gözleri, başını kaldırıp ona baktığında, iyi brendi rengindeydi ve hazdan ısıtılmıştı. Ve saçları, mum ışığı altında, kesinlikle kendisine has bir ışıltıya sahipti, içinde açık bakırmısı kahverengi gölgeler barındırmaktaydı.

Lord Edward, düşüncelerini zorla daha güvenli patikalara sokarak, “Evet,” dedi. “Çok başarılıydı gerçekten. Sloan, aynen sizin söz verdiğiniz gibi, ikna kabiliyetiniz karşısında oldukça duyarlıydı. Şimdi size borçluyum. Avukat bulmakta nasıl bir yol izlemeyi tercih edersiniz, söyleyin. Bir an önce hazırlıklara başlayayım. Borçlu kalmak istemem.” Ona karşı yükümlülüğünü ne kadar çabuk yerine getirirse, onu görme mecburiyetinden de bir o kadar çabuk kurtulacak, bu da ona karşı beslediği dokunma isteğini yok edecekti.

Francesca odanın karşısına, şömineye doğru ilerledi ve şöminenin üzerinde duran oyma kutudan bir kâğıt çıkarttı. Lord Edward oturmak için farkında olmaksızın tekrar aynı kanepayı seçmişti. Francesca ipek elbisesini döndürüp oturunca, etekleri Edward’ın ayakları üzerinde buram buram dalgalandı. Alev rengi fırırların ayak bileğine sürtündüğünü hissetti.

Francesca, “Bir liste yaptım,” diyordu. “Bu beyefendilerin çoğuyla görüştüm ama çok az yol kat edebildim. İçlerinden birinin davamı ele almayı kabulleneceğini umuyorum.”

Edward ayak bileğine sürtünen ipek hışırtısını göz ardı etmeyi denedi. Bunu pantolon kumaşının üzerinden dahi hissedebilmekteydi. Ayrıca parfümü de burnuna kadar uzanıyordu, bu ona ay ışığı altındaki karanlık bahçeleri düşündürten taze, zengin bir kokuydu. Ne yazık ki, brendi her algıya karşı farkındalığını kuvvetlendirmiş gibiydi.

İçkisinin son yudumunu da mideye indirdi ve boş kadehi masaya gönülsüzce bıraktı. Düşüncelerini düzene sokmalı, onun gerçekten öğrenebilmesi için en ufak bir sebebinin dahi olmadığı teninin yumuşaklığını ve dudaklarının tadını düşünmeye bir nokta koymalıydı. İsim listesini aldı ve inceledi. Her ne kadar hiçbirisi Wittiers kadar yüksek bir tavsiye skalasına sahip olmasa da, aynı avukatlardan birkaçı ona da önerilmişti. “Pekâla. Bunu ben ayarlayacağım.”

Francesca gözlerini kırptırdı. “Ne? Siz... siz bu işi bu kadar kolay mı halledeceksiniz?”

“Şu ikisine bir not göndereceğim” –tanıdığı isimleri gösterdi– “ve eve çağtıracam. Onlar bana da tavsiye edilmişlerdi, dolayısıyla yeterince nitelikli olduklarını farz ediyorum.”

Francesca, şaşkın bir ses tonuyla, “Oh!” dedi. “Ben de öyle olduklarını düşünmüştüm ama...”

“Hiçbir zaman yeterliği tahmine kalkışmayın.” Listeyi katladı. “Bu bende kalabilir mi?”

“Tabii.”

Lord Edward ona bakma hatasını yaptı. Kanepenin kenarına tünemişti, ellerini dizleri üzerinde kavuşturmuştu ve dudakları aralıktı, ona sanki hem korkutucu hem de olağanüstüymüş gibi bakıyordu, sanki kollarını minnettarlık içerisinde ona her an dolayabilirmiş gibiydi. Edward boğazını temizledi. “Bir itirazınız var mı?”

Francesca, “Hayır,” diye mırıldandı. “Asla.” Yüz ifadesi değişmemişti.

O kendisine bu şekilde bakarken, Lord Edward ona yüz çeviremeyeceğini fark etti. “Eklemek istediğiniz başka bir öneriniz var mı?”

“Hayır, henüz değil.” Daha fazla bir şeyler söyleyecek gibiydi, ardından kendisini tuttu.

Lord Edward öne doğru eğildi. “Oh? Siz... şaşırmış görünüyorsunuz.”

Francesca dudaklarını yaladı. Dingin, seri bir ses tonuyla, “Çok üzgünüm,” dedi. “Nişanlınız konusunda. Makaleyi ilk okuduğumda... fark etmemiştim... bu noktaya geri kalana gösterdiğim ilgiyi göstermemişim.”

Yüz ifadesi çok dokunaklıydı. Lord Edward onun sakın bakışlarında en ufak bir menfaat gölgesi, herhangi kurnaz bir dalavere göremedi. Gerçekten anlayışlı bakıyordu, gözleri yumuşak ve üzgündü. Onun samimiyetinde çok çekici bir şey vardı. Bu diğer albenileriyle birleşerek baştan çıkartıcı ve tehlikeli bir ortam yaratıyordu. Onun saçları ve sinesi, eteğinin bacağına samimiyetle sürtünmesine kendisini kaptırıyor olması yeterince kötü bir durumdu; onu bundan daha da çekici bulmak delilikti. Sonunda, her zamanki tarafsızlığıyla konuşmayı başardığında, “Ben de öyle,” dedi. “Ve özür dilemeyi gerçekten de kesmelisiniz, özellikle de hiçbir sorumluluğunuzun olmadığı konularda.”

Francesca, “Şahsen bir sorumluluğum yok, doğru,” dedi. “Ancak sizi o kanıtla yüzleştirmek için aceleyle yanınıza geldiğimi düşünmenizi istemem; benim dikkatim tamamen diğer suçlamalara odaklanmıştı...”

Edward, “Sloan’ın tabiriyle, ‘Durham İkilemi’ne, öyle mi?” diyerek iç çekti. Sloan sözlerini geri alsın ya da almasın, bu lanet olası ifadenin bir süre herkesin dudaklarında dolaşacağını biliyordu. “Ben bu ifadenin unutulmaya yüz tutmasını tercih ederdim. Atılan bir nişan, böylesi bir potansiyel skandalın heyecanıyla kıyaslandığında, önemsiz bir sansasyondur.”

Francesca, “Evet,” diye mırıldandı, “ama yine de yaralayabilir.”

Yaralamıştı. Sadece Lord Edward bunun acısına kendisini kaptırmamaya çalışıyordu. Aklından geçenler bir hanımefendinin duymasına uygun şeyler olmadığından, hiçbir şey söylemedi.

Tabii ki, Leydi Gordon bugüne kadar tanıdığı diğer hanımlardan hiçbirisine benzemiyordu. Edward kendi kendine ve bu da takdire şayan bir durum değil, dedi.

Uzayıp giden sessizlik karşısında Francesca boğazını temizledi. “Avukatlar yanıt verdiklerinde beni haberdar edecek misiniz? Bu işe başlamayı gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum. Ellen’ın Georgina’yı nereye götürdüğünü sadece Tanrı bilir.”

Edward düşüncelerinden sıyrıldı. Kendi kendine onunla arasında bir iş ilişkisi olduğunu tekrar anımsattı. Francesca Gordon’a büyük bir borcu varken orada öylece oturmuş, Louisa’nın ihanetini ve ev sahibinin cazibesini düşünüyordu, lanet olası bir aptaldı, Francesca’yla ona uygun bir avukat bulmak dışında başka hiçbir meselesi yoktu. “Tabii ki. Onlara yarın mesaj yollayacağım ve sizi de bilgilendireceğim.”

Francesca onu kapıya kadar geçirdi ve iyi geceler diledi. Lord Edward evden ayrılır ayrılmaz akşam sanki daha bir serin hal aldı. Edward basamakları inip arabasına doğru ilerlerken paltosunun önünü ilikledi. Francesca’ya son bir kez baktı, hâlâ kapı girişinin parlak dikdörtgen çerçevesi içerisinde dikiliyordu, faytoncusu atları harekete geçirirken elini kaldırıp salladı. Henüz ne yaptığını fark edemeden o da elini kaldırdı, ardından Leydi Gordon’u bir daha görmesine sadece birkaç saat kaldığını düşünmemeye çalışarak evinin yolunu tuttu.

Bölüm 9

Francesca'nın uyanır uyanmaz yaptığı ilk şey, Gregory Sloan'ın gazetesini okumak için aşağı koşturmak oldu. Adamın sözünü tuttuğunu ve yazdıklarını geri alan bir makale yayınladığını görünce rahatladı. Bu Sloan için oldukça basit bir makaleydi, Lord Edward'ın sonuçtan memnun kalacağını ümit etti. Dün akşam halinden memnunmuş gibi görünüyordu. Ona teşekkür etmiş ve ilk karşılaşmalarında yaptığından çok daha cana yakın davranmıştı. Aslına bakılırsa, oldukça sıcak yapıda bir insandı, hatta Bay Sloan gittikten sonra kanepede baş başa kaldıklarında bile.

Kapı çalındığında, hâlâ kahvaltı masasındaydı. Bir an için gelenin Lord Edward olabileceği düşüncesi beyinde çaktı, saçlarının açık ve sabahlığının da üzerinde olduğunu fark ederek dehşet içerisinde ayağa fırladı. Ama kısa bir süre sonra Henry Alconbury kapıdan içeri süzüldü, yüzü ıslı ıslıldı. Francesca'nın omuzları hissettiği rahatlıkla birlikte gevşedi ve o da ona gülümsedi.

Alconbury, yanağından öpmek için yaklaşarak, "Günaydın," dedi. "Bakıyorum da, artık erken kalkıyorsun."

Francesca güldü ve yerine oturdu. "Beni hazırlıksız yakalamaya mı çalışıyordun? İlla bilmen gerekiyorsa, dün gece odama erken çekildim."

Alconbury geriye doğru bir adım attı ve Francesca'nın yüzünü inceledi. "En az iki gecedir arka arkaya erken yatıyor-

sun. Bu hiç de sana uygun bir davranış tarzı değil hayatım. Umarım kendini rahatsız hissetmiyorsundur.” Önceki gece, Francesca hem Georgina’yı hem de James Wittiers’i elinden kaçırdığı için umutsuzluğa gömülmüşken ziyaretine gelmiş, Francesca için o zaman da endişelenmişti.

“Hayır,” diye onu temin etti. “Dün gecedен sonra, çok daha iyiyim.” Çaydanlığa uzandı. “Çay içer misin?”

Alconbury yüzünü buruşturdu ama başını da olumlu mana-da salladı. Bayan Hotchkiss onu odaya girerken sessizce takip etmişti. Koşturarak masaya bir fincan ve fincan tabağı yerleştirdi. Francesca fincanı doldurdu. Alconbury çayına şeker koyarken, “Bir gün seni kandırıp kahve içirteceğim,” dedi.

Francesca, “Hiç boşuna ümitlenme,” diyerek dalga geçti. “Kahve kötü bir içecek.”

Alconbury gözlerini devirdi. Hâlâ büfedeki kapları düzeltmekle uğraşan kâhyaya, “Bayan Hotchkiss, benimle işbirliği yapmalısınız,” dedi. “Bu evde bana kahve servisi yapılana kadar hoşnut olmayacağım.”

Bayan Hotchkiss ona parmağını salladı. Francesca Bayan Hotchkiss’in Alconbury’nin yanlış hiçbir şey yapamayacağını düşündüğünü biliyordu, dolayısıyla bunu önemsemedi. “Bakın beyefendi, sakın beni yerimden etmeye kalkmayın. Leydi Gordon sadece çay istiyor, dolayısıyla ben de sadece çay servisi yapacağım.”

Alconbury tatlılıkla, “Hain,” dedi. “Sana daha sonra rüşvet yedirmeliyim.”

Bayan Hotchkiss burun kıvrıdı. “Bu evde ne servis edeceğimi bana söylemenizin tek bir yolu var lordum ve o da bu değil.” Alconbury ona gülümsedi. Bayan Hotchkiss çenesini havaya kaldırdı ve uygun adım kapıya ilerledi, orada arkasına döndü ve Francesca’ya adamın başının üzerinden manidar bir bakış attı. Aslında, böyle yapmak yerine, *onunla evlenin hanımefendi!* diye bağırmayı da deneyebilirdi.

Francesca hiçbir şey söylemedi ve ona çekilmesi için elini salladı.

Kapı kâhya kadının arkasından kapanırken, Alconbury, “Kendini daha iyi hissetmene sebep olan şey nedir?” diye sordu. Çayını sabırlı bir şekilde üfleyerek yudumladı. “Yoksa Ellen sana yazıp Georgina’yı görmene izin vermeye hemfikir mi oldu?”

Francesca iç çekti. “Hayır. Ancak çok yakın bir zamanda bir avukatla anlaşmak yönünde büyük umutlarım var, ardından da onları bulması için Londra’daki en iyi dedektifi tutmak niyetindeyim.”

“Öyle mi?” Alconbury’nin yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. “Bu büyük bir fikir değişikliği. Avukatlar konusunda keder içerisinde yüzdüğün anın üzerinden henüz iki gün dahi geçmedi, şimdi bir avukatın mı var?”

Francesca tereddüt etti. “Pek sayılmaz. Ama bir güne kadar öyle olacağını umuyorum.”

“Bunu nasıl başardın?” Francesca’nın ciddi bakışlarına rağmen şekere uzandı ve çayına biraz daha kattı.

“Yardıma ihtiyac duyan bir beyefendiyle karşılaştım ve ona, karşılığında bana yardım etmesi durumunda, kendisine yardımcı olabileceğimi söyledim. Bir anlaşmaya vardık.”

Bir an için Alconbury’nin suratı dondu kaldı. Şaşkın mavi gözleri onunkileri yakaladı. Francesca sadece kaşlarını kaldırdı; ne kocası ne de babasıydı, hareketlerini eleştiremezdi; ayrıca şaşırtıcı ya da uygunsuz hiçbir şey de yapmamıştı. Her halükarda, ona hiçbir itirafta bulunmayacaktı. Alconbury fincanını kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. Ses tonu dikkatli derecede yumuşak, “Bu kim olabilir ki hayatım?” diye sordu. “Gereksinim duymam durumunda, geleceğin beyefendinin ben olduğumu düşünüyordum.”

Francesca güldü. “Evet, bir şeye ihtiyac duymam durumunda! Bu biraz önemsiz bir konuydu, onu kendime borçlu

bıraktım, ki bu da benim açımdan gerçekten çok uygun oldu.” Bu borcu yaratmak için tabii ki bir hileye başvurmuştu ama bu fark etmezdi. İşte, açıklamaya çalışmak istemeyeceği diğer bir şey daha.

Alconbury, “Gerçekten mi?” dedi. Neşeli tavrı kayda değer oranda azalmıştı. “Kimmiş bu?”

“Lord Edward de Lacey.” Francesca kendisine bir fincan çay daha doldurdu, bunu çay içmek istediğinden değil, daha ziyadesiyle bir şeylerle uğraşmak için yaptı. Alconbury, yakışıklılığı ve genel cazibesıyla, son zamanlarda ona karşı aşırı sahiplenilen bir tavır takınmıştı. Francesca’nın hâlâ özgür bir kadın olduğunu ve kendi sorunlarını çözmeye gücünün yettiğini anlaması onun açısından iyi olacaktı.

Alconbury’nin alnı, bu ismi anımsamaya çalışırken kııştı. “De Lacey mi?” diye mırıldandı, sonra gözlerine anlayış yerleşirken bunu inanmaz bir tavırla tekrarladı. “Edward de Lacey mi? Durham de Lacey’lerden? Şu Durham İkilemi’ndeki?”

“*Cık, cık*, Alconbury. Gregory Sloan’ın saçmalıklarına inanmaktan daha iyisini yapabilirsin.”

“Bunun saçmalık olup olmaması umurumda bile değil, bu tür insanlarla iç içe olmamaya ve böylesi karmaşık bir duruma girmemeye dikkat etmelisin.”

Francesca da, aynı derecede sert bir şekilde, “Neden?” diye sordu. “Ne tür demek istiyorsun; varlıklı, aristokratik, bu kadar önemli olduğu için herkes bir anda onun verdiği emirleri yerine getirmeye koşturuyor diye mi? Böylesi bir yardım şu anda bana çok cazip geliyor.” Alconbury kaşlarını çatı. Francesca biraz yumuşadı. “Ve sen, ailesini bir tarafa bırak, ona dair ne biliyorsun ki? Ben sadece Lord Edward’la irtibata geçtim ve o da oldukça dikkate değer bir insan; çok medeni ve tam bir beyefendi.”

Alconbury ikna olmamıştı. “Pek fazla bilgim yok –henüz– ancak dedikodu gazetelerine düşmek...”

Francesca, "Sanki insan bunu kontrol edebilirmiş gibi konuşuyorsun!" diye haykırdı. "Eğer dedikodu sayfalarındaki herkesten uzak dursaydım, tek bir arkadaşım ve eğlencem olmazdı. Ve buna sen de dahilsin hayatım."

Alconbury tek elini şöyle bir salladı. "Bu farklı."

Francesca, yüzünü ekşiterek, "Evet, tahmin ederim ki öyledir," diye hemfikir oldu. "Lord Edward gibi insanlar dedikodu sayfalarına başkalarının yaptıklarından dolayı düşerlerken, sen oraya ölçüyü aşan tavırlarından dolayı düştün."

"Söylemek istediğim şey bu değildi." Aslında ifade etmem gereken şey, bu tür erkeklerin, bunu yapmak için kime ne tür bir zarar verdiklerini umursamaksızın, istedikleri şeyi almaya alışkın olmalarıdır. Senin yardımını alırken en ufak bir tereddüt yaşamazlar, sonrasında da sana kendi yardımlarını sunmaya hiçbir zaman uygun vakit bulamazlar."

Francesca dudaklarını sarkıttı. Ona hiç de Lord Edward sözünü tutmayacakmış gibi görünmemişti; zaten bunu yapmasına o da izin vermezdi. Onu daha önce bir kez karşısına geçip sindirmişti ve gerekmesi durumunda bunu tekrarlamaktan kesinlikle çekinmeyecekti. "Uyarını aklımda tutacağım."

Alconbury kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Pekâla. Görüyorum ki kararını çoktan vermişsin ve ben de bunu değiştiremeyeceğim. Onu kendine borçlu bırakmak için ne yaptığını sorabilir miyim?"

Francesca gülümsedi ve ona Sloan'ın dedikodu gazetesini uzattı. "Görünüşe bakılırsa 'Durham İkilemi' maalesef abartılmış."

Alconbury makaleyi okudu. Şaşkınlık içerisinde, "Sloan'ı bunu kaleme almaya sen... sen mi ikna ettin?" diye sordu. "Francesca, Sloan'a neyin sözünü vermek zorunda kaldın?"

Francesca, "Hiçbir şeyin," diye yanıtladı. "Bunu ondan çok tatlı bir dille istedim ve o da bana boyun eğdi."

Alconbury ona sanki kafasına kocaman bir sopa indirmiş-
çesine baktı. "Gregory Sloan karşılığında bir şey almadan
kimseye yardımda bulunmaz. Bunu sen de biliyorsun."

"Ama ben ona hiçbir şeyin sözünü vermedim." Alcon-
bury'e hafif bir uyarı bakışı atarak sustu. "Pazarlığı Lord
Edward yaptı ve bu da tamamen ikisi arasında."

Alconbury eliyle yüzünü sıvazladı. "Yani şimdi Sloan göz-
lerini senin üzerinden ayırmayacak ve sen de sana verdiği
sözü yerine getirmesi için de Lacey'i kovalayacaksın. Bunca
şeyi tek bir gün içerisinde sığdırmayı asıl başardın?"

"Durumun çok alçakçaymış gibi görünmesine sebep olu-
yorsun."

"Öyle olabileceğini görmüyor musun?" Alconbury gülmek
yerine ayağa fırladı. "Edward de Lacey'e dair pek fazla bir şey
bilmiyorum ama erkek kardeşi Gresham Kontu -ya da sanırım
artık Durham Dükü- ve tam bir baş belası. Büyük bir hergele,
ahlaksız, gözü pek ve yılmaz, Durham servetini yok etmek için
elinden geleni yapan bir savurgan... Onlar dalaşılacak bir aile
değil."

Francesca, gittikçe şiddetlenen sabırsızlığını engellemeye
çalışarak sertçe, "Sorun olmayacaktır," dedi. Alconbury daha
önceden sıkıntılarını anlattığı çeşitli kereler oldukça olumlu
ve anlayışlı davranmıştı; ona bugün ne olmuştu böyle? "Lord
Edward bana güvenilir bir avukat bulacağına söz verdi.
Ondan daha başka bir şey istemedim ve kendisi de kesinlikle
daha fazla bir şey önermedi. Sözünü yerine getirdiğinde, sani-
rım bir daha birbirimizi görmemiz ya da tekrar yüz yüze gelip
konuşmamız için en ufak bir sebep kalmayacaktır."

Alconbury pencereye doğru ilerledi ve kısa bir an için
sessiz kaldı, elleri arkasında kenetli Francesca'nın bahçesine
bakmaktaydı. Alçak sesle, "Sence," dedi, "belki de Georgina'yı
büyütüp yetiştirme talebin gittikçe mantıksız bir hal almaya
başlamadı mı?"

Francesca kendisini kısa bir an için sanki taş kesmiş gibi hissetti. “Bununla ne demek istiyorsun?”

“Yani...” İki eliyle hüsrana uğradığını gösteren bir hareket yaptı. “John Haywood seni ondan mesul kişi olarak belirlemedi. Amacın doğrultusunda dava açmaya istekli bir avukat bulmakta da zorlandın. Şimdi Ellen çocuğu aldı ve onu bulana kadar dedektiflere bir servet harcaman gerekebilir, ki onu bulmayı başarman durumunda dahi kızı alabileceğinin bir garantisi yok. Bu araştırmayı artık Bay Kendall’a bırakmayı düşünenin zamanı gelmedi mi?”

“John, Ellen’ı da mesul kişi olarak isimlendirmedim.” Sarf edeceği kelimeleri soğukkanlılığını tamamen yitirmekten kaçınarak, büyük bir titizlikle dile getirmeliydi. Bunu yaparken parmakları tereyağı bıçağının etrafına bir yumruk oluşturacak şekilde sıkı sıkı sarıldı ve göğsü kalbinin keskin, öfkeli atışlarıyla ağrıdı. “Davamın uğraşılmaya değer olduğuna inanan bir avukat buldum ve yakında bir tane daha bulacağım, bu avukat davayı üstlenip kazanacak kişi olacak. Georgina benim kız kardeşimin kızı, babasız ve annesiz kaldı, onu sırf masraf olacak diye ben de terk etmeyeceğim, hele hele Bay Kendall’ın ihmalkâr gözetimine asla!”

Alconbury onun sesindeki gazabı işitmiş olmalıydı, hemen o dakika yanına gidip diz çöktü, Francesca’nın yumruk şeklindeki elini avuçları arasına aldı. “Onu terk etmen gerektiğini sana kesinlikle ima etmedim. Onu ne kadar sevdiğini, önemseddiğini biliyorum. Ama Francesca...” Parmakları Francesca’nın gergin hatlarını hafif hafif okşadı. “Georgina senin tek ailen olmamalı. Sen sevmek için kendi çocuklarını doğurmayı –ve bir kocayı– hak ediyorsun.”

Francesca, donuk bir suratla, bunun bir evlilik teklifi şeklinde yorumlanabileceğini düşündü. Maalesef, onun açısından bu kadar önemli olan bir şeyden, *birisinden*, vazgeçmesi yönündeki öneriden dolayı, hâlâ öfkeden titriyordu.

Alconbury'nin geniş bir ailesi vardı; annesi, üç kız kardeşi ve bir küçük erkek kardeşi, büyümekte olan bir dizi yeğenleri. Onun onların talepleri ve kendisine yarattıkları dertlerden dolayı ağlayıp sızlamasına, şikâyetle bulunmasına gülebilirdi, çünkü hepsini sevdiğini biliyordu, yani bir dereceye kadar. Ama bu onun herkesi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemeyeceği anlamına geliyordu; Francesca'nın babası, o henüz çocukken ölmüştü ve annesi de onu İtalya'ya gitmek için ardında bırakmıştı. Kocasını evlendikten birkaç yıl sonra ölmüştü. Her ne kadar birbirlerini ancak yaşamlarının ilerleyen dönemlerinde iyi tanımış olsalar da, kız kardeşi Giuliana'yı sevmişti. Ancak Georgina, sahip olması durumunda, onun öz çocuklarına verebileceği sevginin tümünü emip almıştı. Ve şimdi, Georgina'nın iyi olup olmadığını ya da yerini dahi bilmediği şu dönemde, araştırmasını yarıda bırakma düşüncesi, suratına inecek bir tokattan çok daha sertti. Alconbury, eğer onun bunu kendisi için yapacağını düşündüyse, Francesca'yı kesinlikle tanıyamamıştı. Ona delicesine âşık olsa bile, böyle bir şey imkânsızdı.

Francesca sessizce otururken, Alconbury onun elini sıktı. "Sana çılgınca tapındığımı biliyorsun. İncindiğini görmek istemiyorum ya da kazanılması imkânsız olabilecek uzun, yasal bir savaş yüzünden yıpranmanı."

Georgina'yı kaybetmek, kalbinin ve ruhunun bir parçasını kesip götürecekti. Savaştan vazgeçmeyi düşünmek imkânsızdı. Elini Alconbury'nin avuçları arasından çekti. "O zaman bu savaş hemen kazanmalıyım."

Alconbury'nin omuzları düştü. Ona anlamsız bir ifadeyle baktı. "Ve sanırım şu de Lacey adlı adam da bunu gerçekleştirmek için bir planının bir parçası."

Tam o sırada, sanki zamanını biliyormuşçasına, birisi giriş kapısını çaldı. Yine, mantıksız bir şekilde, Francesca'nın kalbi, gelenin Lord Edward olabileceği, Alconbury'nin onun

hakkında söylediklerinden dolayı orada belirebileceği düşüncesiyle göğsünden fırlayacak gibi oldu. Bayan Hotchkiss'in kapıyı açtığını işitti, bunu kapı tekrar kapatılmadan evvel bir dizi mırıltılar izledi. Francesca masanın kenarına sıkı sıkı yapıştığını fark etti, kâhyası kapıyı açarken, o da hızla ayağa fırladı.

Kadın, elinde mektup, yalnızdı. "Sizin için bir mesaj leydim."

Francesca, mektubu Bayan Hotchkiss'ten alıp yırtarak açarken, mührün üzerinde bir arma olduğunu fark etti. Gözleri kısa mesajın üzerinde hızla dolandı ve rahatlayarak iç çekti. Alconbury'nin şüpheci sorusuna, "Evet, Lord Edward planımın bir parçası," diyerek gecikmiş cevabını verdi. "Ve görünüşe bakılırsa bu plan şahane yürüyor."

Bölüm 10

Edward, Leydi Gordon'a avukat bulmanın birkaç gün alacağını düşündü ve bu da kaybedilecek zaman olmadığı anlamına gelmekteydi. Ertesi sabah, kahvaltının hemen ardından, Francesca'nın listesinde yer alıp kendisinin de tanıdığı isimlerden ikisine çağrı notları gönderdi, onlardan Berkeley Meydanı'na gelmelerini istedi. İkisi de, büyük bir hız ve şevkle, onu öğleden sonra ziyaret edeceklerini söyleyerek yanıt verdiler. Edward alelacele Leydi Gordon'a bir mesaj yolladı. Şansı varsa bu avukatlardan teki davayı almayı kabul edecek ve çekici, alımlı, sıra dışı Francesca Gordon henüz kendisi kazara aptalca bir şey yapmadan hayatından çıkıp gidecekti.

Sloan'ın dedikodu gazetesini alması için bir uşak yollamak zorunda kalmıştı. Edward böyle bir şeye para vermekten nefret ediyordu ancak Sloan'ın sözünü tuttuğundan ve yazdıklarını geri alacağı makaleyi yayınladığından emin olmalıydı. Ve evet, işte buradaydı. Doğal olarak, dün olduğu gibi tepede ilan edilmektense, sayfanın dibinde bir yerlerdeydi ancak en azından hiç kimsenin okuyamayacağı kadar küçük puntolarla basılmamıştı. Sloan, "Editör, Durham İkilemi'nin oldukça kolay bir şekilde çözülebileceğini fark etmiştir," yazmıştı. "Leydi Louisa Halston ve Lord Edward de Lacey arasındaki birkaç aylık geçmişe sahip nişanın atılışı, beyefendinin yakında olacağından korkulan Sosyete'den

düşüşüne ilişkin dedikodunun ateşlenmesine yardımcı olmuş olabilir...”

Bu aslında Edward'ın görmek istediği hata itirafını hiç de andırmıyordu ama bu kadarıyla yetinmek zorundaydı. Dişlerini gıcırdattı ve Sloan'a çekini yazdı, ardından dedikodu sayfasının köşesini mum alevine dokundurdu ve ızgaraya savurdu, kâğıdın kendiliğinden kıvrılışını ve siyah kül yığınının dönüşmesini seyretti. Keşke kelimeler de Londra'daki herkesin şuurunda bu kadar kolay yakılıp yok edilebilseydi.

Erkek kardeşi ona bunun mümkün olamayacağını hatırlatmakta gecikmedi. Gerard sabah çıktığı at gezintisinden eve döndüğünde çok kötü bir ruh halindeydi, gazetedeki geri alma yazısıyla azıcık dahi yatışmamıştı. Edward'ın tam aksine, bir gece önce dışarı çıkmış ve çok sayıda dedikodu işiti-mişti, ki tüm bunlar muhtemelen onların yaşadıkları sorunlarla ilintiliydi.

Gerard, “Durham İkilemi!” diyerek kaşlarını çatı. “Buna bu şekilde gönderme yapıyorlar; bu sadece Durham'ın gençliğinden gelen basit bir mesele değil, ulusal kaygı yaratan ulusal bir skandal!”

Edward, “Pek sayılmaz,” diye karşılık verdi. “Sadece içinde bir romanın tüm unsurlarını barındırıyor, gizli bir evlilik, uzun süredir ortalarda görünmeyen bir eş, yıllarca saklanan sırrın ölüm döşeginde itiraf edilişi, üçümüzün mahvoluşu... Bence, eğer bu gerçek değil de sahnelenen bir melodram olsaydı, çoğu kişi açısından gerçekten dayanılmaz olurdu. Neyse ki, yalanlandı.”

Gerard homurdandı. “Bu sana ne kadara patladı?”

“İki yüz pound.”

“Dün bunun sana sadece bir iyiliğe mal olacağını söyle-miştin, iki yüz pound'a değil. Borcunu tamamıyla ödeyebildin mi?”

Edward, biraz sertçe, "Bu seni neden ilgilendiriyor ki?" diye sordu. "Bu işle ilgileneceğimi söyledim ve ilgilendim." Saatine bakma isteğine direndi. Leydi Gordon'a o anı takip eden yarım saat içerisinde gelmesini söylemişti ve onu çoktan dört gözle beklemeye başlamıştı. Eğer Pierce'ı Londra'ya sürüklemek ve dava açmasını sağlamak zorunda kalsa bile, bugün ona bir avukat bulacaktı. Bir kadını görmeyi bu kadar büyük bir istekle beklemek yanlıştı, hatta tuhaf.

Gerard Edward'ın ses tonu karşısında başını kaldırdı. "Beni neden mi ilgilendiriyor?" diye tekrarladı. "İsmine çamur atılanlardan birisi de benim! Bu komik, gönülsüz makale karşılığında ne tür bir söz verdiğini bilmek isterim; bu arada, bu makale ayrıca zavallı Louisa'yı terk ettiğini ima ettiği için senin açısından da hiç nazik değil." Tek elini sallayarak, berabesinde eve getirdiği dedikodu gazetesini işaret etti. Edward onun eve bu gazeteyi ikinci kez sokmamış olmasını dilerdi.

Gerard'ın son sözlerini duymazdan gelerek, kısa ve öz bir şekilde, "Birisinin avukat tutmasına yardımcı olacağıma söz verdim," dedi. "Bundan tamamen ilgisiz bir konuda. İki avukat bir saat içerisinde burada olacaklar, dolayısıyla artık gitsen iyi olur."

"En azından bana şu gizemli suç ortağının kim olduğunu söyle." Gerard sandalyesinden kalkmadı, inatla bakıyordu. "Her ne kadar ettiğin yardım bir iltimasın yanı sıra iki yüz papele mal olmuş olsa da, bu adama teşekkür borçluyum."

Edward elinden geldiğince seviyeli bir tavırla, "Aslında o bir kadın," dedi. "Ve ona çok minnettar olmalıyız." Konuyu değiştirme zamanıydı. "Kilise avlusunda herhangi bir şey öğrenebildiğini sanmıyorum."

Erkek kardeşi tek elini savurdu. "Tabii ki hayır. Eğer babamıza şantaj yapan papaz değilse, son altı aydır kilisede yabancı hiç kimse görülmemiş. Ayrıca bahsi geçen mezar da oldukça eski ve üzeri bitkilerle kaplanmış. Hiç kimse oraya bir şey

birakmamış ya da oraya bir şey bırakılıp bırakılmadığını sormamış. Bana şu kadından bahset.”

“Bugün avukatlarla buluşmak için buraya gelecek...”

“Buraya mı gelecek?” Gerard’ın hissettiği merak artık gerçekten canlanmış, şantajcı ve mektuplarından tamamen sapmıştı. “Birazdan mı?”

Edward yumruk şeklinde kıvırdığı parmaklarını açtı. Leydi Gordon konusunda sahiplik taslaması için hiçbir sebep yoktu. “Evet.”

“Harika!” Gerard sandalyesine, yüzünde spekülasyondan memnun bir ifadeyle, yayılıp oturdu. “Ona şahsen teşekkür etmeliyim.”

“Ben senin şu şantajcının peşinde Somerset’e doğru yola çıkacağını düşünüyordum.”

“Bundan önce Londra’da düzenlemem gereken birkaç şey var. Mesela, komutanıma iznimin uzatılmasını talep eden bir not yazmalıyım. Atımın nallarını değiştirtmeliyim. Benim de bir çift yeni bota ihtiyacım olabilir, hazır şimdi şehirde olduğuma göre...”

Edward kaşlarını kaldırdı. “Mükemmel. Senin şehirde bu kadar uzun bir süre kalacağından en ufak bir fikrim yoktu. Belki de şu avukatları benim yerime sorgulama iyiliğini de gösterirsin, böylece ben de başka şeylerle uğraşabilirim.” Londra’da sırf Durham mülklerinin üzerinde dolaşan bulutlar yüzünden bulunması, yapılacak başka işlerinin olmadığı anlamını taşımıyordu. Bunlar onu Sussex’ten oraya gelirken takip etmişti ve şimdi de babasının geniş maun masasına yığılmış ilgilenilmeyi beklemekteydi. Leydi Gordon’un gelmesini beklediği için bunlara bakmaya başlayamamış olması, sadece işlerin çok daha ivedi görünmesine sebep olmaktaydı.

“İkimiz de senin bunu benden daha iyi yapacağını biliyoruz.” Gerard ona pis bir bakış attı. “Ama iyilik meleşimizle tanışmayı da çok istiyorum.”

“Hımm.” Edward başını salladı. “Her zamanki gibi, sıkıcı kısımdan kaçınıyorsun.”

Erkek kardeşi, “Geçen günü papazla laflayarak ve mezarlıkta gizlice dolaşarak geçirdim,” diye karşılık verdi. “Açıkça kendin için saklamak istediğin şu kadını görmeyi bence hak ettim.”

Edward derin bir nefes aldı ama kendini tam zamanında engelledi. Gerard’a sertçe onu kendisi için saklamaya çalışmadığını söylemek, onda sadece Gerard’ın Francesca’yla tanışmasını umursuyormuş izlenimi yaratacaktı. Ki bu kesinlikle onu ilgilendiren bir durum değildi. Yani fazla değil. “Pekâla. Birazdan burada olacak.”

Leydi Gordon kısa bir süre sonra geldi. Edward kardeşini ona tanıştırtırken garip bir hisse kapıldı. Francesca, etrafında sanki bir bulut gibi süzülen mavi bir elbise giyinmişti. Saçları, her ne kadar birkaç tel ensesine dokunuyor olsa da, gösterişsiz bir topuzla toplanmıştı. Kesinlikle saygın görünüyordu, ancak Edward Gerard’ın suratından kardeşinin Francesca’nın ağırbaşlı tavırlarından yumuşak tonlu sesi, gösterişli ağzı ve açık tavırlarından olduğu kadar etkilenmediğini rahatça söyleyebilirdi. Erkek kardeşinin yüz ifadesinin birkaç saniye içerisinde meraktan şaşkınlığa dönüşümünü seyretti. Ona neredeyse Gerard avukatlarla görüşmeyi önerecek gibi geldi. Ancak Blackbridge, Bay Fowler’ın geldiğini söylemek için içeri girdiğinde, Gerard sadece eğilip selam verdi ve izin istedi, dışarı çıkarken Edward’a şöyle bir alaycı bakış attı.

Bir an için Leydi Gordon’la yalnız kaldılar. Francesca kanepede ona doğru döner ve zayıf güneş ışığı hüzmeleri muhteşem saçlarını tekrar yakalarken, bu hem Tanrı’nın bir lütfü, hem de laneti, diye düşündü. Saçları her ne kadar muhafazakâr bir şekilde tepesinde sıkı sıkı tutturulmuş olsa da, yine de Titian’ın resmettiği bir tablo gibi ıslık ıslık.

Francesca, “Bu konuyu bu kadar çabuk ele aldığımız için teşekkürler Lord Edward,” dedi. “İlk seferinde, Bay Fowler’ı

görmek için dört gün beklemek zorunda kalmıştım.”

“Gecikme yaşanmasını kesinlikle düşünemezdim.” Saçları açık bırakılmış olsa, nasıl görünürdü acaba? Karşısındaki kadının çıplak omuzlarına ve sırtından aşağıya saçılan bakır dalgali bir çağlayan hayal etti... Yüce Tanrım, bunu yapmayı kesmeliydi.

Leydi Gordon alaycı bir tavırla gülümsedi. “Tabii ya,” diye mırıldandı. “Eminim ki düşünemezsiniz.”

Edward bunu yorumlamanın birden fazla yolunun olduğunu tahmin etti, ancak onun doğrudan ziyade zararsız olanını tercih ettiğini umdu: Birlikliliklerinin artık sonlanacağını ümit ediyordu çünkü ona gereğinden fazla kapılmıştı. Ona karşı bu kadar ilgi duyduğu için kendisinden nefret etti. Gerard onun eline doğru eğildiğinde, bunu avuçları arasında biraz uzunca bir süre tuttuğunda göğsünü yakan sahiplenme ateşinden dehşete düşmüştü. Onlarıki geçici bir tanışıklıktı, her iki tarafın içinde bulunduğu talihsiz şartlar ve umutsuzluktan doğmuştu. Birkaç gün –hatta saat– içerisinde bu sonlanacak ve Leydi Gordon bir daha kapısından içeri adımını dahi atmayacaktı. Ve o da bu kadını kesinlikle bir daha düşünmeyecekti. Hiçbir zaman.

Neyse ki kâhya Bay Fowler’ı içeri almıştı. Edward dikkatini avukata yöneltti. Arkasına yaslanmaya ve Leydi Gordon’un kendi davasını anlatmasına izin vermeye, uygun bir şekilde onun umutlarını onaylayarak bakmaya, ardından da Francesca’yı temsil etmeyi kabullendikten sonra Bay Fowler’ın elini sıkmaya niyetliydi. Birkaç giriş kelimesinin ardından aynen aklından geçenleri yaptı, onu oraya çağırma sebebinin Leydi Gordon’un meselesi olduğunu söyleyerek aradan çekildi. Kendi kendine *mantıklısı da bu* dedi. Francesca ayrıntıları ondan çok daha iyi biliyordu. Adamı o tutacaktı, kendisi değil. Ancak kısa bir süre sonra Bay Fowler’ın ilgilendiği şeyin onun için çalışmak olduğu netleşti, Francesca için değil.

Avukat Leydi Gordon'un vurguladığı her noktayı nazıkçe ancak acımasızca haksız çıkartırken, Lord Edward gözlerini kısıp seyretti. Adam savunma konusunda iyiydi; sadece savunmak için yanlışı tarafı, yani Edward'ın amaçlarını seçmekteydi. Sonunda Leydi Gordon başını sallayarak onayladı ve Bay Fowler'ın davasını alamamasını anlayışla karşılayacağını söyledi. Edward yeterince dinlemişti. Avukatla birlikte o da ayağa kalktı.

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz beyefendi?" Avukat başını salladı. Leydi Gordon'a, "Beni birkaç dakikalığına affet hayatım," dedi ve avukatı odadan dışarı çıkarttı.

Koridorda, oturma odasının kapısını arkasından kapattı. En ufak bir giriş yapmadan, "Onun davasındaki vahim aksaklık ne?" diye sordu.

Adam büyük bir dikkatle, "Ah, yani, aslında ortada tek bir vahim aksaklık yok lordum," dedi. Fowler uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı, çalıyı andıran siyah saçları ve sansarı andıran keskin, kurnaz gözleri vardı. "Ancak vasiyet onun tarafında değil, o hayatı boyunca hiç çocukla birlikte yaşamamış..."

"Vasiyette belirlenen vasi ölmüş ve çocuğun kayyumu da görevinde sorumsuz ve ihmalkâr görünüyor. Kızın vesayeti-nin teyzesine verilmesine karşı ne tür bir savunuyu getirilebilir ki?"

Fowler çenesini kaşıdı. "Kız bir anneyle birlikte yaşıyor."
"Üvey anne."

Avukat yapılan vurgulamayı omzunu silkerek dikkate almadı. "Üvey annenin kızı suistimal edip kötüye kullandığına dair elde kanıt olmadığı sürece, mahkeme uygulamayı değiştirmek için parmağını dahi kımıldatmayacaktır. Leydi Gordon, lordum, anaç bir görünüm sergilemiyor."

Edward tek kaşını havaya kaldırdı. "O kendi geliri ve evi olan saygın bir hanımefendi. Kızla da kan bağı var."

Avukat, “O bir dul,” dedi. “Yabancı misafirlerin katıldığı partilere ev sahipliği yapıyor. Ve...” Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

Avukat sözlerine devam etmeyince, Edward, “Evet?” diye sordu.

Fowler boğazını temizledi ve ses tonunu alçalttı. “Lordum, durumumu anlamalısınız, açıkça konuşabilir miyim?” Edward başını salladı. “Bu kadınların arasındaki bir kavga. Ben hiçbir zaman kadın müvekkillerden hoşlanmadım; devamlı aşırı kibarlık ve göz önünde tutulmayı isterler. Kanunlar kadınlar için değil efendim. Bunlar bir ruh hali için çok ciddi ve sert.”

Edward biraz önce çıktıkları, Leydi Gordon’un beklediği odaya doğru yöneldi. Tabii ki Fowler onu kendisinin gözleriyle görmemişti ancak o, diğer erkeklerin bazen yaptıkları gibi, kadınların zayıf, aşırı heyecanlı ve süslü yaratıklar olduklarını hiç düşünmemişti. “Onda en ufak bir histeri ya da yersiz zihinsel hassasiyet işareti görmedim. Onun kanunu oldukça iyi incelediğini ve davasının nasıl başarıya ulaşacağını büyük bir dikkatle değerlendirdiğini düşünüyorum.”

“Ancak yenilgi ve başarısızlıkların acısını yaşadığında da aynı kalacak mı? Ben ağlayıp sızlayan kadınlarla uğraşabilecek bir yapıya sahip değilim efendim.” Edward, Francesca Gordon’un gözyaşlarına boğulmasına sebep olabilecek şeyin ne olduğunu merak ederek, çenesini sıktı. İçinde, Francesca’nın hıçkırıkları arasında omzuna kapanıp ağlamaktansa, bu avukatı mutlaka vuracağına dair bir his vardı. Fowler bunu bir kabullenme olarak değerlendirmiş olmalıydı, hafifçe öne doğru eğildi. “O güçlü duyguları olan bir kadına benziyor efendim, anlayışınıza sığınarak, oldukça fırtınalı bir mizaca demek isterim. Ve benim böyle bir şeye katlanmaya gücüm yok.”

Edward buz gibi bir tavırla, “Anlıyorum,” dedi. “Peki, bu

çocuğu bulmanız için *ben* sizi tutmayı düşünseydim...”

Adam tereddüt etti ama Edward onun gözlerindeki parasal tahmin kıvılcımlarını görmüştü. Fowler bir kadınla iş yapmak istemiyordu ancak Edward’ın parasını almaktan büyük bir mutluluk duyacaktı. Henüz avukat soruyu yanıtlayamadan, “Teşekkürler Bay Fowler,” dedi. “İyi günler.”

Oturma odasına girdiğinde, Francesca Gordon ayaktaydı. “Sorun ne?” diye sordu. “Ona ne söylediniz?”

“Hiçbir şey.” Edward kapıyı arkasından kapattı. “O uygun birisi değildi. Kısa bir süre içerisinde Bay Hubbertsey burada olacak.”

Francesca bir an için sessiz kaldı. Sonunda, “Zaten ondan çok hoşlanmamıştım,” dedi.

Edward alçak sesle, “Ben de öyle,” dedi. “Belki de Bay Hubbertsey’le ilk önce ben görüşmeliyim. Sanırım davaya dair tüm detaylara artık sahibim.”

Leydi Gordon gözlerini kısarak ona baktı. “Neden?”

“Bundan bir sonuç elde etmek istiyorsunuz, öyle değil mi?” Edward farkına varmadan omuzlarını dikleştirdi ve oturduğu yere geri dönerken ellerini büktü.

Francesca kaşlarını çattı. “Evet...”

Edward, “O zaman bunu bizim ele almamıza izin verin,” diye yanıtladı. “Bir deneyelim.”

Hâlâ kuşkulu görünüyordu ama başını sallayarak onayladı. Bay Hubbertsey içeri alınınca, durumu Edward anlattı. Şu dakikaya kadar konuyu o kadar çok dinlemişti ki, konunun merkezi olan kıza karşı garip bir ilgi beslemeye başlamıştı. Ebeveynlerini bu kadar küçük yaşta kaybeden bir çocuğa acı-maktan kendini alamıyordu. Annesi öldüğünde evi kaplayan amansız atmosferi çok iyi anımsadı, daha sekizine basmamıştı. Sadece beş yaşındaki Gerard –annesi öldüğünde Leydi Gordon’un yeğeni yaşındaydı– düşesin ölümüne inanmayı reddetmişti, bu yüzden Durham üç oğlunu da annelerini gör-

meleri için odaya almıştı. Edward bunu yapmak istememişti; tıpkı Gerard gibi, o da annesinin uyanmasını ve tekrar eskisi gibi olmasını istemişti. Onu o kadar hareketsiz ve benzi grileşmiş halde görmek hayatının en büyük şoku olmuştu ama en azından babası oradaydı, bir yandan oğlunun omzunu sıvazlarken diğer yandan ağlamamaya çalışıyor fakat bunu başaramıyordu. Ve bu küçük kız her iki ebeveynini de kısa aralıklarla kaybetmiş, şimdi de hayattaki tek akrabasından kopartılmıştı. Edward kendi kendine, elinden geleni yapmasının en doğrusu olduğunu söyledi. Babası da böyle davranmasını isterdi.

Maalesef, Bay Hubbertsey de Bay Fowler kadar yetersiz kaldığını kısa sürede ispatladı. İçeri ilk girdiğinde Leydi Gordon'a neredeyse hiç bakmadı ancak Edward durumu açıkladıkça, adamın gözleri arada bir Francesca'ya doğru kaydı. Fowler'ın ilgisiz tutumunun ardından tetikte olan Edward, avukatın suratından bezgin bir öfke dalgasının geçtiğini fark etti. Edward sonunda kendisini reddedecek birisiyle zaman öldürecek türden bir adam değildi, Bay Hubbertsey'in tavrı güç algılanır bir pişmanlığa dönüşünce, Edward adama teşekkür etti ve başından attı. Verilecek emirleri uygulamaya almak için yakında bekleyen Blackbridge, neredeyse avukat daha ne olup bittiğini anlayamadan adamı dışarı çıkarttı.

Leydi Gordon gözlerini odanın karşısına dikmiş oturmaktaydı, elleri kucagında yumak olmuştu. "Bu da mı uygun değildi?"

"Evet."

"Neden?"

"Davayı almayacaktı."

Francesca ellerini açtı ve avuçlarını düzeltircesine eteğini sürttü. Uzun, kontrollü bir nefes aldı. Edward onun duygularını odadaki diğer bir varlık olarak hissedebiliyordu, öfke ve hayal kırıklığıyla kalbi deli gibi atmaktaydı. Leydi Gordon tekrar öfkelenmemeye çalışıyordu. Huysuz bir şekilde, Edward

onun başarısızlığa uğramasını dilemişti ve bu da bu işi mümkün olan en kısa sürede sonuçlandırmasının hayati önem taşıdığının bir işaretiydi. “Bunu nereden anladınız?”

“Anladım işte.”

“Nasıl?”

Edward, “Size bakma tarzından,” diye çıkıştı. “Ne o ne de Fowler bir kadınla iş yapmak istemiyorlar.”

Bu kısa süre içerisinde Francesca’nın suratından bir dizi değişik ifade geçti –aşağılanma, öfke, umutsuzluk– suratı sarhoşların yüzlerindeki pembeliğe büründü. Sert bir ifadeyle, “Anlıyorum,” dedi.

Edward onun yerinde olduğunu düşünemiyordu, davasındaki herhangi bir zafiyetten dolayı ya da avukatın parasını ödeyemeyeceğinden reddedilmemişti, reddedilme sebebi sadece cinsiyetine atfedilen genel özelliklerdi. En az bunun kadar gurur kırıcı olan diğer bir şey de, ki bu onun gözünde diğerinden yüz kat daha beterd, kesinlikle ona uymayan yanıltıcı sebeplerden dolayı reddedilmiş olmasıydı. Bir an için neredeyse Fowler’ın geri dönmesini, Francesca Gordon’daki histerinin ne kadar az olduğunu görmesini diledi. Söylediklerine bakılırsa, buna benzer manzaralarla daha evvelki günlerde defalarca karşılaşmış olmalıydı, hatta belki de daha kötüleriyse. Edward ilk kez, onun neden evine gelip Wittiers hakkında konuşmak istediğini, ardından da onun yardımını talep ettiğini anlamıştı. Eğer söz konusu kendi ailesi olsaydı, onun yerinde olsa kendisi de aynı şeyi yapardı; aslında yapmıştı da.

“Size tavsiye edilen diğer avukatlar kimlerdi?” diye sordu.

Francesca çantasından listenin diğer bir kopyasını daha çıkarttı ve ona uzattı, sonra ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Edward listeyi şüpheyle okudu. Saygın, deneyimli, onun tutacağı türden avukatlardan oluşturulmuştu. Bu anlaşmayı daha evvel, onun davasını alacak ilk adamı

bulup kurtulacağını düşünerek, gözü kapalı kabullenmişti. Ancak böylesi bir yardım sahte olacaktı; Francesca davasının sadece duyulmasını değil kazanılmasını istiyordu. Söz konusu çocuk için çok kaygılıydı. Edward, eğer ona yardımcı olmak için elinden gelen çabayı sarf etmezse kendisini oldukça duyarsız hissedeceğini gönülsüzce kabullendi, özellikle de o pazarlığın kendi üzerine düşen kısmını bu kadar çabuk ve etkin bir şekilde yerine getirmişken.

Ne yazık ki bu iş, onu Francesca'yla daha fazla diyalog halinde kalmaya zorlamanın yanı sıra, beklenilenden daha uzun zaman alacaktı. Bu dilek ilk dile getirildiğinde kulağa oldukça basit gelmişti –ne de olsa kendisi Londra'ya geldikten sonra iki gün içerisinde bir avukat bulmuştu– ancak şimdi Francesca için çok daha fazla fikir ve enerji harcaması gerektiği açıktı. Kendisine hemen, *ona yardım etmek için*, diye anımsattı. Francesca'nın gözlerine ve sesine, hareket ediş tarzına ne kadar az dikkat ederse, o kadar iyiydi.

Ayağa kalktı ve odanın karşısına doğru ilerledi. Francesca onun yaklaşmasıyla birlikte döndü, gözleri cilalanmış bir kehribar gibi ıslık ıslık. Aynen geçen gece yaptığı gibi Edward'ın zihnine ateş saldı, alevler görgü kurallarıyla çevrelenmişti ama yine de enerji, duygu ve... arzuyla yanmaya devam etmekteydi. "Korkarım ki o adamlardan hiçbirisi tatmin edici ve uygun olduğunu ispatlayamayacak."

Alması için kendisine uzatılan Edward'ın elindeki listeye bakarken Francesca'nın kaşları hafifçe kavislendi. "Bunu sadece isimleri okuyarak anlayabiliyor musunuz?"

"Eğer Fowler ve Hubbertsey en olası adaylar idiyse, diğerleriyle zaman harcamanın bir manasının olacağını düşünmüyorum."

Yanaklarındaki renk daha da güçlendi. Her ne kadar almak için uzanmasa da, gözleri listeye odaklanmış halde kaldı. "Anlıyorum."

Francesca onun da kendisini, aynen avukatların yaptığı gibi, geri çevirdiğini düşündü. Edward onun böyle bir şeyin olasılığının ne kadar uzak olduğunu hiçbir zaman bilmeyeceğini umdu. “Belki de başka... olasılıkları düşünmeliyiz.”

Francesca ona baktı ve dudakları aralandı. Kısa bir an için Edward’ın zihninde sekerek dolaşan tek olasılığın avukatlarla bir ilintisi yoktu. Francesca ona bir adım daha yaklaştı. “Hangi diğer olasılıklar?”

Edward onun elini yakaladı ve parmaklarını ıskartaya çıkartılan listenin etrafına kapattı. “Bu listeyle alakası olmayan olasılıklar.”

Francesca’nın başı şüpheyle yana eğildi. “Ama bana bir avukata ihtiyacım olduğu söylendi.”

Edward ona hafifçe gülümsedi. “Bunu öneren kişi belki de içinde bulunduğunuz şartları tam manasıyla kavrayamamıştır.” Francesca’nın eli hâlâ avucundaydı. Her nedendir bilinmez geri çekmemiş ya da bırakmamıştı. Edward onu bırakabileceğinden dahi emin değildi en azından kendisine bu şekilde bakarken.

Francesca kısa bir süre sonra, “Tamam,” diye mırıldandı. “Peki, sizce benim neye ihtiyacım var?”

Eğer o kadar akli başında bir adam olmasaydı, Edward hemen orada sohbetin akışından uzaklaşabilirdi. Bunun yeri-ne kendisini rolünü yaparken, onun kirpiklerinin en ufak bir titreşimini, boynunun hemen alt hizasındaki nabzın her bir hızlı atışını görmek için yakınında durma şansı uğruna utanmazca fırsatları değerlendirirken buldu. “Ne istediğinizi biliyorum,” diye karşılık verdi. “Ancak yeğeninizi geri almak için ne yapmak istediğinize karar vermelisiniz.”

Francesca’nın gözlerindeki merak uyandıran ışık, soğuyup kararlılığa dönüştü. Eli onun avucunda kıvrılıp yumruğa dönüştü, getirdiği liste avucunda buruştu. “Her ne gerekiyorsa onu.”

Bu aynen Edward’ın hisleriydi; ona karşı yükümlülüğünü yerine getirmek ve dolayısıyla da o yanındayken hissettiği

sinsi istekten kurtulmak için her ne gerekiyorsa onu yapmak. Bu kez kendisini onun elini bırakmaya zorladı. “Mükemmel. Size haber göndereceğim.”

“Bunu büyük bir kaygıyla bekliyor olacağım.” Francesca ona yeni bir merak, hatta sıcaklıkla baktı. “Her şey için size teşekkür ederim Lord Edward.”

Francesca gidince, Edward babasının çalışma odasına geçti. Masanın gerisindeki sandalyesine yerleşti, geniş maun masanın üzerinde kendisini bekleyen yığınla işe büyük bir dikkatle baktı, ancak çalışmaya başlamak yerine kendisini candan dışarıyı seyrederken buldu, yağmur cama indirmeye başlamıştı. Kendi kendine, *bu yapılacak en şerefli şey*, dedi; Francesca Gordon ona yardım etmişti ve şimdi o yapılan iyiliğin karşılığını ödemeye mecburdu. Eğer düşüncelerini bu şerefli şeye odaklamayı başarabilir ve ona dokunmak yönünde hissettiği dayanılmaz arzudan sıyrılabilirse, her şey yoluna girecekti.

Blackbridge içeri girerek Wittiers’in geldiğini bildirdi. Edward başını salladı ve inatçı düşüncelerini bir tarafa attı. Leydi Gordon’la işini bir an önce bitirmesi için diğer bir sebep daha vardı; mirasını güvence altına almaya odaklanmalıydı. Bu sabah bile, Gerard’la şantaj mektuplarından bahsettiklerinde, Francesca’nın yaklaşan gelişiyile dikkati şu her şeyi kapsayan hedeften uzaklaşmıştı. Kendi kendisine, *Leydi Gordon*, diye anımsattı.

Wittiers içeri girdi ve doğrudan konuya daldı. Charlie’nin Durham dükalığında hak talep etmek için sunması gereken dilekçeyi hazırlamaya başlamıştı. Temel sorun, tabii ki, Charlie’yi tek ve tartışmasız varis olarak tanıtacak secereyi belgelemekte yatmaktaydı. Wittiers’in açıkladığı üzere, dilekçe bildikleri kadarıyla her açıdan doğru ve gerçeğe uygun olmalıydı. Durham’ın elinde, daha evvelki evliliğe dair yer alan kanıt kesinlikle büyük bir sorundu, özellikle de buna dair haberler dedikodu gazetelerine düştüğü ve herkes Charlie’nin

dilekçesinin bunu nasıl açıklayıp netliğe kavuşturacağına bakacağı için.

Edward sertçe, “Dedikodunun kanıt olarak ele alınamayacağı kesin,” dedi.

Wittiers, “Tabii ki öyle lordum,” şeklinde karşılık verdi. “Şansımıza, bırakın resmi kaydı, herhangi bir aile İncil’inde dahi bu evliliğe dair hiçbir kanıt yokmuş gibi görünüyor. Ayrıca merhum babanız bu bayanla aralarında bir karı koca ilişkisinin yaşanmadığını ifade ediyor; aslında bunun gizli bir evlilik olduğunu, atmış yıl kadar evvel bu tür törenler yasadışı ilan edilmeden hemen önce yapıldığını söylüyor. Aslında bu durum yapılan evliliğin daha en baştan yasal olmadığının bir göstergesi, babanız da bundan bir o kadar şüphelenmiş zaten. Ayrıca, onları o günlerden tanıyan, ikisinin evli olduğunu bir adım öne çıkıp iddia edebilecek bir tanığın bunca senenin ardından bulunabilmesi pek olası görünmüyor. Ve tabii ki ortada bu kadının, her ne kadar unvanı göz önüne alındığında bunun güçlü bir güdü olabileceği düşünülebilir olsa da, babanıza hayatı boyunca bir daha, desteklenme ya da tasvip görme maksadıyla yaklaştığına dair de en ufak bir kanıt mevcut değil.”

“Ama babam evliliği kabul etti. Onun gözünde bu yasal bir birlikteliktir.”

Wittiers, “Evet,” diyerek kabullendi. “Bahsi geçen hanımefendinin ölüm tarihini doğrulayabilirsek harika olurdu.”

Edward gözlerini kısa bir an için kapattı. “Kardeşim ona dair daha fazla şey öğrenme görevini üstlendi. Babam bize pek fazla bilgi bırakmadı.”

Avukat, “Hayır, bırakmadı,” diye mırıldandı. Edward ona Durham’ın mektuplarının birer kopyasını vermişti. “Bu hem iyi, hem de kötü. Ama daha önce de bu tür zorluklarla azimle savaştım lordum.”

Edward başını sallayarak onayladı. İşte, bu yüzden Wittiers’i tutmak istemişti zaten. Zorluklar ona ilham veriyor

gibiymi ve bir avukat olarak namını bunları kazanmak üzerine inşa etmişti. Aniden, “Francesca Gordon adında bir kadını tanıyor musunuz?” diye sordu.

Wittiers’in gözleri kısıldı, ardından başını tek bir kez salladı. “Sanırım evet.”

Edward sandalyesinin kollarını parmaklarıyla dövdüğünü fark etti ve elini deriye yapıştırdı. “Leydi Gordon’la tanıştım ve davasını dinledim. Bu konuda sizin kapınızı da bir kez çalmış.”

Wittiers’in yüz ifadesinde, sohbetin bu yöne dönüşüne şaşırdığına dair en ufak bir dalgalanma yaşanmadı. “Gerçekten de çaldı efendim.”

“Onun davası hakkında ne düşünüyorsunuz?” Wittiers tereddüt edince, Edward, “Anladığım kadarıyla davayı kabul etmek üzereymişsiniz,” diye ekledi.

“O davayı anımsıyorum.” Wittiers sanki daha dik oturmaya başlamıştı, yüz ifadesi de çok daha odaklıydı. “Konuyu soruşturmayı kabul etmeyi düşündüm. Sanırım bir çocuğun vesayetiydi, öyle değil mi? Bu zor bir savunma olacaktı ve başarılı olma şansı da belirsizdi, ancak davayı kazanabileceğime inanmıştım.” Oldukça yırtıcı bir bakış eşliğinde gülümse-di. “Kazanabileceğime inanmadığım davaları almam.”

“Tabii ki.” Edward adamı inceledi. “Peki, sizce kazanma şansı neydi?”

Adam hemen, “Beşte bir,” diye karşılık verdi. “Vasiyet ondan yana değildi, çocuğun vasisi onun adına tanıklık etmi-yordu ve çocuğun tehlikede olduğu da bilinmiyordu.”

“Ah.” Demek o kadar düşük ve bu davayı neredeyse almak üzere olan Wittiers’in değerlendirmesiydi. Diğerleri ona en ufak bir şans dahi tanımamış olmalıydılar. Francesca’nın zorluk yaşıyor olması hiç de şaşırtıcı değildi. “Benim davama ne kadar şans biçtiğinizi merak ediyorum.”

“Onunkinden çok daha iyi lordum; en az dörtte üç ihti-

mal. Dedikodu ve yaşlı bir adamın ölüm döşeginde kaleme aldığı bir mektup, ağabeyinizin seceresindeki aksaklığın tek göstergeleri. Ve eğer hiç kimse ona karşı inandırıcı bir iddia da bulunmazsa, her şey sağlama bağlanmış demektir. Eğer bu tür şeylerin unvanların kişilerin ellerinden alınması için geçerli birer sebep olduğuna hükmedilseydi, İngiltere'deki unvanların yarısına itiraz edilebilirdi. Mahkeme salonunda Lord Gresham'ın davayı kazanacağına dair daha güçlü bir kam oluşacaktır."

Görünüşe bakılırsa aynen Leydi Gordon'a karşı yürütülen güçlü haksız hüküm gibi. Edward adaletsizliğin hafif acısını içinde bir kez daha hissetti. Beşte bir şans imkânsızdan uzaktı. Wittiers, Londra'da zor davaları kazanmaktaki becerisine dair belirli bir takım küstahlıklar besleyen tek avukat olamazdı. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Gelişmelerden beni haberdar edin."

Wittiers ayağa kalkmış onu selamlamaktaydı. "Tabii ki, lordum."

Kapı arkasından kapanınca, Edward'ın gözleri tekrar masada kendisini bekleyen mektup ve fatura yığınlarına odaklandı. Ticari temsilcisi bunların üzerinde çalışmak için her an gelebilirdi. Durham mülklerinin anlaşmazlık tehlikesi altında olması, işlerin umursanmaması için bir bahane olamazdı. Wittiers galip geleceklerinden oldukça emindi ve Edward sorumluluğunu şu anda yerine getirmemesi durumunda, gelecekte başına daha fazla iş açacağını biliyordu. Ayrıca, aile mülklerine büyük önem veriyor ve bunlarla gurur duyuyordu, tabii bunlara yaptığı şahsi katkılarına da öyle, dolayısıyla şimdi bunlara basitçe sırtını dönemezdi. Durham ticari temsilcisi Bay White kapıyı tıklatınca, Edward ona hemen içeri girmesini seslendi ve önündeki en acil konuları toparlamaya başladı.

Ancak adam yerine geçince, Edward tekrar durakladı. "Bay White."

“Evet lordum?” Temsilci tam bir ustaydı, sıkı çalışıyordu ve dürüsttü. Kalemını çoktan Edward’ın söyleyeceklerini not almak için hazırlamıştı.

“Özel konuları araştıran itibarlı bir adam bulun. Verilecek işi büyük bir ihtiyat ve gizlilikle yürütmeli; kendisinden isteyeceğim hiçbir şeyin toplumsal bilgiye dönüşmesini istemiyorum.”

White, “Tabii ki efendim,” diye mırıldandı. “Sizi tamamen anlıyorum.”

Edward tekrar tereddüt etti, tek parmağını üst dudağına sürtmekteydi. Muhtemelen bunu yapmaması gerekirdi... Ancak belki de bu işten hiçbir şey çıkmayacaktı. “Bu kişi, John Haywood adındaki bir adamın dul eşi Bayan Ellen Haywood’un nerede olduğunu belirleyecek. Erkek kardeşi de onunla birlikte yaşıyor olabilir; adı Percival Watts ve o, sanıyorum ki, bir sanatçı, yani bir ressam. Yakın zamana kadar Cheapside’da yaşıyorlardı ama ortadan kayboldular. Eğer Londra’dalarşa, nerede olduklarını, eğer değilse, nereye gittiklerini bilmek istiyorum. Aslında ilgilendiğim şey onlarla birlikte yaşayan küçük kızın nerede olduğu, bu Georgina adında yedi yaşlarında bir çocuk. Yapması gereken tek şey bulduklarını bana raporlamak olacak ve hiçbir şart altında kendi ya da benim çıkarlarım uğruna başka birilerine bir şey söylemeyecek.”

White bir süre daha hararetle not aldı, ardından başını kaldırıp baktı. “Bu kadar mı?”

Edward, her ne kadar bunu yapmaması gerektiğinin en ufak bir şüphe hissetmeksizin farkına varsa da, “Hayır,” dedi. “Aynı zamanda Leydi Francesca Gordon hakkında öğrenebildiği her şeyi bilmeyi de istiyorum.”

Bölüm 11

Francesca, Berkeley Meydanı'ndan aşağılanma ve umut hisleri arasında hırpalanmış bir halde ayrıldı. Bay Fowler'la yapılan görüşme yeterince kötüydü, ancak Lord Edward, Bay Hubbertsey'i de aniden dışarı yollayınca, bir şeyi alıp fırlatmak ya da kanepenin altına girip kıvrılmak istemişti. Lord Edward'ın önünde reddedilmek her nedense çok daha kötüydü, o sadece orada, kış gökyüzü kadar soğuk gri gözleriyle oturmuş ve her iki avukatı da yetersiz bulmuştu. Francesca'nın listesini geri vererek orada isimleri geçen *herkesin* de yetersiz olduğunu ifade ettiğinde, Alconbury'nin elinin tersiyle bir tarafa itelediği uyarısı kulaklarında çınlamıştı. Lord Edward'ın onu başından savmak için yeterli sebebi yok muydu? Onun inanılmaz derecede kuruntucu ve bezdirici olduğunu, bu sebeple Londra'daki tek bir avukatı dahi davasını almaya ikna edemediğini düşünebilirdi.

Ama onu boş bir üzüntüyle göndermemiş, mırıldanarak yardım için başka birisini bulmasına dair sözler sarf etmemişti. Avukatlara davasını tekrar gözden geçirmeleri için yalvarmasına sebep olacak bir acizliğe düşmeden, diğer olasılıkları düşünmeyi önermişti. Francesca, her ne kadar çalkantılı umudunu bastırmaya çalışsa da, onun diğer olasılıklarla ne demek istediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Saf ya da masum olmayan Alconbury, ona bir avukata ihtiyacı olduğunu kesin dille iletmişti. Listede adları yer alan ancak Lord Edward'ın

zaman harcamaya değmez bulduğu ve başından savdığı adamların büyük çoğunluğunu Alconbury önermişti. Tabii ki, Alconbury hiç kimseyi Lord Edward'ın yaptığı gibi Francesca'nın yanında görüşmeye almamış ya da ona onun ne istediğini bildiğinin garantisini vermemişti. Lord Edward, Francesca Georgina'yı geri almak için her ne gerekiyorsa onu yapacağını ifade ettiğinde başını sallayıp iç çekmemişti; sadece gülümsemişti, bu istediği şeyi elde etmeye alışkın bir insanın belli belirsiz yırtıcı gülümseyişiydi. Bu yüzden Francesca'nın ona dair görüşü çok daha sıcak bir hal almıştı.

Eve dönüş yolu boyunca, diğer seçenekleri bulmak için beyin patlattı. Aynen Alconbury'nin tavsiye ettiği gibi pes etmek düşünülemezdi bile. Amacının adillliğini görmesi ve kendisine yardım etmesi için Bay Kendall'ı tekrar oraya getirmeyi deneyebilirdi; belki de adam Ellen'in yakın geçmişte ortadan kayboluşuyla harekete geçerdi. Tabii ki, bugüne kadar Georgina'ya onun onca yalvarışına rağmen hiç ilgi göstermemişti ve takip eden birkaç ay boyunca seyahatte olacağından, Francesca'nın istediği sonucu yakın gelecekte alması pek mümkün olamayacaktı. Ellen'in peşine düşebileceğini ve yeğenini ondan kaçırabileceğini sanmaktaydı fakat bu yeni bir dizi sorunu ortaya çıkartırdı. Peki, o zaman Lord Edward ona başka ne tür yeni seçenek önerecekti ki?

Francesca'nın John Haywood'a dair çok kırıcı düşünceleri vardı ve bunları da ilk defa beslemiyordu. Adam çok çekici bir insandı, yakışıklı ve yumuşak başlıydı, gülmeye hep hazır-
dı, ama kalben zayıf bir adamdı, diğerleri tarafından kolayca yönetiliyordu. Giuliana'nın çok daha güçlü ve pratik karakteri onu her yönden tamamlıyordu ve kızın serveti kesinlikle hayatlarını çok daha kolaylaştırmıştı. Ancak kız kardeşi ölünce, Francesca John'ın maneviyatının eriyip gittiğine neredeyse bizzat şahit oldu. Adam faturaları ödemeyi aylarca unuttu, sonra parayı Prens Regent'i utandıracak şekilde har vurup

harman savurdu. Para parmaklarının arasından su gibi akıyordu. Francesca hizmetkârların ondan hırsızlık yapıyor olmaları gerektiğini düşündü, pervasızca harcıyordu ve karşılığında gösterebileceği bir şey de yoktu. Georgina'yı fazlasıyla şımarttı; hatta küçük kıza tapman Francesca bile onun Georgina'ya gösterdiği hoşgörünün aşırıya kaçtığını biliyordu ama yaptığı diplomatik önerilerin tümü bir tarafa atıldı. John'ın, Ellen'la yaptığı evlilik ev halkına biraz düzen getirdi, ama bu yeterli değildi. John'ın yoksun olduğu kendini tutma ve ılımlılık Ellen'da mevcuttu ama bunu kocasına empoze edecek kadar güçlü bir karaktere sahip değildi. John vasiyetini değiştirecek zamanı kesinlikle bulamadı, hatta Francesca'ya kendisinin ölmesi durumunda kızını büyütme yetkisini ona vereceğine söz verdikten ya da tekrar evlendikten ve karısı çocuk beklemeye başladıktan sonra dahi. John'ın ardında kalanlara bırakacağı pek fazla bir şeyi yoktu, bu doğruydı, ancak yeni eşine ve çocuklarına karşı görevleri konusunda bu kadar ihmalkâr davranması, Francesca'ya göre hem Georgina hem de gelecekteki çocukları için neredeyse affedilmezdi.

Ve şimdi ölmüştü, Ellen kızını almış bir yerlerde saklamaktaydı. Daha ılımlı anlarında Francesca, çok az miktarda para ve iki erkek çocukla dul kalan Ellen'a karşı biraz acıma hissi beslemekteydi –yine John'a ve azıcık dahi olsa tasarruf yapamama beceriksizliğine teşekkürler– ancak Ellen'ın vefattan bu yana takındığı tavırları düşündüğünde bu sempati o kadar da uzun sürmüyordu. John Francesca'ya Georgina'nın bakımını ona vereceği sözünü verirken Ellen da yanlarındaydı; Ellen merhum kocasının dileklerini biliyordu ama bunları kasten engellemişti. Sırf bu sebepten onu hiçbir zaman affedemeyecekti.

Bayan Hotchkiss, Francesca'nın suratına tek bir kez baktı ve görüşmelerin iyi gitmediğini anladı. Kâhya kadın, Francesca'nın şapkası ve pelerini alırken, "Çayı size sorma-

dan hazırladım. özgürlüğümü kullandım hanımefendi,” dedi. “Hemen bir fincan getireceğim.”

Francesca başını sallayarak onayladı. “Teşekkürler Bayan Hotchkiss.” Oturma odasına geçti ve kanepeye gömüldü. Birkaç dakika sonra kâhya kadın tepsiyi getirdiğinde, kendini toparlayıp gülümsedi. “Neye ihtiyacım olduğunu her zaman anında anlarsın.”

Kadın halinden memnun bir gülümsemeyle, tepsinin etrafında telaşla dolanırken, “Ama siz benim tavsiyelerimi her zaman tutmuyorsunuz,” diye mırıldandı. Francesca, büyük bir minnetle, Hotchkiss’ler maaşlarının her bir kuruşunu hak ediyorlar, diye düşündü.

“Ve işte sizde takdirle karşıladığım şey de bu Bayan Hotchkiss. Serbestçe iyi tavsiyelerde bulunuyor, ardından bana çay getiriyor ve her halükarda kendi korkunç yolunu seçtiğimde bana sempati gösteriyorsunuz.”

Kâhya kadın sadakatle, “Hiçbir zaman korkunç değil,” dedi. “Ben kesinlikle böyle bir şey söylemem hanımefendi.” Francesca’ya bir fincan çay uzattı, mükemmel şekilde hazırlanmıştı.

Francesca kaşığı çayın içerisinde dolaştırdı, buharın kıvrılarak dalgalar halinde etrafa saçılışını seyretti. İç çekerek, “Bugün kesinlikle korkunç görünüyor,” dedi.

“Eminim ki her şey yarı büyük oranda yoluna girmiş olacak. Ama o zamana kadar...” Bayan Hotchkiss başını bren-di sürahisine doğru eğdi. “Belki çayınıza sadece bir damla almak istersiniz?”

Francesca olumsuz manada başını salladı. “Hayır, bugün değil. Berrak bir şuurun bana daha çok faydalı olacağını düşünüyorum. Görünüşe bakılırsa iyi kurgulanan planlarımın tümü hiçbir işe yaramayabilir.”

“Pekâla, yeni bir planla bu işin üstesinden geleceğinize eminim hanımefendi. Bay Hotchkiss ve ben size yardımcı

olmak için her şeyi yapacağız. Evde bir çocuğun olması çok güzel olurdu, tabii iki ya da üç olsa daha iyi, ama...”

Francesca, suratı masum olan kâhya kadına gözlerini kısarak baktı. “Şu anda kafamda tek bir çocuk var, iki ya da üç değil. En iyisi bundan daha öteye geçmeyelim.”

“Tabii ki öyle! Sadece Bayan Georgina’yı düşünüyordum. Etrafta başka çocuklar olmazsa kendini yalnız hissedebilir; benim tek korkum buydu.”

“Hımm.” Francesca çayını yudumladı. “Ona bir köpek yavrusu alabilirim. Ya da bir papağan.”

“Bir papağan mı!” Bayan Hotchkiss öfkeyle kabardı. “Hayır Leydi Gordon, size yalvarıyorum. Papağanlar pis, kokmuş kuşlardır. Ve ısırırlar! Bence çocuklar için kesinlikle uygun değil. Eski hanımım Leydi Cartwright’ın bir papağanı vardı. Hayvan korkunç derecede gürültücüydü hanımefendi, tüm gün boyunca sanki ölümüne işkence görüyormuşçasına çığlıklar atıyordu, aslında, bazı insanların yapmayı düşünecekleri gibi. Genç hanımefendi buraya geldiğinde konuyu bir daha gözden geçirmelisiniz, bu sözlerimi unutmayın.” Kafasını vurgularcasına sallayarak odadan aceleyle çıktı. Homurdanıyor, fısıltıyla, “Bir papağan, öyle mi!” diyordu.

Francesca, kâhya kadının papağanlara dair sarf ettiği sert sözlerle gülümsemeyi kısa sürede kesti. Georgina’yı eğlendirmek için alabileceği hayvanlar konusunda Bayan Hotchkiss’e takılmak, yeğenini ziyaret dahi edemezken tamamen anlamıyordu. Ve avukat olmadan, Georgina’nın nerede olduğunu bilmek sadece küçük bir rahatlık olacaktı çünkü Ellen tekrar kimse tarafından bilinmeyen başka bir yere kaçabilirdi ve o da buna itiraz edecek gücü bulamazdı.

Lord Edward’ın ne önereceğini bekleyip görmesi gerekcekti. Listeyi tekrar eline tutuştururken kendinden çok emin görünüyordu...

O gece zihnini Georgina'dan uzak tutmaya çalıştı. Belki de Alconbury haklıydı; avukatlar, vasiyetler ve kontrol edemeyeceği diğer şeyler üzerine düşünme düşünme çıldırmanın eşşiğindedeydi. Bunun amacına hizmet etmeyeceği açıktı. Bu yüzden tiyatroda birkaç arkadaşına katıldı, güldüler, konuştular ve sahnelenen saçmalıkta kendisini kaybetti. Alconbury şampanyaya kadehleriyle birlikte, yüzünde ısı ısı bir gülümseme, perdeler arasında yanlarına uğradı.

"Tekrar eğlendiğini görmek ne büyük bir rahatlık!" Elini dudaklarına götürdü. "Önceki gün aşırıya kaçtığımdan ve arkadaşlığımızı mahvettiğimden korkmuştum."

Francesca güldü ve şampanyasından bir yudum aldı. "Gerçekten de aşırıya kaçtın, Neyse ki konu sen olduğunda bağışlayıcı bir kadın haline geliyorum." Tabii ki, tüm onayı ve Alconbury'de eksik olan karar mekanizmasını Lord Edward sağladığında, bu adamı affetmek çok daha kolaylaşıyordu. Francesca, Alconbury'nin yaptıklarını onaylamamasının Lord Edward'ın desteğiyle kıyaslandığında ne kadar yersiz ve mantıksız kaldığını fark ettiğinde, biraz irkilmişti.

"İşte, sende tapındığım çok sayıda şeyden birisi de bu." Sırıttı. "Aslında, o kadar çok şey var ki, dizlerimin titrediğini hissediyorum..." Sanki dizleri üzerine çöküyormuşçasına aşağı doğru çöelmeye başladı. Yüz ifadesi gülümsüyordu ama gözleri ciddiye ve kararlı.

Francesca inledi ve tekrar güldü. "Önceki gün bana oldukça sinirlenmiştin ve ben de bunun farkındaydım. Gerçek bir centilmen bu konuya dair başka bir şey söylemez ve onun geceleri dışarı çıkma tavsiyesini dinlediğim için beni gördüğüne sadece memnun olurdu."

"Pekâla, ben hep gerçek bir beyefendi oldum, öyle değil mi?" Eğilerek ona daha da yaklaştı. "Hatta olmak istemediğim anlarda dahi."

Francesca'nın gözleri onunkilerle buluştu. Gülümseyerek,

“Komik olma,” dedi. Ses tonunda şakadan ziyade uyarı mevcuttu. “Sen tam bir hergelesin.”

“Hayır.” Alconbury tek elini havaya kaldırdı. “Öyle olmayacağım. Sen Georgina’yı bulmaya ve onun velayetini kazanmaya çalışırken değil. Sadece şunu bil ki... şunu bil ki, senin bunu yapma arzuna saygı duyuyorum ve sana desteğimi sunmak için her zaman hazırım, ihtiyaç duyduğun her şekilde.” Francesca ona şaşkınlık içerisinde baktı. Alconbury daha önceden onun sorunlarını dinlemiş ve tavsiyelerde bulunmuştu, ancak hiçbir zaman savaşta yanında yer almayı önermemişti. Alconbury gülümsedi ve onu yanağından öpmek için başını eğdi. “Şunu sakın unutma Francesca. De Lacey gibi insanlara gitmene gerek yok.”

Oh, işte konu buydu. Garip bir şekilde, Alconbury’nin hareketlerinin onun Ellen ve Georgina hakkında haklı olduğuna dair inancından ziyade kıskançlıktan kaynaklandığını anladığında, dehşetten çok rahatlama hissetti. Bu ikisi arasında aslında hiçbir şeyin değişmediği anlamına gelmekteydi. Alçak sesle, “İyi geceler,” dedi. “Destek olma önerini büyük bir takdirle karşılıyorum; bunu unutmayacağımdan emin olabilirsin. Beni görmeye gelmen çok nazikçeydi ama seni oyundan alıkoymak istemem.” Neyse ki oyun başlıyordu ve Alconbury’nin orada kalmasını mazur gösterecek bir durum yoktu. Francesca’nın elini bir kez daha dudaklarına bastırdı ve kendi locasına döndü. Francesca, her ne kadar artık oyuna odaklanmak çok daha zor olsa da, gözlerini sahneye odakladı.

Bir hafta evvel olsaydı, Alconbury’nin desteğini ve yardımını kendisine sunduğunu iştikten aşırı neşe duyardı. Her ne kadar geçen güne kadar hep birlikte teslim olmayı önermiş olsa da, Francesca onun verilecek savaşın uzun ve zor olduğunu düşündüğünü biliyordu. Ancak şimdi Francesca, sebebi her ne olursa olsun ona istediği her şeyi önerip sunan bu adamın yardımını istemiyordu. Bugüne kadar elini alıp tut-

maktan öte hiçbir şey yapmayan Lord Edward'ı kıskanması çok komikti. Her ne kadar hoşuna gitmediğini söyleyemeyecek olsa da, belki gerekenden birkaç saniye daha uzun tutmuştu. Güçlü, güzel ellere ve hafif bir dokunuşa sahip olduğu için, tam aksine bu durum çok hoşuna gitmişti. Francesca, Lord Edward'ın parmaklarının kendisinininkileri tekrar kavradığını hayal ederek, başparmaklarından tekini diğerinin arkasına sürttüğünü fark etti ve yelpazesine doğru uzandı.

Loca sahibi ve arkadaşı Sally Ludlow yer değiştirerek yanına oturdu. "Bu adam tam bir sersem," diyerek şaka yollu takıldı. Edward de Lacey'i düşünmeye devam eden Francesca irkildi. Sally, "Zavallı Alconbury," diye ekledi.

Francesca yelpazesini dinlemeyi reddeden bir tavırla açarak, "Aşktan delirdi," diye fısıldadı.

Sally ona kurnazca baktı ve kendi yelpazesini de açarak dudaklarına doğru tuttu. Kalabalık sahnedeki aktörlere gülerken, "Saçma," dedi.

Francesca alçak sesle, "Yanılıyorsun," diye karşılık verdi. "O beni seviyor, seni temin ederim ve ben de onu ama birbirimize o kadar da uygun değiliz. Bizimki evliliğin zorluklarını kesinlikle aşamayacak türden hafif, ciddi olmayan bir muhabbet."

Baş kadın oyuncu sahneye çıkınca alkışladılar. Şu ana kadar oyunu o götürmüştü ve seyirci bunun farkında, sessizleşti. Sally, "Seninle evlenmek istediğinin ipuçlarını veriyor," diye mırıldandı. Francesca yanıtlamadı. "Anladığım kadarıyla reddetmeyi düşünüyorsun...?" diye ekledi, ses tonundaki şaşkınlık bunu yarı soru, yarı ifade haline sokuvermişti.

"Bana böyle bir teklif getirmedi." Francesca gözlerini sahneden ayırmadı. "Ortada reddedilecek bir şey olmadı."

"Öyle mi." Sally onu karanlık tiyatroda seyretmekteydi. "Kendini hazırlasan iyi olur, çünkü bunu yapmaya niyetli."

Francesca, sanki bu hiçbir şekilde onu ilgilendirmiyor-muşçasına gülümsedi. "Tavsiyen için teşekkürler."

Ama Sally'nin haklı olduğunu biliyordu. Er ya da geç Alconbury'nin dillendirilmemiş teklifiyle yüzleşecekti, özellikle de eğer başkalarına bunun yakın zamanda resmiyete döküleceğini söylemeye başlamışken. Bu konuda uzun zamandır sabırlı ve gamsız davranmıştı ancak Lord Edward'la arasındaki ilişkiye dair bir şeylerin onu uyandırdığı aşikârdı. Francesca tam bir ödleğ gibi davrandığını biliyordu ancak Alconbury'e, hem şimdi hem de gelecek için, hayır demeye cesaret edemiyordu. O çok sevdiği bir arkadaşı. Eğlendirici ve akıllıydı, mükemmel dans ediyordu ve iyi bir dinleyiciydi. Kendini kötü hissettiğinde onun için her zaman nazik bir sözü ve hazırda bekleyen bir mendili bulunurdu. Francesca şu son iki senedir, kocası öldüğünden bu yana, onsuz yapabileceğinden emin değildi.

Bir an için Francesca içinde Cecil'in kaybının yankısını hissetti. Cecil, kendi çocukları olmadığı için, Georgina'nın eve getirilmesini tüm kalbiyle destekledi. O, Francesca her ne isterse, onunla mutlaka hemfikir olmuştu. Ondan birkaç yaş daha büyüktü, hep onun gibi bir kadını bulmak için uzun süre beklediğini söylerdi ve genç karısına teslim olmak onun açısından büyük bir hazdı. Altı yıllık evlilikleri gerçekten tam bir hoşgörü dönemi-ydi. Francesca'yı siyaset, sanat ve sakin yetiştirilme tarzından oldukça farklı sosyete kargaşasıyla Cecil tanıştırmıştı. Francesca o günlerde, Cecil'in kendisini istediğı eş olmak yönünde eğittiğini söylemiş, ancak Cecil onu düzeltmişti; sadece ona nasıl bir kadın olması gerektiğini göstermekteydi. Francesca hiçbir zaman güçlü irade eksikliği yaşamamıştı, ancak bunu nasıl uygun bir şekilde kanallize edeceğini Cecil'den öğrenmişti. Alconbury bir keresinde Cecil'in Francesca'yı dizginlemeyi çok iyi başardığı, ona yeterince özgürlük verip ardından kontrolü ele alınca onu istediğı

gibi yönlendirdiğine ilişkin bir şaka yapmıştı. Francesca buna öfkeyle haykırmış ancak Cecil sadece gülmekle yetinmişti.

Cecil şimdi olsaydı ne düşünürdü acaba? Onun yardım alma yöntemini onaylar mıydı, yoksa Lord Edward'ın evine baskın yaptığı ve tamamen savunulabilir türden davranışlardan dolayı onu suçladığı için dehşete mi kapılırdı? Francesca'nın Georgina'yı aramayı bırakması konusunda Alconbury'le hemfikir mi olurdu, yoksa kendisini hiçbir şeyin engellemesine izin vermeyeceğine dair ettiği yemini ayakta mı alkışlardı? Onun Alconbury'yi cesaretlendirmesini ister miydi?

Alconbury, onun zihninde, Cecil'le iç içe geçmişti. İkisi de aynı türün birer örneğiydi: onu güldüren ve huysuzluğunu esprilerle yumuşatan nazik, zeki erkekler. Evlerine o kadar sık gelirdi ki, Cecil onun bir arkadaştan çok, aile bireyi olduğunu söylerdi. Cecil o son korkunç sabah bir daha geri dönmek üzere evden çıktığında, onunla birlikte giden, ardından ona Cecil'in yıkıcı ölüm haberini getiren de Alconbury olmuştu.

O günden bu yana da, Francesca'nın hayatında ondan daha güçlü, daha sağlam bir yer alan başka kimse olmamıştı. Ancak Francesca adamın hislerinin yolun bir yerinde değişim gösterdiğinin –ya da belki de hep bu yöne eğilimliydi– ancak kendisinde bu değişimin yaşanmadığının bilincindeydi. Bencilce, keşke değişmeseydi diye düşündü. Her ne kadar bunun Alconbury'e karşı adaletsiz ancak kendi adına uygun bir düşünce olduğunu bilse de, her şeyin bugüne kadar olduğu gibi sürmesini dilerdi.

Etrafındaki kalabalık deli gibi alkışlamaya başladı, Francesca da zihnini zorlayarak mevcut ana dönmeye çalıştı, aktörler selamlarını verirlerken görevi olduğu üzere o da alkışlamaya başladı. Sally, Alconbury'nin yakın zamanda niyetini açıkça belli edeceği yönünde onu uyarılmıştı ancak adam ona, bu araştırmayla uğraştığı süre boyunca, üzerinde böyle

bir konuda baskı yaratmayacağına söz vermişti. Francesca, o gün gelene kadar, Lord Edward'la aynı tarafta olmaya karar verdi. Alconbury'den ne tür bir yardım alabileceğinin bilincindeydi. Lord Edward'la ise... her şey mümkündü.

Bölüm 12

İki gün sonra, sabahın erken saatinde kapı çalındığında, Francesca, Alconbury'nin yardımseverliğini göstermeye geldiğinden emindi. Fazlañan bir sebebe ihtiyaç duymaksızın, onu erken saatlerde ziyaret etme türünden bir alışkanlığı vardı. Tiyatroda ağzını arayan sorulardan uzak duramamıştı; Alconbury yanından ayrıldıktan sonra, birbirlerini tanımayan diğerk iki tanıdık ona sonunda evlilik teklifi alıp almadığını sormuştu. O ise sadece gülümsemiş ve bu konuyu kapatmıştı ancak eninde sonunda bu durumla yüzleşeceğinin farkındaydı. Er ya da geç Alconbury bu konuyu açacaktı ve Francesca bunun daha sonra yapılmasını –ya da hiç yapılmamasını– arzu ettiği için kendini kötü hissetti.

Merdivenlerden henüz aşağı inmişti, koridordaydı, dolaşısıyla kapıyı kendisi açmaya gitti. Bu kadar az sayıda çalışanla, dışarıda kahvaltıyı hazırlayan Bayan Hotchkiss'in gelip kapıyı kendisinin yerine açmasını beklemek saçma olurdu. Kendisini Alconbury'nin bugün söyleyeceklerine –bunlar her neyse– hazırladı ve kapıyı açtı.

Kapının girişinde, Henry Alconbury'nin yerine Lord Edward de Lacey'in dikildiğini görünce şaşırıp kaldı. Adam küçük bir selamlamayla, "Leydi Gordon," dedi. "Birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

Francesca, "Ta... tabii ki," diye kekeledi. Ulu Tanrım; ne istiyor olabilirdi? Saat böyle bir görüşme için kesinlikle çok erkendi.

Lord Edward içeri adım atarak yanından geçip dar koridora girdi. Bayan Hotchkiss büyük bir telaşla Francesca'nın arkasından gelmişti, Lord Edward'ın şapkasını almak için uzandı. Francesca oturma odasının diğer ucundaki aynada kendi yansımasını fark etti. Ulu Tanrım, yataktan yeni fırlayıp çıkmış gibi görünüyordu –bu neredeyse doğrudu– saçları sırtından aşağı dökülüyor denebilirdi, üzerinde en az iki yıllık yumuşak ve rahat bir elbise vardı, yüzünde ise tek bir pudra dokunuşu dahi yoktu. Elbisesi ya da yüzü konusunda yapılabilecek hiçbir şey olmadığına göre, çılgınca saçlarını daha güzel bir şekilde toplayıp düzeltmeye çalıştı. Tam kurtulmuş saç tutamını parmağı etrafına dolayarak kulağının arkasına itelerken, Lord Edward şapkasını çıkarttı ve bunu vermek için Bayan Hotchkiss'e döndü, bu sırada aynayla yüzleşti. Gözleri aynada buluştu ve Francesca donup kaldı. Bir an için o bakışmayla birbirlerine bağlanmış gibi oldular, Francesca'nın gözleri iri ve telaşlı, Lord Edward'ınkiler ise düşünceli ve gergindi.

Her zamanki gibi, Francesca'nın onun aklından geçenlere dair en ufak bir fikri yoktu. Ancak aynada onun kızaran yüzünün her bir santimetrekaresini inceler gibiyken, artık Lord Edward'ın gözlerinin soğuk olduğunu düşünmüyordu. Aslına bakılırsa, kısa bir süreliğine bunun tam zıddı olduğunu düşündü.

Sacıyla uğraşmayı bırakarak, “İçeri girmez misiniz?” dedi. Verilecek yanıtı beklemeden döndü ve oturma odasına geçti; o insanın içine işleyen gri gözlerden kurtulmak için ne gerekiyorsa yapardı. “Lütfen oturun.”

“Teşekkürler.” Lord Edward kanepeye yerleşirken, Francesca da tam bunun karşısındaki sandalyeye oturdu. “Geleceğimi daha önceden bildirmediğim için özür dilerim. Yakınlardaydım ve acele etme arzunuzu dikkate alarak düşünmeden davrandım.”

“Lafının edilmesine bile değmez efendim.” Francesca ona tatlı tatlı gülümsedi, artık kendisini daha kontrol altında hissetmekteydi. Kalbi ne yazık ki hâlâ göğsünde bir karnaval davulu gibi çarpmaktaydı. Adam bacak bacak üstüne atınca, dizi Francesca’ya neredeyse değecek kadar yaklaştı. Francesca, misafirlerine daha fazla yer açabilmek için, buradaki eşyaları gerçekten de tekrar düzenlemek zorundaydı. “Önceki günden dolayı size borçluyum ve haber yollamak türü formalitelere de gerek yok.”

Lord Edward, onu inceleyerek, “Hayır,” dedi. Francesca, *bunu nasıl oldu da yaptı?* diye merak etti; yüzünü nasıl bu kadar gizemli tutabilmişti? Francesca, her ne kadar bu kadar yakın mesafede karşısındaki bakış karşısında bir ciddiyet ifadesine bürünmekten daha zor olsa da, sevimli gülümseyişini dudaklarından uzaklaştırmadı. Lord Edward tek elini dizine yerleştirmişti, parmaklarının kendi parmaklarında bıraktığı his bir an için Francesca’nın zihninde canlandı. Aslında dokunuşun yaşandığı gün her ne kadar pek dikkate almamış olsa da, görünüşe bakılırsa bu olayı unutamamıştı.

Aksi gibi, o kendi duruşuna odaklanırken, Lord Edward hâlâ konuşmaktaydı. “...Bence tam aksine. Size hâlâ borçlu olan benim, söz verdiğim uygun avukatı henüz size ayarlayamadım.”

Francesca gözlerini birkaç kez kırptırdı. Bugün beyni yavaş çalışıyor gibiydi, sanki henüz tam manasıyla uyanamamıştı. O hâlâ kendisine borçlu muydu? En baştan söylediği bir takım şeyleri kaçırmış olmalıydı. “Ah...”

Lord Edward tek kaşını havaya kaldırdı. “Siz benden bunu istemiştiniz, öyle değil mi?”

Francesca delicesine düşünerek, “E... Evet,” dedi, “fakat...”

“Siz bana bir yardımda bulundunuz ancak şu ana kadar ben sizin için aynı şeyi yapamadım. Şahsen, bir gün evvel

görüşüğümüz avukatları...” Sustu, ağzı sıkı sıkı kapanmıştı. “... hayal kırıcı buldum.”

Francesca kızardı. “Evet...”

“Sizin amacınızı düşünüp duruyorum ve eğer izniniz olursa, size bir ya da iki tavsiyede bulunmak istiyorum.” Tekrar sustu, gözleri Francesca’nın yüzünü yokluyordu. “Doğal olarak, söyleyeceğim her şeye itiraz edebilirsiniz.”

Francesca onun ne diyeceğini öğrenmeye istekliydi ancak onun tutumundaki bir şey onu gardını almaya zorladı. Yoksa, aynen Alconbury’nin yaptığı gibi, bu işten vazgeçmesini mi önerecekti? Avukatların yaşayacağı zorluklara dair söylemeye çalıştıkları şeylere inanması ve kazanamayacağını kabul lenmesi gerektiğini mi söyleyecekti? Francesca oturduğu yerde canlanıp dikleşti. “Tabii ki efendim,” dedi. Sesi kendi kulağına dahi buz gibi gelmişti. “Tavsiyenizi dinlemekten memnun olacağım.”

Lord Edward’ın dudaklarına, sanki onun kendisini dinlemenin söylenenlerle hemfikir olmak anlamına gelmeyeceğini söylediğini işitmişçesine, hafif bir gülümseme yerleşti ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. “Bir avukat ayarlamamın çok meşakkatli ve yavaş bir süreç olabileceğine inanma noktasına geldim. Yeğeninizin ortadan kaybolduğı ve üvey annesinin onu Londra’dan, hatta İngiltere’den çıkartmaya niyetli olabileceğı göz önüne alındığında, onun yerini bulmak sadece dilekçe verecek bir avukat tutmaktan çok daha önemli görünmeye başladı. Çocuğun kendisi olmadan, başarılı yazılmış bir dilekçenin dahi size bir faydası olmayacaktır.”

Francesca gözlerini kıstı. Eğer mahkeme dilekçesini kabul ederse, muhakkak ki, Ellen’ı Georgina’yı geri getirmeye zorlayacaklardı. “Devam edin.”

“Bir kez onun yerini belirlediğinizde, çok üstün bir pozisyona geçeceksiniz. Sanırım üvey annenin çocuğa dair herhangi kanuni bir hak talebinin olmadığını söylemişsiniz, öyle değil

mi? Ve o sizin onun himayesine itiraz edeceğinizi de biliyor, doğru mu?” Francesca, onun kalkık kaşı karşısında başını sallayarak onayladı. “O zaman size herhangi bir not bırakmadan ya da açıklama yapmadan çocuğu alıp gitmesinin iyi karşılanmayacağını da farkındadır. Eğer yerlerini belirleyebilirsek, bir sonuca varmak için sizi dinlemeye ve herkesin sorununa ilaç olacak bir çözüm için anlaşmaya varmaya ikna olabilir.”

Francesca kısa bir an için sessizce bu konuyu düşündü. Kabullenmesi gereken bir nokta vardı: tam manasıyla ona pes etmesini söylememekteydi. Ama *söylediği* şey... “Korkarım ki Ellen benimle anlaşmaya varmaya pek fazla ilgi göstermedi.”

Lord Edward, “Belki de ona karşı pek ikna edici olamadınız,” diye mırıldandı.

Francesca, her ne kadar suratının tekrar kızarmaya başladığını hissetse de, yüz ifadesinin değişmesine izin vermedi. Görünen o ki, Lord Edward’a yaptığı ilk fevri ziyaretini ona kesinlikle unutturamayacaktı. “Onunla mantıklı bir şekilde konuşmayı *denedim*. Her zaman zıvanadan çıkıp insanları evlerinde köşeye kıştırmam, bilirsiniz işte.” Gözlerinin ışıltısından ve ağzının hafifçe yana doğru kıvrılışından, Lord Edward’ın bunu komik bulduğu aşikârdı. Francesca da gülümsememeye çalışarak kendini sıktı, onun eğlendiğine memnundu. “Georgina’yı almayı ilk kez ikizler doğmadan hemen evvel önerdim. Ellen’in bakacağı çocuk sayısının azalmasıyla rahatlayacağını düşündüm. Oysa o buna çok bozuldu ve bunu aklına dahi getiremeyeceğini dile getirdi. Hiçbir şey söylemedim ve konunun kapanmasına izin verdim. Bir sonraki ziyaretimde, Ellen’i gözyaşları içerisinde buldum, evin her yerine yıkanmış çamaşırlar asılıydı, iki bebek aynı anda deli gibi bağırıp ağlamaktaydı ve Georgina da iki eliyle kulaklarını tıka-mış halde merdivenin altına saklanmıştı.” Georgina’nın şu anda neler yaşadığını merak ederek durakladı. “O gün tale-bimde biraz daha ısrarcı olabilirdim, fakat Ellen beni dinleme-

yi reddetti ve benden oradan ayrılmamı istedi. O günden sonra karşılıklı oturup medeni bir çift laf edemedik, son birkaç uğrayışında Georgina'yı görmeme dahi izin vermedi."

Lord Edward başını arkaya yatırdı ve kısa bir süre için ona baktı. "İyi ama, bunun karşılığında ona ne önerdiniz?"

Francesca'nın ağzı gerildi. "Hiçbir şey! Georgina'nın babasının o kızı benim yetiştirmemi istediğini biliyordu ama onu almama izin vermedi."

"Peki, kızıdan ayrılmayı neden reddetti? Merhum kocasının kendisine en küçük bir yükü olmayan özel isteğini çiğnedi. Neden?"

Francesca onun nereye gelmeye çalıştığını anladı. "Sanırım, evi çekip çevirmek için, Georgina'nın bakımı için bağlanan yıllık meblağa bağımlıydı. Bu büyük bir miktar değil ama kocası ölürken neredeyse sefalet içerisindeydi ve ona dul maaşı adı altında hiçbir şey bırakmadı. İşe yaramaz erkek kardeşi Percival, her ne kadar onlarla birlikte yaşıyor olsa ve evin geçimini desteklemeye yardımcı olması beklense de, işe girmeyi reddediyordu çünkü o bir 'ressam'dı. Kiralarını ödeyemez hale gelerek o evden borçlu kaçtıklarını biliyorum."

Lord Edward'ın gülümsemesi belli belirsiz muzafferane bir hal almıştı ama insafsız değildi. "O zaman Bayan Haywood'u neyin ikna edeceğini biliyorsunuz."

Francesca, içgüdüsel itiraz etme isteğine karşı gözlerini kısa bir an için kapattı. Kendini zorlayarak sakın bir ses tonuyla, "Yani," dedi, "bana yeğenimi *satın almamı* mı öneriyorsunuz?"

Lord Edward'ın çenesi aşağı doğru indi ve gözleri de biraz daha kayıtsız bir hal aldı. "Oldukça *dobro* bir anlatım, ama evet. Tavsiyem bu."

Francesca ilk olarak gülmek istedi; şaka yapıyor olmalıydı. İkinci isteği ise çok daha saygısızcaydı ve eğer bunu yüksek sesle ifade ederse artık hanımefendiliği kalmazdı.

Georgina'yı satın almak mı? Ellen'ı, yeğenini çaldığı için para vererek ödüllendirecekti, öyle mi? Bunu yapmaktansa banknotları şömineye atıp teker teker yakmayı tercih ederdi. Buz gibi bir sesle, "Bu, fikrinizi kabul edebileceğimi sanmıyorum," dedi. Bu şu anda verebileceği en nazik yanıtı.

Lord Edward, "Bunun size bir taviz gibi görünebileceğini anlıyorum," dedi. "Ya da onun hareketlerinin uygun karşılığı olmadığını düşünebilirsiniz. Ama sizi temin ederim ki, yasal bir savaş size çok büyük bir meblağa patlayacaktır. Bu parayı sonunda davanızı kazanamayabilecek ve izlediği taktikler sonsuza kadar üvey anneyi size karşı hırçınlaştırabilecek bir avukata mı, yoksa kızın tüm haklarından feragat etmek için söz veren -tabii ki bu yasal açıdan bağlayıcı olacak- üvey anneye mi vermek daha mantıklı olacaktır?"

Durum bu şekilde aktarıldığında gerçekten de kulağa çok mantıklı geliyordu, Francesca bunu aşırı derecede rahatsızlık verici buldu. Ellen'a rüşvet yedirmek için mantıklı bir sebebi- nin olmasını istemiyordu. Ellen'ın cezalandırılmasını ya da en azından bir mahkeme tarafından yargılanıp haksız bulunmasını istiyordu. Elleri kucağında birer yumruğa dönüştü. "Bunu düşünmeliyim," dedi. Hem de uzun uzadıya.

"Tabii ki." Lord Edward, Francesca'nın herhangi bir coşku hissetmediğini fark etti ama soğukkanlılığını korumuştu. "Bu arada, uygun bir avukat bulamadığıma göre, size bir dedektif tutabilir miyim? Herhangi bir şey yapılmadan evvel çocuğun yerinin belirlenmesi lazım."

Bu da kulağa mantıklı gelmekteydi ve neyse ki Francesca'nın duygularıyla da paraleldi. Tanrı'ya şükür ki Lord Edward ona kabul edilebilir önerilerle gelmişti. "Teşekkürler, evet. Ama faturayı bana gönderdiğinizden emin olmalısınız."

Lord Edward gülümsedi. "Tabii ki Leydi Gordon. Sadaka istemediğinizi unutmadım."

Francesca başını eğdi, elleri hâlâ birbirlerine kenetlenmiş haldeydiler, derin bir nefes aldı, ardından yavaşça bıraktı. Minnettar olmalıydı; Lord Edward onun istediğinden fazlasını yapmıştı ve ona ek yardım da önermekteydi. Sırf getirilen öneriden hoşlanmamış olması görüşün değersiz olduğu anlamına gelmemekteydi ve bu öneriyle kuşkusuz uygun bir şekilde minnet gösterecekti. “Diğer tavsiyelerinizi de dikkate alacağım. Konu üzerinde bu kadar düşündüğünüz için size minnettarım.”

Lord Edward, “Bunun sizin isteklerinize zıt düştiğünün farkındayım,” dedi. “Bayan Hoywood’un yaptıklarından dolayı kendinizi oldukça... korkmuş hissettiğinizin de öyle. Ama önemli olan tek şey elde edilen sonuçtur. Parayı zaten gözden çıkarttınız; neden hedefinize doğru uzanan çok daha basit bir yolu takip etmiyorsunuz? Ve kız bir kez sizin velayetinize geçtiğinde ve üvey anne tüm haklarından feragat ettiğinde, davanız mahkemedekinden çok ama çok daha büyük bir başarıya ulaşmış olacaktır. İşte, o zaman sizin adınıza dilekçe vermek herhangi bir avukat için basit bir işlem halini alacaktır.”

Francesca alt dudaklarını dişleri arasında dolaştırdı. “Olduğundan daha zor bir hale getirmeyeceği kesin,” diye homurdandı.

Lord Edward, “Bu, daha en başından zor bir girişimdi,” diye hemfikir oldu. “Wittiers de bunu kazanılması zor bir görev olarak gördüğünü itiraf etti.”

Francesca, iç çekerek, “Biliyorum,” dedi. Sonra şaşkınlık içerisinde kaşlarını çatı. “James Wittiers’le benim hakkımda mı konuşunuz?”

Lord Edward’ın yüzü değişti, sanki ona bunu söylediğinden pişman olmuş gibiydi. Arkasına yaslandı, tekrar sert ve soğuk gözlerle bakmaktaydı. Francesca konuşurlarken onun kendisine doğru eğildiğini dahi fark etmemişti. “Onun davanızda, diğer avukatların görmedikleri ne tür bir meziyet gör-

düğünü keşfedebileceğimi umdum. Davanıza dair profesyonel görüşünü sordum...”

Francesca kederli bir tavırla gülümsedi. “Eminim ne dediğini işitmek istemeyeceğim.”

Lord Edward ona keskin, şüpheli bir bakış atarak, bir an için sustu. Sonra boğazını temizledi. “Pek fazla bir şey söylemedi. Zor olacağını, ancak mahkemede kazanılması imkânsız bir dava olmadığını düşündüğünü ifade etti. İşte, sizin istediğiniz şeyi mahkemeye gitmeden nasıl elde edebileceğinizi düşünmeme de bu sebep oldu. İster mahkemede zafer kazanın, isterseniz de arzuunuza ulaşmanızı önleyen bir engeli aradan kaldırın, sonuç aynı olacak.”

Francesca’nın nutku tutulmuştu. İsteddiği şeyi elde etmek için kuralları takip etmesi gerektiğini düşünmüştü. Alconbury onu bunun avukatlık bir iş olduğuna ikna etmişti ve o da Georgina’nın vasisi olarak yeğenini korumanın en iyi yolunun, bir mahkeme tayini olduğuna inanmıştı. Georgina’yı almak için araya fesat karıştırmayı ve olayları yönetmeyi hiç düşünmemişti. Lord Edward gibi soğukkanlı ve terbiyeli bir aristokratın kendisine böyle bir şey önerebileceği kesinlikle aklına gelmemişti.

Her ne kadar bu Lord Edward’ın yardımını almak için yaptığı şeyin tamamen aynısı olsa da. Şu anda gösterdiği direnç karşısında Lord Edward’ın çok eğlendiğinden hiç şüphe yoktu. Bu kendi açısından tam bir inatçılıktı, yaptığıнын farkındaydı. Ellen’in, doğrudan onun kesesinden kazanç elde etmesi bir yana, ihanetinden dahi en ufak bir kazanç sağlamasını istememişti. Ancak olaya sakin, ardından biraz daha sakin bir şekilde baktığında, Lord Edward’m haklı olduğunu fark etti. Nihayetinde, Georgina’yı geri almak Ellen Haywood’a dair beslediği garezden ağır basacaktı. Ellen’in yaptıklarının arkasında para vardı ve para, yeterince yüksek oranda gözden çıkartıldığında, Georgina’yı onun pençeleri arasından

kopartacaktı. Ve bu, mahkemelerin dilekçeyle ilgilenmesini beklemekten kesinlikle çok daha çabuk olacaktı.

Lord Edward'a yeni bir farkındalıkla baktı. Belki de, o Wittiers'i kapıp kaçtığı için farkına vardığından çok daha şanslıydı. Onunla yüzleşirken sırtlandığı gözü kara kumar, meyvesini kesinlikle onun beklediğinden çok daha fazlasıyla vermişti. Tavsiyesi kesinlikle Francesca'nın yapmayı planladığı ya da ondan yapmasını beklediği bir şey değildi ancak içgüdüsel olarak bunun daha iyi bir plan olduğunu hissetti. Belki de ihtiyacı olan şey sadece küçük bir yönlendirmeyken, Francesca boş yere bu işi düzgün bir şekilde ele almaya çalışmıştı.

İçgüdüsel olarak uzandı ve Lord Edward'ın ellerine sarıldı. "Teşekkürler efendim. Bugünkü ziyaretiniz bana tam bir esin kaynağı oldu."

Edward'ın parmakları onun elinin içinde kasıldı. "Nasıl yani?"

Francesca güldü, biraz utanmıştı. "Bana yanlışlarımı gösterdiniz. Ellen'a o kadar öfkeliydim ki, gerçek hedefimi şaşırdım. Tabii ki haklısınız; Georgina'nın vesayeti karşılığında Ellen'a para vermek, yapılması her ne kadar ahlaksızca olursa olsun, çok daha tesirli -ve etkin- olacaktır."

"Umarım yeğeninizle birlikte olmanın beraberinde getireceği neşe size bu korkunç hissi unutturur."

Francesca, Georgina'nın bulaşıcı kıkırtılarını, ıslıl ıslıl gözlerini, tatlı yapısını düşünerek, başıyla onayladı. Alçak sesle, "Evet," dedi. "Unutturacaktır. Onu güvende tutmak için her şeyi yapacağımı söylemiştim ve bu sözümünden şimdi geri adım atmak niyetinde değilim."

Edward ona gözlerinde onaylamayı andıran bir tarzda baktı. "Çok iyi. Bunu duyduğuma sevindim."

Francesca ona gülümsedi ve kısa bir süre sonra aynı şekilde karşılık aldı. *Lord Edward'ın gözleri gerçekten de griden*

daha mavi, diye düşündü. Şimdi daha yakından baktığında, dudakları da oldukça çekiciydi. Tüm yüzü bu şekilde gülümseğinde değişmişti, sanki birbirlerine eşit, hatta samimi iki arkadaşlıklar.

Francesca ansızın adamın avucundaki elini fark etti. Parmakları kendininkilerin etrafına kendinden emin, sıkı bir kavrayışla dolanmıştı, sanki Francesca'nın elini tutmaktan hoşlanıyor gibiydi. Bu kesinlikle çok hoş bir histi ve çok... gerçek. Zihni onun teninin kendi kendine dokunuşuna odaklanırken ağzı kurudu. Ve o gözler, her zamankinden çok daha mavi ve sıcaktı, sanki ruhunun derinliklerine, –büyük bir şaşkınlık ve dehşetle fark ettiği üzere– küçük ancak etkili bir çekim alevinin yanarak gittikçe kuvvetlendiği yere bakıyor gibiydi.

Başlangıcı yaparak, Lord Edward'ın elini bıraktı ve ayağa kalktı. Kendisine hatırlatmalıydı. Anlık bir etkilenme hiçbir anlama gelmiyordu, hatta yeni anlayış ve aralarındaki samimiyetle birleştiğinde bile. Lord Edward da ayağa kalktı, yüz ifadesi her zamanki kadar sakindi. Francesca derin bir nefes aldı; ne kadar da aptaldı, ilk önce adamı kendisine yardım etsin diye sindirmiş ve tehdit eşliğinde zorlamıştı, şimdi de onu çekici buluyordu. Onun aynı şeyi kendisi için hissetmesi imkânsızdı. O bir dükün oğlu, kendisi ise büyük bir serveti ya da rütbesi olmayan bir adamın dul eşiydi. Tekrar düşüncelerine odaklanmaya çalışarak, “Bir dedektif bulmayı önerdiğiniz için teşekkür ederim,” dedi. “Sanırım bu uygun bir avukat tutmaktan daha kolay olacaktır? Öyle değil mi?”

O tehlikeli gülümseyişin bir parçası hâlâ Lord Edward'ın dudaklarında dolaşmaktaydı. “En ufak bir sorun beklemiyorum.”

Francesca ona inandı. Muhtemelen Lord Edward hiçbir sorunla kesinlikle karşılaşmazdı. Onun kontrollü tavırlarının sırrı bu olmalıydı; eğer insan her şeyin sonunda arzuladığı

gibi olacağını bilirse, öfkelenmesi için hiçbir sebep olmazdı. Böyle bir inanca sahip olmak güzel bir şey olmalıydı. Francesca, onunla birlikte koridora doğru ilerlerken, sadece ellerini havaya kaldırdı ve iç çekti. “Bugüne kadar yeterince sorunla uğraştım. Yürekten diliyorum ki daha başka şey yaşamam ve her şey bu noktadan itibaren sorunsuz sürüp gider.”

Lord Edward şapkasını ve bastonunu Bayan Hotchkiss’ten aldı. “Çeşitli zorlukların yaşanılacağından en ufak bir şüphem yok Leydi Gordon,” dedi. “Biz ise bunlardan yılmayacağız.”

Francesca’nın kalbi yerinden sıçradı. İşte ihtiyaç duyduğu şey buydu, onun sonunda kazanacağına inanan birisi. Tabii ki, *bizzat* başaracağından fazlasını ima etmişti ve şimdi Lord Edward onun yanında olduğuna göre, bu aynı zamanda onun da zafer yakalayacağı anlamına gelmekteydi ama Francesca bunu umursamadı. Ona veda ederken ve Lord Edward merdivenlerden aşağı, o olağan acelesiz zarafetiyle inerken, *bırak tüm bunlardan o kendine pay çıkartsın; eğer hoşuna gidiyorsa izin ver, lanet olası araştırmanın tümünü o yürütsün*, diye düşündü. Georgina’yı, ister mahkeme bildirisi ister rüşvetle, bir yolunu bulup güvenli bir şekilde koruması altına aldığı anda, Lord Edward’a dönecek, o bu süre zarfında kendisine her ne söylemiş ya da yapmış olursa olsun, ağzından sadece iki kelime dökülecekti:

Teşekkür ederim.

Bölüm 13

Edward onu bu sabah Francesca Gordon'a uğramaya yönlendiren şeyin ne olduğundan pek emin değildi. Şimdi şöyle bir düşünmüştü de, aslında bunu yapmalıydı. Kapıyı bizzat kendisi açmıştı, biraz hazırlıksız ve dağınık görünüyordu, parlak saçları ensesinden zar zor toplanıp kaldırılmıştı, kendisini onun kapısına getiren şeyi neredeyse unutmuştu. Hatta öyle bir an olmuştu ki, o bakır rengi lüle tutamını parmağına dolarken aynada gözleri buluştuğunda, sırf görüldüğü kadar lezzetli olup olmadığını anlamak için, sağduyusunu bir tarafa bırakma tehlikesini sırtlanıp ellerini güneşin doğuşu kadar parlak saçların arasına sokarak onu öpmek istemişti.

Neyse ki bu anlık bir şeydi, ardından Francesca bakışlarını başka tarafa çevirmişti. Aslında bu iyi bir anımsatmaydı; Francesca onun kendisine yardım etmesini istemişti, onu öpmesini değil. Edward bu arzusunun şiddetiyle irkilmişti. Güzel bir kadını görüp küçük bir çekim kıvılcımı hissetmek bir şeydi, düzenli bir şekilde ona öfkesini yansıtan, onu kendi isteği doğrultusunda beceriyle kullanan, ne güzel ne de ölçülü olarak nitelenemeyecek bir kadına karşı bu kadar güçlü bir çekim hissetmek başka bir şey. Özellikle bu son kısım, onu bir sevgili olarak tamamen uygunsuz yapıyor, diye düşündü... ve sonra, birkaç dakikanın ardından, Francesca Gordon'u sevgilisi olarak hayalinde canlandıran

erotik düşüncelerden kurtulmak için başını sallamak zorunda kaldı.

Araba Charlie'nin evinin önünde durdu, binanın Portland taş cephesi güneş ışığı altında pırıl pırıldı. Bu Francesca Gordon'un Bloomsbury'deki mütevazı evinden çok daha büyüktü. Edward bu evin giriş merdivenini çıkarken içinde çok daha az bir beklenti hissetti. Hiç şüphesiz, Wittiers görevini tamamlar tamamlamaz, Charlie buradan ayrılacak ve Berkeley Meydanı'na taşınacaktı. Tabii bu daha önceden olmazsa. Edward bunun daha sonra yapılacağını umdu. Charlie'yle aynı çatı altında pek iyi geçinebileceklerinden emin değildi.

Uşak kapıyı çalmak için yukarı koşturdu, böylece Edward oraya ulaştığında kâhya çoktan kapıyı açmış olacaktı. Erkek kardeşinin, Francesca kadar teklifsiz, yumuşak, darmadağın ve rahat görünmesi bir yana, kapıyı bizzat açtığını kesinlikle hayal edemiyordu. Kapısını sabahları bu şekilde her zaman mı açtığını merak etti. Belki de bunu anlamak için ona, beklenmedik bir şekilde ve sabahın bir köründe, tekrar uğramalıydı...

Hayır. Kesinlikle bunu yapmayacaktı. Bunu bu sabah yapmasına dahi gerek yoktu. Bu sadece şu bir türlü yok olup gitmeyen garip tepilerden biri, aynen kaşınmadığı sürece gittikçe eziyet verici bir hal alan bir kaşıntıydı. Ancak artık bunu yapmıştı ve mantıksal olarak, tepinin geçmiş olması gerekirdi. Umarım yakın zamanda bu da olacaktı.

Kâhya, onu Charlie'nin hâlâ masada oturduğu kahvaltı odasına aldı. Charlie Edward'ı neşeli bir ses tonuyla, "Ah, günaydın," diye seslenerek karşıladı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Teşekkürler, hayır. Çoktan kahvaltımı ettim." Charlie'nin işaretiyle kendisine bir sandalye çekti.

Charlie, yanında büyük bir dikkatle dikilen uşağa, "Sadece kahve," dedi. "Sonra çekilebilirsiniz."

Uşak kahvesini önüne bırakıp reverans yaparak dışarı çıktıktan sonra, Edward ağabeyine döndü. “Bacığın nasıl?”

Charlie peynirinden bir lokma keserken omzunu silkti. “Hâlâ bağlı.”

Edward, “Öyleyse oldukça iyileşmiş,” dedi. Bu söz, ağzındaki çığneyen Charlie’nin öksürmesine sebep oldu. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Charlie kahvesinden büyük bir yudum aldı ve ona baktı. “Neden buradasın?”

“Tabii ki sağlığını sormak için.” Edward fincanını kaldırdı ve Charlie homurdandı. “Ve bir de avukat işinin nasıl gittiğine dair seni bilgilendirmek için.”

Charlie, “Ah,” dedi. “Ben de bana Leydi Gordon’dan bahsetmeye geldiğini düşünmüştüm.”

Şimdi neredeyse boğulma sırası Edward’daydı. Fincanını sertçe masaya indirdi, porselenin porselene çarpmasıyla keskin bir çınlama sesi yükseldi ve fincanın tabağına kahve döküldü. Kendisine pis pis sırtan kardeşine baktı. “Gerard buradaydı.”

“Gerçekten de öyleydi ve tam bir bilgi torbasıydı. Her ne kadar Gerard onun şu gazete işiyle nasıl başa çıktığı konusunda pek net bir şeyler anlatmasa da, duyduğuma göre oldukça alımlıymış.” Bir an için Charlie ona aynen babasının ayarında şahini andırır bir bakış attı. “Tabii ki onun arkadaşlığının hazzını sana fazla gördüğümünden değil.”

“Bu basit bir iş ortaklığıydı, işte o kadar.” Edward ses tonunu sakın ve sabit tuttu, Francesca Gordon’a dair hissettiği iş dışı düşüncelerinin ses tonuna yansımaya izin vermedi.

Charlie sandalyesinde arkasına yaslandı ve sahte bir ciddiyetle başını salladı, gözleri neşeden ıslık ıslık, sanki yalanını yakalamış gibiydi.

“O bana –ya da daha doğrusu bize– büyük bir yardımda bulundu, bunun karşılığında ben de ona onunla alakalı birkaç

küçük konuda yardım ediyorum.” Edward, ilgisizlik gibi görüneceğini ümit ederek omuz silkti. “Bu bundan öte bir şey değil.” *Henüz*. Zihninin bilinçsizce eklediği şu son kelimedenden duyduğu kaygıyı saklamak için kahvesinden bir yudum daha aldı.

“*Bize* yardımı dokundu.” Charlie neşe içerisinde, tamamen zalim görünüyordu. “Edward, sen çekici dulları tatlı dille kandırıp *hizmetimize* alarak kendi yüksek standartlarını dahi aştın. Aile adını savunmak için çoktan yeterince şey yaptın, benden çok daha fazlasını yaptığın ise kesin. Ben çok tembelim, öyle değil mi? İzin ver, yardım edeyim. Onu bana yolla, onun *bizim* için yaptığı iyilikleri büyük bir memnuniyetle ona öderim. Gerard bana onun muhteşem bir fiziğinin olduğunu...”

Edward kendisini tutamayarak, “Charlie,” diye bağırdı.

Ağabeyi kahkahalara boğuldu. “Ulu Tanrım, Ned, şu yüzünü bir görebilseydin! Tabii ki senin kızıl saçlı dulunu çalmaya-cağım. Sanırım o Louisa Halston’dan –o kızın buz gibi olduğunu hep söylemişimdir, biliyorsun– çok daha canlıdır ve eğer ortada eğlenmeyi hak eden birisi varsa, o da sensin. Halston’lardan paçayı oldukça kolay kurtardın ve bu kurtuluşun tadını hayatın çok daha çılgın hazlarını kucaklayarak çıkartmalısın.” Sırıtmaya devam ederek, tekrar çatalını kaldırdı ve kahvaltısına devam etti.

Edward, Charlie’nin Louisa’nın terk edilmesinin tek bir yorumda bulunmadan atlanmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Gerard’ın tam aksine, Charlie sorun yaratmaktan ve insanları rahatsız etmekten hoşlanıyordu. Gerard’ın tam aksine, Edward oltaya takılmadı ve tartışmaya da girmedi. Cevaben kırıcı bir şeyler söyleme isteği geçene kadar solumaya konsantre oldu. “Eğer Durham’ı kaybetmemek için elinden geleni yapacağını düşünmeseydim, emin ol ki Leydi Gordon’un adına da bir şey yapacağını kesinlikle beklemezdim. Gerard

aynı teklifi yaptı ve ardından onun benden ne istediğini duyunca odadan kaçtı.”

“Niye, ne istiyor?”

Edward baskı altında tutulan bir sesle, “Bir avukatla tanıştırmak,” dedi. “Hazır yeri gelmişken, buraya sana Wittiers’in ilerlemelerini aktarmaya gelmiştim, tabii ilgini çekerse.”

Charlie, “Tabii ki çeker,” dedi. Ancak ağabeyi ilgisinin büyük kısmını kaybetmiş gibiydi. Gözleri tabağının yanında açık duran gazeteye takıldı, Edward gelmeden evvel bunu okuyor olmalıydı. Bir sayfa çevirdi ve oradaki bir şeye kaşlarını çatarak baktı. “Beni bilgilendirmen ne kadar da büyük bir incelik. Nasıl gidiyor?”

Edward, görev duygusuyla, avukatla tartıştığı konuları sayıp döktü fakat ağabeyinin bunun yarısını dahi dinlediğinden şüphede idi. Charlie hem kahvaltı ediyor hem de gazetesini okuyordu. Edward gazetenin Sloan’ın yazdığı şu dedikodu gazetelerinden biri olduğunu fark edince bu, onu öfkelen-dirdi. Durham üzerinde hak talep etmek ve onu elden kaçırmamak uğruna verilen yasal savaşı yönetmeye ya da kendinin ve erkek kardeşlerinin servetlerini oluşturan çeşitli mülkleri işletmeye, hatta bunların hepsini tek başına yapmaya bir itirazı yoktu. Ancak Charlie’nin, sırf hepsini birden mahvedecek türden saçmalıklara karşı aşırı ilgisinden dolayı, kendisine yeterli dikkati göstermemesi onu yaralamıştı. Sonunda, Edward masadan kalktı ve dikildi. Sert bir ses tonuyla, “En iyisi ben seni beş para etmez son *dedikodulardan* uzak bırakmayayım,” dedi. “Eğer Wittiers’in kaydettiği ilerlemeler hakkında daha fazla bilgi edinmek istersen, şüphesiz istediğin zaman Berkeley Meydanı’na ziyarete gelebilirsin.”

Charlie, başını kaldırmadan, “Söylediğin her kelimeyi işittim,” dedi. “Bana soğuk davranıp durma, ben yaralı bir adamım.”

Edward, kuru kuru, “Evet, hatırladım, üç iri ayı seni merdivenlerden aşağı atmıştı,” dedi. “Bir kadın yüzünden.”

“Ve beni haftalarca yatalak bıraktılar, ailemden uzak kaldım.” Sonunda Charlie sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona baktı. Gerard, Somerset’in vahşi ıssızlığına gitti. Buraya bizimle vedalaşmaya geldi.

“Bana da bu sabah söyledi.” Erkek kardeşleri şantajcayı bulmaya hâlâ niyetliydi. Edward ona bol şans dilemişti.

“Belki de sorunu iyi nişan alınmış bir tabanca atışıyla halledecektir.”

Edward kısa bir an için burun köprüsünü sıktı. “Evet, Gerard cinayetle suçlandığında her şey çok daha iyi olacaktır.” Elini aşağı indirdi ve başını salladı. “Şu şantajcayı öldürse bile, bu bizim sorunumuzu çözmeyecek ki. Kuzen Augustus’un her an kapıyı çalmasını, unvan uğruna dilekçesini verip davasını açmak için çeşitli sebepler aramaya başlamasını bekliyorum. Wittiers, bununla nasıl başa çıkacağını anlayabilmek için, Baba’mızın gizli evliliğinin kayıtlarını bulmak için Londra’nın altını üstüne getiriyor, ancak henüz bir şey bulamadı. Şunun gibi saçmalıklara şükürler olsun” –tek parmağını Charlie’nin gazetesine doğru uzattı– “herkes şok sır hakkında mırıldanıyor ve olaylar ne yöne giderse gitsin, bu fısıltıların körüklenerek isimlerimizi sonsuza kadar lekeleyecek çarpıcı bir skandala dönüşmesi pek de zor olmayacaktır. Görgü kurallarının en katı sınırları haricinde yaptığımız ya da söylediğimiz her şey, sadece kora benzin dökmekle eşdeğer olacak.”

Charlie’nin suratı birden ciddileşti. “Louisa’nın böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim Edward,” derken gözleri neredeyse merhametliydi.

Bu isim Edward’ı kalbini delen bir ok gibi sarstı. Amansız bir öfke dalgasıyla derin bir nefes aldı. “Ona söylemekle hata ettim. Sen ve Gerard haklıdınız, ben ise yanıldım.” Böyle bir

şeyi o kadar sık söylemezdi. Derin bir nefes daha aldı. “Ve bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Charlie başını salladı ve konuyu kapattı. Edward kardeşine veda etti ve oradan ayrıldı. Louisa’nın yaptıklarını sürekli olarak düşünmemeyi şu ana kadar başarmıştı. Şeref ve sadakatle sevdiği kadının onun güvenini kötüye kullandığını ve en ufak bir tereddüt yaşamaksızın terk ettiğini düşünmek canını çok yakıyordu. Bunun nedenini bilmek istedi. Her ne kadar yaşanan kırılganlığı tamir etmek gibi bir arzusu olmasa da, ondan meramını anlatmasını talep etmeyi istedi. Onun karakteri konusunda nasıl bu kadar faka bastığını bilmek istedi; onun sevecen ve sadık, en korkunç sırrını işitip kendine saklayacak kadar güvenilir olduğunu düşünmüştü. Belki de Gerard haklıydı, onu para yüzünden bunu yapmaya babası zorlamıştı. Tabii ki, kafasındaki bir ses Halston’un bunu Louisa’nın anlatmaması durumunda bilemeyeceğini fısıldamıştı. Nişanın atılmasına sebep olan şey her neyse, bu ancak o babasına olan biteni aktardıktan sonra oluşabilirdi.

Eve vardığında, düşüncelerinden silkinerek kurtulmayı denedi. Blackbridge vakur bir ciddiyetle şapkasını aldı, Bloomsbury’deki kadın kâhyadan oldukça farklıydı. Gerard gitmişti, ev bir lahit kadar sessizdi. Ve her nasılsa, içerisi Leydi Gordon’un parlak, sıcak odalarının ardından oldukça soğuk ve karanlıktı. Edward çalışma odasına girdi, Charlie Louisa’ya dair yarasını kaşıyıp kanattığı için hâlâ kötü bir ruh halindeydi, ayrıca Francesca Gordon’la alakalı her şeyi düşünmeyi kesemediği için de inanılmaz derecede öfkeliydi. Onun kendine has endişeleri, görevleri ve sorumlulukları vardı. Louisa ya da Francesca veya başka birisinin bunları engellemesine izin vermeyecekti.

Edward kapıyı hafifçe tıklatınca, Bay White yandaki küçük odadan kalkıp geldi. Birdenbire, “Furnlow’daki yeni

kanadın planları sizde mi?" diye sorarak emlakçıyı mimarın mektup ve çizimlerini almaya gönderdi. Furnlow Gerard'a sözü verilen Cornwall'deki mülktü. Bir yıl önce, belki de zamanının daraldığını hissederek, Durham burasının çok küçük ve rutubetli olduğunu söylemiş, bir mimarı eski malikâne binasını yenilemesi ve yeni modern bir kanat inşa etmesi için görevlendirmişti. Gerard o günlerde İspanya'daydı, Bonaparte'la savaşıyordu. Durham şaşırtıcı derecede kısa bir süre içerisinde güçsüzleşti, dolayısıyla planlamanın büyük kısmını denetlemek Edward'a kaldı. Artık bundan vazgeçmek yenilgiyi kabullenmek gibi olacaktı. İnsafsız bir çabayla çizimlerin her bir satırının üzerinden geçti, mimara çeşitli değişiklikler ve tavsiyelerle geri döndü. Ardından diğer mülk işlerine odaklandı, bankacılarından, Sussex'teki kâhyasından, Lincolnshire'daki mülk yöneticisinden gelen sorularla ve diğer bir takım küçük kaygılarla ilgilendi. Her şeyin sonuna ulaştığında, akşam çökmüştü, pencerelerin dışındaki parlak güneş ışığı etkisini kaybetmiş, solarak derin mor gölgelere dönüşmüştü.

Edward, omuzlarını çevirdi, uzun süre masaya eğilmekten tutulmuştu. "Bu kadarı yeterli Bay White."

"Peki lordum." Kapı tıklatıldığında emlakçı notlarını topluyordu. White kapıyı açmaya gitti.

Kâhya, "Lordum, sizi görmek isteyen bir bey var: Bay Jackson," diye anons etti.

Edward, White'a baktı. Bay White, "Bana tutmamı emrettiğiniz adam efendim," dedi. "Ondan bir şey bulur bulmaz raporlamasını istemiştim."

Edward Blackbridge'e, "İçeri al," dedi.

Birkaç dakika sonra, kısa boylu, zayıf bir adam –aslında bir adamdan çok delikanlıyı andırıyordu– odaya süzüldü. Yuvarlak bir yüzü ve masum mavi gözleri vardı. Bir an için Edward White'ın ne halt yemeye bu oğlanı dedektif olarak tuttuğunu merak etti. Tabii ki, dış görünüm aldatıcı olabilirdi.

“Evet?”

Bay Jackson nazikçe selam verdi, gözlerini Edward’a odaklamıştı. “İsteğiniz üzere, ilk raporumu vermek için geldim efendim,” dedi. Suratı çocuksuydu ama sesi tam bir erkek sesiydi. “Aynı zamanda yazdım da.” Mühürlenmiş bir kâğıt tomarı uzattı, Bay White bunu aldı ve Edward’ın masasına bıraktı.

Edward, “İşini hızlı yaptın,” dedi.

Jackson gülümsedi, bu hareketi yüz ifadesini kurnaz ve tehlikeli bir hale sokuverdi. “Ben hoşnut etmeyi hedeflerim.”

“Bu çocukla mı, kadınla mı alakalı?” Edward başıyla önündeki paketi işaret etti.

“Büyük oranda kadınla. Ama diğerlerine dair de kulaklarımı açık tutuyorum. Birkaç güne daha fazla şey öğrenmiş olacağım.”

“Ah!” Edward’ın gözleri tekrar pakete takıldı. “Buraya dahil olmayan ancak raporlaman gereken başka bir şey var mı?”

“Hayır efendim. Size istediğiniz şekilde, istediğiniz sıklıkta rapor verebilirim.”

Edward, “Mükemmel,” dedi. “Önemli olan zaman, özellikle de çocukla ilintili konularda, dolayısıyla bir şey öğrendikçe raporla. Eğer ben burada olmazsam raporunu White’a verebilirsin.”

“Nasıl isterseniz efendim.” Bay Jackson selam verdi ve sessizce odadan çıktı.

Edward, “İşini biliyor,” dedi.

White başını sallayarak onayladı. “Hızı ve ağız sıklığı konularında çok fazla kişi tarafından önerildi, lordum.”

“Belli.” Hareketlenmeden önce pakete birkaç dakika daha baktı. “Çekilebilirsin White.”

Sonunda yalnız kalan Edward ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Her nedense, parmakları zarfı yırtıp açmak isteğiyle

kıvranyor olsa da, Jackson'un raporunu okumak konusunda garip şekilde gönülsüzdü. Kendisinden daha iyi bir adamın hiçbir şey yapmayacağını, mühürlü raporu gelecekte kullanılmak üzere öylece tutacağını düşündü. Tabii ki, diyerek ekledi, iyi bir adam en başta böyle bir şey talep etmezdi. Şimdi rapor elinde olduğuna göre, okumaması anlamsız görünmekteydi. Raporu masasından aldı ve açtı, pencere çerçevesine yaslanıp günün son ışıklarına karşı havaya doğru kaldırdı.

Francesca Gordon bir İngiliz babanın ve İtalyan opera sanatçısı, gösterişsiz üne sahip bir soprano annenin kızıydı. Babası Cornwall'daki arazisinde kömür bulununca kendisine küçük bir servet yapan bir taşra beyefendisiydi, kızı küçükken madenlerinde yaşanan bir kazada ölmüştü. Ölümünün ardından, şarkıcı anne Avrupa'da turneye çıkmış, Francesca da Cornwall'da babasının kız kardeşi tarafından büyütülmüştü. Yaklaşık yirmi ikisinde, Sör Cecil Gordon adında bir baronetle evlenmişti. Sör Cecil ondan on beş yaş büyüktü ama bu mutlu bir evlilik gibi görünüyordu. Londra'da gösterişsiz ancak rahat bir yaşam sürmüşlerdi, çok tanıdıkları vardı ve sık sık toplantılara katılıyorlardı. Sör Cecil bundan sadece iki yıl kadar önce korkunç bir şekilde ölmüştü ancak Leydi Gordon, her ne kadar eskisine kıyasla daha küçük çapta olsa da, verdiği partilerle tanınıyordu. Bloomsburry'de bir evi vardı, personel olarak Hotchkiss adında evli bir çift ile yemek yapmaya gelen bir kadın ve bir hizmetçi çalıştırıyordu. Son birkaç aydır Leydi Gordon sık sık, hali vakti yerinde, senenin sonu gelmeden onunla evlenmesi beklenen Lord Henry Alconbury'nin yanında görülmekteydi.

Edward'ın kaşları son kısmı okurken alçaldı ve sayfayı sabırsızca çevirdi. Burada Lord Alconbury'e dair daha fazla bilgi vardı, bu kısımları atladı, birkaç da misafir odasına dair not vardı. Mevcut en kibar misafirlere sahip olduğu söylenemezdi ancak evinde edebiyat, şiir ve müzik akşamları düzen-

lenmekteydi. Aşırı skandal yaratan birisi değildi ancak görgü kurallarına uyan bir insan modeli çizmediği de kesindi. Liberal eğilimleri ve büyük olasılıkla annesi Katolik olduğu için, Katolik sempatisi vardı. Tiyatrolara ve Ascot yarışlarına katılıyordu. Kendi geliriyle yaşayan bir kadındı.

Raporu masasına fırlattı. Jackson, bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey bulduğu için, aldığı paranın her bir kuruşunu hak ediyordu. Edward, her ne kadar edindiği yeni bilgilerle ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri olmasa da, zihninde değişik parçaları şöyle bir çevirdi. Her ne kadar Lord Alconbury'e dair aktarılan şu kısım ilgisini olması gerekenden daha fazla çekmiş olsa da, aslında ona dair fikrini değiştirmesini gerektiren hiçbir şey yoktu. Belki de onu nişanlı bir kadın olarak düşünmek ona karşı beslediği mantıksız ilginin azalmasına yardımcı olabilirdi...

Hayır, en iyisi Jackson'a çocuğu bulması yönünde bastırmak ve o ana kadar Francesca'yla gereksiz tüm temaslarını kesmekti. Francesca Gordon yeğenine kavuşunca, onu bir daha görmesi gerekmeyecekti. Diğer hiçbir şey işe yaramayacak dahi olsa, aralarındaki mesafe mutlaka ona dair hissettiği büyük çekimi önleyecekti.

Bölüm 14

Edward fikrinden caymadı. Leydi Gordon'a sadece, bir dedektif tuttuğunu ve bir haber alır almaz onu bilgilendireceğini belirten kısa bir not iletti. Leydi Gordon da ona benzer şekilde kısa bir notla karşılık verdi. Edward bunu, aslında tutması için hiçbir nedeni olmasa da, masasına gizlemeden önce birkaç kez okudu. Sonra, kendini tutabildiğini düşünüp oldukça rahat bir şekilde malikânenin ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye başladı. Ona karşı ilgisini kontrol edebilmişti. Birbirleriyle nasıl rastlaştıkları göz önüne alındığında, belki de ona bu kadar ilgi duyması doğaldı. Ama işte bu kadardı, geçici bir merak ve o böyle şeylere boyun eğecek birisi değildi. Onun notunu gizliden gizliye birkaç kez okuduğu ve bir keresinde de arabasının penceresinden onu Bond Sokağı'nda gördüğünü düşünerek kısa süreliğine şaşkına döndüğü an dışında, Francesca Gordon'u zihninden büyük bir başarıyla çıkartmıştı.

En azından, dört gün boyunca.

Eldivenleri elinde, dışarı çıkmak için koridora yönelmişken, kâhyası yanına geldi. Blackbridge nefes nefese, "Sizi görmek isteyen birisi var lordum," dedi. "Bay Jackson."

Edward durdu. Dedektif Leydi Gordon hakkında yeni bir takım bilgiler mi getirmişti? Yoksa bu küçük kızla mı ilgiliydi? İlk soruya dair hissettiği ilgi dalgasını bastırarak, "Evet," dedi. "Onu çalışma odasına alın. Kendisini hemen göreceğim."

Çalışma odasına vardığında, Thomas Jackson çoktan onu beklemekteydi. Şapkası elinde, pencerenin yanında dikiliyordu. Edward kapıyı arkasından kapattı. “Bir şey mi öğrendin?”

“Evet.” Jackson elini daldırarak cebinden bir kâğıt tomarı çıkarttı. “Bir şey bulur bulmaz size iletmemi istemiştiniz.”

Edward kâğıtları onlara hiç bakmadan aldı. “Çocuğun yerini buldun mu?”

“Hayır, ama dayısına dair bir şeyler yakaladım.”

“Ah.” Edward ona kısa bir süre baktı. Dayının –Percival Watts’ın– yerini belirlemek, neredeyse kızın yerini belirlemek kadar büyük bir başarıydı. Belki de Francesca Gordon’la ilişkisi sonuna yaklaşmıştı, bu hanımla daha fazla temas kurmasına gerek kalmayacaktı. Jackson’u yürüttüğü hızlı, güvenilir ve ağzı sıkı çalışmasından dolayı tutmuştu. Fakat şu anda kendini, adamın daha tembel ya da en azından daha az randımanlı olmasını dilerken buldu.

Kaba siyah saçlarının altında, Jackson’un mavi gözleri insanın içine işliyordu ve zekiydi, öylece bekliyordu. “Oturmaz mısın?” Edward tek eliyle kanepeyi işaret etti. “Belki de bunu bana bizzat sen anlatmalısın.” Böylece, raporda herhangi bir hata ya da kusur olması durumunda, adamı bir an evvel sorgulama şansını yakalayacaktı.

Jackson küçük kanepenin kenarına ilişti. Edward raporu masasına bıraktı ve kendisini kaçınılmaza hazırlayarak dedektife döndü. Jackson, “Bay Watts bir ressam,” dedi. “İyi olmayı amaçlıyor ve Kraliyet Akademisi’nde dersler almış. Birkaç resminin sergilenmesini önermiş ama deneme aşamasında kalmış.”

“Yani?”

“Üyelik için başvurmuş ve seçilmemiş. Görünüşe bakılırsa resimleri toplum beğenisine göre değil, tabii Akademi’nin-kine de öyle. Konuştuğum adam Watts’ın gelir olsun diye portre yaptığını duyduğunu söyledi, ancak Watts bunda oldukça isteksizmiş ve pek başarılı olmamış.”

Edward, “Yani Akademi aracılığıyla yeri belirlenebilir mi?” diyerek kaşlarını çatı. “Birilerinin onun nerede yaşadığını biliyor olması lazım.”

Jackson, “Hiç kimseyi bulamadım,” diye yanıtladı. “Akademi’de derslere girmeyi geçen sene bırakmış ve arkadaşlarından hiçbirisi de onu o günden bu yana görmemiş.”

“Ya sana şu portre çiziminden bahseden adamdan ne haber? O Watts’ı gören birilerini tanıyor olmalı.”

“Adam, Watts’ın portre yaptığını birkaç ay evvel, kışın işitmiş. Bu hikâyeyi biliyor çünkü devamlı müşterilerinden teki bitirilen portresinden yakınmış ve ödemeyi reddettiğinden bahsetmiş.” Jackson omuz silkti. “Bu adam bunun iyi bir portre olduğunu ve aynı hataların ressamın portre çizerken kullandığı aynada da bulunduğunu işitmiş ama Watts’ın itibarı bir kez zedelenmiş. Her zamanki uğradığı yerlere bir süredir gitmiyor ve nerede olduğunu bilen birisi de yok gibi görünüyor.”

Edward, “Anlıyorum,” diye mırıldandı. “Sence Londra’dan ayrılmış mıdır? Taşrada yanlarına dönebileceği bir ailesi var mı?” Eğer Watts ve kız kardeşinin gidip yanlarında kalabilecekleri akrabaları varsa, maddi açıdan çok kötü durumdaymış gibi göründükleri için bunu yapmış olma olasılıkları yüksekti.

“Herkesin bildiği tek şey, onun dul kız kardeşiyle Londra’da yaşadığı. Benim kaynağım Watts’ın şehirde olduğuna inanıyordu, ama bu sağlam bir bilgi olmayabilir. Eğer başka bir yerde ailesi varsa, kimsenin bundan haberi olmayabilir.”

Edward düşünceli bir şekilde başını salladı. “Yani gidebileceği belirli bir yeri yok, hazır geliri yok ve hâlâ kız kardeşiyle birlikte olması muhtemel. Yaptığı resimleri satmak zorunda kalacağı mantıklı bir tahmin ve sanki bunu yapmayı da istiyor. Komisyonlarda mı? Özel sergilerde mi? Ağzı sıkı sanat simsarı düzenlemelerinde mi?”

Jackson, "Hepsine de bakıyorum," dedi. "Komisyonlar, iki şahıs arasında gerçekleştirildiğinden, keşfi en zor olanlar. Tanıdığım sanat simsarlarına haber yollayacağım..."

Edward, tek elini havaya kaldırarak, "Hayır," dedi. "Bunu ben yapacağım." Watts'ın nerede olduğunu bilen herhangi bir sanat simsarının bu bilgiyi kendisine saklamaya da kolayca ikna edilebileceğinden şüphelendi, özellikle de Jackson gibi birisi etrafı koklayarak çevrelerinde dolaştığında. Eğer Watts ve kız kardeşi Francesca'dan saklanıyorlarsa, nerede olduklarına dair sorular soran birisine karşı da tedbirli davranacaklardı. Diğer yandan, resim almak isteyen varlıklı bir lordu reddetmek, ne kadar ihtiyatlı olursa olsun beş parasız bir ressam için çok zordu.

Jackson mantığı yakalamış olmalıydı. "Evet, bu çok daha etkin olabilir," diyerek hemfikir oldu. "Nasıl isterseniz lordum."

"Bayan Haywood'u aramaya devam et; Watts'la yollarını ayırmış ve onun çocuğu beraberinde götürmüş olması olası. Eğer kız onunla birlikte değilse, Percival Watts'ın bulunması umurumda dahi değil."

Jackson başını salladı. "Ya diğer kadın? Leydi Gordon için kulaklarımı hâlâ açık tutmalı mıyım?"

Adının zikredilmesi Edward'ı hazırlıksız yakaladı, sanki midesine sert bir yumruk yemiş gibiydi. Bunun karşılığında farkında olmayarak verebileceği herhangi bir tepkiyi gizlemek için dudaklarını birbirine kenetledi. "Hayır, ona dair yeterince bilgi edindim." Öğrenmek istediği başka bir şey olursa, bunu kendi öğrenmek mecburiyetinde kalacaktı. Ya da daha ziyade, merakı ne kadar doyumsuz olursa olsun, ona karşı uygunsuz ilgisini sınırlamak zorundaydı. Zaten Jackson'u daha en baştan bu işle görevlendirdiği için kafası bulanmış ve kendinden hoşnutsuzluk duymuştu. Bu şekilde devam ederek günahlarına yenilerini eklemeyecekti.

Jackson ona uzun uzun baktı ama sadece bir kez daha, "Nasıl isterseniz," demekle yetindi.

Edward başını salladı ve ona dışarı çıkmasını işaret etti ama kendisi çalışma odasında kaldı. Eğer kendisine karşı tamamen dürüst olması gerekirse, Francesca Gordon'u düşünmekten kendini alıkoyabilme sebebi; Jackson'un er ya da geç geri döneceğini biliyor olması, o zaman onu tekrar düşünmek için bir sebebinin ve gereksiniminin olacağını bilincinde olması olabilirdi. Adama doğrudan Leydi Gordon'u görmeye gitmesini, Bay Watts, Bayan Haywood ya da Georgina hakkında edindiği bilgileri onunla paylaşmasını neden söylemediğini, neden kendisine gelmesini istediğini açıklamamanın tek yolu buydu. Tabii Jackson'un Francesca'ya dair bir şeyler öğrenmek istediğini onun karşısında ağzından kaçırmasını da istememişti, ancak Edward gönülsüzce dürtülerinin bundan çok daha belirsiz olduğunu kabullendi. Şimdi Francesca'ya bizzat uğraması ve Percival Watts'ın ortaya çıkartılması arzusuyla resim satıcılarıyla bizzat temasa geçmeye gönüllü olduğu da dahil olmak üzere, aldığı yeni haberleri aktarması gerekecekti. Ve eğer kadınları tanıyorsa, Francesca da ona eşlik etmeye oldukça gönüllü gibiydi. Edward kendisini Londra'da kaç düzine resim satıcısının olabileceğini düşünürken buldu, başının belada olduğunun farkındaydı.

İç çekerek, kendisini masadan arkaya doğru iteleyip uzaklaştırdı. En azından zaaflarını itiraf edebilmişti. Belki de bunların farkına varmış olması, kendi kendisiyle yüz yüze geldiğinde başını dik tutmasına yardımcı olacaktı.

Bu, Francesca açısından bitmek bilmez bir hafta olmuştu. İlk başta büyük bir kaygıyla Lord Edward'dan bir haber gelmesini beklemiş ama bir dedektif tuttuğuna dair yolladığı mesajın ardından ondan hiçbir şey işitmemişti. Ne gelişmeleri ileten ne de başarısızlıkları vurgulayan bir not gelmemişti.

Faal bir şekilde avukat peşinde koşarak ve sonrasında da Lord Edward'ın yardımını ayarlayarak geçirdiği haftaların ardından, kendisini beklemeye alması zordu. Her sabah Georgina'nın yerini belirleme yollarını arayarak uyanıyor, kızıdan vazgeçmesi için Ellen'a ne kadar ödemek zorunda kalacağını düşünüyordu, tabii bu arada sabırlı olması gerektiğini de aklından çıkartmıyordu. Dedektif görevini tamamlayana kadar beklemeliydi. Ellen'ı ne kadar çok takip ederse, kadının uzaklara kaçma olasılığı da bir o kadar artmaktaydı. En iyi adım yatıp beklemek, ardından birdenbire harekete geçmek, onu ve Percival'ı habersiz yakalamaktı. Ama bunu kendisine her gün hatırlatmak zorunda kalmıştı çünkü tek bir kelime edilmeden geçirilen her gün bir öncekinden daha uzunmuş gibi görünmüştü.

Fakat... Oh, eğer Lord Edward ona uğrarsa tabii. Kesinlikle ona uğramak için bir saatini ayırabilir, her şeyin iyi gittiğinin garantisini ona verebilirdi. Francesca onun tavsiyesini –kendi eğilimlerine karşı– dinlemişti, ardından Lord Edward oradan ayrılmış, onu oturup bekler halde bırakmıştı. Francesca'nın kendi soğukkanlı, sakin tavrını tek başına taşıyamayacağını fark etmemiş miydi? Lord Edward açıklarken inanılmaz derecede mantıklı görünen şey, o tek bir kelime etmeksizin ortadan kaybolunca gittikçe daha da çekilmez görünmeye başlamıştı. Francesca onu düşünmeye en az Georgina'ya yaptığı kadar çok zaman harcıyordu. Hatta kendisini sokakta Lord Edward'ın suratını ararken, koşum takımlarının gürültüsünü kapısının önünde duyup duymadığını sorgularken ve sırf kendisine *bir şey* anlatmak zorunda kalsın diye ona uğramak için bir bahane yaratmaya çalışırken dahi yakalamıştı.

Her şeyi daha sıkıntılı bir hale getirircesine, Gregory Sloan ona uğradı, al yanaklı suratı azimle sertleşmişti. Francesca onu karşısında görünce içten içe inledi ama bu hiç

de beklenmedik bir durum değildi. Parlak bir gülümsemeyle kendini topladı ve onu oturma odasına aldı. Adamın esas konuya girmesi pek uzun sürmedi.

Sloan, manidar bir bakışla, "Beni oyuna getirdiğini biliyorum," dedi. "Şu Durham meselesi hakkında."

"Ne demek istediğini anlayamadım." Çayını yudumlarken Sloan'ın gerçekleri gizleyen bir tip olmaması içten içe onu rahatlatmıştı; artık bu işi bitirmek istiyordu.

Sloan eğlenceyle söylendi. "Anlamıyor musun! Sevgili Francesca, sen bundan çok daha zekisin. En başından beri Edward de Lacey'in bu dedikodunun hasır altı edilmesini yalan olduğu için değil, daha ziyade doğru olduğu için istediğini biliyordun."

Francesca gamsızca, "Bunun doğru olup olmadığı konusunda en ufak bir fikrim olmadığını temin ederim," dedi. "Bana bunun yalan olduğunu söyledi ve ben de onun sözlerine bir beyefendi ve arkadaş olarak inandım."

Sloan delip geçen bakışlar eşliğinde, "Bir arkadaş," dedi. "Ne yakınlıkta bir arkadaş?"

Francesca sadece gözlerini önüne indirdi ve ağırbaşlı bir tavırla gülümsemekle yetindi. Bazen hiçbir şey söylememek en iyisiydi.

Sloan, "Tamam," diye homurdandı. "Umarım arkadaşın sana nişanı hakkındaki her şeyi anlatmıştır."

"Artık var olmayan şu nişan mı?" Francesca tek elini şöyle bir salladı. "Evet, biliyorum."

Gregory Sloan ona doğru eğildi ve yüzü merhamet türü bir şeyle yumuşadı. "Sana Louisa'nın nişanlısının kendisini sevdiğini mi söyledi? Bu iş kızın ailesi tarafından ayarlanmış çünkü Halston'lar maddi sıkıntı içerisinde; kont bunu yıllarca sakladı ama şimdi mahvolmanın kıyısında dikilmekte. Kızına de Lacey'i ikna etmek için gücünün yettiği her şeyi yapmasını söyledi ve alacaklılarını son iki yıldır ondan uzak

tutan da buydu. Ama Lord Edward ona âşıktı ve onu yakın zamanda da unutamayacak.”

Francesca alay edercesine yüzünü buruşturdu. “Bunu sana kim söyledi? Lord Halston’un kendisi mi?”

Sloan sırtıttı. “Pek sayılmaz, evdeki altı aylık maaşı ödenmemiş bir uşak. Bunu kâhyadan öğrenmiş, ki onun da ödenmemiş parası varmış ancak hikâyesinin yayınlanmasını isteyip istemediğine henüz karar verememiş.”

“Parası ödenmemiş bir hizmetkâr: olabilecek en objektif, güvenilir kaynak.”

Neşe içerisinde, “Halston’lara çalışan hizmetkârların tümünü oturma odana getirsem ve hepsi de sana benimle aynı hikâyeyi tekrarlasa bile, yine de buna inanmayacaksın, öyle değil mi?” dedi. “Ya da belki de gerçeğin ne olduğuyla pek ilgilenmiyorsundur.”

“Halston’ların maddi durumuna ilişkin mi?” Omzunu hafifçe silkti. “İlgilenmediğimi itiraf etmeliyim.”

“Hayır, de Lacey’in Louisa Halston’la nişanı hakkında.”

Bu gittikçe can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. “Belki de nişanlısına âşık olmasını çekici buluyorum ve eğer bu söylediğin doğruysa, bu kadın onu ıskartaya çıkarttığı için çok daha aptal olmalı. Günümüzde yeterince aşk evliliği yok. Bence bu çok romantik.”

“Hımm. Lord Edward’ı onun kendisini sevdiği kadar sevmemiş olmasına rağmen mi?”

Francesca sabırsızca, “Oh, ne fark eder ki?” diye bağırdı. “Nişan çoktan atıldı ve ben bunun tekrar eski haline döneceğinden şüphedeyim.”

Sloan gözlerini kısarak ona odakladı. “Kulağa sanki çok azimliymişsin gibi geliyor. Doğruyu söyle: ona kendi iyiliğin için tuzak mı kuruyorsun?”

Francesca’nın ağzı açık kaldı. “Tüm bunlar... Bay Sloan, bu söylediğiniz beni dehşete düşürdü. Tabii ki hayır.”

“Ona dair şu dedikodunun yalanlanması konusunda şok endişeliydin; tabii atılan nişan kısmı hariş.”

Francesca fincanını yerine bıraktı ve Sloan’a büyük bir sitemle baktı. “Hatırladığım kadarıyla, sana nişanın atıldığını Edward bizzat söyledi. Benim bundan sen gazetende yayınlayana kadar kesinlikle haberim yoktu ve senden durumu tekrar gözden geçirmeni istediğimde, nişanın atılıp atılmamış olması benim açımdan en ufak bir şey fark ettirmiyordu. Beni böyle bir şeyle suçladığına inanamıyorum.”

“Hımm.” Suratında sorgulayıcı bir ifade vardı. “Tabii ki, o genç hanımdan ayrılır ayrılmaz, üzerimde yarattığın etkiyi onun minnet ve saygı duygularını sağlama almak için kullanmak iyi bir yoldu.”

Tabii ki öyleydi; işte bu yüzden öyle davranmıştı. Bu Sloan’ın düşündüğü sebepten değildi; düşünülünce, tüm bunları Edward de Lacey’i ayartmak için yapmıştı! Edward de Lacey inkâr edilemez derecede yakışıklıydı, unvan ve serveti olmasa dahi, şok sayıda kadının başını döndüreceğı açıktı. Zeki ve pratikti, ki bu özelliklerin her erkekte olduğu söylenemezdi. Francesca’nın beş para etmez insanlara sabrı yoktu ve Edward de Lacey yetersiz bir serserinin şok ötesindeydi. Her ne kadar Francesca onu bunu kendi adına kullanmaya tenez-zül edişinden dolayı takdir etmek zorunda olsa da, Lord Edward’ın amansız bir tarafı da vardı. Ve elini avuçları arasına aldığında, Francesca sanki bunu vücudundaki sinirlerin tümüyle hissetmiş gibiydi.

Ama o, Francesca için şok kontrollüydü: şok soğuk ve sosyal yönden şok daha üstündü; en azından şimdilik. Francesca onu arzuyla uyarmanın yolunun ne olduğunu merak etmiş olabilirdi ya da onu öpmenin neye benzeyeceğini –çok güzel bir ağzı vardı– hatta bir ya da iki kez, nişanlısının onu neden bu kadar kaba bir şekilde başından attığını delicesine merak etmeden duramamıştı ama bu hiçbir anlama gel-

miyordu. Bu sadece onun arada sırada dört nala koşturup önüne geçen faal hayal gücüydü, gerçek bir ayartma planı değil.

Ve hiç kimsenin böyle düşünmesine izin veremezdi. İhtiyaç duyduğu en son şey, Sloan'ın etrafta onun gönül ilişkileri hakkında konuşarak aylak aylak dolaşması, Lord Edward'a dair içindeki maksatlara ilişkin dedikodular saçmasıydı. Sandalyesinde öne doğru uzandı ve parmağını kıvrıdı. Sloan da ona doğru sendeledi, gözleri birazdan elde edilecek zaferle ışıl ışıldı. Francesca, "Haklısın," diye fısıldadı. "Onun Louisa Halston'la nişanlı olmaması daha çok işime geliyor." Francesca nişanlının onun varlığına itiraz edebileceğini, dolayısıyla da onun Lord Edward'ın yardımı konusundaki ümitlerini yok edebileceğini biliyordu. "Bunun neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama benim bununla bir alakam yok. Ve 'ona tuzak kurmaya' gelince..." Omuz silkti. "Her ne kadar onu sık sık sevgiyle düşünüyor olsam da, böyle bir şey yapmayı gerçek anlamda hiç düşünmedim." Eğer Edward de Lacey Georgina'yı onun için bulursa, hayatının geri kalanı boyunca her gün onun ismini kutsayarak anacaktı. "Ama gerçekten; sırf onun dikkatini çekmek için seninle yaptığımız konuşmayı ayarladığımı mı düşünüyorsun?" Dudaklarını sarkıttı ve incinmiş gibi görünmeye çalıştı. "Bu pek de bana uyan bir özellikmiş gibi görünmüyor ya da şahsi cazibelerimden birisiymiş gibi, öyle değil mi? Sanki, bunu ona zorla yaptırmadığım sürece, hiçbir erkek dönüp bana ikinci bir kez bakmazmış gibi!"

Sloan'ın yüzü pişmanlık içerisinde sırtırırken rahatladı. "Ah, Franny, öyle demek istemediğimi biliyorsun! Ben sadece şu küçük bulmacaya dayanamıyorum; Londra'da pek de uzun zaman harcamayan resmi tavırlı, üst rütbeli bir aristokrat hayatının dağılıp gittiğini görüyor ve sen göz açıp kapatılana kadar onun en yakın arkadaşı oluyorsun, onun itibarını koru-

mak için savaşmaya hazırsın. Yaralıya acıyorsun; ya da içinde bulunulan şu durumda, mirastan yoksun bırakılan, beş kuruşu olmayan adama mı demeliydim? Yeni bir koca kazanma fırsatını yakalamak mı, yoksa onun tekrar varlıklı bir adam olarak adlandırılmaya devam etmesini sağlamak için şansını kullanmak mı? Ya da başka bir şey mi?”

Francesca nazikçe, “Başka bir şey,” dedi. “Ve sen beni ziyaret etmesini sağlamak için ona şantaj yapıyor olmam gerektiğini söyledikten sonra, sana sadece bu kadarını anlatmaya niyetliyim.”

“Pekâla.” Sloan’ın gözleri kısa bir an için göğüslerine takıldı. “Onun seni ziyaret etmesinin altında ne yattığını kaçırdığımı sanmıyorum. Merak ettiğim şey senin onu neden kabul ettiğin. Adam hemen her şeyini kaybetmek üzere hayatım.”

Francesca hafifçe güldü. “Merak etmeye devam et, seni münasebetsiz adam.” Ayağa kalkıp elini uzattı. Anlamalı bir uzaklaştırmayla, “Seni tekrar görmek bir zevkti Gregory,” diye ekledi.

Adam hayal kırıklığı içerisinde baktı. “Anladım.” Francesca’nın eline doğru eğildi. “Umarım bu zevk kısa bir süre sonra tekrar yaşanılır.”

Francesca, *pek de kısa olmasın* diye düşündü. Yüksek sesle, “İyi günler,” dedi ve onu kapıya kadar geçirdi ve kapı arkasından kapanana kadar gülümsedi. Sonra gözlerini devirdi ve öfkeli bir küfür savurdu. Önce Alconbury, şimdi de Sloan. “Tanrı beni şüpheli erkeklerden korusun!”

Bayan Hotchkiss, “Bu hergele size hiçbir şey yapamaz,” diyerek soludu. “Biraz daha çay ister misiniz hanımefendi?”

“Evet, lütfen.” Francesca oturma odasına geri döndü ve tek kolunu gözleri üzerine kapatarak kendini kanepeye bıraktı. “Bu kadarı dahi insanı bir münzevi yapmaya yeter.”

Kâhya kadın sadece kıkırdadı ve yeni bir çay tepsisi getirmek için dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra geri geldiğin-

de, Francesca gönülsüzce doğruldu. "Teşekkürler Bayan Hotchkiss. Eğer sizin çayınız olmasaydı, şu an alkol almaya başlardım."

Kâhya kadın, sempatik bir yüz ifadesiyle, "Kapıyı kilitlemeli miyim o zaman?" diye sordu. "Ama ben yakın zamanda bir ziyaretçimizin daha olacağına inanıyorum."

Francesca inledi. "Lord Alconbury mi?"

Bayan Hotchkiss başını salladı. "Hayır, hiç sanmıyorum. İşittiğim bir araba sesiydi, Lord Alconbury'nin atı değil..."

Francesca sustu, ihtiyatlı ancak umut doluydu. "Kim o zaman?"

Kapı çalındı. Bayan Hotchkiss kaşlarını soru dolu kaldırdı ve Francesca hızla başını salladı. Belki, sadece belki, bu Lord Edward'dan bir mesajdı. Kapının açıldığını işitti ve sonra -yüreği ağzına geldi- koridordan bizzat onun sesi yükseldi. Francesca kapı girişine doğru koşturdu, yüzünde kocaman, ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı.

"Leydi Gordon." Şapkasını Bayan Hotchkiss'e verdi ve selamlamak için eğildi. "Umarım gelmek için kötü bir zaman seçmemişimdir."

Francesca, hararetili bir şekilde, "Hiç de değil efendim," dedi. "Siz burada her zaman memnuniyetle karşılanırsınız!"

Lord Edward başını hafifçe kaldırdı, bir şaşkınlık kıvılcımı gözlerini ışıldattı. Francesca kızardı, kulağa ne kadar hevesli geldiğini geç de olsa fark etmişti, ama sadece gülümsedi ve elini uzattı, ona oturma odasını gösterdi. Lord Edward hemen yanından ilerledi, çok uzun boyluydu ve enfes kesimli ceketi-nin içerisinde hafif, zengin bir parfüm kokuyordu. Francesca sandalyesinin köşesine oturmak için koşturdu.

Lord Edward aynı anda, "Dedektifle konuştum," dedi. "O..."

Francesca, sanki dua edercesine ellerini sıkı sıkı birleştirerek, "Georgina'yı mı buldu?"

Lord Edward'ın surat ifadesi daha da ciddileşti. "Maalesef hayır, henüz değil. Ama Percival Watts'ın, kızın dayısının izini yakaladı."

Francesca, kalbinin kaygılı atışlarını bastıracak şekilde, "Onun yeğenimle en ufak bir akrabalığı dahi yok," dedi. "Ancak devam edin."

Lord Edward'ın ağzı kıvrıldı. "Tabii ki. Yanlış ifade ettim. Bay Watts'ın ressam olduğunu bana siz söylemişsiniz, dedektifim de onu bazı resimlerini teslim ettiği Kraliyet Akademisi'ne kadar takip etti."

"O oraya üye mi?" Francesca hayret etti. O, Percival'ın sadece ressam olmaya çabaladığını, Kraliyet Akademisi'ne seçilmediğini işitmişti.

"Hayır, ama oradaki insanlarla tanışıklığı var. Orada okumuş. Onu tanıyanların anlattıklarına göre, hâlâ ressam olarak çalışmaya uğraşiyor ama bunda çok zorlanıyor." Durakladı. "Dedektif onun resimlerini Londra'daki resim satıcıları ya da özel sergiler aracılığıyla satmaya çalışıyor olabileceğine inanıyor. Ancak bir şeyler araştıran, sorular soran bir dedektif adamın tehlikeyi sezmesine sebep olabilir. Onun daha da derinlere saklanması dileyeceğimiz en son şey. Bay Watts'ın resimlerinden birini almak hoşuma gidecekmişçesine davranarak, resim satıcılarında dikkatli soruşturmalar yapmamın çok daha iyi olacağı hissiyatındayım. Devamlı bir müşteri yakalama olasılığı onu saklanmayı bırakmaya ikna edebilir."

Francesca heyecanla soluyarak, "Oh, evet," dedi. "Bu işe yarayabilir!" Sonra yüzü kızardı. "Ama tabii ki siz böylesi bir kargaşaya karışmak zorunda değilsiniz! Yardımlarınıza çok minnettarım ancak bu tür araştırmaları kendi kendime yapabileceğim de kesin..."

Lord Edward tek kaşını kaldırdı. "Peki, Bay Watts bakır renkli saçları olan bir hanımın kendisini aradığını duyunca ne düşünecektir?"

Francesca durdu, havası sönmüştü. “Tabii ki. Bunun ben olduğumdan şüphelenecektir.”

Lord Edward çok daha nazik bir tavırla, “Oysa ki ikimizin adları arasında en ufak bir bağ bulunmamakta,” diye devam etti. “Ve daha görkemli ve önemli görünen ismim, herhangi bir ressamın ilgisini çekmeyi isteyeceği kadar önemlidir. Siz de bu yüzden benim peşime düştünüz, öyle değil mi? Benim... toplumdaki önemli yerim yüzünden?”

Francesca yerinde sıkılan bir şekilde doğruldu. “Evet, diğer bir çok şeye ek olarak. Ama size *daha fazla* rahatsızlık vermek istemiyorum...”

Şimdi Lord Edward kesinlikle eğlenmişti. “Hayır, tabii ki öyle yapmıyorsunuz. Bunu size ben kendi özgür irademle önerdim. Tabii ki reddedebilirsiniz.”

Francesca başparmaklarından tekini diğerine sürttü, onun kendisini seyredişini seyrediyordu. Gregory Sloan’a lanet olsun; artık düşünebildiği tek şey Edward de Lacey’i baştan çıkartmaya karar vermesi durumunda nelerin yaşanabileceği, kaybettiği nişanlısı sebebiyle kalbinin ne kadar kırık olabileceğiydi. Francesca’nın bir yanı bu sohbetin her bir kelimesini unutmaya çalışıyordu. Diğer yanı ise Edward’ın bugün kendisini incelerken neredeyse ışık saçıyor gibi görünen gri gözlerine odaklanmıştı. Francesca onun ilk gün düşündüğünden çok daha yakışıklı olduğunu fark etti. Sanki adamın bir dükün oğlu olması ve inanılmaz bir servetinin bulunması yeterli değilmiş gibi. Leydi Louisa neden nişanı *atmıştı*? Aptal kız; bir erkeğin çekici olabileceği diğer birçok yön vardı... ve arzulanılabilir...

Derin bir nefes aldı ve düşüncelerini birdenbire yöneldikleri çapraşık yönden kurtarmaya çalıştı. Yapması gereken en son şey, Edward de Lacey’i baştan çıkartmayı düşünmekti. Onun yardımına, adamı küçük düşürecek bir şekilde davranarak her şeyi mahvedemeyecek kadar çok ihtiyacı vardı. Şu

andan itibaren dengeli davranacak, kendisini tutacak, her ne kadar onun bir erkek olduğunun bilincine sık sık varacak olsa da bunun sadece ikisi arasındaki bir anlaşma olduğunu hatırlayacaktı.

“Teşekkürler,” dedi. “Çok cömertsiniz, size tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım.”

Lord Edward hafifçe gülümsedi. “Hiç önemli değil. Bu konuda anlaşmıştık.”

Aslında tüm bunlar yapılan anlaşmanın çok ötesindeydi ve Francesca ilk defa onun bunu neden yaptığını merak etti. “Evet ama bunu ben istemedim. Ve şu dedektifi gerçekten de bana yollamalısınız. Parasını ben ödemeye kararlıyım, ayrıca bu araştırma konusunda artık sizin başınızı ağrıtmamasının bir anlamı da kalmadı.”

Lord Edward başını ihtiyatlı bir tavırla geriye doğru eğdi, sanki şimdi ne söylemesi gerektiğini belirlemeye çalışıyor gibiydi. Kısa bir süre sonra, “Sorun değil,” dedi. “Şu küçük kıza karşı ben de sempati besliyorum.”

Francesca, “Çok iyisiniz,” dedi, “ancak bu konuda ısrar etmeliyim.”

“O...” Edward durdu. “... oldukça kaba bir adam. Kendisinin bir hanımefendiyi ziyaret etmesinin güvenilir olacağından emin değilim.”

“Ziyaret etmek yerine, yazılı raporlar gönderebilir. Onun geleceği günlerde ise mutlaka Bay Hotchkiss’i evde bulundururum.”

“Not ve rapor yazabileceğinden de emin değilim.” Lord Edward boğazını temizledi. “Gerçekten, bu sorun değil.”

Francesca uygunsuz bir şekilde güldü. “Anlıyorum. Kendimi başınıza tam bir püsküllü bela olmuşum gibi hissetmeye başladım! Kesinlikle *bu kadar* fazla çabaya mal olmak istemiyordum...”

Lord Edward, “Ben borçlarımı hafife almam Leydi

Gordon,” dedi. “Ve kendimi mağdur hissetmediğim konusunda da emin olabilirsiniz.”

Eğer Francesca çekismeye devam ederse, bu büyük bir kabalık olacaktı. Kendisini zorlayarak gülümsedi ve farkında olmaksızın omuzlarını çok daha rahat bir pozisyonda gevşetti. “O zaman minnettarlığımı vurgulamaya devam etmenin dışında yapabilecek başka bir şeyim yok, öyle değil mi?”

Lord Edward başını eğdi. “Aslında bu da gereksiz,” dedi ancak Francesca onun bu noktada, dedektifi kendisine yollamak konusunda olduğu kadar katı olmadığını görebiliyordu. Ulu Tanrım, nasıl bir adam tutmuştu? Evine gelmesi durumunda güvenilemeyecek kadar kaba, kara câhil, tehlikeli birisini mi? Pekâla, Ellen ve Percival’i her bir delikte didik didik aradığı sürece, bu adamın kim olduğunun o kadar da önemli olmadığı sonucuna vardı.

“En azından sizinle gelmeme ve hangi resim satıcılarına uğranılacağı konusunda size yardım etmeme izin verin,” dedi. “Tüm işi siz yaparken, burada böylece oturup tek kelime bir şey duymadan bir ya da iki hafta daha bekleyemem.” Lord Edward sadece ona bakmakla yetindi, gri gözlerinden bir anlam çıkartmak imkânsızdı. Francesca sert bir tavırla, “İsrarcı olmalıyım,” dedi. “O benim yeğenim ve size yardımlarınızdan dolayı bu kadar minnettar olma sebebim de bu.”

Lord Edward, sanki en başından beri bunu bekliyormuşçasına, “Tabii ki,” dedi. “Sizi reddetmeyi kesinlikle düşünmem.”

Bölüm 15

Francesca kendisinin sanattan, en azından sıradan insanlar kadar anlayan birisi olduğunu düşünüyor-
du. Cecil hâlâ hayattayken, sanatsal sergilere katıl-
mışlar, kendilerine mütevazı bir resim koleksiyonu oluşturu-
muşlardı. Ancak diğer yandan da bunların büyük çoğunluğunu Cecil'in seçtiğini itiraf etmeliydi. Onun asıl aşkı müzikti ve zaten hiçbir zaman resimlere harcayacak kadar yüksek miktarda parası olmamıştı.

Oysa Edward de Lacey sanat galerisine içerdeki her bir yağlıboya tabloyu satın alacakmış edasıyla girmişti. Mal sahipleri onun kesinlikle kaçırılmaması gereken bir adam olduğunu daha görür görmez fark ediyor, karşılamak için odanın karşısından ona doğru koşturuyorlardı.

İlk başta Francesca bunu eğlenerek seyretti, ama sonra uygulama can sıkıcı bir hal aldı. Hiç kimse Lord Edward'ın bir şey almadan dükkânından elini kolunu sallayarak çıkmasını istemiyor, yardımcılarını onun hoşuna gidebilecek diğer bir resmi getirmeleri için sağa sola koşturuyorlardı. Ancak Lord Edward, Percival Watts'ın çalışmalarında gördüğü tarza benzer, hatta mümkünse Bay Watts tarafından bizzat çizilen, resimler aradığını söylediğinde, Francesca oradan ayrılmaya hazırdı. İlk defa önemsiz birisi olmanın avantajını yaşamaktaydı. En azından insan böyle olunca işini hemen bitirip, Sabine kadınlarının diğer bir portresini

beğenmiş gibi davranmasına gerek kalmaksızın kapıdan çıkabiliyordun.

Edward bunu müesseselerin tekinden ayrılırlarken fark etmiş gibiydi. Gri gözleriyle onu yakından incelerken, "Sizi evinize bırakayım mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Francesca güneş şemsiyesini açtı, canlı ve iyimser görünmeye çalıştı. "Ziyaret edilmesi gereken daha birçok yer var."

Edward, "Ah," diye mırıldandı. "Sıkılmaya başladığınızdan korkmuştum."

Mantık ötesi. Francesca suratına azimli bir ifade yerleştirdi. "Asla."

Edward, onda şaşkınlık yaratan bir şekilde, "O zaman bu konuda siz teksiniz," dedi. "Şu son adamın konuşmayı hiç kesmeyeceğini düşündüm."

Francesca gülümsemesini engellemeye çalıştı ama başaramadı, hatta buna küçük bir kahkaha da eşlik etti. Lord Edward'ın, arabasına çıkması için elini uzatırken, Francesca'ya bakan gözleri ışıldadı. "Hiçbirisi suskun değil. Bunun maksadımız açısından iyi bir şey olduğunu biliyorum ama bazen çok yorucu bir hal alıyor."

Dizginleri tutan oğlana madeni para uzattı ve Francesca'nın yanına oturdu. Bu şık bir arabaydı, zarif ve pahalı, ama bazı beyefendilerin kullandıkları ölçüyü aşan araçlara benzer miyordu. "Sanırım bugün sadece bir ya da iki yeri daha gezmeye vaktimiz var. Umarım bu sizin açınızdan kabul edilebilirdir."

Gelişimlere dair hissettiği sabırsızlığa rağmen, Francesca da yeterince yorulmuştu. Derin bir iç geçirdi. "Tabii ki."

Edward sadece gülümsedi ve atları harekete geçirdi. Giderlerken, Francesca onun dizginleri tutan ellerini seyretti. İster bir beyefendinin şık elleri, isterse de çalışan bir adamın güçlü elleri olsun, erkeklerin ellerinden hep hoşlanmıştı. Lord

Edward'ın elleri, soluk renkli deri sürücü eldivenlerinin içerisinde, hem şık, hem de güçlü, kalabalık sokaklarda bir çift atı idare ederken sağlam ve kendinden emindi. Geçen gün, içgüdüsel olarak elini yakaladığında ve o da parmaklarını onun elinin üzerine doğru kapattığında, parmaklarının yarattığı hissi anımsadı. Beyninin fesat bir kısmı, ona dair düşüncelerini uygunsuz fikirlerle dolduran bölge, bu iri, güçlü ellerin bedeninde nasıl bir his yaratacağını merak etti. Öpüşmeleri durumunda onu nasıl tutacaklarını. Kendi kendine böyle şeyleri düşünmenin yanlış olduğunu söyledi ama bu düşünceler başına günlerdir bela olmaktaydı. Ve dikkatli olmadığında, kendisini bu düşünceler arasında tamamen kaybolmuş buluyordu.

Şimdi bunu yaparken kendini yakalamıştı, hemen bakışlarını ellerinden başka tarafa çevirdi. Bu tehlikeliydi. Gregory Sloan'ı bu tür fikirleri kafasına soktuğu için boğabilirdi. Tabii ki adamın çekici olduğunu, Sloan'ın yorumlarından evvel fark etmişti. Louisa Halston tarafından terk edildikten sonra kalbinde neler olup bittiği konusunda, merak içerisinde, affedilemez oranda fazla zaman harcamıştı. Ve o an yaşamıştı, birkaç gün evvel evinde, onun da aynı oranda kendisinin farkında olabileceğini düşünmüştü. Ancak Sloan'ın ona Lord Edward'a eğilim gösterdiğini dile getirmesi... pekâla, bu sadece komikti. Parmakları, dizginler aralarından kayarken dahi neredeyse hazdanmışçasına bükülüp düzleşiyordu, Francesca bunu görünce sanki midesi düğüm düğüm bağlanıyormuş gibi hissetti.

Dikkatini ellerden kurtarmaya çalışarak, “Bir şey bulmamız sizce ne kadar sürecektir?” diye sordu.

Lord Edward, “Eğer Bay Watts'la nasıl temasa geçilebileceğini bilen birisi varsa, pek fazla zaman harcamayacaklarından eminim,” diye karşılık verdi. “Cömert bir komisyon beklentisi, güçlü bir motivasyon olmalı.”

Francesca, yüksek sesle düşünerek, “O zaman birkaç güne kadar ondan haber alabiliriz, bu da bizi Georgina’ya götürecektir,” dedi. “Bundan sonra artık sizi rahatsız etmeyeceğim.” Ona, onun kendisine bakışıyla aynı zamanda baktı. Aceleyle, “Yardımanızın benim açımdan ne kadar anlamlı olduğunu size anlatamam,” diye ekledi. “Bu benim beklediğimin çok ötesindeydi.”

Lord Edward’ın bakışları tekrar ileriye yöneldi. “Bunu daha evvel de söylemiştiniz. Sürekli olarak minnetinizi dillendirmenize gerek yok Leydi Gordon.”

Francesca bir an için sessiz kaldı. “Başkalarının yardımlarına bel bağlamaya pek alışkın değilim. Kendimi çaresiz hissetmekten hoşlanmıyorum.”

Lord Edward’ın ağzının kenarı kıvrıldı. “Öyle olduğunuzu hiç düşünmedim. Ama ne demek istediğinizi anlıyorum.” Durakladı. “Ben adaletsizlikten hoşlanmam. Davanız Fowler ve Hubbertsey tarafından mahiyetinden dolayı reddedilmedi, ikisi de bir kadın için çalışmak istemiyorlardı. Sizi, bunun tersini gösteren çok sayıda kanıtınız olmasına rağmen, isterik bir kadın şeklinde yargılamakta aceleci davrandılar.”

Francesca hazin bir gülümseyişle, “Çok nazıksınız,” dedi. “Size çekingen ve ağırbaşlı yönlerimi hiç göstermedim.”

“Öyle bir yanınız var mı?” Atları durdurdu ve büyük bir ilgiyle ona doğru döndü. Bir sonraki sokağa pazar kurulmuştu, yürümeleri gerekecekti.

Francesca, ciddiyetle, “Tabii ki,” dedi. “Her kadının vardır.”

Edward aşağı atladı ve atları bağladı, ardından Francesca’ya elini uzattı. Arabadan aşağı adımını atarken, parmakları onunkilerin etrafını güvenli bir şekilde kapladı. Francesca onun sıcaklığını, onun ve kendi eldiveninin gerisinde hissedebildi. Edward elini, her iki ayağı yere basmasına rağmen, tutmaya devam etti. Başını kaldırdı, onun kendisine

araştırmacı gözlerle baktığını fark etti, Francesca kıpırdanma ihtiyacı hissetti. “Ne kadar da... ilginç.”

Francesca, günah çıkartırcasına, “Benim bu yönüm diğerlerininkinden biraz daha güçsüz olabilir,” dedi.

Pazarda ilerlemeye başladıklarında, Edward onu seyrediyordu. “Belki bunu bir gün bana gösterirsiniz.”

Francesca kaşlarını kaldırarak ona baktı. İçinden bir ses bunun flört etmeye doğru kaydığını söyledi. Bu, Edward de Lacey’den bekleyebileceği en son şeydi. Diğer yandan, bunun aralarında sadece bir iş ilişkisi olarak kalacağına dair kendi kendine ettiği onca yemine rağmen, yapılandan hoşlandığını fark etti. O, ilk başta olduğunu düşündüğü sert, soğuk balık değildi. Çok güzel bir ağzı vardı. Acaba onu öpmek nasıl bir şey? diye merak etti. Eğer güzel öpüşemiyorsa, bu korkunç bir utanç olurdu.

Böyle şeyler düşündüğü için kötüydü. Yine de, dudaklarında küçük bir gülümsemenin oynaşmasına göz yumdu. Ne de olsa *küçük* bir flört zararsızdı. “Bunu görmeyi dilediğinizden emin misiniz? Erkekler bunu tercih ettiklerini sık sık söylerler ama sonunda... hayal kırıcı bulurlar.”

Lord Edward, “Bunu tercih ettiğimi söylemedim,” diye karşılık verdi. “Sadece, varlığına inanmadan önce bunu görmek isterdim.”

“Benim bir hanımefendi gibi davranmadığımı ima etmeniz ne kadar da kırıcı bir yaklaşım.”

Ona tehlikeli bir bakış atarak, “Kesinlikle hayır. Belki... belki de böyle kalmanızı tercih ederim,” dedi.

Francesca şaşkınlığını gizlemek için güldü ve öncekinden çok daha irkiltici bir ürperti bedeninde dolaştı. Kesinlikle flörte karşılık veriyordu. Bu tamamen beklenmedik bir durumdu ve Francesca bundan uzak duracak kadar akıllı olduğundan şüphedeydi, bir de şu.... ürperti. Ve ısrarcı onu öpme düşüncesi. “Belki mi?”

Lord Edward umut dolu bir bakışla gülümsedi. “Belki...”

Bundan sonra söylediklerini Francesca işitmedi. Halka açık bir sanat galerisine doğru amaçsızca ve gelişi güzel yürümekteydiler. Pazar kalabalıktı ve yavaş ilerleyebiliyorlardı. Ama kalabalığın ortasında, Francesca böyle bir şeyi özellikle arıyor olmasa da, uzun koyu renk dalgalı saçlı, zayıf, tanıdık koyu renk gözlü küçük bir kızın suratını kısa bir an için yakaladı. Şaşkınlık içerisinde, “Georgina,” dedi. Henüz düşünce zihninde tam manasıyla oluşmadan, kendisini kaldırımdan içgüdüsel olarak attı. “Georgina!”

Edward’ın arkasından yükselen şaşkın haykırışını güçbe-la işitti. Bir çiçek satıcısını kenara doğru itti, kalabalık pazarda sağa sola omuz atarak kendine yol açtı. Koyu renk saçlı kız ortadan kaybolmuştu, Francesca sokağı endişeyle taramak için durdu. “Georgina!” diye haykırdı.

Solundan bir yerden “Franny”e benzer bir ses gelmiş gibi hissetti. Georgina, o küçük dili ismin tümünü telaffuz edemediği için, ona hep Franny Teyze diye seslenirdi. Francesca o tarafa yöneldi ve tekrar hızla ilerlemeye başladı, sonunda uzun boylu, zayıf, dağınık sarı saçlı bir adam gözüne çarptı. Tek kolunun altında büyük bir evrak çantası taşımaktaydı ve dikildiği yerden pılsını pırtısını toplamış halde kaçmaktaydı. Francesca’nın ağzı gerildi; her ne kadar yanında bir çocuk olup olmadığını göremese de, bu kesinlikle Percival Watts’a benziyordu. Francesca eteklerini topladı ve adamın arkasından koşmaya başladı. Dikkatini çeken kızı bulmak dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Sokak kıvrılıp döndü, ardından pazardan ayrılan yol oldukça dik bir yokuşa dönüştü. Francesca dar sokaktan aşağı koştururken neredeyse kaldırım taşlarının üzerinde kayıp düşüyordu. İki sokak boyu daha koştu, ardından ana yola daldı ve orada aniden durdu, tekrar etrafına bakındı. Nerede, nerede, *nerede*...? Gözleri sarışınlarla takıldı. Orada,

sokağın diğer yanında, sarı saçlı bir adam hâlâ büyük bir aceleyle uzaklaşmaya çalışmaktaydı ve –kalbi sıkıştı– genç bir kızın elini tutuyordu, uzun koyu renkli saçları olan bir kızın...

Oh, ulu Tanrım... o kadar yaklaşımişti ki. Francesca bu ikilinin peşinden, kendini kalabalık yolun karşısına doğru attı. Bir at Francesca önüne fırlayınca geriye doğru hareketlendi, faytoncu ona bağırdı. Francesca özür dilemek için tek elini havaya kaldırdı ve koşmaya devam etti, bir arabanın yanından hızla geçti, diğer bir tanesinin etrafından dolaştı. Süslü bir fayton neredeyse onu çığniyordu, Francesca arabanın parlak tekerlerinden kurtulmak için geriye doğru kaçmak zorunda kaldı, arabacı boncuklu atlarını kontrol altında tutmaya çabalarırken değerli birkaç saniye daha kaybetti. Sonunda yolun karşı tarafına ulaştı ve tekrar durdu, çılgınca koşuşundan dolayı kalbi kaburgalarına deli gibi çarpıyordu. Tek elini göğsüne bastırdı ve sokaklarda sarışın adamı ya da koyu renk saçlı kızı arayarak etrafında tam bir tur döndü. Çevresinde kalabalık bir insan seli vardı, ama o iki insan bunlara dahil değildi. Sokaktan aşağı bir yöne doğru aceleyle ilerledi, sonra döndü ve diğer tarafa koşturdu, sokağın her bir tarafına baktı, bunun hiçbir faydası olmadı. Görünürde yoklardı.

Boynundan aşağı bir ter damlası ilerledi, sanki göğüsleri arasındaki bir vadiye girip kayboldu. Aynen bir işçi gibi terliyordu, biraz evvel sokaklar boyu koşturarak kendisini aptal konumuna düşürmüştü ve bundan bir sonuç da elde edememişti. Elbisenin içerisinde zaten sıkışık duran göğsü elemle iyice sıkıştı, o kadar ki kendisini bayılacakmış gibi hissetti. Ellerini iki yandan böğrüne bastırdı ve nefesinin düzene girmesini bekledi. Ya o, yeğeni idiyse ve o da tekrar Percival'i onu alıp başka bir yere kaçacak kadar korkuttuysa? Ya Londra'dan ayrıldılarsa? Ya Georgina'yı tekrar görme şansını kaybettiye?

Tanıdık bir araba gelip hemen yanında durdu. Edward de Lacey aşağı atladı, yüzü taş gibiydi. Francesca onun gözlerindeki öfkeyi okuyabildi, başını başka tarafa çevirdi. Kendi hayal kırıklığı zaten midesini bulandırırken, bir de onun eleştirileriyle yüzleşmeye hazır değildi. Lord Edward kolunu tutup onu arabaya bindirirken itiraz etmedi. Tek kelime dahi etmeden adam onu neredeyse arabaya atıvermişti, ardından o da yanma tırmandı. Dizginlerin şaklatılışıyla ileri doğru aniden fırladılar. Francesca ona doğru savrulmamak için oturduğu yerin köşesine sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldı. Lord Edward arabayı sürerken Francesca etrafa bakındı, kalabalığın arasındaki o küçük solgun yüzü bir kez daha görmek için umutsuzca araştırdı. Sonunda gözlerini umutsuzluk içerisinde kapatmak zorunda kaldı.

Araba durunca gözlerini kırıştırdı. Lord Edward onu evinin önüne kadar yolda tek bir kelime dahi etmeden getirmişti, ancak Francesca adamın kendisini iyi bir şekilde azarlamak üzere olduğunu hissetmişti. Bunu duymak istemedi. O yetişkin bir kadındı ve pervasız aptallığını bir çocuk gibi paylanmadan düşünüp taşınmasına izin verilmeliydi. Şu anda, hayal kırıklığı nefes alırken dahi canı yanacak derecede yeniyken, sırf onun önünde dağılıp gitmemek için sadece beş dakika yalnız kalmak istedi. Eteğini tek eliyle topladı ve arabadan aşağı atladı, merdivenleri koşarak tırmandı ve Bayan Hotchkiss'in onun için açık tuttuğu kapıdan içeri daldı, oradan da hemen oturma odasının güvenli kucağına atladı.

Bu tabii ki olayların sonu değildi. Lord Edward onu takip etti. Bayan Hotchkiss'le konuşurken gümbürdeyen sesini ve onun oturma odasının kapısını kapattığını işitti. Francesca titreyen ellerini kanepenin arkasına yasladı ve parmak boğumlarına odaklandı. Kendisini toparlayabilmesi için bir ya da iki dakikaya daha ihtiyacı vardı... Ulu Tanrım, o Georgina mıydı? Bunun doğru olmasını umutsuzca istediği için mi böyle bir

sonuca balıklama atlamıştı, yoksa sevgili yeğenini bulmaya birkaç kol boyu mesafe kadar mı yaklaşmıştı? Şüphe, endişe, korku, hepsi birbirini besledi, bunun kendisini delirteceğini düşünecek noktaya gelene kadar içten içe onu yiyip bitirdi. Edward oradayken gözyaşlarına boğulmamak ya da etrafa bir şeyleri fırlatmaya başlamamak için sessizce dua etti. Bu seferlik, onun kendisini orada yalnız başına bırakacak kadar öfkelenmiş olmasını diledi.

Ama tabii ki öyle değildi.

Lord Edward, Francesca'nın daha önce hiç duymadığı kadar soğuk bir sesle, "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu. "Ölebilirdiniz! Siz nasıl bir aptalsınız, nasıl o kadar işlek bir yola kendinizi atabildiniz?" Francesca parmaklarını eklemleri bembeyaz olana kadar kanepeye bastırdı, onun haklı olduğunu sessizce kabullendiğini saklamaya çalışmaktaydı. Bunu hiç düşünmemişti; Georgina olabilecek bir kızın anlık görüntüsü zihninden ihtiyat ve akıllı silip atmış, geriye sadece çılgınca bir azim bırakmıştı. Şimdi yaptıklarının ne kadar büyük bir delilik olduğunun farkındaydı, hatta içindeki kıvrım kıvrım kıvrandıran hayal kırıklığı ve dehşet kargaşasının da öyle. Budalalık etmişti, evet ve fazla aceleci davranmıştı.

Ancak hiçbir zaman hareketlerinin sonuçlarından kaçınmamıştı. Nabızı normale dönene kadar derin, acı yüklü soludu. Lord Edward onun kalabalık arasında koşturmasına göz yumabilirdi. Bunun yerine, muhtemelen işlek yolun karşısına tehlikeli bir şekilde atılışını görüp onu takip etmiş, ardından tuttuğu gibi arabaya atmış ve evine getirmişti. Francesca ona bundan fazlasını borçluydu. Yavaşça parmaklarını kanepenin yastığından ayırdı ve omzunun üzerinden ona doğru baktı.

Edward hâlâ onu azarlıyordu, yakışıklı suratu arzu doluydu. Francesca şu son düşünceyi kesip atmaya çalıştı ancak bu çoktan kalbinde köklenmiş ve tehlikeli bir yabani ot şeklinde

filizlenmişti. Sonunda Lord Edward'daki arzuyu uyandırmıştı, hem de şu en zayıf anında, dikkati gittikçe gözü dönmüş ve umutsuz bir hal alan araştırmasından uzaklaştırmak için her şeyi yapabilecekken. Ve şimdi onun harcadığı kelimeler bilincine saplanan birer çivi gibiydiler: aptalca davranmıştı, fazlasıyla aceleliydi ve belki de tüm bunlar ona yeğenini bir daha bulamamaya patlayacaktı. Hem kendisini, hem de onu, ani bir tepikle tehlikeye atmıştı. O Francesca'ya bunu yapmaya hiçbir mecburiyeti yokken yardım etmişti ve bugün o da Lord Edward'a bunun ne kadar büyük bir aptallık olduğunu göstermişti.

“Siz aklınızı mı kaçırdınız hanımefendi?” Francesca hiçbir şey söylemeyince ona doğru uzun adımlarla ilerledi. “Siz bu şekilde.”

Francesca aniden döndü ve onu öptü. Parmaklarının ucundaydı, tek eli omzuna dolanmış, ağzı da onunkini yakalamıştı. Lord Edward'ın şaşkınlık içerisinde irkildiğini, geri çekilmeye çalıştığını hissetti. Francesca onu tutmak için elini çenesine hafifçe yasladı. Lord Edward'ın dudakları onunkilerin karşısında sert ve sıcaktı. Bir an için bu bir heykeli öpmek gibi bir şeydi. Francesca onu istemeyen bir adamı öpmekten kaynaklı aşağılanmanın ilk izlerini hissetti, ama sonrasında Lord Edward'dan haşin bir teslimiyet sesi yükseldi, bir saniyeden kısa bir süre içerisinde kolları Francesca'ya dolandı ve o da onu öptü. Francesca'nın vücudunu kendininkine yaslar-ken, parmakları etine battı. Ağzı aralandı ve onunkinin üzerine kapandı, aynı anda hem talepkâr hem de arzuluydu. Bu çok uzun bir zamandır kendi kendini bundan yoksun bırakan bir adamın öpücüğüydü ve Francesca'nın devam etmek için yapabileceği tek şey buydu, bunun bu kadar kesin bir şekilde doğru görünmesinden şoka uğramıştı.

Lord Edward'ın kolları gerildi ve onu havaya kaldırdı, sırtı duvara yaslanana kadar çevirdi. Onu kendisine yakın

tutan elleri serbest kalmıştı, bunları sanki bedeninin her bir santimetrekaresine sahipmiş ve Francesca'nın zihninde bu konuda en ufak bir şüphe bırakmak istemiyormuşçasına vücudunda dolaştırdı. Parmakları göğsünün üzerine gelip kavislenince Francesca titredi, başparmağının tırnağı göğüs ucuna sürtünmekteydi. Francesca sırtını kavislendirdi, denmesini sağlamak için onun ceketinin klapalarını sıkı sıkı yakalarken kalçasını ona bastırdı. Lord Edward ağrılığını onun üzerine verdi, Francesca'yı duvarla kendi arasına sıkıştırdı ve o saniye gittikçe sertleşen görkemli ereksiyonunu karnına bastırarak etkin bir şekilde hissettirdi.

Oh Tanrım. Lord Edward onu istiyordu. Bu sadece öfke ve anlık bir arzu olabilirdi ancak Francesca'nın son terbiye ve çekinme hissini de çekip almıştı. Lord Edward'ı ağızından çıkan kelimeleri durdurmak için öpmüştü; aptalca davrandığını biliyordu. Ancak, aynı zamanda dudaklarının kendi dudaklarına dokunmasının nasıl bir his olacağını keşfetme arzusunu bastırmak için de onu öpmüştü. Bu delice, çılgınca bir arzu, anlamadığı ve uzaklaştırmaya çalıştırdığı bir istektir. Onun, son bir kez ve ebediyen, dehşet içerisinde geri çekileceğinden ve bu korkunç arzuyu yok edeceğinden oldukça emindi, hatta umutluydu. Bunun yerine... oh, Tanrım... Bunun yerine o da onu daha önce hayatında hiç öpülmediğı bir şekilde öpmüştü ve şimdi Francesca bu isteğın hiç sönmeyeceğinden korkuyordu.

Eli göğsünden ayrıldı ve kaburgalarının kavisinden aşağı doğru kaydı. Francesca onun ellerinin sıcaklığını korsasının ve elbisesinin üzerinden dahi hissedebilmekteydi. Ardından Lord Edward'ın uzun parmakları açılıp sırtını tam bel hizasından kavradı ve onu kendine yasladı. Francesca kendisini sanki onun içine çekiliyormuş gibi hissetti, sanki şu aşağılık elbiseler arada olmasa bedenleri eriyip bir bütüne dönüşecek gibiydi. Ve bu o kadar doğru, o kadar gerekli göründü ki,

Francesca böyle bir şeyin neden yanlış olacağını dahi düşünemedi. Francesca da bedenini onunkine yasladı, Lord Edward'ı uzun süredir kontrol altına almaya çalıştığı cesur kayıtsızlıkla öperek ona karşılık verdi.

Ani bir homurtuyla Lord Edward ağzını onunkinden çekti ve kıvrılarak kolları arasından kurtuldu. Francesca duvara yaslanmış halde yavaşça büküldü, titreyen bacakları vücudunu zor bela taşıyordu. Gözlerini kapalı tuttu ve ona sırtını dönmeyi başardı. Gerçeklik soğuk bir dalga halinde akıp onu avuçları arasına aldı. Aniden onun sadece birkaç gün öncesine kadar başka bir kadınla nişanlı olduğunu anımsadı, bu sözde çok sevdiği bir kadındı. İçinde, onu kendisinden neyin uzaklaştırdığına dair korkunç bir his vardı. Bu onun hatasıydı; Lord Edward'la kesinlikle flört etmemeli, ona dair bu kadar tehlikeli düşünceler beslemeye izin vermemeliydi. Onu ilk başta bu kadar cüretkâr bir tavırla öptüğü için bir Jezebel'di. Kendi kendine Lord Edward'ın göstereceği her tür tepkiyi hak ettiğini ve onun kendisiyle bir daha konuşmaması durumunda, suçlanacak tek kişinin kendisi olduğunu söyledi. Ancak varlığının her bir parçasıyla onun Louisa Halston'un adını zikretmemesini de diledi, şimdi olmazdı. Bu öpücükten diğer herhangi bir sebeple pişmanlık duyabilirdi, ama neden bu olmamalıydı.

Lord Edward alçak tonlu, amansız bir sesle, "Özür dilerim," dedi. Bu ton olağan zarif ses tonundan çok farklıydı.

Francesca, "Buna gerek yok," diye fısıldadı.

"Bir daha olmayacak."

Francesca sessizce başını salladı. Bu kadar muhteşem bir şeyin başına bir daha geleceğini ummak çok fazla olurdu.

Uzun bir sessizlik yaşandı. Lord Edward, sanki bir evvelki ifadesi yeterince güçlü değilmişçesine, "Bu kesinlikle bir daha *olamaz*," dedi.

Francesca dudaklarını yaladı. Dolgun ve hassastılar. Lord

Edward'ın dudaklarının onlara dokunuşunu hâlâ hissedebilmektedir. "Beni mi inandırmaya çalışıyorsunuz, kendinizi mi?"

Uzun bir sessizlik yaşandı. Francesca gözlerini hâlâ açmamıştı, onunla yüzleşemeyecekti. Ve sonra, sessizce ancak yanlış anlaşılması imkânsız bir şekilde, kapının açılıp kapanma sesi işitildi.

Bu Francesca'nın olduğu yerde donup kalmasına sebep olmuş gibi görünen büyüü dağıttı. Dizleri çözüldü ve yığılıp kalmadan önce kanepeye sallanarak yürümeyi başardı. Yüzünü iki eliyle birden kapattı. Ne yapmıştı? Lord Edward artık onu bir daha görmek istemeyebilirdi. Ve başlangıçta ondan istediği yardımla uzaktan yakından alakası olmayan korkunç bir kaybetme hissi hissetti.

Edward arabasını Francesca Gordon'un evinden uzaklaştırırken sanki cehennem tazıları onu kovalıyormuşçasına sürdü. Atlarını dört nala sürüyor hatta onları daha da zorlamak için arada kırbacını kullanıyordu. Londra'nın dışına uzanan yola saptı. Şehirden çıkmaya, Francesca'dan uzaklaşmaya, diğer bir öpücük için geri dönme arzusunun menziline dışına çıkmaya ihtiyacı vardı. Akli başında bir adam arabayı sürmeye devam eder, doğrudan düzenli hayatının bakır rengi saçlı, baştan çıkartıcı, onu kendi kendine her şeye hazırlıklı olduğunu söylediği anlarda dahi düğüm düğüm yapan kadının müdahalesi olmadan sürüp gideceği Sussex'e geri dönerdi. Bugün trafiğin deli gibi aktığı yola dalarak onu kalbini durduracak kadar şiddetli bir korkuya sürüklemiş, bu kadar düşüncesizce ve tehlikeli hareket ettiği için onu öfkelen-dirmiş, onu ilk önce yumuşakça ve sonrasında aynen kendisinin onu öpüşü kadar derin ve aç öperken başta büyük bir şok, ardından da coşkun bir arzu yaratmıştı. Tanrım, Francesca onu nasıl da öpmüştü. Dizginleri gevşetirken elleri titredi, rüzgâr

araba hızlanırken şapkasını alıp götürecekti gibiydi.

Bunu neden yapmıştı? Muhakkak ki bir erkekle oynamanın bunda daha iyi yollarını biliyor olmalıydı. Yoksa onu sırf kendisini daha fazla azarlamasını diye dikkatini dağıtmak maksadıyla mı öpmüştü? Bunu düşününce çenesi gerildi. Sebebin bu olmadığını ümit etti. Şöyle bir olaylara bakınca, belki de onu bu kadar sert paylamaması gerekirdi. Tanıdığı kadın bundan hoşlanmazdı... ancak aynı kadın aynı zamanda ona kelimelerle aniden saldırmaya tereddüt etmeyen türdendi. Avukatını çaldığı için ona ders vermek maksadıyla evini istila eden o öfke, bugün onu kınamaktaydı ve büyük olasılıkla sonunda da onu evinden dışarı atmıştı. Uğruna hazırlandığı kadın oydu ve direnebildiği... en azından, şu ana kadar zor bela bunu başarmıştı.

Ama bu kadın... Edward sarhoş halde, o mükemmel detayı, onun kollarının arasına nasıl mükemmel bir şekilde sığdığını anımsayınca, içinde bir alarm titreşimi hissetti. Sıcak ve ıslak dudaklarının kendisinininkilerin altında nasıl aralandığını. Memesinin elini nasıl doldurduğunu. Ona nasıl sıkı sıkı sokulduğunu ve bedenini onunkine bastırduğunu, şu ufak tefek arzu ve yüreklendirme inleyişlerini nasıl yaptığını, onu benliğini kaybedip kendisini yukarıya taşıyacak ve soyacak derecede nasıl cesaretlendirdiğini ve...

Atlar yavaşlayarak durmuşlardı, böğürleri harcadıkları çabadan dolayı hızla inip kalkıyordu. O kıl payı önlediği –ya da kaybettiği– erotik, tutkulu zaman dilimi hakkındaki düşünceler arasında kaybolmuş bir halde otururken, araba yolun tam ortasında duruyordu. Korkunç bir şeyi mi önlediğine, yoksa muhteşem bir şeyi mi kaçırdığına karar veremiyor olması sinir bozucuydu. Hatta daha da huzur kaçıranı, aynı şansın kendisine bir daha tanınması durumunda nasıl tepki vereceğini bilmiyor olmasıydı. Böyle bir şeyin tekrarlamaması tabii ki en iyisi olurdu çünkü o zaman... o zaman...

O zaman ne? Alnında bir ter parlaklığının oluştuğunu hissetti. Francesca onu yeniden öperse ne yapabilirdi? Büyük olasılıkla kendisi de ona aynı şekilde karşılık verirdi; onda bunu yapmayacak güçte bir karakter açıkçası mevcut değildi. Francesca düşüncesizce davranan, açık sözlü ve cüretkârdı, bunlar bir kadında takdir etmediği şeylerdi... ama yine de, yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, hem onun büyüüne kapılmış, hem de kendini ona kaptırmıştı. Her erkeğin bir zaafının olduğunu düşünüyordu ve sebebi nedir bilinmez, Francesca da onun zaafıydı.

Hayır, eğer Francesca onu tekrar öperse, hemen bir geri adım atacak ve ona bunun uygunsuz olduğunu söyleyecekti. Aralarında hiçbir şey olamazdı. Bu kesinlikle Francesca'nın bir daha yapmaması gereken bir şeydi. Onu öpmesi, içgüdüsel geri çekilişini parmak uçlarını çenesine dokundurarak engellemesi çok yanlış bir davranıştı. Evet, eğer o dokunuş olmasaydı, hemen geri çekilirdi ve ardından da... Edward titredi. Onu çok daha samimi, derin bir öpücük için tekrar yakalardı, aynen gerçekten yaptığı gibi. Aynen şu anda hâlâ yapmayı istediği gibi. Aynen neredeyse onu gördüğü ilk andan bu yana yapmayı düşündüğü gibi.

Francesca'yı suçlayamazdı. Kendisinin ona karşı hissettiği arzu bir şenlik ateşiydi, çıralar yüksek bir şekilde yığılmıştı ve kendisini tutuşturacak kıvılcımı bekliyordu. Yaptığı tek şey kıvılcımı çakmak olmasına rağmen, oluşan alevlerden dolayı onu suçlamak zordu.

Atlar boyunlarını uzatmaya başladıklarında dizginler parmakları arasında kaydı. Edward mantığını tekrar kazanmak için savaştı ve o günden bir anlam çıkarttı. Francesca aptal bir kadın değildi. Biraz düşüncesizce davranıyordu ama kayıtsız da değildi. Mutlaka kalabalığı o şekilde yarıp geçmesine ve kendisini o sokağa fırlatıp atmasına sebep olacak bir şey görmüş olmalıydı. "Georgina" diye haykırmıştı; o kalabalığın

arasında yeğenini görmüş olabilir miydi? Percival Watts gale-ride olabilir miydi? Onu birkaç dakikayla kaçırmış olabilirler miydi? Edward adamı bulmak istemişti ama ona tetikte davranıldığı sokağın ortasında yaklaşıp bir şey söylemeyi düşünmemiştir. Özellikle de eğer küçük kız yanıdaysa, eğer Francesca onu kaçırarak bir şey yapmışsa; mesela kızın ismini haykırarak onu sokaklar boyunca kovalamak gibi. Francesca'nın gördüğü kişinin Percival Watts olmadığını ümit etti, çünkü bu adamın dehşete kapılması ve yaşanan kovalamaca sonucunda çok daha güvenli bir yere saklanması durumunda her şeyi daha da zorlaştıracaktı.

Tabii, kızı bulmaları ne kadar uzun sürerse, o da Francesca'yla bir o kadar fazla birlikte olacaktı.

Dizginleri topladı ve atları tekrar şehre yöneltti, bu kez çok daha mantıklı bir hızla ilerliyordu. Francesca'nın evine gitmiyordu, şimdi olmazdı, şerefli bir şekilde davranıp kendini tutacağına söz veremediği şu anda bunu yapamazdı. Onun, parlak saçları darmadağın, göğsü deli gibi yükselip alçalırken, öpücüğünden dolayı yumuşak ve pembeleşmiş ağzıyla duvara yaslanmış haldeki hayali... Düşüncelerini dahi kontrol edemediği için kendi kendine lanet okudu. Ona yarın uğrayacaktı ya da ertesi gün veya haftaya bir zaman, dudaklarının tadı ağzından ne zaman silinip gitmeye başlarsa o zaman. O ana kadar düşüncelerini tekrar uygun bir düzene sokabilir, asalet ve şeref hissini tekrar kazanabilirdi.

Tabii ki bu, eğer oradan çekip gitmeseydi Francesca'nın olayların ne kadar ileriye gitmesine izin vereceğine dair hissettiği merakı durdurabilmesine yardımcı olurdu.

Bölüm 16

Ertesi sabah Francesca dört müsveddenin ardından Lord Edward'a bir not yazmayı başardı, yaptıklarında dolayı özür diliyordu. Yaptıklarının sebeplerinin ne olduğunu açıkça vurgulamamıştı, dolayısıyla yanıt geldiğinde, bunu açmadan evvel derin bir nefes almak zorunda kaldı. Ancak Lord Edward öpücükler ya da saldırıya dair hiçbir şey söylememişti; özrünü kabul etmiş ve onu bu kadar sert azarladığı için o da affını istemişti. Ardından da ertesi gün diğer bir galeriye gitmek isteyip istemediğini sormuştu.

Francesca nefesini büyük bir rahatlamayla bıraktı. Tanrıya şükürler olsun. Doğrusunu söylemek gerekirse ne bekleyeceğini bilmiyordu. Lord Edward onunla kibarca flört etmişti ve öpücüğüne de kesinlikle karşılık vermişti ama bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kalbi yerinden hoplayarak, hemen olumlu bir cevap verdi. Hâlâ kendisine yardım etmeye istekli olması büyük bir teselliydi. Francesca dersini almıştı ve bir daha uygunsuz hiçbir şey yapmayacaktı.

O hafta Lord Edward'ı her gün görmüştü. Adam gelip onu almış, halka açık galerilere ve sahiplerinin sadece arkadaş ve tanıdıklarını içeri kabul ettiği özel koleksiyonlara götürmüştü. Resim satıcılarını ve Kraliyet Akademisi'ni ziyaret etmişlerdi. Francesca sanat dünyası hakkında hiç önemsemediği kadar çok şey öğrenmişti ama bunlardan hiçbirisi doğrudan faydalı değildi. Hiç kimse onlara Percival Watts'ın nerede olduğunu

ya da nerede olabileceğini söyleyemiyordu ya da söylemeyecekti. Ona ilişkin bir şeyler bilen birkaç kişi de adamın son birkaç aydır olağan uğrayışlarının dışına çıktığını ve ardından birkaç hafta evvel tamamen ortadan kaybolduğunu itiraf etmişlerdi. Bu bilgi dedektifin Ellen Haywood ve Georgina'yı takip etmek konusunda gelişim gösterememesiyle birleştirildiğinde, Francesca açısından çok asap bozucu bir durum halini alıyordu.

Ama Edward yılmamıştı. Francesca'nın gittikçe hüsrana uğrayan gözleri karşısında fazlasıyla sakin görünüyordu ancak bir süre sonra, Francesca da buna güvenmeye başlamıştı. Lord Edward'ın sarsılmaz kendine güveni sayesinde, Francesca adımlarına gem vurabiliyordu. Lord Edward bunun bir sonuç sağlayacağından emindi ve Francesca da ona güveneceğine söz vermişti. Lord Edward'ın kendine güveni onun sabırsızlığını yatıştırmıştı, tabii olabildiğince.

Pall Alışveriş Merkezi'ndeki galeriden çıkarlarken, "Buna dayanamıyorum artık," dedi. "Onu bu şekilde bulabileceğimizi hiç sanmıyorum."

Lord Edward onun arabaya binmesine yardım etti. "Belki de öyledir." Francesca kendisine bakana kadar da elini bırakmadı. "Evinde sessiz sakin oturup Jackson'u beklemek ister misin?"

Francesca çekip elini kurtardı. "Hayır, ancak belki de öyledir ile ne demek istedin?"

"Öyle olabilir. Onu bulacak kişi Jackson olabilir. Ona Bay Watts hakkında ortaya çıkarttığımız her bir izi bildiriyorum. Sonunda bizi yeğenine götürecek şey bu bilgi kırıntılarından-öğrendiğimiz an görünüşte faydasız ve modası geçmiş görün-en- biri olabilir." Dizginleri aldı ve onun yanına sıçrayıp oturdu.

Francesca, "Belki de," diye homurdandı. "Ama bunun o kadar da uzun zaman almayacağını umuyorum!"

Lord Edward sadece gülümsedi, atları harekete geçirirken parmaklarını Francesca'nın kucagında duran elini kapatacak şekilde kıvırdı. Francesca onun baldırlarına sürtünen parmak uçlarını, ardından da bacağına hareketsizce duran elinin ağırlığı ve büyüklüğünü hissetti. Henüz o engel olamadan, öpüşmelerinin canlı anısı zihninde çaktı, bunu daha fazlası takip etti. Sertçe dudaklarını ısırды ancak hayaller daha da erotikleşti, onun ellerinin, dudaklarının, çok daha tehlikeli uzuvlarını bedeninde gezindiğini düşündü.

Ulu Tanrım. O öpücüğü unutmaya çok çabalamıştı. Tüm bir hafta boyunca görgü kurallarına mükemmel bir uyum içerisinde davranmış, en ufak flörtçü bir yorumda bulunmamıştı. Lord Edward da öyle, ki Francesca bunu olan bitenin onun tarafında da anlık bir yanılğı olarak algılandığı şeklinde yorumlamıştı. Keşke bir de kendi bedenini bunun bir daha tekrarlanmayacağına ikna edebilseydi. Eli elinin üzerindeyken ve araba kaldırım taşlarının üzerinde hoplarken, Francesca her bir dokunuşu sanki elbisesi ve iç etekliğı üzerinde değilmişçesine hissetmekteydi. Ve bu onun içinde yaşananlardan daha fazlasına ilişkin gittikçe büyüyen bir açlığı serbest bırakmıştı.

Bir süre sonra Lord Edward bir şey hisseder gibi oldu. Ona göz attı. Francesca gözlerini ileriye odaklamıştı ama yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Bir süre sonra Lord Edward elini bıraktı ancak parmakları parmaklarını sanki onlardan ayıramıyormuşçasına okşadı, bu sadece Francesca'nın üzerinde çok daha ateşli bir his bırakmaya yaradı. Derin bir nefes aldı ve kendisini dudaklarına zorla ıslıl ıslıl bir gülümseme yerleştirmeye zorladı, sanki bu hiç olmamış gibi davranmaya kararlıydı.

Edward ona uzunca bir süre baktı. Francesca, aralarında hiçbir şey olamayacağını kendisine anımsatarak dikleşti. Lord Edward'ın bakışları dudaklarına doğru inerek oynadı. "Sen..."

Francesca yutkunup dudaklarını yalamak zorunda kaldı. “Evet?”

“Bu akşam Cleveland House’daki galeriye katılmak ister misin?”

Francesca’nın aklına teklifi reddetmek kesinlikle gelmedi. Edward’ı görmeyi çok istiyordu. “Tabii ki.”

O akşam için büyük bir dikkatle giyindi, üzerine koyu kırmızı bir elbise geçirdi. Kendi kendine, elinden geldiğince güzel görünmek istemesinde yanlış bir şey olmadığını söyledi ancak onunla buluşmak için merdivenlerden aşağı inerken, nabızı bir anda hızlandı. Lord Edward başını kaldırdı ve onu gördü. Henüz o engelleyemeden kısa bir an için gözlerinde alevler çaktı. Francesca bunu fark etti ve içinde bir şeyler cevaben tutuşuverdi.

Cleveland House, merhum Bridgewater Dükü’nün sanat koleksiyonuna ev sahipliği yapmaktaydı. Her ne kadar galeri misafir kabul etse de, Francesca burayı daha evvel hiç görmemişti. Çalışmalardan bazıları oldukça tanınmıştı ancak bu gece Francesca kendisini bunları takdir edemeyecek halde hissediyordu. Yanındaki erkeğin aşırı derecede farkındaydı. Bu adam onunla flört etmişti; onu öpmüştü; onu görmeyi ve ona dokunmayı arzu ettiği açıktı. Belki de onu sadece baştan çıkartmalı ve bu konuyu kapatmalıydı. Onu ayartma fikri beynini saran bir ateş halini almıştı.

Edward, odalar arasında gezinirlerken, “Resimlerden hoşlanmaz mısın?” diye sordu.

“İtiraf etmeliyim ki bu, benim pek de iyi anladığım bir konu değil.” Ressamlardan tekinin imzasını incelemek için durdu, resmin üzerinde birbirinin içine giren harflerle W. Watteau yazıyordu, Watts değil.

“Sanatı iyi anlamak nasıl oluyor?” Lord Edward onu bir sonraki resme doğru yönlendirdi, bu Actaeon tarafından banyo yaparken rahatsız edilen Tanrıça Diana’yı resmeden

büyük kanvas bir betimlemeydi. “Bu resmi beğendin mi?”

Francesca, “Evet,” dedi. “Işığı ve gölgeleri severim.”

Lord Edward, “Fakat?” diye cesaretlendirdi.

Francesca tereddüt etti. “Başka bir şey itiraf etmemeliyim.”

“Gerçekten. Başka ne var?” Lord Edward yürümeyi kesti ve ona doğru döndü, başını eğmiş ona ilgiyle bakıyordu.

Francesca nabzındaki ani zıplamayı saklamak için gülümsemi. “Benim son derecede medeniyetsiz olduğumu düşüneceksin, bu yüzden söylemeyeceğim.”

“Artık kesinlikle öğrenmeliyim.” Şimdi dikkati tamamen ona odaklanmıştı, ona doğru hafif eğilmişti, gözleri büyük bir dikkatle suratına bakıyordu. Eskiden olsaydı, onun kendisini yıldırmaya çalışıp çalışmadığını merak eder, bunu cesaret kırıcı bulurdu. Şimdi ise bu ona gizliden gizliye neşelendirici geliyordu. Parmaklarının altında teninin bıraktığı hissi, kendisinininkine yaslanan vücudunun sert gücünü, ağzının tadını anımsadı ve dudakları hafif bir gülümseyişle büküldü.

“Öğrenmeli misiniz? Hangi gerekçeyle bayım?”

“Gerekçesi...” Francesca’yı incelemek için sustu. “Yüz ifadeniz çok ilgi çekici olduğu için. Gizemli. Bunun ne anlama geldiğini merak ederek eziyet çekmekteyim.”

“Eziyet mi?” Francesca kaşlarını neşeyle havaya kaldırdı.

Lord Edward, bu olasılıktan dolayı hiç de altüst olmuş gibi görünmeksizin, “Amansızca,” diye mırıldandı.

Her ne kadar Francesca kendi kendisine bunu düşünmemesini söylüyor olsa da, hayal gücü mantığını dikkate almayı reddediyordu. Onu tekrar öpmek nasıl bir şey olurdu? Lord Edward bunun bir daha kesinlikle olmaması gerektiği ifadesine sadık kalır mıydı? Yoksa aralarında havada neredeyse titrek ışıklarla parlayan çekime teslim mi olurdu? Francesca ondan hiç hoşlanmama noktasından, her bir ince ifade değişimine ve ağzının kendisiyle konuşurken oynama şekline şiddet

detle kapılma noktasına kadar gelmişti. Lord Edward'ın ruh halinin ne zaman değiştiğini hissedebiliyordu ve bu gece onun hafif çapkın, yaramaz yönüyle de tanışmıştı.

“Pekâla.” Etrafına bakındı ve ses tonunu alçalttı. Lord Edward ona iyice yaklaştı, yanağı onunkine neredeyse değmek üzereydi, Francesca onun tıraş sabununun kokusunu alabiliyordu. Sadece ona yakın olmak dahi kendisini pervasız ve kötülük düşünür bir hale sokmuştu. Onu da aynı şeyleri hissedecek şekilde ayartmak istedi. “Bazen aklıma çok münasebetsiz düşünceler geliyor. Kendimi resimlere doğal sanat sevgisi olanları kesinlikle dehşete düşürecek bir takım yeni isimler ararken buluyorum, ressamalara ise sözüm yok.”

Lord Edward, “Yeni isimler mi?” diye tekrarladı.

“Evet.” Francesca hemen önlerindeki resme doğru tekrar döndü, bu çok beğenilen Titian'lardan tekiydi. “Şuna bakıyorum ve aklıma *Açık Havada Yıkanmanın Tehlikeleri* geliyor. Diana davetsiz misafiri bir erkek geyiğe çevirecektir, ancak aslında, eğer dikizlenmek istemiyorsa kendisine bir hamam inşa etmeliydi. Sizce bir Tanrıça en azından birkaç paravan ödünç alamaz mıydı?”

Lord Edward şaşkın şaşkın baktı. Resme tekrar göz atmak için döndü, sonra Francesca'ya, “Siz,” dedi, “insanı şaşırtıyorsunuz.”

Francesca tek elini alçakgönüllü bir kabullenmeyle salladı. “Bana bu düşüncenin aklınıza kesinlikle gelmediğini söyleyin.”

Lord Edward, alçak sesle, “Gelmedi,” dedi. “Her ne kadar sebebini size söyleyemesem de, kesinlikle gelmedi. Ancak bugünden sonra bu resmi her görüşümde bu söylediklerinizi kesinlikle anımsayacağım.”

Francesca tövbekar bir surat ifadesi takındı. “Ondan aldığınız zevki mahvettiğim için özür dilerim.”

“Tam aksine, onu önemli derecede süslediniz.”

Francesca'nın elini koluna, bedeni kendisinininkine daha da yaklaşacak bir tarzda doladı ve tekrar yürümeye başladı. "Ya buna nasıl bir isim verirdiniz?"

Francesca tabloyu kısa bir an için seyretti. "*Adil Uyarı*." Lord Edward kaşlarını kaldırdı. "Kadın hayatının olgunluk dönemindeki adama kendini kaptırmış," diye açıkladı, "ama bunu yaparken adamın kendisine şurada, arka planda duran çocukları ve ebeveynlerine bakacak bir eş aradığını fark etmemiş."

Lord Edward başını yana doğru eğdi. "Ressamın sizin bunu görmenizi hedeflediğini kesinlikle sanmıyorum."

Francesca, "Tabii ki hedeflemedi," diyerek hemfikir oldu. "Ama ben kendimi..."

Francesca durunca Lord Edward, "Yaramaz hissettiğinizde gördüğünüz şey bu," diyerek onun cümlesini tamamladı. "En güzel sanat eserleriyle eğleniyorsunuz."

Francesca, gülerek, "Komik olma Edward," dedi. "Onunla eğlenmiyorum." Lord Edward ona büyük bir merakla, dik dik baktı. Ne dediğini fark etmesi Francesca'nın kısa bir anını aldı. Yüzü kızardı. Boğazını temizledi. "Özür dilerim. Ben öyle demek..."

Lord Edward alçak sesle, hâlâ onu o inceleyici bakışlarıyla seyrederek, "Hayır," dedi. "Elbette ki bana adımla hitap edebilirsin Francesca."

Bunu sanki Francesca'nın teni üzerinden fısıldıyormuşçasına söylemişti. Her ne kadar buna her zaman hazır olduğunu kabullenmekten mahcubiyet duysa da, bedeni içgüdüyle tepki verdi. Ona, onu her görüşünde, gittikçe daha fazla kapılıyordu ve şu öpücüğü, o muhteşem öpücüğü, düşünmeyi de kesememişti. Daha güçlü olduğu anlarda, kendi kendisine onu öpmenin tam bir felaket olduğunu söylemişti çünkü artık sadece onu öpmeyi değil, onu baştan çıkartmayı da düşünmeye başlamıştı. Ya da onun tarafından baştan çıkartılmayı. Şu

anda bir gönöl ilişkisine vakti yoktu, özellikle de Lord Edward'ın mevkisinde bir adamla asla. O ki... o ki... Oh, ulu Tanrım, eğer Lord Edward kendisine bu şekilde bakmayı bırakırsa, aklına gelen karşı savları anımsaması daha kolay olurdu. Kanını ısıtan güçlü çekimi saklamaya çalışarak, kendisini zorlayıp gülümsedi. "Nasıl istersen Edward."

Yürümeye devam ettiler. Francesca aklını oraya yapmaya geldikleri şeye odaklamakta zorlanıyordu ancak burada Percival Watts'la ilintili hiçbir bağlantı bulamayacaklarını anlamıştı. Bu enfes bir koleksiyondur; neşeli yorumlarına rağmen, bunu fark etmişti. İçinde Percival'ın resim stüdyosunda gördüğünü anımsadığı kaba, sisli manzara resimlerine benzer bir şey yoktu. Yine de kendisini oradan ayrılmaya isteksiz hissetti. Edward, Francesca'nın resimlere verdiği küstah isimlerle dehşete düşmekten ziyade, onunla ilgiliydi. Onu yakınında tutmak için eli onun ellerine birden fazla kez dokundu. Onu teşvik etti ve Francesca da daha cüretkâr bir hal aldı. Kasvetli portrelerden tekini, adamın piposunun dumanından dolayı umutsuz görüldüğü düşüncesiyle, "Tütün Avcısı" olarak adlandırdı. Resimlerden tekindeki bir adamı aşikâr çapkın olarak ilan etti, Edward ona hemen David'e, Tanrı'nın seçilmiş kralına iftira attığını vurguladı. Bu Francesca'nın nefesinin kesilmesine sebep oldu, Edward'a kabahatli ancak özür dilemez bir tavırla sırtıttı, sanki uygunsuz tutumuyla onu ona yakışır davranışlarından yavaşça çekip çıkartıyor gibiydi.

Bu Francesca'ya Edward de Lacey'in günahkâr tarafının ipucunu vermişti, böylece adam ona daha çekici görünmeye başlamıştı.

Bazıları iyi aydınlatılmamış, bazılarıysa içeri girilemeyecek kadar çok sayıda resimle dolu odalarda dolaştılar. Sohbet artık kolayca akmaktaydı. Edward'ı hiç bu kadar çok gülümserken görmemişti ve bu onu sersemletiyordu. Alconbury ve Sloan'a bunun sadece bir iş ilişkisi olduğuna dair sarf ettiği

onca itiraz, aynen eski bir dantel gibi ince ve güçsüz görünmeye başlamıştı. Onun gülümsediğini görmek istedi; tabii kendisine. Edward onun söylediği bir şeye gülünce, o kuvvetli bir heyecanla ürperdi. Ve en tehlikelisi, teninin altında nabzının bir yankısı gibi atan şey, onu ihtirasın en derin ızdırabıyla kıvranırken görmek arzusuydu.

Hepsinden daha da tehlikelisi ise teninin altında bir yankı gibi atan, Edward'ı arzunun en derin ızdırapları içerisinde görme isteğiydi.

Edward aniden durduğunda, Francesca orada bulunma sebeplerini çoktan unutmuştu. Kolu hâlâ onunkine dolanık olduğu, hatta oraya geldikleri ana kıyasla Edward'a çok daha yakın durduğu için, onunla birlikte durmaktan başka seçeneği yoktu. Başını şaşkınlık içerisinde kaldırarak ona baktı ve odanın karşısındaki kadına bakarken yüzüne yerleşen ifadeyi görünce boğazı düğümlendi. İçgüdüsel olarak karşısındakinin kim olduğunu anlamıştı.

Leydi Louisa Halston her açıdan aynen dedikodu sütunlarındaki kadar güzeldi. İncecik ve narindi, saçları taze tereyağı rengindeydi ve tepesinden mükemmel lüleler halinde dökülmekteydi. Elbisesi son modaydı, ten rengini ve vücudunu güzelce vurgulamıştı. Francesca dikildikleri noktadan onun sadece profilini görebiliyordu ve bu da en az diğer yerleri kadar mükemmele yakındı. Burnu çok büyük, çenesi de çok çıkık değildi. Başını tek tarafa yatırmış halde dikilmekte, kendisine eşlik eden beyefendi konuşup çeşitli el kol işaretleri yaparken düşünceli bir tavırla önündeki resmi incelemekteydi.

Francesca aşırı aceleci bir tavırla, "Oh, Tanrım," dedi, oradan ayrılmak için bahane olarak kullanılabilecek her tür düşüncüyü aklından geçirdi. "Bunların tümü portre. Percival'in pek portre çalıştığını sanmıyorum..." Tam dönmeye yeltenmişti ki Edward'ın kolu gerildi.

Sakin, soğuk bir ses tonuyla, “Saçma,” dedi, laubalilik ve saygısızlıktan sıyrılmıştı. “O kadar da aceleci olma.” Döndü ve Francesca’yı pencerenin yakınındaki bir portreye götürdü, bu yeşil giysili bir hanımın resmiydi.

Francesca, görev duygusuyla bunu inceledi. “Güzel.”

“Söyleyeceklerin bu kadar mı?”

Francesca yandan yandan onun ciddi yüzüne baktı. “Evet,” dedi. “Kendimi onunla alay edebilecek gibi hissetmiyorum.”

Edward onun yaptığı kelime seçimlerine dair herhangi bir yorumda bulunmadı, sadece yürümeye devam etti. Francesca onun eski nişanlısını görmeyi mi istediğini merak etti. Odanın karşısına, onlara doğru yavaşça ilerlerken, ondan kaçınacak gibi davranmadığı kesindi. Sonra Francesca başı aniden ağrımaya başlamış gibi davranarak kontrolü onun elinden alması gerektiğini düşündü. hastalanmış gibi davranıp kendisini yere atarsa, Edward mutlaka onu alıp evine götürürdü.

Ama artık çok geçti. Bir sonraki odaya doğru döndüler, orada Leydi Louisa ve refakatçisiyle burun buruna geldiler. O dakikaya kadar olanları etraftaki kişiler de fark etmişti. Francesca çevrelerindeki fısıltıların bir anda kesildiğini fark etti. Ne olacağını bilmeden derin bir nefes aldı.

Edward Francesca’nın gerilimini hissetti ancak onu rahatlatmaktan acizdi. Galerinin karşısında Louisa’yı gördükten sonra, yapabildiği tek şey duygularını birazdan karşılaşılacak zor duruma hazırlamak olmuştu. Her zamanki kadar güzeldi, üzerinde hâlâ aynı mükemmel hanımefendi görünümünü barındırıyordu. Edward aniden onu nişanlılarının atılmasını takiben bir daha görmeye gitmediği için pişmanlık duydu, bunu yapsaydı bu akşam, kendisini Francesca’nın cana yakın büyüğü ve biraz riskli espri anlayışına teslim etmişken, bu kadar hazırlıksız yakalanmazdı.

Rahatladıkça Percival Watts'la kurabileceği bağıntıları aramayı unutmuştu. Francesca dili sürçüp ona Edward şeklinde seslendiğinde, kendini içinden büyük bir haz dalgası akıp geçmiş gibi hissetmişti. Bu gece onu kesinlikle tekrar öpecekti. Ve bu kez kendisini oradan ayrılmaya da zorlamayacaktı. Bundan sonra olacaklar ise... kaçınılmazdı.

İşte, Louisa'yı tam da bunları düşündüğü o dakika görmüştü. Sanki suratına bir kova soğuk su dökülmüşçesine, birdenbire onun ihanetine karşı hissettiği öfke ve şoku tekrar yaşamıştı. Kendisini buna hazırlamıştı ancak duygularının Louisa ve refakatçisi sonunda onlarla buluştuğunda hâlâ zihninin bir köşesinde alev alev yandığının farkındaydı.

Edward, "İyi akşamlar," dedi. Başını eğdi. "Leydi Louisa."

"İyi akşamlar de Lacey." Calverton Markizi'nin gözleri parladı. Edward'dan yirmi yaş büyüktü, birkaç santim kısaydı ama formundaydı. Durham bir zamanlar Calverton'un aygır çiftliğinden birkaç damızlık kısrağ almıştı ve markiz onunla sert, acımasız bir pazarlığa tutuşmuştu. Edward ona bu yüzden saygı duymuştu ama babasının tek bir kısrağ için özellikle yapılan parasal çekişmenin ardından Calverton'un adını lanetle andığını da hiç unutmamıştı. Calverton, Edward'ı şaşırtarak, "Ve size de iyi akşamlar Leydi Gordon," diye ekledi. Francesca'ya baktığında, eğilip reverans yaparken yüzünde cana yakın bir gülümsemenin belirdiğini fark etti.

"Beni hatırlamanız ne kadar da büyük bir incelik lordum."

Adam Francesca'ya Edward'ın hoşuna gitmeyecek derecede büyük bir ilgiyle yaklaştı. "Sizin unutulmanız zor hayatım."

Francesca güldü. "Beni şımartıyorsunuz."

"Sözlüm Leydi Louisa Halston'u size tanıtırabilir miyim?"

Calverton "sözlüm" kelimesinde Edward'a keskin bir bakış attı ancak o buna hazırlıklıydı; aslına bakılırsa Louisa'nın onunla dışarı çıkmasının tek sebebi bu gibi görünüyordu. Markiz, "Louisa, bu Leydi Gordon," diye ekledi. "Evinde

Londra'nın en iyi şarkıcılarını evine konuk ederdi.”

Louisa, ismi söylendiğinden bu yana Edward'dan gözlemini ayırmamıştı. Sonunda, Francesca'yı ihtiyat ve görgü kurallarına uygun bir şekilde selamlamak için bakışlarını çevirdi. Edward onun Francesca'nın yanında ne kadar narin kaldığını fark etti. Louisa ince ve solgun renkliydi, krallara yaraşır bir tavırla hareketsiz duruyordu. Francesca, parlayan saçlarından canlı kırmızı elbisesine, gülümseyişinin cana yakınlığına kadar, gizli bir sıcaklıkla ışıldıyor gibiydi. Louisa sessizlik ve huzurken, Francesca sıcaklık ve enerjiydi. İkisini bir arada gördüğünde, ne düşüneceğini bilemedi. İçgüdüsel olarak hâlâ Louisa'nın dinginliğinin rahatlığını hissetmekteydi, ama artık Francesca'nın şen şakrak yapısını ne kadar arzuladığının –hem de olacağını hiç tahmin etmediği kadar– da bilincindeydi.

Calverton, “Resimler hakkında ne düşünüyorsunuz Leydi Gordon?” diye sordu.

Francesca, “Oldukça etkileyici,” diye yanıtladı. “Ya siz nasıl buldunuz Leydi Louisa?”

Louisa gözlerini Edward'ınkilere doğru kaldırdı. Alçak sesle, “Muhteşem,” dedi.

Edward bir zamanlar bu açık mavi gözlerin her sabah ve akşam kendisinininkiyle buluşacağını hayal etmişti. Eğer şu şantajcı olmasaydı, hâlâ onunla nişanlı olacaktı; bu akşam da kolundaki el Francesca'nınki yerine onunki olacaktı. Louisa'yla birlikte galeride nazik, saygın bir takdirle dolaşacaklar, bir an için dahi olsa hiçbir resme komik yeni bir ad takmayı düşünmeyeceklerdi. Bu mutlaka hoş bir akşam olacaktı... fakat Edward'a kendisini Francesca'nın yanında olduğu gibi, sanki sıvı bir şimşek parçası yutmuşçasına hissettirmeyecekti.

Francesca hâlâ Calverton'la rahat rahat çene çalıyordu. Louisa sessizdi, nazikçe gülümsüyor, ürkek ve temkinli gözle-

ri arada sırada Edward'a yöneliyordu. Tanrı biliyordu ya, bu kadını sevmişti ve o, onu sepetledikten sadece birkaç gün sonra, başka birisiyle nişanlanmıştı. Belki de bu, Gerard'ın ona ve ailesine dair düşüncelerinde haklı olduğunu gösteren kanıt, ona kendisini daha iyi hissettirmeliydi ancak yine de bu ona dair ne kadar yanıldığını görmenin yarattığı acımasız şaşkınlığı yatıştırmıyordu.

Francesca'nın sesi, gizliden gizliye elinin hâlâ teklifsizce durduğu Edward'ın kolunun iç kısmını çimdikleyip düşüncelerini yarıda keserek, "Sizinle tanışmak bir zevkti Leydi Louisa," dedi. "Ve sizi tekrar görmek de öyle lordum."

Edward gözlerini Louisa'dan ayırdı. "İyi akşamlar Calverton, Leydi Louisa."

Calverton elini Louisa'nın sırtına sahiplenircesine bıraktı ve gülümsedi. "Ve sizi de öyle de Lacey. Leydi Gordon." Nazik bir yarım selamlaymayla, Louisa'ya yol verdi. Edward onu uzaklaşırken seyretmedi ama kokusunu içine çekti, leylak kokusu, gözlerini hatıralarla kapattı. Leylağa bayılırdı.

Francesca boğazını temizledi. "Sanırım buradaki resimlerin büyük kısmını gördük. Percival'in çalışması olabilecek hiçbir şey görmedim."

Doğru. Percival Watts. Edward zihnini bu gece orada bulunma sebeplerine odakladı. Francesca'yı buraya yaptığı araştırmaya yardımcı olabileceğini düşünerek getirmişti, sadakatsiz nişanlısıyla karşılaşmak için değil. Bu kesinlikle Francesca'nın hatası değildi, akşam mahvolmuş gibiydi. Onun sunduğu kaçış planına sığındı. "Gitmeye hazır mısın?"

Francesca ona baktı, gözleri koyuydu. Daha evvelden paylaştıkları endişesiz neşeyi diriltmek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Evet."

Edward kapıya yöneldi, Francesca da onun yanında tek bir kelime etmeksizin ilerledi.

Bölüm 17

Eve yapılan yolculuk neredeyse baştan sona sessizdi. Francesca Edward'ın ne düşündüğünü bilmiyordu ancak bir tahminde bulunabilirdi. Profiline attığı birkaç bakış ona bilmesi gereken her şeyi anlatmaktaydı. Francesca'nın içindeki bir şey onun ne kadar mesafeli ve uzak görüldüğünü fark ederek neredeyse sızlandı, sessiz kalmak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Edward'ın kızıp küfrederek ya da birisini yumruklayacak türden birisi olmadığını çoktan anlamıştı. Bunun yerine buz kesip sessizleşti, sanki içinde, hiç kimsenin erişemeyeceği kalesine geri çekilmiş gibiydi.

Şu durumda, Francesca bunu anlayabiliyordu. Eski nişanlığını görünce kısa bir an için yüzünden gelip geçen o ifadeyi hiçbir zaman unutmayacaktı. Leydi Louisa Halston güzeldi, doğru, ama daha da önemlisi –ve daha da insafsızcası– Edward gerçekten de onu sevmişti. Yüzündeki acı başka hiçbir şeyden kaynaklanamayacak kadar derin ve şahsiydi. Ona güvenmiş olmalıydı. Bunun karşılığında ise, tam onun güven ve desteğine en çok ihtiyaç duyduğu anda, Leydi Louisa nişanlarını atmış ve onun sırrını skandal yazar Gregory Sloan'a satmıştı. Her şey para için yapılmış olmalıydı. Francesca, Leydi Louisa'nın birlikte olduğu adamı tanıyordu. Calverton Markizi ellili yaşlarının başlarındaydı, gururlu ve oldukça kibirli bir adamdı, muazzam bir serveti ve herkesçe

bilinen bir namı vardı. Çoktan iki eşini toprağa vermişti ve yeni bir taneye ihtiyacı vardı, çünkü sadece üç kızı olmuştu. Francesca'yı evinde, annesinin eski bir arkadaşını şarkı söyle-sin diye davet ettiği birkaç akşam ziyaret etmişti. Francesca ondan nefret etmemişti, ama hoşlanmamıştı da. Calverton ona göre çok hesapçıydı, kendi pozisyonunun ve diğerlerinin-kinin fazlasıyla farkındaydı. Edward gibi değildi, onun yarısı dahi olamazdı. Eğer Leydi Louisa para ve pozisyon haricinde bir şeyleri umursuyor olsa, yeni koca seçiminden büyük olasılıkla pişmanlık duyardı.

Leydi Louisa'nın kiminle evlendiği tabii ki onu ilgilendirmezdi. Bu birazcık dahi olsa umurunda değildi... kalbindeki zafer içerisinde şarkı söyleyen, Leydi Louisa'nın Edward'ı reddetmeyi uygun *gördüğünü* dillendiren küçük ses haricinde. Onun kaybı başka birisinin kazancı olacaktı... hatta belki de Francesca'nın. En azından kısa süreliğine.

Francesca'nın evine varmışlardı. Atlar durdu; araba uşak arkadan atlayınca yere doğru yaylandı. Uşak arabanın kapısını açınca Edward aşağı indi. tam bir centilmen gibi davranarak elini uzatıp onun inmesine yardım etti. Francesca bundan evvel eteğini toplamak için biraz oyalandı. Şahsi arzuları sağduyusu ve soğukkanlı pratikliğiyle savaş halindeydi, ama artık arada bir çatışma yoktu. Artık bu fırsat için bir süredir beklemediğini söylemesi yalan olurdu, hatta kendini buna kapılmaktan uzak tutacak disipline sahipmiş gibi dahi davranamazdı.

"Gelip bir şeyler içmek ister misin?" Başını kaldırıp ona baktı. Lambanın ışığında Edward'ın yüz ifadesi sert ve sakindi, gözleri şapkasının kenarıyla gölgelenmişti. Francesca'nın gelecek yanıtı dair hiçbir fikri yoktu.

Edward, "Belki başka bir gece," dedi.

Francesca ona daha da yaklaştı ve elini koluna bıraktı. Alçak sesle, "Belki de bu gece bunun için mükemmel bir

zamandır,” dedi. Edward başını eğip ona baktı, ışık gri gözle-
rini yakalıyor ve bunlara gümüş tonlu bir renk katıyordu.
Francesca’nın söylemek istediğini anlayınca orada bir şeyler
oynaştı. Francesca bir süre, sadece geride en ufak bir şüphe
bırakmayacak kadar daha onunla göz göze kaldı, sonra döndü
ve hiç acele etmeksizin basamakları tırmandı.

Hotchkiss’ler, Francesca onlara kendisini beklememeleri-
ni söylediği için, çoktan yataklarına çekilmişlerdi. Mutfağın
arkasında, ahırlara yakın bir yerde küçük bir daireleri vardı.
Francesca içeri anahtarını kullanarak girdi, kapıyı da arkasın-
da açık bıraktı. Eğer bir dakikaya kadar takip edilmezse kapıyı
kapatacak ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı.
Gerçekten de hiçbir şey olmamıştı ve eğer hiçbir şey olmama-
ya devam ederse, aynen eskisi gibi davranmaya devam edebi-
lirdi.

Kapı kapandığında eldivenlerini çıkartmaktaydı. Edward
arkasından iyice yaklaşınca ve şalını parmaklarıyla sıyrınca
kalbi deli gibi çarptı. Eldivenli parmakları Francesca’nın çıp-
lak omuzlarına sürtündü, ipek şal omuzlarından sıyrılıp serin
hava tenine çarpınca titredi. Kısa bir an sonra, Edward palto-
sunu çıkartıp asarken çıkan kumaş sesinin aşikâr hisırtısını
işitti. Bu onda farklı türden bir ürperti yarattı. Edward kala-
caktı.

Francesca damarlarındaki beklenti sızısını umursama-
maya çalışarak, karanlık çalışma odasına gitti ve iki kadeh
şarap doldurdu. Biraz önce baştan çıkartmak için evine bir
erkek davet ettiği dikkate alınırsa, elleri anormal derecede
sabitti. Francesca kendisini modern, bağımsız bir kadın ola-
rak değerlendirdi ancak daha önce hiç böyle bir şey yapma-
mıştı. Cecil iki koca yıl evvel ölmüştü. Francesca o günden
bu yana hiç kimseyle birlikte olmamıştı. Ve şimdi kendisini
içinde yanan arzu denizinde neredeyse erir halde bulmuştu;
hem de herkes bir yana, cadaloz bir kadın gibi payladığı ve

kendisini en iyi ihtimalle kibar bir öfkeyle dikkate almış Edward de Lacey uğruna. Mermerden yapıldığını, damarlarında buzlu suların aktığını düşündüğü adam için. Tabii ki bu onun cazibesine kapılmadığı anlamını taşımıyordu, sadece o bunu görmezden gelmeyi başarmıştı. Yani... çoğunlukla... şu ana kadar.

Francesca döndü. Edward kapı ağzında dikiliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, onu kalbini yerinden hoplatan bir güçle seyrediyordu. Francesca onun da kendisine karşı kendisinin ona hissettiği çekimin aynısını beslediğinden ufak bir şüphe duymuş olsa da, artık bunun doğruluğunu kesinlikle biliyordu. Şarap kadehlerinden birini uzattı. "Şeri?" diye sordu, sesi her zamankinden daha boğuktu.

Edward odanın karşısına doğru yavaşça ilerledi ve kadehi elinden aldı. Bunu Francesca'nın yanındaki masaya bırakırken gözleri gözlerinden bir an olsun ayrılmadı. Francesca artık fırtınalı bir gökyüzü kadar çalkantılı olan o gözlere bakabilmek için başını geriye doğru yatırmak zorunda kaldı. Bakışları sanki bir şeyler soruyor, soru yöneltmeksizin yanıtlarını arıyor gibiydi. Francesca düşünce ve hislerinin yüzünden anlaşıldığından oldukça emindi, kısa bir süre sonra Edward'ın bakışlarının inceleyici doğası tek bir amaca dönüştü. Eldivenlerini teker teker çıkarttı ve yere attı. Francesca, Edward tek elini kaldırıp şakağındaki boşa çıkmış lülesini parmağına dolarken, eldivenlerin haliya çarpışlarını hayal mayal işitti.

Edward'ın teninin sıcaklığını hissetti, yanağına o kadar yakındı ki, bilinçsizce başını çevirdi, yüzünü eline doğru bastırdı. Francesca yanağını avucuna sürterken, Edward'ın boğazının gerilerinden yumuşak, gırtlaksı bir ses yükseldi. Hızlı, etkin hareketlerle Francesca'nın saçlarındaki tarakları çekip çıkarttı, ta ki hepsi omuzlarından aşağı uzanıp düşene kadar. Ardından parmaklarını saçlarının arasına gömdü ve hepsini

ensesinde bir tomar halinde topladı, yanağını yanağına bastırırken onu olduğu yere sabitledi.

Görünüşe bakılırsa Francesca bunu uzun zamandır bekliyor gibiydi. Ellerini açıp Edward'ın göğsüne yasladı ve ona iyice sokuldu, sıcak ve güçlü vücuduna sıkı sıkı yaslandı. Edward duyulamayacak kadar alçak sesle bir şeyler söyledi, göğsünden bir homurtu yükseldi, Francesca başının geriye doğru düşmesine, onun ellerinin oluşturduğu desteğe daha da yaslanmasına göz yumdu. Onu öptüğü günden bu yana, bunu tekrar hissetmeyi, kollarının bedenini sarmalamasını ve dokunuşuyla kalbinin deli gibi çarpmasını hep istemişti. İçindeki bir şey bir kedi gibi mırıldanıp gerinmeyi, ona sürtünmeyi istiyordu.

Edward'ın başparmakları onun yanaklarını okşadı, teninde bir kelebeğin kanatlarının sürtünüşünün yaratacağı yumuşaklıkta dolaştı. Parmak uçlarının etli kısmını başının arkasına bastırdı, yüzünü yukarı doğru kaldırdı. Francesca gözlerini kapattı ve dudaklarının dudaklarına tekrar dokunmasını beklerken göğsü sıkıştı. Sessizce, *öp beni*, diye yalvardı. Bunun için nasıl bir dakika daha bekleyebileceğini bilmiyordu, özellikle de elleri teninde hızla gezinir, parmakları bu kadar kendinden emin ve planlı hareket ederken. Edward onun şakaklarını takip etti, kaşlarının üzerinden geçti ve ardından parmak uçlarını aşağı çenesine doğru indirdi, her kemiğin ve teninin kavisini en arsız dokunuşla keşfetti. Francesca onun nefesini yanağında hissetti, tenini ısıtacak kadar yakın ancak yine de bir o kadar uzaktı. Bu enfes ve dayanılmazdı.

Ve sonra, sonunda, Edward'ın dudakları onun dudaklarının kenarlarına hafifçe dokundu. Francesca derince iç çekti, nefesini tuttuğunun hayal meyal farkındaydı. Heyecan nefesiyle birlikte içine hücum etti. Edward onu ilk başta nazıkçe, hatta çekinerek öptü, dudakları onunkilere zar zor dokundu. Francesca ona doğru eğildi, öpücüğe doğru yaslanmaya ve

bunu daha etkin kılmaya çalışıyordu, sadece hâlâ saçlarına dolanmış halde duran elleri sayesinde ayaktaıdı. Bir an dahi düşünmeden, kendisini onun kontrolüne bıraktı. Her ne kadar bunun yanlış ve yakışksız olduğunu biliyor olsa da onu o kadar çok istiyordu ki, artık kimildayıp büyüü bozmaktan korkuyordu. Edward'ın dudakları kendisininkilere dokunurken dahi zihni onun geri çekilip kendisinden uzaklaşacağı ve aralarında hiçbir şey olamayacağını bir kez daha tekrarlayacağı endişesiyle doldu.

Tabii ki bunu neredeyse bir hafta evvel söylemişti. Ve Francesca o günden bu yana Lord Edward'ın gözlerinde o öpücüğün hatırasının için için yandığına defalarca şahit olmuştı. Kendisini ikna etmekte, Francesca'ya yaptığından çok daha başarısız olduğu açıktı.

Acele etmeden, büyük bir özenle dudakları Francesca'ninkileri buldu, üzerinde dolaştı, şeklini yokladı ve ardından son olarak tadına bakmak için açıldı. Francesca onun dilinin kendisininkiyle ilk buluşmasıyla birlikte inledi. Edward'da şarap tadı vardı, bu hâlâ ağzında dolaşan zengin sıcak bir porto şarabııdı. Francesca, bu yüzden kendimi çakırkeyif ve dengesiz hissediyor olmalıyım, diye düşündü, oda sanki denizdeki bir gemi gibi bir sağa bir sola yatmaya başlamıştı. Bu tür öpücüklerden kolayca sarhoş olabilirdi.

Edward ona baktı, kaşlarını kaldırmıştı. Francesca ona cesaretle karşılık verdi ve dilinin ucunu üst dudağında dolaştırdı. Edward sert bir nefes aldı ardından onu tekrar öpmeye başladı. Bu kez öpüşü daha az kontrollüydü. Elleri Francesca'nın boynuna dolandı, ardından avuçlarını omuzlarını tutacak şekilde kaydıldı, sonra aşağı omurgası boyunca indirdi. Ellerini Francesca'nın küçük sırtında açtı, kalçalarını kendisininkine doğru iteledi. Francesca'nın sırtı, Edward kendisini omuzları arkadaki duvara yaslanacak kadar geriye doğru iteleyince kavislendi. Kumaş kaplı duvarın çıplak teni-

ne dokunuşunu hissedebiliyordu. Edward'ın elleri, onu parmak ucuna kaldırıp kendisine daha da yaslanmasını sağlamak için aşağıya kaymaya, kalçasının kıvrımlarını kavrayacak şekilde ilerlemeye devam ederken, düşünceler yok olup gitti. Ereksiyonunun uzunluğu ve genişliği, ikisinin elbiselerini aşır Francesca'nın karın hizasında tenini dağlıyor gibiydi. İçindeki aralıksız arzu mırıltısı, sanki tüm düşünce ve şüpheleri susturup kalp atışlarını bastıracaktı. Şiddetlendi ve rahatsız edici bir hal aldı. Aslında Francesca'da ne düşünce ve de şüphe kalmamıştı; eğer onu istemiyor olmasaydı burada, onunla aynı odada olmazdı. Kendisinin de onu ne kadar istediğini düşünecek kadar zamanı olmuştu. Kollarını boynuna dolamak için omuzlarını bıraktı, onu bu küçük, soluk kesen arzu kozasında kendine yakın tutmak istiyordu. Sol ayağını Edward'ın baldırına dıştan boydan boya sürtmek için kendi isteğiyle kaldırdı.

Edward nefesini tuttu ve sessizce güldü. Kalçalarını bıraktı ve Francesca'nın eteğini yukarı doğru topladı. İç etekliğinin kumaşı, Edward aşağı doğru uzanıp onu dizlerinden yakalayarak neredeyse bel hizasına kadar kaldırırken, baldırlarında toparlandı. Francesca serin hava mahrem yerlerinin yakınında, çıplak bacaklarına değince titredi. Onu orasına dokunurken düşünmek dahi kanın damarlarından daha sıcak ve hızlı akmasına sebep olmuştu.

Ayakkabısının topuğu hemen yanlarında duran dar masaya çarptı. Edward sertçe soluklandı ve Francesa'nın dizini daha da yukarı kaldırdı, ta ki ayağını masaya atabilene kadar. Francesca duvara yaslanmış halde erimişti, o avucunun içiyle baldırını aşağı doğru acele etmeksizin okşarken, ardından incik kemiğinin etrafından çevirip yukarı doğru kaydırırken, dengesini sağlamak için ona sıkı sıkı tutundu. Odanın dingin karanlığında, Edward'ın çıplak ellerinin ipek çorapları üzerinde çıkarttığı yumuşak hisirtti kemiklerinde yankılanmış gibi

hissettirdi. Edward başını öne doğru eğdi, dudakları Francesca'nın şakağında fısıldıyordu. Parmakları durakladı. Francesca, o hafifçe diz kapağının arkasına bastırınca, bacaklarını geriye kalan son bir küçük adımı da atmaya yeter derecede iki yana açınca, ardından da kalçalarını bacaklarının arasına iteleyince titredi.

Francesca Edward'ın bedeni kendisinininkine sürtünmeye başlayınca yutkundu. Adam omurgasını büktü, kalçasını onunkine doğru iteledi ve sert erkeklik organı en kadınsı noktasına sürtününce Francesca ağrı yüklü bir hazla gerildi. Tanrım, eğer en kuvvetsiz noktasında bu şekilde hareket etmeye devam ederse onu öldürecekti. Kapıdan içeri gireli bir saat geçmiş olmalıydı ve şu ana kadar onu sadece öpmüştü, buna rağmen kendisini her an alevlere kapılmaya hazır gibi hissetmekteydi.

Francesca ellerini onun köprücük kemiğine doğru iteledi, sık akşam ceketini çıkartmaya çalışıyordu. Edward hafifçe inledi, ancak tek bir kelime etmeksizin ceketini çıkartıp yere attı. Edward onu şakağı boyunca kavurucu bir şekilde öperken ve parmaklarını bacağı boyunca aşağıdan yukarıya sürtmeye devam ederken, Francesca da onu kendisine doğru kuvvetle çekti ve yeleğinin düğmelerini neredeyse kopartırcasına açtı. Son düğmeyi açar ve yeleği çekip çıkartırken elleri titremekteydi. Edward tek kolu, ardından da diğeri serbest kalana kadar onunla işbirliği etti. Bunun dışında dikkati, yüksek topuklu terliklerini çıkartıp bir tarafa fırlattıktan sonra tepesinden ayaklarının kavisine kadar, onun teninin her bir santimetrekaresine dokunmaya kilitlenmiş gibiydi.

Ama en azından Francesca da artık ona dokunabiliyordu. Birkaç çekiştirmenin ardından, gömleğinin önü pantolonunun içinden kurtuldu. Şimdi, Francesca ellerini onun göğsünün sıcak, sert dokusunda yukarı doğru kaydırırken, başını geriye atmak ve derin nefes almak sırası ondaydı. Bir süre

Francesca'nın ellerini dolaştırmasına izin verdi ve ağırlığını en ufak bir uyarı vermeksizin öne doğru kaydırıldı. Francesca duvarla Edward'ın arasına sıkışıp kalmıştı, elleri gömleğinin içerisindeydi, gittikçe daha şiddetli titreyen tek bacağı üzerinde dengelenmişti. Oraya sıkışıp kaldığını fark ederek bir süre kıpırdandı, bunu tüm bu yaşananlardan aşırı haz aldığını ve aslına bakılırsa elde etmeyi ümit ettiği şeyin de tam olarak bu olduğunu kabul edışı takip etti. Edward'da uyandırmak istediği şey işte buydu: esrarlı, heyecan verici ve anlamlı bir arzu. Sadece bundan bu kadar heyecanlanacağını düşünmemişti; dokunuşu sanki teni boyunca yayılan, eti ve kemiklerini delip geçen kıvılcımlar göndermekteydi. Bu hissettiği bastırılmış gereksinimin vahşi coşkusu değil, daha ziyade acele etmeyecek bir adamın kontrollü, amansız keşfiydi. Onun kendini tutuşundan, her ne kadar bu onu tahminlerden heyecanlı noktalara döndürüyor olsa da, nefret etti.

Edward onu orada öylece tuttu, tek eliyle çenesini kavrayarak yüzünü öpebilmek için kendisine doğru kaldırmıştı, diğer eli bacağına dolaşmakta, yavaş yavaş baldırının yukarılarına doğru yol almaktaydı. Kalçaları hâlâ onunkine nazik ancak ısrarcı bir baskıyla yaslanmaktaydı. Onu sertçe öptü, dili ağzını aynen birazdan vücuduna yapacağı gibi tamamen sahiplendi. Francesca direndi, ona karşı beslediği çılgınca gereksinimlerinin bir kısmını tatmin etmeye çabalayıp başarısız olurken nefesi boğazından kulak tırmalayıcı bir sesle yükselmekteydi.

Edward'ın parmakları dizinin üzerinde doğru kaydı, jartierinin kurdelesini açmak için durakladı. Kısa bir an içerisinde kurdele çözüldü ve kayıp gitti. Edward çoraplarını dizlerinden aşağı indirmekteydi. Francesca'nın kasları Edward baldırının aşağısını okşar, oradan kalçasına geçer ve son olarak da bacaklarının arasına yönelirken, kasıldı. Neredeyse bir rahatlama ve haz çılgınlığını andıran nefesini serbest bıraktı. Oh

Tanrım... onun kendisine dokunmasını bu kadar uzun bir süre bekledikten sonra, utanmaz, becerikli parmaklarının bir sonrakı okşayışıyla paramparça olabileceğini düşündü. Edward ona nasıl dokunacağını biliyordu ve neresine ve hangi kuvvetle... Nasıl onu bu kadar kolay şehvete sürükleyebilmişti? Onu bu kadar umutsuzca istedikten sonra, Edward'ın kendisine dokunuşundan saniyeler sonra orgazm olmak üzereydi. Bunu istemiyordu. Onun da kendisiyle aynı hazzı almasını, aynı çılgınlığı yaşamasını, kendisi gibi rahatlamasını istiyordu.

Bir Herkül çabasıyla onun kolları arasında büküldü. "Dur," diye inledi. "Buna dayanamıyorum... benimle seviş, şimdi, lanet olsun..." Tırnaklarını Edward'ın etine batırdı ve aşağı doğru çekti, adam lanet okuyup geri çekilince pervasız bir memnuniyet yaşadı. Onun dikkatinin anlık dağılışından faydalandı ve ellerini gömleğinin altından çekip çıkarttı. "Tüm gece benimle bu şekilde oynayamazsın." Parmaklarını pantolonunun önüne doğru indirdi ve düğmeleri buldu. "Çıldıracığım..."

Edward'ın gülümsemesi acımasız ve yavaştı, gözleri sanki onu en baştan beri çıldırtmaya çalışıyormuşçasına ısıldıyordu. Francesca pantolonunun düğmelerini çözerken hiçbir şey söylemedi. Sonunda parmaklarını ereksiyonunun etrafına dolayınca, sadece başını geriye doğru attı ve inledi. Francesca'nın kalbi deli gibi çarpıyordu; kendisini sersemlemiş hissetti. Bu onun gerçekleşen en gizli fantezisiydi: Edward'ın yarı çıplak ve saç başı darmadağın, kolları omuzlarına dolanmış, başı kendinden geçmişçesine geriye atılmış, kalçası erkeklik organı onun ellerinde kayacak şekilde bir ileri bir geri hareket eder halde dikilmesi.

Ve bu yeterli değildi. Francesca tek eliyle uzandı ve başını aşağıya çekti, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Bu kez kibarlık numarası yoktu. Edward'ın ağzı açıldı ve Francesca tekrar onun tadına baktı, bu kez önceki kadar sarhoş edici

değildi. Bu adamın ağzının kendisininkinin üzerinde durmasına müptela olduğuna kolayca şahitlik edebilirdi. Erkeklik organı elinde sıcak ve kalındı, hâlâ avucuna sürtünüyordu. Francesca parmaklarını çok daha bolca kapattı, başparmağını iri başın etrafında ve aşağıdaki kadifemsi gövdede dolaştırdı.

Edward boğazının derinliklerinden hırladı. Francesca'nın dizlerini çekti, bunları kalçasının etrafına doladı. Onu ayakları yerden kesilecek şekilde yukarı doğru çekerken eteğinin ağır kızıl ipeği hışırdadı, Francesca hâlâ onunla duvar arasına sıkıştı, bir yerden sonra diğer bacağını iç eteklikten çekip kurtardı ve Edward'ın beline doladı. Elbisesinin biriken eteğini yana atmak için onu bir süre serbest bırakmak zorunda kaldı ve bu kez de Edward bundan faydalandı. Elini kaydırды, onu artık kolayca yukarda tutuyordu, sonra Edward'm ileri doğru bir adım attığını, kalçasını kendisininkine doğru yönlendirdiğini ve iteleyerek içinin derinliklerine girdiğini hissetti.

Bir an. için başının döndüğünü hissetti ve dengesini kazanmak için onun omuzlarına tutunmak zorunda kaldı. Bedeni onun için hazırды ama yine de kendisini gerilmiş, istila edilmiş ve sonuç olarak zapt edilmiş hissetti. Edward tutuşunu düzgünce ayarladı, ardından hareket etmeye başladı. Francesca'nın vücudu, titreyip neredeyse hıçkırana kadar, o içine her girdiğinde organını sıkı sıkı kavradı. Edward'm solukları da sert bir hal almıştı. Francesca ellerini yüzüne sürttüğünde, Edward'ın teninin nemlendiğini fark etti. Edward tekrar yön değiştirdi, Francesca'nın dizini belinin etrafına sıkıca doladı ve uzanıp çenesini kaldırdı, hâlâ içine duvarda yakındaki suluboya resmi sallamaya yeter derecede sert bir şekilde girip çıkıyordu. Dudaklarının onunkine ilk dokunuşuyla birlikte, Francesca damarlarında gümbürdeyen ateşli, kuvvetli bir orgazmı yerin yok olup gittiğini hissetti. Sırtı kavislendi ve damarlarındaki bu çarpıntıdan dolayı başı arkaya

düştü. Edward alnını onun boynunun görünen hatlarına yasladı, birkaç dakika sonra onun hızlanıp duran nefesini boynunda hissetti. Edward kendi boşalışı sırasında can çekişirken gerildi.

Francesca kendini düşmekten alıkoyabilmek için titreyen kollarını onun omzuna dolamayı başardı. Başını yana çevirmek ve dudaklarını yanağına yaslamak gerçekten büyük bir çaba gerektirdi. Edward'ın göğsü de en az kendisinininki kadar sert inip kalkıyor ama onu hâlâ yukarda tutmaya devam ediyordu. Görünüşe bakılırsa Francesca sonunda onun kontrolünü kaybetmesini sağlayabilmişti. Keşke bu, onu Edward'la sanki hiç ilgilenmiyormuş gibi görünmek zorunda bırakmasaydı.

Francesca şakağını onunkine yasladı. Parmakları kısa koyu renkli saçlarını tarıyor, en başından beri yapmayı arzuladığı şekilde karıştırıyordu. Fısıltıyla, "Bu gecenin bitmesini istemiyorum," diye itiraf etti. Artık bunu saklamanın bir anlamı yoktu.

Edward başını kaldırdı ve ona baktı. Gözleri pencereden gelen gümüş renkli ışıkları yansıtmaktaydı. Kapıdan içeri girdiği andan itibaren, ilk defa konuştu. "Bu sadece bir başlangıç," dedi ve onu tekrar öptü.

Bölüm 18

Edward her zamanki ruhsal durumunu kısmen de olsa geri kazandığını hissetmeden evvel saat ikiyi vurdu. Francesca'yla onu oturma odasının duvarına yaslayarak sevişmek türünden bir niyeti yoktu. Pekâla, belki de vardı; o kendisini gözlerinde yanan arzuyla içeri davet ettikten sonra, arabanın yanında dikilirken bu kesinlikle aklından geçmişti. Bir anlık düşünüp taşınma ve tereddüdün ardından, onunla yerde, kanepede, masada, yatakta ve hatta bir duvara yaslayarak seviştiğini hayal etmişti. Bu Louisa'ya dair düşüncelerinin tümünü büyük bir başarıyla silip yok etmişti, şoförünü gönderip Francesca'yı evine kadar takip ederken çoktan sertleşmişti. Onunla sevişmeye *kararlıydı*. Francesca onu bir meşaleyi tutuşturacak ateşle öptüğünde, ortadaki en yakın şey duvardı.

Aradan geçen saatler içerisinde, onunla iki kez daha sevişmişti ama ilk seferin ardından yukarı çıkmışlardı. İkinci birleşmelerinin daha yavan olacağını düşünmüş olsa da, yanılmıştı. Francesca onu arzudan çıldırtacak binlerce tensel dokunuşla soymuş, Edward da onun eteğini kaldırıp şezlonga doğru eğilen Francesca'ya tekrar sahip olmuştu. Francesca'yı çırlıçıplak soyana kadar geçen zaman diliminde, kontrolü onun ele almasına izin verecek kadar kendine gelmişti ancak ona yeni bir elbise alması gerekecekti. Kırmızı giysi mahvolmuştu. Sabrın arada sırada aşırı derecede önemsendiği ortadaydı.

Ve şimdi onunla birlikte yataktaydı, Francesca sırtını onun göğsüne yaslamıştı, Edward'ın zihni kendisini kuşatan şehvet ve acele sisinden sıyrılmaya başlarken vücudu rahatlayıp doydu. Mantıklı düşünceler geri dönmese çok memnun olurdu; o zaman geceyi aynen şimdi olduğu gibi, bugüne kadar karşılaştığı en çarpıcı, en dayanılmaz kadının yanına uzanmış bir halde geçirebilir, ellerini onun çıplak bedeninde tembel tembel dolaştırabilirdi. Ama her nasılsa mantığı geri döndü, onu rahatsız etmeye başladı. Son birkaç saat boyunca yabani bir hayvan gibi davrandıktan sonra, ona... bir şeyler borçlu olduğunu sanmaktaydı. Bir açıklama ya da bildiri. Onu istediği aşikârdı ve onun da kendisini istediği bir o kadar açıktı. Ancak bir gece yeterli değildi. Daha şimdiden buna nasıl devam edebileceklerini düşünmeye başlamıştı. Bu ilişkiye dair hiçbir şey planlı değildi. Eğer devam ettirmek istiyorsa, ona hemen şu dakika dürüst davranması en adaletli yaklaşımdı.

En açık başlangıç noktasını seçerek, "O benim nişanlımdı," dedi. "Cleveland'ların evinde, Calverton Markizi'yle birlikte gezen hanım."

Francesca boynunu çevirdi ve ona hafif, hayal gibi bir tavırla gülümsedi. Bakır rengi saçları beyaz çarşafa saçılmıştı ve solgun omuzları kolunda ipeksi bir yumuşaklık hissi bırakmaktaydı. "Biliyorum."

Evet, biliyordu. "Ah, tabii ya. Sloan'ın gazetesi."

"O ve dedikodular ve kinaye, onunla karşılaştığın anda içeriği dolduran beklenti yüklü sessizlik." Francesca gözlerini devirdi. "Londra'da hiçbir şey sır değil."

Edward, omzuna bir öpücük kondurarak, "Hayır," dedi. "Sanırım değil." Bu ne kadar süredir herkesçe biliniyordu? Charlie onun bunu iştmesine hiçbir zaman izin vermeyecekti. İşin garibi, bu onun da umurunda değildi.

Francesca sırtını döndü. "Bence karşılaşmanın üstesin-

den çok iyi geldin. Hanımefendinin utanması ya da sitem etmesi için hiçbir sebebi olmayacaktır.”

Edward kendini kızgınlıkla söylemekten büyük bir zorlukla uzak tuttu. “Bunun onu memnun edeceğinden eminim.”

Francesca bir an için sessiz kaldı. “Onu nişan atıldığın-
dan bu yana ilk kez mi gördün?”

“Evet.” Edward parmak boğumlarının tersiyle Francesca’nın yuvarlak kalçasının hatlarını takip etti. Francesca’nın vücudu, ona göre, ince, fidan boylu Louisa’nın tam aksine, olgun, gösterişli ve mükemmeldi. Aslında Louisa’yı yatakta çırlıçıplak tuttuğu hiç olmamıştı ya da hatta –düşünüyordu da– bunu düşünüp bir kez olsun o gece hissettiğinin yarısı kadar çıldırmamıştı.

Diğer uzun bir sessizlik daha yaşandı. Francesca, “Onu sevdin mi?” diye fısıldadı.

Edward durakladı. “Evet,” diyerek itiraf etti. “Sevdim.” En azından sevdiğini düşünmüştü. Bu his uzaklarda kalmıştı ve belli belirsizdi, zor bela hatırlıyordu ve neredeyse pek bir önemi de kalmamıştı. Onun Louisa’yla yapmayı düşündüğü evlilik türünde aşk pek de şart değildi ancak Edward beğenmediği bir kadınla evlenmeyi de reddetmişti. Belki de her şey bundan ibaretti ve o bunun sevgi olduğunu zannetmişti.

Francesca onunla yüz yüze gelecek şekilde döndü. “Hâlâ seviyor musun?”

Edward onun suratına baktı. Bu soruyu sormak için bunun garip bir zamanlama olduğunu düşündü, orada çırlıçıplak uzanmışlar, saatler süren kavurucu sevişmelerin ardından Francesca’nın yatak çarşaflarına sarılmış yatıyorlardı. Ama belki de değildi. Belki de en iyi zamandı. Parmaklarını onunkilere dolamak için elini Francesca’nın kol kavisinden aşağı uzattı. “Hayır.” Francesca’nın elini tutup kaldırdı, parmak boğumlarını dudaklarına götürdü. “Sen Baron Alconbury’i seviyor musun?”

Francesca bir kahkaha patlattı... Edward, şaşırdı, diye düşündü, ama rahatsız olmadı. “Alconbury mi! Onu da nereden duydun?”

Edward, “Dedikodu,” diye mırıldandı. “Fısıltılar. Söylenlere bakılırsa seninle evlenmek istiyormuş.”

Francesca tek omzunu kaldırdı, gülümseyişi suratından kaybolup gitti. “Belki de öyledir. Ama bu benim de onunla evlenmek istediğim anlamına gelmez.”

“Ama bir erkek kendisini kabul edeceğinin ipuçlarını vermeyen bir kadınla evlenmek istediğinin herkes tarafından bilinmesine izin vermez. Bizler kendimizi boş yere tehlikeye atmayız.” Francesca’nın elini, parmaklarını açıp kendininkilerin arasına dolayarak öpmeye devam etti. Güzel elleri vardı, zarif ve güçlüydüler. Parmakları neredeyse kendisinininkiler kadar uzundu.

“Leydi Louisa’ya evlenme teklif ettiğinde kendini böyle mi hissetmiştin?” Edward’ın elini okşayışını seyrederken içinden yükselen alarm sesi boğuk bir hal aldı.

“Evet.” Dudaklarını el bileğine bastırdı, nabzının yumuşak, güçlü atışlarını hissetti. “Ailem onun ailesini uzun zamandır tanıyordu. Babası babamda kızının bana karşı büyük bir ilgi duyduğu hissi yarattı ve birlikteliğimizi uygun bulacağını ima etti. Babam da bana gelip onu uygun bulup bulmadığımı sordu.”

“Ve sonra ona âşık oldun, öyle mi?”

“Bu iyi bir seçimdi.” Omzunu silkti. “Ona birkaç ziyarette bulundum ve oldukça iyi anlaştığımızı fark ettik. Yapılarımız uyuştu. Onu önemsemeye başladım. Ona evlenme teklifinde bulunduğumda, bu kaçınılmaz bir sonuç olmuştu; o benim bu teklifi yapacağımı biliyordu ve ben de onun evet diyeceğini.” Francesca’nın elini alıp göğsüne yasladı, teniyle temas edecek şekilde bir süre kendi eliyle destekleyerek tuttu. Kolunu omzuna kadar okşadı, ardından elini çıplak böğrünü takip

ederek aşıya kadar indirdi. "Peki, neden Alconbury senin onun teklifini kabul edebileceğini düşünüyordur sence?"

Francesca uzunca bir süre bir şey söylemedi. Edward bekledi, elini Francesca'nın yumuşak teninde gezdirmekten memnundu. Sadece göğüs kafesinin hemen altındaki bel boşluğunu keşfetmekle dahi bir yılını rahatça harcayabileceğini düşündü. Francesca yumuşak bir ses tonuyla, "Kocam kız kardeşimden sadece bir ay sonra öldü," dedi. Edward sessizce dinledi; o birkaç çıplak gerçeğin zaten farkındaydı ama Francesca'nın bunları nasıl gördüğünün değil. "İkisine de hazırlıklı değildim. Giuliana'nın hamileliği zordu ve doktor onu uyarmıştı... Pekâla, bebeğini doğururken ölmesi çok üzücüydü ancak kesinlikle bir sürpriz sayılmazdı. Ama Cecil –yani kocam– bir düelloda birisinin yedeği olmayı kabul etti ve bir şekilde sonunda vuruldu. Bana bundan hiç bahsetmemişti ve onu bunu yapmaya ayartan arkadaşı daha ben kendisini bulup sorgulayamadan –ya da bizzat benim tarafımdan vurulmadan– evvel Avrupa'ya kaçtı. Bu korkunç bir şoktu. Bir gün kanlı canlı buradaydı, ertesi gün ise..." Gözleri gölgelenmişti ve üzgündü.

Edward'ın parmakları yavaşlayarak durdu, çenesi sertleşti. Bir erkek karısını nasıl bırakabilirdi ki? Ve düello yapmak olabilecek en aptalca şeylerden birisiydi. Jackson'un neden bu korkunç detayı gün yüzüne çıkartmadığını merak etti.

Francesca derin bir nefes aldı. "Bana bu haberi Alconbury getirdi. Bu aptalca düelloyu durdurmaya çalışmış ve Cecil'in elini son ana kadar tutmuştu. Eğer o olmasaydı, şu son iki sene içerisinde yok olur giderdim. O bana her zaman iyi bir arkadaş oldu."

"Öyle olduğuna sevindim." Edward sarkan bir saç lülesini tekrar omzunun üzerine doğru attı, parmakları ipeksi bakır tutamlarda oylanmaktaydı. "Ama onu sevmiyorsun." Edward ana noktaya, onu en çok ilgilendiren konuya döndü.

Francesca ona açık, net gözlerle baktı. “Seviyor olsaydım,” diye fısıldadı, “şu anda burada seninle birlikte olmazdım.”

“Öyle mi?” Edward tek kaşını havaya kaldırdı. Aralarındaki çekim kıskırtıcıydı –bu şerefli planlarının üstesinden gelebilecek kadar güçlüydü. Francesca’yı dul olduğunu öğrenmeden, ondan büyülenmeden, hatta ondan hoşlanmadan evvel istemişti. Eğer Louisa onu terk etmeseydi, burada Francesca’yla birlikte de olmayacaktı– ama bunu yapmayı kesinlikle düşünenecekti.

Francesca kısa bir kahkahayla, “Tabii ki hayır. Seni buraya çekmek için oldukça uğraşmak zorunda kaldım,” diye yanıtladı. “Eğer senin yerine Alconbury’i istiyor olsaydım, neden bu kadar çaba harcayayım ki?”

Edward, gülümsemeye başlayarak, “Beni buraya çektin,” diye tekrarladı. Kendisini yatak odasına çekecek kadar isteyen bir kadını tanımanın ne kadar baştan çıkartıcı olabileceğini nasıl olmuştu da daha önceden tahmin edememişti? Parmak uçları omuzlarından aşağı kaydı. “Peşimden koşulup kullanıldığımı fark etmedim...”

Francesca, hiçbir pişmanlık hissetmeksizin, “Seni baştan çıkartmak çok zamanımı aldı,” dedi. Parmaklarının altında aygın baygın gerinerek ağırlığını diğer yana kaydırды. “Bunun için sabırsızlanıyordum.”

“Sevgili Leydi Gordon, beni karşılaştığımız andan itibaren istediğinin kesinlikle farkında değildim.” Ona daha da yaklaştı ve Francesca’yı sırtüstü çevirdi. “Bundan bana daha evvel bahsedebilirdin...” Göğsünün merkezini aşağı kadar okşadı ve dudaklarını köprücük kemiğine bastırды.

“Oh, karşılaştığımız andan itibaren değil! İlk başlarda inanılmaz derecede sıkıcı ve donuk olduğunu düşünmüştüm.” Edward öperek ilerlerken, Francesca boynunu geriye doğru attı ve iç çekti. “Çok kontrollü... çok renksiz... çok sessiz...”

Edward hafifçe güldü. Parmakları göbek hizasında hızla

kaydı, göbek deliğini gıdıkladı ve kaburgalarını takip etti. “Ya şimdi?”

“Hımm.” Francesca başını yana yatırdı ve onu şakacı bir yüz ifadesiyle inceledi. “Düşündüğümde biraz daha az kontrollüsün.”

“Evet, senin kesinlikle insanın üzerinde zararlı bir etkin var.” Kabaran göğsünü avucu içine aldı. “Kendimi bütünüyle... ahlaksız hissediyorum.”

“Bu bir şikâyet miydi?” Francesca’nın gülümsemesi safi günahkârdı.

Edward yuvarlanarak onun üzerine çıktı, dirseklerinin üzerinde bedenini destekledi. “Kulağa öyle gibi mi geldi?” Onu öptü.

“Bunu bir sataşma olarak algılamalısın.” Francesca kollarını boynuna ve tek bacağını da o, kalçasını baldırlarının arasına yerleştirirken beline doladı. Ulu Tanrım, Edward onu tekrar istemişti, hem de aynen alt katta hissettiği kadar güçlü bir şekilde. Ardından, sonuçlara ve geri tepmelere dair en ufak bir düşünme çabasına girişmemişti. Şimdi, ikisinin de birbirlerini dilediklerince umutsuzca arzulama haklarının olduğunu görebiliyordu. Bu ne kadar da büyük bir şanstı...

“Hangi kısmını?” Avucunu ona dokunmak için aşağı, karnının üzerine doğru indirdi. Francesca içine derin bir nefes çekti, kalçası ona doğru havalandı, Edward parmağını içine soktuğunda ıslaktı.

Francesca, “Daha az... sessiz olman kısmı,” diye inledi. Vücudu Edward’ın altında kıvranmaya başladı. Edward içine diğer bir parmağını daha iteledi, hâlâ onu titreten ve inlemesine sebep olan noktayı okşuyordu.

Francesca’nın ağızına dudaklarını yaslayarak, “Haykırmamı mı istiyorsun?” diye fısıldadı. “Aynen sana yaptırmak istediğim gibi?”

Francesca, “Evet,” diyerek inledi. Edward’ın poposunu iki eliyle kavradı ve sıktı. Edward onun cesaretlendirmesine direndi. Ona ılık attırmak, elleri arasında eriyip gittiğini görmek istiyordu. Francesca bunu bilmiyordu ama Edward çoktan onun elleri arasında erimişti. Sadece bunun için haykıracak türden birisi değildi. Aynı zamanda arzunun pençesinde olsa dahi bir kadına ılık attırmayı isteyecek türden birisi de değildi, ancak bir Şekilde Francesca’nın hissettiği hazzı gökyüzüne doğru haykıracak kadar kendisinden geçtiğine Şahit olmak istiyordu.

“O zaman benim için haykır.” Francesca’nın yüzünü ve boynunu açık ağzıyla öpücüklere boğdu, teninin tadiyla sarhoş olmuştu. Parmaklarını onun bedenindeki kaygan sıkı kanalda bir ileri bir geri hareketlendirdi. Başparmağını onu titretene kadar alttaki ıslak katmanların arasına gizlenmiŐ hassas yumrununzerine bastırdı.

Francesca, başını çevirerek, “Oh Tanrım, bekle,” diye yalvardı. Sıkı sıkı omuzlarına tutundu. “Bu ok... Dur... *dur...*”

“Dur mu?” Edward elini çekti. Gözleri fal taşı gibi açıktı, arzu ve Őokla büyümüŐtü, onun içine, derinlerine sertçe girdi. Francesca altında kıvrandı, kalçası onunkiyle her bir darbeyle buluştu, ta ki bedeninin Edward’ınkinin etrafına sıkı sıkı sarıldığını hissetmeye başlayana kadar. Edward’ın yumurtalıkları yaklaşan orgazma hazırlandı, Francesca’nın kanalı o kadar sıkıydı ki acıtıyordu. Edward dişlerini sıktı, kendisi rahatlama-
dan evvel onu hazzın kıyısına sürükleme-
k istiyordu ama Francesca zaten o noktaya gelmişti. Başını bir yandan diğer yana attı durdu ve Edward’ın gğsn tırnaklarıyla çizdi. Yüksek tonlu, keskin bir ılık atarken, Francesca’nın orgazm dalgalarını hissetti. İinin derinliklerine son bir kez daldı kendisini serbest bırakıp rahatlar-
ken, hisler içinden kavurucu bir cehennem gibi hızla akarken, onu kolları arasına alıp kucakladı.

Edward onu da beraberinde alıp yanına doğru yuvarlanırken Francesca alçak sesle, “Haykırdın,” dedi, vücutları hâlâ birbirine sıkı sıkı sarılıydı.

“Öyle mi yaptım?” Kelimeleri oluşturmak büyük bir çaba gerektirmekteydi. Edward daha önce hiç hissetmediği bir tatmin hissetti, yumuşak, yoğun ve huzur dolu. Bu, her ne kadar kendisini bu kadar neşeli hissetmesinin sebebi kısmen bu olsa da, sevişmekten daha öteydi. Francesca ona dair haklıydı; çok donuk, renksiz, sessizdi ve kendini dizginliyordu. Onunla tanışana kadar, bunun kesinlikle farkına varmamıştı ve hiçbir zaman da değişmek için herhangi bir istek duymamıştı. Ama onunlayken, kendisini farklı bir adam gibi hissediyordu, bu tedirgin edici ve garip derecede özgürlük verici bir histi. Gerçekten bildiği tek şey, hayatı boyunca kendisini hiç bu kadar mutlu hissetmediğiydi, o kadar ki bunu gökyüzüne doğru haykırabilirdi.

Francesca, kıvrılıp ona yaslanarak, “Evet, öyle,” diye mırıldandı. “Bunu işitmek muhteşemdi.” Şimdi çılgınca etrafa saçılmış olan parlak saçları, başını Edward’ın çenesinin altına sokunca göğsünü gıdıkladı. Edward’ın tüm bedeni her türlü etkiye açık ve hassastı, sanki sert dış deri katmanından sıyrılmış gibiydi. Belki de bu, hayatı boyunca geliştirdiği sert sınırlama, hayatın taş ve oklarına karşı kuşandığı kalkandı. Belki de ona kendisini iyi hissettiren şey verilen doğru karardı. Bu her neyse, kendini lanet derecede iyi hissediyordu.

Edward’ın dudakları onun alınına son bir öpücük kondururken kıvrılıp sırtıta dönmüştü. “Uyu,” diye fısıldadı. “Yarın benden bir çılgık daha işitebilirsin.”

Francesca’nın omuzları kahrkayla hafifçe sarsıldı, ardından sessizleşti. Edward onu kucaklayarak kendisine doğru çekti, Rüya Tanrısı Morpheus’un kucağına düşmeden evvel ikisi de çok rahatlamışlardı.

Bölüm 19

Francesca, aylardır daldığını anımsayabildiği en derin uykudan sıyrılarak yavaşça uyandı. Gözlerini açmadan gerindi ve döndü. Vücut açısından inanılmaz derecede rahat, zihinsel açıdan ise duru ve tazelenmişti. Bir gecelik sevişme bir kadına neler yapabiliyordu.

Tüm bedenini kaplayan heyecanı anımsayınca gülümse-di. Edward hâlâ oradaydı, biliyordu, henüz onu görmeden varlığını hissedebiliyordu. “Günaydın,” diye mırıldandı.

Edward, kedisini onun kadar rahatlamış hissederek, “Bu hayatımın en güzel sabahı,” dedi. Francesca gözlerini yavaşça açtı ve başını çevirip ona baktı. Edward yatağın yanma çektiği bir sandalyede oturmaktaydı, dirsekleri dizlerine yaslanmıştı. Kravatı yoktu ve ceketinin de düğmeleri çözüktü, bunlar dışında tamamen giyinmişti. Hafifçe gülümseyerek, “Uyurken çok güzelsin,” diye ekledi.

Francesca gözlerini şaşkınlık içerisinde kırıştırdı. “Ne zamandır beni uyurken seyrediyorsun?”

“Güneş doğduğundan bu yana.”

Şimdi oda güçbela aydınlıktı. Francesca tereddütlü bir tavırla güldü. “Sen erken uyanıyorsun.”

Edward, “Evet,” diye onayladı. Yumuşak şafak ışığında gözleri koyu duman griliğindeydi. “Hep öyleydim.”

“Hımm.” Francesca tekrar gerindi ve esnemesini bastır-mayı denedi. “Ben sabahları yatakta kalmayı tercih ederim.”

“Görüyorum.” Edward’ın bakışları Francesca’nın kavislenen sırtı boyunca gezindi, oradan da aşağı doğru kaydı. Çarşaf beline kadar açılmıştı ve Francesca bunu üzerine çekmek için en ufak bir girişimde bulunmadı. Teninin onun dikkatli incelemesi karşısında karıncalanması hoşuna gidiyordu, büyük bir cesaretle bunun daha fazla fiziksel inceleme gerektirebileceğini umdu. Edward tamamen onunla odaklı bir kusursuz bir şekilde sevişmişti, bu da kendiliğindenliğin şiddetini düşürmüştü ve Francesca gereksinim duyulan kendiliğindenliği alevlendirmekten memnundu. Edward yumuşak bir ses tonuyla, “Bu sabah, ben de neredeyse aynısını yapmak üzereydim,” dedi.

Francesca, her ne kadar aniden umutsuzluğa düşmüş olsa da, ona en baştan çıkartıcı gülümseyişiyle karşılık verdi. “O zaman neden giyindin?” Buna gelecek yanıtı tabii ki biliyordu; gitmeye hazırdı, hiç kimsenin kendisini o evden yeni günün erken saatlerinde ayrılırken görmesini istemiyordu. Gece bir hırsız gibi kapıdan süzülüp gitmek, bir erkek için eski çağlardan bu yana başvurulmuş bir uygulamaydı. Francesca muhtemelen sabaha kadar yanında kaldığı için şanslıydı.

Edward onun gözlerinin içine baktı. “Gitmemi istersin diye.”

Francesca onun gitmesini hiç istememişti ki. Bu düşünce kafasında bir anda belirince ağzı kurudu. “Neden bunu isteyeyim ki?” Konuyu hafife alarak, kendisini gülmeye zorladı. “Hareketlerimin şu dakikaya kadar kötü olduğunu hiç sanmıyorum.”

Edward gülümsemedi. “Çünkü sen dulsun. Çünkü komşularından ve dedikodulardan gelebilecek herhangi bir tatsızlıktan kaçınmak isteyebilirsin. Çünkü kendine düşünmek için zaman ayırmak isteyebilirsin...” Durakladı. “...yani bizim aramızda...” Boğazını temizledi. “...her şeyin nasıl gelişmesi gerektiğine dair.”

Francesca'nın dudakları hayretler içerisinde açıldı. Soğukkanlılığını kaybetmeyen Edward de Lacey şaşkın durumdaydı, kullanacağı kelimeleri büyük bir dikkatle seçiyordu. Ve bu kelimeler onun kendi isteğiyle oradan ayrılmaya hazır olmadığını, bunu sırf ona duyduğu saygıdan yapacağını vurgulamaktaydı. Francesca kendisini yukarı çekerek yastıklara yaslandı ve çarşafı çekip kollarının altına sıkıştırdı. "Bu çok düşünceli bir yaklaşım."

"Eğer şimdi, mutfaktan çıkıp gidersem, kömürcü dışında beni gören olmaz." Bakışlarını ona sabitledi. "Eğer benden gitmemi istersen kendimi kesinlikle hakarete uğramış gibi hissetmem."

"Yani gizlice yok olmanı demek istiyorsun." Francesca çarşafı parmağının etrafına doladı. Her ne kadar kalbi onun kendisinin dileklerine karşı beslediği saygı ve ilgiyle hafifçe çırpınmış olsa da, onun bu kadar beyefendice davranmamasını dilerdi. Dün gece onu içeri davet ederken kendisini buna hazırlamamıştı ancak bunun kendi hatası olduğunun da farkındaydı. Edward'ın kim olduğunu ve kafasının nasıl çalıştığını biliyordu. O gönül ilişkilerini gözler önüne serecek türden bir adam değildi, özellikle de bizzat ahlaksız bir dedikoduya kurban gitmişken.

Ancak Francesca hâlâ sergilemek ve saklamak arasında mesafe olduğunu biliyordu, onun takip etmek istediği yol da buydu. Hızla, "Senden gitmeni istemeyeceğim; tabii bu ilişkiyi eğer sen gizli tutmayı istemiyorsan," diye ekledi. "Sanırım dün gece tüm bunların yaşanmasına niyetli değildin ve eğer yaşananları kimsenin bilmemesini tercih ediyorsan..."

Edward, "Francesca," diyerek araya girdi. "Benim saklayacak bir şeyim yok. Dün gecedan hiçbir şekilde pişman değilim; tabii, belki de, birkaç saat içerisinde bitmesi dışında."

Francesca'nın dudakları gemlenemez bir mutlulukla kıvrıldı. "Ben de öyle." Bilinçli bir şekilde düşünmeden Edward'a

doğru uzandı. Edward da aralarında geriye kalan mesafeyi kapattı, onu daha sıkı ve tatlı tatlı öpmek için yüzünü avuçları arasına aldı. Francesca'nın içi, sırf onunla birlikte olduğu ve onun yeni bir yönünü gördüğü için, neşeyle doldu.

Edward, parmaklarını dağınık saçları arasında dolaştırarak, "Ama senin herhangi bir tatsızlığa maruz kalmanı istemiyorum," dedi. "Eğer ilişkimizi, herkes tarafından bilinir bir hal almadan evvel, tanıdıklarına söylemek istersen..."

Edward onun konuyu Alconbury'e anlatmayı dileyip, dilemediğini bilmek istiyordu. Francesca, aynen bir yıldırım gibi bunu fark etti. Leydi Louisa'nın ona karşı tutumunun ardından, Alconbury'nin, onun iyi arkadaşı ve sözde taliplisinin aynı kaba şoktan acı çekmesini ya da Francesca'nın duyarsız veya kaprisli olarak isimlendirilmesini istemiyordu. Francesca'nın kalbi onun, kendisine rakip olarak görüyor olabileceği bir adama karşı dahi olsa, bu düşünceli tavrı karşısında çarptı. "Bunu Alconbury'e bugün söyleyeceğim," diye fısıldadı. "Hiçbir zaman onun ikimizin birer âşık olabileceğimize ya da bunun ötesine geçebileceğimize inanmasına sebebiyet verecek bir şey yapmadım ama onun... bunu... benden duymaya hakkı var."

"Evet, öyle." Edward yandan yandan gülümsedi. "Kalbini kırarken nazik ol."

Her ne kadar bir yanı üzüntü hissediyor olsa da, Francesca güldü. Bu onun Alconbury'le arasındaki ilişkiyi değiştirecekti. O ona karşı çok iyiydi, onun için çok iyiydi. Francesca onun geçerken kahvaltıya uğramadığı, ona tiyatroya giderken eşlik etmediği, ızdıraplarının tümünü dinlemediği ve ihtiyaç duyduğunda omzunu önermediği, en küçük şeylere gülmesine sebep olmadığı bir hayatı hayal dahi edemiyordu. Ancak, Edward'ın geceleri onun yatağını paylaştığını öğrendiğinde, onun bunların hiçbirisini artık yapmayacağını da hissediyordu. Alconbury'nin arkadaşlığına değer

vermişti ve ona acı çektirme düşüncesinden de hep uzak durmuştu.

“O zaman, artık mutfaktan sıvışıp gitmem için bir neden kalmadığını düşünüyorum, doğru mu?” Francesca’nın saçlarını parmaklarına dolamıştı, onu amansızca kendisine doğru çekiyordu.

“Hayır, ancak eğer sen gitmek istersen, seni durduramam.” Edward’m dudaklarını tek parmağıyla takip etti. “Neden giyindiğine hâlâ bir anlam verebilmiş değilim.”

Edward sandalyesinden kalkıp yatağa doğru yönelirken sessizce güldü. “Bu kısa süre içerisinde çözümlenebilir. Ya da...” Çarşafı çekip açtı ve Francesca’nın vücudunu aşikâr bir hayranlık, arzu yüklü bakışlarla yukarıdan aşağıya taradı. “Belki de öyle olmaz. Dün gece giysilerimizle oldukça iyi bir iş çıkartmayı başardık.”

Francesca, “Ve elbisesiz,” diye ona anımsattı.

Edward onun ellerini avucuna aldı ve kollarını uzattı, üzerine doğru eğilirken Francesca’nın yatağa uzanmasını sağladı. Başını göğsüne yaklaştıırken, “Değişiklik hayatım,” diye fısıldadı. “Ve sabır.”

Dili hızlı hareketlerle göğüs ucuna dokununca Francesca titredi. Teni tüyleri diken diken olup kabarıırken, tüm bedenini bir sıcaklık bastı. Edward göğüs uçlarını, ta ki kolları arasında kıvranmaya ve devam etmesi için kendisine yalvarmaya başlayana kadar, sırasıyla yaladı ve hafifçe üfledi. Francesca, “Biraz daha,” diye inledi. Göğüsleri onun dokunuşlarından dolayı sızladı.

Edward, “Aynen taze frambuazlar gibi,” diye homurdandı. “Dolgun, pembe ve olgun.” Göğüs uçlarından tekini dişleri arasına aldı ve hafifçe ısırıldı. Francesca hafif boğuk bir çığlık attı, ardından Edward bunu emip ağzına alırken inledi.

Edward birkaç dakika sonra başını kaldırdı ve ona gülümsedi. “Hoşuna gitti mi?”

Francesca, "Evet," dedi, sesi boğuktu. "Oh, evet. Devam et, *lütfen*..."

"Devam mı?" Edward başını diğer göğse yaklaştırdı. "Tanrım, çok tatlısın..."

Francesca, tüm bedeni onun uzun, istikrarlı emişleri ve dişlerinin hızlı küçük ısırıklarıyla şiddetle sarsılırken hafifçe inledi ve başını salladı. Kaçıp kurtulamadı; Edward onu yapacağı işkence için sıkı sıkı tuttu, zaten kaçmak da Francesca'nın aklından geçen en son şeydi. Sırtına kavis verdi, bedenini Edward'm vücudunun tadına bakan ateşli, günahkâr dudaklarına bastırdı. Göğüsleri hassasiyetten dolayı ağrımaya başlayınca, Edward aşağı doğru inmeye başladı, kaburgalarının üzerini öpmeye ve göğüslerinin altlarını yalamaya başladı, Francesca'nın tenine vuran nefesi sıcaktı. Parmakları yavaşça onunkilerden çözüldü, avuçları kolu boyunca aşağıya doğru kaydı, Francesca artık serbestti... Edward'm öpe öpe karnından aşağı doğru ilerleyen saçlarının arasına parmaklarını daldırabilirdi.

Ardından Francesca'nın baldırlarının iç tarafını öptü ve yataktan kalktı. "Olduğun yerde kal," diye emretti. Francesca başını kaldırdı ve kaşlarını çattı, ardından onun odanın karşısına, lavaboya doğru ilerleyişini ve havluyu ıslatışını seyrederken kızardı. Ulu Tanrım. Dün gece düş almamıştı. Onun kendisini kucaklayıp göğsüne doğru çektiğini, kollarını bedene doladığını hatırladı. Bunun ardından anımsadığı tek şey sabah olduğuydu. İki sevgili olarak ilk günlerine nasıl başlamışlardı ama...

Edward ceketini çıkarttı ve bunu onun hâlâ şezlongda duran mahvolmuş kırmızı elbisesinin üzerine bıraktı. "Bir gün seni Lastings'deki şu büyük bakır banyo küvetine atacağım. Bunlar neredeyse içinde yüzülecek kadar büyükler."

"Lastings de ne?"

Edward tekrar yatağa tırmandı. "Ailemin Sussex'deki

mülkü. Bir gün benim olacak.” Havluyu karın hizasında tuttu ve sıktı. Francesca’nın tenine su damladı, Francesca nefesini tuttu.

“Çok soğuk,” diye inledi.

“Öyle mi?” Edward tembel tembel ıslak havluyu teninde gezdirdi. Francesca soğuk damlalar kalçasından ve bacaklarının arasından aşağı süzülürken ilk başta kıpırdandı, ta ki Edward başını eğip onu öpmeye tekrar başlayana kadar, ağzı suyun karşısında sıcak bir zıtlık oluşturunuyordu. Havluyu aşağıya, baldırlarının arasındaki kıvrımlara döndüre döndüre indirdiğinde, Francesca yeni bir şehvetle titremeye başlamıştı, onu anlaşılmaz kelimelerle teşvik ediyordu. Edward başını kaldırarak ona bir gülümseme atmaya yetecek süreyle baktı, bu kelimelere dökülemez şeylerin sözünü veren bir davranıştı, ardından Francesca’nın tüm bedenine haz yayan hassas yumruya ağzını dayadı.

Francesca çığlık atabilirdi. Hatta bayılabilirdi; hangisini yapacağım söylemek çok zordu. Kan kulaklarında o kadar yüksek sesle zonkladı ki, başka hiçbir şey işitemedi. O... *Oh, Ulu Tanrım* –ve dili– şimdi de parmakları...

Edward, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi onu orgazma ulaştırdı. Francesca onun hakkında ne kadar yanıldığını o dakika fark etti; Edward artık kendini frenleyen o sıkıcı beyefendiye ancak kendisinin bir rahibeye benzediği kadar benziyordu. Francesca’yı çıldırtmaktaydı, oysa hâlâ giyinikti. Bunun insafsızlığı Francesca’nın zihninde su yüzüne çıktı ve şişip şişip en önemli şey halini aldı. Bu ilişkiyi kendisi başlatmıştı ve vazgeçmeyecekti.. Ulu Tanrım, *bunu* yapmayı nereden öğrenmişti? Bedeni iyice gerildi, patlayıp alevler içerisinde kalmaya hazırdı, kendine gelmek için derin bir nefes aldı. Kontrolü elinde tutmalıydı... bu onu öldürecek olsa bile...

Büyük bir çabayla doğrularak dirseklerini çarşafa bastırdı ve onun muhteşem derecede becerikli dilinden kıvrıla kıvr-

rıla uzaklaşmayı başardı. Perişan bir ses tonuyla, “Elbiselerini çıkart,” dedi.

“Hayır.” Francesca’nın dizinin altına tek elini yasladı ve kuvvetle çekti. “Seni tatmak istiyorum.”

Francesca ona, “Ben *seni* tatmak istiyorum,” diye karşılık verdi. Edward durakladı, gözleri onun gözlerini yakaladı. Francesca sürünerek ondan daha da uzaklaştı, bunu yaparken de doğruldu. “İzin ver, sana göstereyim.”

Edward, direnç göstermeden, onun kendisini dizlerinin üzerine çekmesine göz yumdu. Francesca pantolonunun düğmesini çözdü ve onu elleri arasına aldı. Parmaklarını erkeklik organının etrafında daireler çizerek dolaştırdı ve boyunca bir aşağı bir yukarı hareket ettirmeye başladı. Başını kaldırdığında onun kafası önünde kendisini seyrettiğini gördü, yüzünde korkunç bir açlık yanmaktaydı. Francesca, “Gözlerini kapat,” diye fısıldadı. Edward sertçe yutkundu ama itaat etti.

Francesca bir tarafa atılan havluyu ereksiyonunun etrafında dolaştırdı, soğuk suyun acısını ona ödetti. Edward lanet okudu ve geriye doğru çekildi, ancak Francesca ıslak havluyu fırlatıp atarak onu ağzına alınca olduğu yerde donup kaldı. Tek bir harekette erkeklik organı Francesca’nın boğazının en derinindeydi. Francesca geriye doğru çekilirken Edward’ın elleri onu saçlarından yakaladı, tekrar kendine doğru çekti.

Birkaç dakika sonra Francesca’yı durdurdu. Ağır ağır nefes alarak, “Ağzının günah işlemek için yaratıldığını hep biliyordum,” dedi. “Ama ben seni hissetmek istiyorum...” Onu sırt üstü iteledi ve erkeklik organını ayarladı. İçine sertçe girerken, “Benim için gel sevgilim,” dedi. “Şimdi.”

Francesca eridi. Edward’ın pantolonunun kumaşı, ağırlığını onun üzerine verdiğinde çıplak bacaklarına süründü. Francesca onu iki eliyle birden düğmeleri tenine, karnına, göğüslerine sürtünen yeleğinden yakaladı. Bedenleri birlikte, birbirlerine sürterek, iç içe hareket etti. Ve sonra Francesca

geldi, bu büyük bir kendinden geçiştii, bağiran ise Edward oldu.

Edward onu daha sonra, güneş yükselip oda sabahla birlikte aydınlandığında, tekrar yıkadı. Francesca sabahları kendi kendine giyinmeye alışkındı, ancak odada bir erkek varken bunun değişik bir deneyim olduğunu fark etti. Cecil de sabahları erken uyanırdı, genelde o kalktığında çoktan at binmeye çıkmış olurdu. Hiçbir zaman oturup onun elbiselerini seçişini seyretmemiş ya da giyinirken ona yardım etmemişti. Ve o günlerden bu yana Francesca sabahları yalnızdı.

“Yandan bağlanıyor,” diye açıklamaya çalıştı. Edward onun sade sabahlığını ve iç çamaşırlarını her zamanki yoğun ilgisiyle inceliyordu, ki bu da elbisenin giyilmesini zorlaştırıyordu. “Bu şey sadece şöyle dolanıyor ve buradan bağlanıyor.”

Edward, “Gerçekten mi,” diye mırıldandı. Eli sanki nasıl yapıldığını incelercesine elbisenin altındaydı ama aslında onun vücudunun bu elbise içerisinde neler hissettiğini araştırıyordu. Parmak uçları korsasının hemen tepesinde yer alan dar dantel bant boyunca ilerledi, bu göğsünün hemen altından akmaktaydı. “Çok sade. Çok cazip.”

“Daha önce de bir kadının elbisesini mutlaka çekip çıkartmışsındır.” Francesca, her ne kadar onu Leydi Louisa ya da diğer bir kadını soyarken düşünmek istemese de, güldü.

“Senin düşündüğün kadar çok olmayabilir. Daha ben ve Gerard iç etekliğinin ne anlama geldiğini öğrenemedi kızların eteklerinin altına giren ağabeyim Charlie’dir.” Edward dalgın dalgın konuştu, dikkati hâlâ Francesca’nın iç çamaşırlarındaydı. Elleriyle korsasının hatlarını okşayarak arkasına doğru dolandı, Francesca’nın yarı tutturulmuş elbisesi omuzlarından gevşekçe sarmaktaydı. Edward göğüslerini avuçla-

rının arasına almak için ellerini karnından yukarıya doğru yönlendirdiğinde elbise neredeyse omuzlarından aşağı inecekti, başparmakları elbisenin hemen üzerinde ortaya çıkan hassas eti okşamaktaydı. Onun her bir hareketini hemen karşısındaki aynadan seyrederken Francesca'nın nefesi tıkanı. Edward başını kaldırıp baktı ve ağzını boynuna doğru indirirken Francesca onun dudağının kenarındaki ahlaksız gülüşü zor bela yakaladı.

Nefes nefese, "Ağabeyin korkunç bir hergeleye benziyor," dedi. "Öyle midir?"

"Evet." Onu arkaya, kalçası onunkine yaslanana kadar kendisine doğru çekti. Onunla son on iki saat içerisinde beş kez sevişmiş bir adam için, olağanüstü derecede enerjik görünüyordu.

"Erkek kardeşlerinle yakın mısınız?" Francesca ayakta sallandı. Ona yaslanmak, omzunun tek bir hareketiyle elbiseyi yere düşürmek çok kolay olurdu... Edward onu harap ediyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu, fakat... oh, Tanrım... parmakları *çok* becerikliydi.

Edward durdu. Daha soğuk bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

Francesca sınırı aşmaya başladığını hissetti ama bilmek istemişti. Edward, Giuliana'nın karmaşık hayatından Cecil'in şok eden vefatına kadar, onun ailesine dair her şeyi işitmişti. "Bu pek değil anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Elleri de artık sabitlenmişti. "Birbirimize yakınız... nispeten."

Francesca, "Neye nispeten?" diye ısrar etti. "Ben kız kardeşimi o yetişkin birisi haline gelene kadar tanımadım, bu yüzden kişinin kardeşlerinin olmasının ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Edward'ın elleri göğsünden aşağı düştü ve ondan uzaklaştı. "Ben de öyle." Francesca onun ses tonunda bir tür sertlik işitti ama yüzünü artık aynadan göremiyordu.

Boğazını temizledi. “Bunun aileden aileye büyük farklılıklar gösteren bir şey olduğunu biliyorum.”

Edward kollarını göğsüne doladı ve yere baktı. “Kız kardeşler arasında gözlemlediğim türden bir yakınlığımız yok. Ya da aralarında görev ve yükümlülük ayrımları olmayan farklı sınıflardan insanların yaşadıkları gibi. Bizim ortak bir mirasımız ve buna karşı sorumluluğumuz var ve bence her birimiz kendimize göre bunu başarmaya çalışıyoruz.”

Francesca ona doğru döndü. “Görev ve yükümlülükler seni çok bunaltıyor.”

Edward onun bakışına karşılık verdi. “Evet.”

Francesca aralarındaki derin uçurumu o zaman hissetti ve arkasını dönüp uzaklaştı, elbisesini düzeltti, makyajını bitirmek için tuvalet masasına giderken neredeyse sabit denilebilecek ellerle düğmeledi. Her ne kadar kendisine dair en azından bunu açıklamasını dilemiş olsa da, keşke ağabeyini hiç sormasaydım, diye düşündü. Belki de bu yeni ilişkileri için bir işaretti. Belki de o onunla yatağını paylaşmaktan ve günlerdir aralarında alev alev yanan arzuya teslim olmaktan yeterince memnundu, ancak ailesiyle alakalı her şeyden uzak durmasını istiyordu ki Francesca onun ailevi ilişkilerinin kendininkinden çok daha yakın ve hareketli olduğunun farkındaydı. Onun, onu gerçek anlamda tanıyan, haz ve neşeleri kadar umutlarını, endişelerini ve hayal kırıklıklarını dinleyen sevgilisi olabilecek miydi? Yoksa sadece o uygun gördüğünde, sırf birkaç saatlik fiziksel zevk uğruna kendisiyle görüşebilen bir metresten öteye geçemeyecek miydi? Francesca sadece metres olarak kalmak istemiyordu; bu bağımlılığı ve sınırlı bir rolü beraberinde getiriyordu. O kendi geliri olan özgür bir kadındı. Edward’ı evine onun parasını ya da korumasını istediği için davet etmemişti. Sadece *onu* istemişti... ama onun şartlarıyla değil.

Saçını burup tepesine toplarken, Edward'ı aynada görebiliyordu. Yüzü ilk karşılaşmalarındaki o sır dolu, soğukkanlı ifadeye bürünmüştü; onun gülümsemesi gerektiğini düşündüğü andakine. Saçına birkaç toka sokuşturdu ve bir süre saç fırçasıyla oyalandı. Belki de ona çok sert davranıyordu. Onun hislerine dair karara tek bir eylemi baz alarak büyük bir aceleyle varıyordu, oysa onun gittikçe kuvvetlenen sessizliğinin ve amansızlığının çok iyi bir sebebi olabilir. Edward birkaç saat evvel, yatakta birlikte rahatlamış yatarken hiç de böyle görünmüyordu. Belki erkek kardeşleri için derinden kaygılanmıştı, ancak onlar aynı sevgiyi ona göstermemişler ya da onun başına büyük belalar açmışlar veya başka şeylere sebep olmuşlardı. Belki de –Oh, Tanrım, bunu daha önce düşünemediği için aptal olmalıydı– kendisi ona mirası konusunda yaşayacağı potansiyel sorunu hatırlatmıştı. Eğer onun yerinde olsaydı, bu mutlaka onun da sert ve sessiz bir hal almasına sebep olurdu. Kendi kendisine sertçe, *evet*, dedi. Aptallık ediyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse hatalı görünüyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve kendisini olası aceleci içerlemelerden kurtulmaya zorladı. Hızla bir nöbete kapılıp ilişkilerini henüz başlama şansını dahi yakalamamışken mahvetmemeliydi.

“Kahvaltıya kalacaksın, öyle değil mi?” Ayağı kalktı ve sırtına ince bir şal almak için gardıroba doğru ilerledi. Ateş yakmak için çok sıcaktı ancak üst kat yine de serindi.

Edward ona sanki kendisini düşünceleri arasından irkilterek çekip çıkartmışçasına baktı ve kısa süreliğine hiçbir şey söylemedi. Francesca sadece bekledi, kaşlarını umutlu bir şekilde kaldırmıştı. Edward, “Öyle istiyorsan,” dedi.

“İstiyorum.” Francesca kısmen rahatlamış bir tavırla gülümsedi. “Hem de çok.”

Onunla merdivenlerden aşağı inmek ona çok doğal geldi. Edward kapıyı onun için açarak tuttu, ardından da sandalyesini çekti. Bayan Hotchkiss masaya yiyecek birkaç şey bırak-

mişti, bu her zamankinden sayıca daha fazlaydı. Francesca kâhyasının misafirinin olduğunu bildiğinden şüphelendi. Kadın kısa bir sürenin ardından taze çaydanlıkla alelacele içeri girdiğinde, şüphesi hem doğrulanmış, hem de yalanlanmıştı. Bayan Hotchkiss'in yüzünde her zamanki olağan gülümseme vardı ancak gözleri Edward'a takılır takılmaz bu kaybolup gitti. Hemen kendine geldi ve çaydanlığı her zamanki gibi Francesca'nın önüne bıraktı, Edward'ın arkasına, onun kendisini göremeyeceği noktaya dolandığında ise ona sorgulayıcı gözlerle baktı. Francesca sadece başını hafifçe sallamakla yetindi. Eğer Bayan Hotchkiss Alconbury'i görmeyi beklediyse, o zaman detaylara pek dikkat etmemiş demektir.

Edward'a, "Çay içer misin?" diye sordu. Edward onun solundaki sandalyeye yerleşti, bunu yaparken sandalyeyi onu daha doğrudan görebilmek için hafifçe yana çekti.

"Teşekkürler, evet."

Francesca, hiç düşünmeksizin, "Ya da belki de kahve?" diye sordu ve onun gözlerindeki şiddetli arzuyu o dakika fark etti. "Bayan Hotchkiss, lütfen biraz kahve getirebilir misiniz?" Bayan Hotchkiss'in sabahları kahve içmeyi sevdiğini biliyordu, dolayısıyla evde biraz kahve mutlaka olmalıydı.

Kâhyasının kaşları şaşkınlık içerisinde çatıldı. "Tabii hanımefendi."

Edward problem çıkartmadan, "Gerek yok," dedi. "Çay yeterli olur."

Bayan Hotchkiss, kızartılmış ekmeği bırakıp dışarı doğru koştururken, "Hiç sorun değil efendim," dedi. "Hemen hazır ederim."

Francesca kapı hızla kapanırken, "Bana kahveni nereden aldığını söylemelisin," dedi. "Çok değişik türler olduğunu biliyorum."

Edward gülümsedi. "Sırf benim için kahve almana gerek yok. Çaydan da büyük memnuniyet duyarım."

Francesca kendisine bir fincan çay hazırlarken, “Belki de senin memnuniyetten öte bir şeyler hissetmeni istiyorum,” dedi. “Böylece benimle tekrar kahvaltı yapman yönünde seni ayartacağım.”

Edward, “Kesinlikle yapacağım,” diye karşılık verdi. “Ama bu kahve yüzünden olmayacak.” Francesca ona baktı, masada rahatça oturmuş, onu gözlerindeki ateşle seyrediyordu. Kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti. Buna o kadar kolay alışabilirdi ki.

Bayan Hotchkiss, ikisi de tabaklarını doldurduktan sonra geldi, elleri arasında üzerinden dumanlar tüten bir fincan vardı. Bunu Edward’ın önüne bırakarak, “Yeni hazırladım efendim,” dedi.

Edward öne doğru eğildi ve derin bir nefes çekti, yüzünde mutlu bir ifade vardı. “Teşekkürler. Bir fincan taze kahve ruha iyi gelir.”

“Kocam, kafaya da öyle, der.” Kâhya ısrarla başını salladı. “İyi, sert bir kahve.” Kapıdan dışarı çıkarken Francesca’ya biraz şaşkın ancak onaylayan bir bakış attı.

Edward fincanına krema döktü. “Sanırım kocası da hane halkının bir parçası, öyle değil mi?”

“Arabacım.” Hazin bir şekilde gülümsedi. “İki kişiden oluşan küçük bir kadro.”

“Neden daha fazlasına ihtiyaç duyasın ki?” Kahvesini yudumladı. “Özellikle de içlerinden biri bu kadar güzel kahve hazırlayabilirken. Ulu Tanrım. Sakın erkek kardeşimi kahvaltıya davet etme. Charlie kahvesi konusunda şeytancasına titizdir, onu göz açıp kapayana kadar senden alve-rir.”

İşte, kardeşinden bir kez daha bahsetmişti, ancak bu kez Francesca ağzını sıkı tutmak için direndi. Alçak sesle, “Hayır efendim,” dedi. “Bayan Hotchkiss benim açımdan paha biçilmezdir. Onu elimde tutmak için umutsuzca savaşırdım.”

Edward kahvesinden bir yudum daha aldı, ardından fincanını bıraktı. “Yukarda ne yazık ki nezaketsiz davrandım. Kafanda kardeşlerimi umursamadığım yönünde bir fikir geliştirmiş olmalısın.”

Francesca’nın ona dikilen gözlerini üzerinde hissetti ve kızarmış ekmeğine odaklandı. “Bu konuda bir şey söylemek haddime düşmez.”

Edward, “Haddine,” diye tekrarladı. “Hayır, belki de düşmez. Ama şunu sana söylemeliyim; ailen konusunda kesinlikle bana karşı çok açık davrandın. Ben...” Sustu. “Ben kendi ailem hakkında konuşmaya pek alışkın değilim. Sanırım bunun sebebi çoğu kişinin bizi tanıyor olması –hatta çoğunlukla maalesef ki olması gerektiğinden daha da fazla– ve ayrıca hayatımın büyük kısmını taşrada, insanın genelde mahremiyetini daha fazla sağlayabildiği sayfiyede geçiriyorum. Özel düşünce ve hislerimi paylaşmam gerektiğini hissettiğim pek fazla insan yok.” Tekrar sustu. “Bu bana pek kolay gelmiyor.”

Francesca, “Anlıyorum,” dedi. “Bunu yapman...”

“Hayır!” Edward başını hüzünle salladı. “Görüyorsun, bunu tekrar yaptım. Buz gibi davranmak ve getirilen herhangi bir öneriyi geri çevirmek benim için o kadar kolay ki.” Kahvesini yudumladı. “Kardeşlerime önem veriyorum. Bunun karşılığında, onlar da canımı mümkün olduğunca sıkıyorlar. Bunun karşılığını da kesinlikle alıyorlar. Babam bizi birbirimizle yarışacak tarzda yetiştirdi, aynı zamanda amacı kendimize has güçlerimizi de geliştirmemizdi. Annemiz hepimiz küçükken öldü ve babam... Kıbarca ifade etmem gerekirse onun oldukça güçlü bir şahsiyeti vardı. Dolayısıyla zayıf, yavan oğullar yetiştirmeyi reddetti. Gerard, tanıştığın erkek kardeşim, orduda görev aldı ve o günden bu yana da Fransızları öldürmekte. Ben kitaplara, muhasebeye, bankacı ve avukatlarla savaşımı sürdürebileceğim babamın mülklerinin yönetimine yöneldim.”

Francesca, o susunca, “Ya Charles?” diye sordu.

Edward iç geçirdi. “Charlie haz peşinde koşar. Bunda da, her uyanma anını buna adadığı için, duyduğum kadarıyla çok başarılı.”

Francesca, alçak sesle, “İşte, Wittiers’i de bunun için işe almak zorunda kaldın,” dedi. “Kardeşin çok...?”

“Sarhoş olduğu için mi? Kadınları kovalamakla çok meşgul olduğu için mi? Hepimizin her şeyimizi kaybedebileceğimiz konusunda endişelenmediği için mi? Evet.”

Francesca, “Tabii ki değil,” diye haykırdı. “O en büyüğünüz!”

Edward, “Varis,” diyerek onunla hemfikir oldu. “Eğer bu lanet olası kargaşa Lordlar Kamarası’nı tatmin edecek şekilde çözümlenemezse en çok kaybedecek şeyi olan kişi. Gerard’ın en azından albaylığı var ve sanırım ben de elimdekilerle idare edebilirim ancak Charlie...” Başını iki yana salladı ve kahvesini bitirdi. “Wittiers benim yegane kazancım olmuştur. Gerard’ın sorunların nasıl çözüleceğine dair kendine has fikirleri var –konuyu bir avukatın ele almasına izin veremeyecek kadar sabırsız– ve Charlie de hiçbir şey yapmayacaktır, dolayısıyla iş başa düştü.” Yüzünden hafif bir öfke belirtisi gelip geçti. “Wittiers’i senden çalmak gibi bir niyetim yoktu.”

Francesca dudağını ısırды. “Pekâlâ, senin davan uğruna beni başından atmayı tercih ettiği konusunda doğrusu haklıydın. Benim şikâyetim onun yalan söylemesiydi; sen sadece öfkeme hedef oldun.”

Edward gözlerini kaldırıp ona baktı. “Bunu ne kadar eğlendirici bulduğumu bilemezsin.”

Francesca yumurtasının tepesini keserken güldü. “Bana güçlü bir kadın olduğumu söyledin.”

Edward öne doğru uzandı. “Sen de bana kalpsiz dedin.”

“Bana istediğim şeyi vermemiştin.”

Edward'ın bakışları alev alevdi. "Bu konuda gelişmeye gayret ediyorum."

O sırada Bayan Hotchkiss içeri girdi, dolayısıyla Francesca Edward'la küçük, utanmaz bir gülümseme paylaşmakla yetindi. Nasıl olsa ilk günden bu yana Francesca'nın gözünde ne kadar büyük bir ilerleme kaydettiğini ifade edebilecek herhangi bir kelime mevcut değildi. Onun bunu nasıl yaptığından pek emin değildi. Edward'a dair görüşleri o kadar hakir, o kadar nefret doluydu ki, onun ne kadar çekici olduğunu dahi fark edememişti. Ya da ne kadar büyüleyici. Ya da vakur, uygun dış görünümünün altında ne kadar utanmaz. Ya da ne kadar yetenekli, düşünceli ve sevecen. Kısacası, kendisi için ne kadar uygun...

Francesca bu düşünceyi kafasından daha yer etmeden uzaklaştırdı. Geleceğin kendileri açısından içinde ne barındırabileceğini düşünmek için çok erkendi. İkisinin de peşinde koşmaları gereken büyük hedefleri vardı -Edward'ın mirası, Francesca'nın Georgina'sı- ve ikisinin de bunları bir tarafa bırakmak gibi bir niyetleri yoktu. Francesca ürkek bir kadın değildi ancak Edward'la birlikte geçirilecek bir hayat için önünde çok sayıda engel olduğunun bilincindeydi. Birincisi o, bir dük oğluydu, servete ve asaletin saygınlığına alışkındı. Francesca ise birazcık ayıplanan bir opera sanatçısının ve bir toprak ağasının kızıydı. Yeğenini bulup onu kendi kızıymış gibi büyötmeye azimliydi. Edward ise Durham mülklerinden sorumluydu, ki Francesca bunların kocaman olduklarını ve muazzam derecede talep gördüklerini hissetti. Edward kendisine gülümseydiğinde ya da eline dokunduğunda veya adını söylediğinde kalbi deli gibi çarpıyordu. İçindeki küçük, soğuk bir ses, gönöl ilişkilerinin hepsi bu şekilde başlar diye fısıldadı. Arzuları dokuz günlük muhteşem bir zaman diliminden ibaret olabilirdi, ancak aniden bir alev kısa süreliğine parlak bir şekilde ışık saçmış, ardından ikisini de yakarak hafifçe kavurmuştu.

Ancak kısa bir süre sonra, Edward gitmesi gerektiğini söylediğinde ve Francesca onu kapıya kadar geçirdiğinde, içindeki bu ses kesilmişti. Edward'ın paltosunu tuttu, o bunu sırtına geçirirken ellerini son bir kez omuzlarında ve kollarında gezdirdi. Edward ona doğru döndü, hâlâ üzerindeki zarif yünlü paltosunun içine yerleşmekle uğraşıyordu. Akşam üzeri tekrar dışarı çıkmaya neredeyse hazır gibi görünüyordu, tabii katlayıp cebine koyduğu kravat haricinde; sanki önceki gece hiç yaşanmamış gibiydi. Francesca, aşırı duygusal olmaması gerektiğini kendi kendisine tekrarlayarak zorla gülümsedi. "Hoşçakal."

Edward'm gözleri onunkilerle buluştu. Ona doğru yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı, ta ki Francesca arkaya doğru farkında olmadan bir adım atana kadar. Ellerini uzatarak çenesini avuçları arasına aldı, başparmaklarından teki yanağını okşuyordu. "Hoşçakal," diye tekrarladı. "Şimdilik." Onu öptü, dili ağzının içinde o kadar erotik dolaştı ki Francesca titredi ve sevişmelerinin yankıları teninde dalgalandı. Ağzından dökülen kelimeler arasında Francesca'nın dudaklarına küçük öpücükler kondururken, "Bu akşamki planların ne?" diye sordu.

"Ne?" Francesca ona sokuldu, kolları palto ve ceket katmanları arasından bedenine dolanmıştı. "Bu gece mi?"

"Evet, bu gece. Seni yine görmek istiyorum."

Francesca, "Oh, evet," diyerek iç çekti, ardından dudağını ısırırdı. "Oh, aslında hayır. Ludlow'lara onlarla tiyatroya gitmeye söz verdim."

"Covent Garden'a mı?"

"Evet..." Edward onu böyle hafif hafif, kışkırtırcasına öpmeye devam ederken, konuşmak bir yana düşünmek dahi çok zordu.

"O zaman sanırım gitmene izin vermeliyim. Şimdilik." Ağzı tekrar onunkine doğru uzandı.

Francesca ona sıkıca sarıldı. "Bayan Ludlow'a üzüntüleri-

mi ileten bir mesaj yollayacağım.”

Edward hafifçe güldü. “Hayır hayatım, gitmelisin. Seni görmenin bir yolunu bulacağım.”

Francesca başını kaldırıp ona baktı, arzudan sarhoş gibiydi, sonra aklı başına geldi. İlk çocukluk aşkını yaşayan küçük bir kız gibi davranıyordu. Derin bir nefes aldı, soğukkanlılığını tekrar bu kadar çabuk kaybedebildiğine biraz şaşırmıştı, gülümsedi. Onu, buruşturduğu klapalarını düzelterek serbest bıraktı. Mümkün olduğunca sakın bir şekilde, “Bu çok hoşuma gider,” dedi.

Edward, yüzünde hafif bir neşe ifadesiyle, ona kavurucu bir bakış attı. Sanki onu gergin ve daha fazlasını arzular halde bıraktığını çok iyi biliyor gibiydi. “Sonra görüşürüz hayatım.”

Francesca kapıyı onun arkasından kapattı ve arkasına yaslandı. Parmak uçları boynundan aşağı kayıyor, onun dudaklarının biraz önce takip ettiği yolu izliyordu. Belki de, sırf nasıl davranması gerektiğini öğrenmek için daha fazla antrenman yapmalı, daha çok sayıda gönül ilişkisine girmeliydi. Çoktan ihtiyatın ve özgüvenin tümünden sıyrılmanın, Edward de Lacey’e delicesine, tehlikeli bir şekilde, arzuyla âşık olmanın eşliğine gelmişti. Kendi kendine, *bu*, diye anımsattı, hiçbir zaman bir sona bağlanmayacak, ama her nasılsa bu ona konu kendisini bu kadar mutlu hissettiği bir anda üzerinde endişelenilemeyecek kadar uzak ve saçma bir şey gibi göründü.

Kahvaltısına geri döndü, oradaki her şeyi silip süpürdüğüne görerek şaşkınlığa uğradı. Edward’ın kahve fincanı hâlâ masadaydı. Ona bakarken Francesca’ın dudakları aptalca bir gülümseyişle kıvrılıverdi. Bayan Hotchkiss’e hemen o gün gidip Londra’daki en iyi kahveyi arayıp bulmasını söylemeliydi.

Kapının tıklatıldığını işittiğinde hâlâ masadaydı. Nefesini tuttu ama koridordan yükselen Edward’ın sesi değildi. Bayan

Hotchkiss'le gülüşmelerine bakılırsa bu büyük olasılıkla Alconbury'di. Oh Tanrım, bu kadar çabuk mu... Ama bu işin bir an önce halledilmesi en iyisiydi. Ona bunu, Edward'la birlikte topluluk içerisinde görünmeye ve herkes yüzlerindeki mutlu gülümseyişten onların iki âşık olduğunu tahmin etmeye başlamadan önce, bizzat kendisinden öğrenmesi inceliğini borçluydu. Kısa bir süre sonra içeri girdiğinde, Francesca ayağa kalktı ve ona gülümsedi. "Günaydın Alconbury."

"Sana da günaydın sevgili Francesca." Aniden durdu ve etrafı kokladı. Yüzü sevinç dolu bir gülümsemeyle aydınlandı. "Aman Tanrım, kahve kokusu mu alıyorum? Sonunda aklın başına geldi de tercihlerin mi değişti?"

"Aaa... pek de öyle sayılmaz." Francesca yerine yerleşti ve zili çaldı. "Ama Bayan Hotchkiss'den sana biraz kahve getirmesini hemen isteyeceğim."

Alconbury güldü. "Bu hiç olmamasından daha iyi, sanırım! Bugünü aylardır bekliyorum, biliyorsun, masanda bana kahve servisi yapılmasını..." Sesi kesildi. Francesca ona kirkpiklerinin arasından baktı ve Edward'ın kahve fincanına baktığını fark etti. Yüzünden gülümseme silinmişti. Oh, Tanrım.

"Bana en iyi kahve tanelerinin nereden alınabileceğini söylemelisin," dedi. "Lütfen otur."

Alconbury'nin çenesinde bir kas seyirdi. Masanın etrafından dolandı, kasten Edward'ın oturduğu sandalyenin karşısına geçti. "Görüyorum ki sabah sabah seninle kahve içen ilk kişi ben değilim."

"Bunu bir kompliman, servisi daha önce yapmam gerektiğine dair gecikmiş bir kabullenme olarak algılamalısın."

Alconbury, alçak sesle, "Ama bana değil," dedi. Francesca ağzını kapattı ve ilgisini kızarmış ekmeğinden geriye kalanları ufalamaya yoğunlaştırdı. Oh, Tanrım.

Tam "Henry," demişti ki, "Gönlünü kimin kazandığını sorabilir miyim?" sorusu yankıladı.

Francesca kızardı ve Alconbury'in omuzları düştü. "Ah," dedi. İşte o kadar.

Francesca tabağını ileri doğru iteledi ve yüzünü ona doğru kaldırdı. "Henry, seninle benim aramda bir şeyler olmasının zorluğunu kavramış olmalısın."

Alconbury tuhaf bir tonla, "Hayır," dedi. "Sanırım kavramamışım."

Francesca onun eline doğru uzandı ancak Alconbury net bir reddedişle kollarını birbirine doladı. Francesca parmaklarını kıvrıp yumruk yaptı, ardından da masayı dövmeye başladı. "Gösterdiğin sevgiyi hiçbir zaman özel bir şekilde cesaretlendirmedim," diye tekrar denedi. "Arkadaşlığın benim için her zaman dünyalara bedel oldu, son iki seneyi sen olmasaydın kesinlikle atlatamazdım."

"Hımm." Alconbury şüpheyle tek kaşını havaya kaldırdı.

Francesca, "Biliyorum, yaptıklarımı onaylamıyor olabilirsin," diye zorlamaya devam etti, "Ancak umarım kararlarıma saygı duyarsın. Aynı görüşü paylaşmadığımızı görmek hoşuma gitmiyor ve seni incitmeyi de hiç istemedim." Alconbury sadece ona bakmakla yetindi, gözleri öfke ve incinmeyle gölgelenmişti. Francesca iç çekti. "Gerçekten istemedim. Bu planladığım bir şey değildi..."

Alconbury öne doğru uzandı, yüzü zorunluluktan gerilmişti. "O zaman beni dinle; seninle bu konuda daha evvelden zıtlaşmak istemedim çünkü bunun sadece ikiniz arasındaki bir iş ilişkisi olduğuna bana yemin ettin. Buna inanmakta zorlandım ancak senin kendini koruyup kontrol altında tutabileceğine güvendim. Şimdi görüyorum ki lanet olası aşağılık herif en başından beri sana sırf seni yatağa atabilmek için yardım etmiş!" Francesca itiraza başladı ancak Alconbury onu susturmak için tek elini havaya kaldırdı. "Edward de Lacey soğuk, umursamaz bir aristokrat örneği. Etraftan soruşturdum, anlıyorsundur. Babası, Durham Dükü, kurallarına çok düşkün,

despot, hatırı sayılır gücünü yeri geldiğinde kendi avantajına acımasızca kullanan bir adam olarak tanınıyor. Düşesi yirmi yıl ya da daha uzun bir süre önce ölmüş, oğullarını kendi görüşleri doğrultusunda, sevgisizce yetiştirdiği hiç de büyük bir sır değil. Söylenenlere bakılırsa Edward ona en çok benzeyen oğlu, ben de bu fikri değiştirecek hiçbir şey görmedim.”

Francesca sertçe, “Alconbury,” dedi, “bir insanı dedikodulara dayanarak kınıyor, suçluyorsun. Ne demek istediğimi onunla tanışsaydın çok daha iyi anlardın.”

Alconbury, “Onunla tanışmak filan istemiyorum,” diye lafı yaptırdı. “Bu adam senden çok daha üst bir mevkide Francesca! Seni kendi sınıfından çok daha uygun bir kadın uğruna harcamaktan kesinlikle çekinmeyecektir; Louisa Halston gibi. Bu paraya, güce ve mevkiye dayandırılan bir evlilikti, senin hissettiğini düşünebileceğin türden iyi bir his değil. En iyi ihtimalle onun açısından sadece bir eğlence olacaksın, eğlendireceksin ve kısa sürede bir tarafa atılacaksın. Şu anda ne söylerse söylesin, seninle hiç evlenmeyecek.”

Francesca hiç düşünmeksizin, “Bana evlenme filan teklif etmedi,” dedi.

Alconbury’nin gözlerinde çılgınca bir umut belirdi. “Ama ben edeceğim.” Sandalyesinden kalkmış, tek dizinin üzerine çökmüş, eline doğru uzanmıştı. “Francesca sevgilim, sana taptığımı biliyorsun. Hem de yıllardır. Benimle evlen.”

Francesca kendisini göğsü bir mengeneyle sıkıştırılıyor gibi hissetti. “Kes şunu,” dedi, sesi alçak tonlu ve kabaydı. “Lütfen yapma...”

Alconbury, “Georgina’yı bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım,” diye söz verdi. “Onu öz çocuğumuz gibi yetiştireceğiz ve Tanrı izin verirse daha nicelerini... Birlikte mutlu olabiliriz; zaten öyleyiz! Sana hak ettiğin hayatı verebilirim ve bu bir ömür boyu da sürebilir.”

Francesca, “Hayır,” diye fısıldadı. Bu kelime boğazından

haşın bir şekilde çıktı. Adamın ağzından dökülen her şey sanki etinin derinliklerine batan bir dikendi. “Üzgünüm Henry...”

Alconbury biraz umutsuzca, “Pekâla,” dedi. “Bunu şimdi-lik kabul edebilirim. En azından bana ona âşık olmadığını söyle. En azından başını dik tuttuğunu temin et.”

Francesca ağzını açtı ancak buna ne yanıt vereceğini bilmediğini fark etti. Edward’ı seviyor muydu? Bunun için çok erken olduğu kesindi... ama bu duyguya saplanma tehlikesi çok yüksekti. Alconbury’nin betimlediği adamın onun tanıdığı kişiyle, dün gece onunla muhteşem bir şekilde sevişen adamla, tek bir nadir gülümseyişiyle kalbinin gümbür gümbür atmasına ve midesinin burulmasına sebep olan o insanla, onu inatçı ruh halinden akıl yoluyla çekip çıkartan ve öfkesini soğukkanlı bir sabırla absorbe eden o erkekle en ufak bir alakası yoktu. Acaba onunla o istediği sürece kalır, hatta belki de evlenir miydi? Francesca bunu bilmiyordu. Ya o, sırf Edward’m gelip geçici dahi olsa arkadaşlığının tadını çıkartmak için, Alconbury’nin kendisini uyardığı bu korkunç riskli kaderi sırtlanmayı istiyor muydu?

Bilmiyordu.

Sessizliği çok uzun sürdü. Alconbury, Francesca’nın elinin elleri arasından kayıp gitmesine göz yumdu. Tükenmiş bir halde topuklarının üzerine oturdu. Umutsuzluk içerisinde, “Francesca,” dedi. “Senin kendine bunu yapışını seyretmeye dayanamam.”

Francesca, tek elini göğsüne bastırarak, “*Sen* bunu bana nasıl yapabilirsin?” diye bağırdı. “Ben olsam seni başka bir kadına ilgi duydun diye hiçbir zaman azarlamazdım ama sen bana bir aptalmışım gibi davranıyor, bir babanın kızına yapacağı gibi aşağılıyorsun. Kör olduğumu mu sanıyorsun? Yoksa aptal mıyım? Kendi hayatımın yönünü çizemeyecek kadar yeteneksiz miyim yoksa? Sakın bana bir çocukmuşum gibi

davranma Alconbury. Ben kendi kararlarımı kendim verebilirim, iyi ya da kötü; aynen senin yapabildiğin gibi. Senden sadece benim arkadaşım olmanı istiyorum!”

Alconbury kısa bir an için yüzünü elleriyle kapattı. Sonunda, “Pekâla,” dedi. “Pekâla. Yönüne sen karar ver. Ama senin... *arkadaşın* olarak, seni gözetmekten uzak kalamam. Eğer seni başından atarsa –*bunu yaptığında*– hâlâ burada olacağım, arkadaşın kalacağım. Bunu unutma.”

Francesca kendisini ağlayacakmış gibi hissetti. Her ne olursa olsun araları bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı ancak bunu dile getirmek çok acı vericiydi. “Teşekkürler,” diye fısıldadı. Alconbury başını salladı. Yavaşça ayağa kalktı ve zar zor mırıldanıp vedalaşarak çıkıp gitti. Kapı kapandı, Francesca onun hayal kırıklığının acısıyla baş başa kalmıştı. Edward’a dair yanıtlanmamış o korkunç soru tüm zihnini kaplamıştı.

Bölüm 20

Edward Francesca'nın evinden kendi evine kadar yürüdü. Bedenindeki memnuniyet mırıltısının yok olup gitmesini bekledi ama bu gerçekleşmedi. Belki de bu, bu kadar esaslı ve çok sayıda sevişmeden sonra yaşanan doğal dinçleşmeydi. Bu o akşam Francesca'yı tekrar görmek ve egzersizi tekrarlamak beklentisinden kaynaklanıyor da olabilirdi. Ancak bir şekilde dış kabuğunun bir kısmını kaybettiği, Francesca'nın onu birden fazla şekilde soyduğu düşüncesinden silkinip kurtulamıyordu. Sabah esintisi yüzüne çarpıp taze bir his bıraktı. Hızlı bir şekilde yürümek, bugün yapılması gereken işleri zihninde hesaplamak yerine, yanlarından geçtiği insanları inceledi. Londra, uzun fırçalarıyla alelacele koşturan kara suratlı bacacı çocuklardan, at arabasında turtalar satan, boğuk sesi etrafta çınlayan araba ve vagon gümbürtülerini bastırarak yankılanan elma yanaklı satıcıya kadar olağanüstü geniş bir insan yelpazesine ev sahipliği yapmaktaydı: "Taze turtalar! Acı et turtaları, dokuz peni!" Şehrin bu kısmını daha evvel, kendisini diğerlerinden ayıran cam bir pencere olmaksızın, hiç görmemişti. Bu ne kadar da tuhaf bir durumdu, sanki gözlerinin önünde yeni bir dünya belirmiş gibiydi.

Bu görüntüden dolayı kendi kendine gülümsedi. Bu yeni bir dünyaydı, canlı, heyecan verici ve neredeyse altın yaldızlı. Hepsi de Francesca yüzünden.

Blackbridge onun yolunu gözlüyor olmalıydı çünkü daha o merdivenlerin tepesine yeni erişmişti ki kâhya kapıyı açtı. Edward'm şapka ve paltosunu alarak, "Evinize hoşgeldiniz lordum," dedi. "Bay Wittiers uğradı ve sizi mavi salonda bekliyor."

Edward derin bir nefes aldı. Evet, işine geri dönmeli ve görevlerini tekrar sırtlanmalıydı ancak her nedense bu dün gecenin mutluluğunun ardından ona çok daha kolay gelmişti. "Mükemmel. Birazdan onu göreceğim. White da geldi mi?"

Blackbridge onu basamaklardan yukarı doğru takip etti. "Evet lordum. Ofisinde çalışıyor."

"Çok iyi." Merdivenlerin tepesinde Edward durakladı ve hızla arkasına döndü, evi yeni bir gözle şöyle bir kontrol etti. Francesca'nın samimi küçük evinin ardından çok resmi ve soğuk göründü. Tabii ki her şeyi parlak sarıya boyamayacaktı ya da Blackbridge'in yerine alıp Bayan Hotchkiss'i de koyamayacağı açıktı ancak kesinlikle bir takım küçük değişiklikler yapabiliirdi: Aniden, " Neden bu evde hiç çiçek yok?" diye sordu.

Blackbridge basamaklarda dondu kaldı. Edward'ın sorusu karşısında gözlerini kırıştıtararak baktı. "Hiç sipariş edilmedi efendim."

Edward ona işaret ederek, "Her sabah buraya ve şuraya taze bir buket çiçek koyulacak," diye tarif etti. "Parlak renkli bir şeyler Blackbridge."

"Tabii lordum." Blackbridge eğilip selam verdi ancak Edward adamın suratındaki anlık şaşkınlık gölgesini kesinlikle kaçırmadı.

Neşesini gizledi ve uşağının sanki Edward her sabah eve bir gece evvelki akşam elbiseleri üzerinde geliyormuşçasına, yeni bir elbise takımını onun için hazırlayıp bıraktığı odasına girdi. Hizmetkârları bu konuda kesinlikle tek bir kelime dahi etmezdi, ancak onu Leydi Gordon'un evine bırakıp geri dönen

arabacısı dün gece ulaştığında mutlaka bir şeyler fısıldaşmış olmalıydı.

Mills, “Duş alacak mısınız lordum?” diye sordu.

Edward omzunu silkerek ceketini çıkarttı ve Mills’e cebindeki buruşuk kravatını uzattı. “Hayır, bu sabah değil. Sadece tıraş olacağım, ama hızlıca.”

Yarım saat sonra mavi salona tertemiz tıraş olmuş ve giyinmiş bir halde girdi. Avukat ayağa kalkarken, “Bay Wittiers,” dedi. “Sizi beklettim. Özür dilerim.”

“Önemli değil lordum.” Wittiers eğilip selamladı. “Size haberlerim var.”

“Öyle mi?” Edward şöminenin önündeki sandalyeleri eliyle işaret etti, kendisi de avukatın karşısına oturdu. “İyi mi, kötü mü?”

Bay Wittiers’in dudakları sarktı. “Karışık, beklenmedik bir durum değil. Ama haberler hiç de hoş değil. Uzaktan kuzeniniz Augustus de Lacey’in iki hafta içersinde Durham dükalığı üzerinde hak talep ederek Kral’a dilekçe vereceğini işittim.”

“Ah.” Bu kesinlikle tatsız bir haberdı. “Bu duruma hazırlıklı olduğunuzu düşünüyorum, sizin de bizzat ifade ettiğiniz üzere, bu hiç de beklenmedik bir şey değil, öyle değil mi?”

“Tabii ki. Ben zaten sanki böyle bir şey yaşanılacakmış gibi davranmış, kuzeninizin durumunu en ince detaylarıyla soruşturma özgürlüğümü kullanmıştım. O soyağacını ispatlamakta bir takım sorunlar yaşayacak; soyunda şüpheli en az bir nesep tashihi var. Ayrıca son unvan sahibinden doğrudan miras almak gibi bir lüks içerisinde de değil, en az üç jenerasyon geriye ulaşmak durumunda. Bunlara ek olarak, Lord Gresham’ın hak talebine ters düşen kanıtlar sunmak zorunda ve bence bu tarz şeylerin bulunması da fevkalade zor. Bizim dava dilekçemiz neredeyse hazır. Birkaç konudan emin olmak ve dilekçenin dilini arılaştırmak için sadece birkaç güne daha ihtiyacım var.” Avukat susunca Edward hiçbir şey söylemedi.

Wittiers, "Davaya dair daha evvelki tahminlerime hâlâ bağlıyım lordum," diye ekledi. "Ancak bu konunun çabuk çözüme ulaştırılacağı anlamını taşıyor."

Edward başını salladı. "Çok iyi o zaman. Ne yapılması gerekiyorsa yapın."

"Onun talebine dair bana sağlayabileceğiniz herhangi bir zafiyet öngörünüz var mı?" Wittiers sandalyesinin kenarına doğru hareketlendi. "Kusur ve noksan arayabileceğimiz herhangi bir öneri?"

Edward dikkatini bu konuya odaklamakta çok zorlanıyordu. Mutlaka olmalıydı, Augustus bir serseri, hovarda elini atması durumunda Durham'ı perişan edecek adı çıkmış bir namussuzdu. Bu adamın çabalarının meyvesini topladığını -ve harcadığını- görmek, onu buz gibi, azimli bir öfkeye sürüklerdi. Belki de bu çoktan gerçekleşmiş, ancak öfke bir şekilde sessizleştirilmiş, küçültülmüştü. Artık sahip olduğu ve istediği her şeyin Durham'la ilintili olduğu yönünde bedenini saran bir hisse sahip değildi. Mirasına elinden geldiğince tutunmaya hâlâ azimliydi, fakat belki de... sadece belki de... eğer akla gelmedik olursa ve Augustus üstün gelirse ya da mülkler askıya alınıp hükümsüz kılınırsa, bu onun açısından nahoş bir durum anlamına gelmeyecekti. Otuz bin pound defaten kendisine bırakılmıştı; bu Durham'ın muazzam servetiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi ve sürekli gelirleri ile babasının kendisine ayırdığı mülkü de içermiyordu ancak sakin, sessiz bir hayat için yeterliydi, özellikle de eğer bunu kendine ait bir evi ve mütevazı geliri olan bir kadınla paylaşırsa...

Edward, bu düşünce dizinini kafasında kapatarak, "Augustus aslında unvanı istemiyor," dedi. "Paranın peşinde. Kendi serveti, iştiklerime bakılırsa, zor bela idare ederden aşırı derecede borçluya doğru büyük bir değişim göstermekte. Tahminimce avukatı, Augustus'un kaybetmesi durumunda

parasının hiçbir zaman ödenmeyeceğinin bilinciyle, uzun ve zor bir davayı sürdürmek istemeyecektir. Ve –açık sözlü olmak gerekirse– Augustus zafer kazansa bile avukatı kendisini tatmin edecek bir ödeme alamayabilir. Kuzenim, namusuyla ödeme yapmaktansa borçlarından yan çizmeye olan yatkınlığıyla ünlüdür.” Wittiers’e bir göz attı. “Sanırım tuttuğu avukatı tanıyorsunuzdur.”

“Gerçekten de tanıyorum efendim.” Wittiers yine o soğuk, bilmiş gülümseyişine büründü. “Biz meslektaşız, birbirimize de düşmanız, ama yine de iki profesyonel insan sayılırız. Londra’da, Lordlar Kamarası’nda İmtiyaz İnceleme Komitesi’nin önünde savunma yapmaya uygun pek fazla sayıda avukat yok.”

“Gerçekten de öyle.” Edward kısa bir an için gözlerini kapattı. Francesca ile geçirilebilecek bir hayat sürdürmenin ne kadar cazip olduğunu düşünmeyi keserek, dikkatini konuya odaklamalıydı. Bu kadını bir aydan daha kısa süredir tanıyordu. Bir günden daha kısa bir süredir de iki sevgiliydiler. Çok ileriye planlamakta, çok fazla tahminde bulunmaktaydı. Aslına bakılırsa tüm hayatını ve mirasını Francesca’nın kollarında bulduğu derin hazla kıyaslamaktaydı.

Wittiers’e, “O zaman bu işi sizin ehil ellerinize bırakıyorum,” dedi. “Tabii profesyonel arkadaşlar arasında çözülmesi şartıyla. Aağabeyimin dilekçesini mümkün olduğunca çabuk verin. Belki de Kral öncelik verir ve bu da Augustus’un daha fazla ilerlemesine mani olur. Ancak her ne olursa olsun, geri adım atmaya niyetimiz yok, Augustus dilekçemize itiraz etsin ya da etmesin.”

“Tabii ki öyle lordum.”

“Bu işlerin en küçük bir şüphe ya da tereddüt kırıntısı taşımayacak şekilde bu hafta halledilmesini istiyorum. Avantajın tümünün bizim elimizde olduğuna hâlâ inanmaktayım ve bunları kullanmaya da kesin kararlıyım. Augustus’un

gözü ne kadar korkarsa o kadar iyi, ama bunun bu kadar alenen yapılması gereksiz.”

“Evet lordum.” Wittiers onun atılğan komutlarından memnunmuş gibi görünüyordu.

Edward başını salladı, sonra ayağa kalktı. “Güzel. Sizden birkaç güne kadar haber almayı bekliyorum.”

Çalışma odasına girdi, yaptığı sohbetle birlikte akli başına gelmişti. Bu bir savaşa dönüşebilirdi. Charlie’nin dilekçesinin Augustus’un sunabileceği diğer her şeyden çok daha güçlü olduğundan hâlâ emindi ancak bu kararın onların lehine verileceği anlamını taşımıyordu. Süreç içerisinde kat etmeleri gereken uzun ve hassas bir yol mevcuttu ve şimdi bir karşı dava olduğu dikkate alındığında, Lordlar Kamarası’ndaki herkes sorun yaratabilirdi. Edward şahsen tek bir düşmanın olmadığını düşündü, durum Gerard için de aynıydı ancak Charlie farklı bir hikâyeydi: mağdur bir koca, önu kesilmiş bir rakip, Charlie tarafından hezimete uğratılan ya da adam yerine konulmayan herhangi birisi... Bunlar sırf Charlie’ye zarar vermek için dükaliğı Augustus’a veremezlerdi ancak eğer usulen en ufak bir şüphe varsa, İmtiyazlar Komitesi üyeleri yapacakları tavsiyeler yönünde etkilenebilirlerdi. En kötüsü, Augustus’un iddiasını güvenilir ve üstün addedip unvanı onun almasını tavsiye edebilirlerdi ya da ne Charlie’nin ne de Augustus’un talebinin uygun olmadığına hükmedebilirlerdi. Durham askıda kalabilir, yüz yıl sürebilecek yasal bir kargaşaya dönüşebilirdi. Edward bunun unvanın hemen şu dakika kaybedilmesi kadar korkunç bir şey olabileceğini fark etti. Durham olmaksızın Francesca’nın dünyasında mutlu bir şekilde hayatını sürdürebileceğine ilişkin içinde gittikçe güçlenen hisse rağmen, doğumla kazandığı haklarını en ufak bir savaş vermeden kaybetmek niyetinde de değildi. Eğer Augustus büyük bir kavga başlattıysa, kuzeniyle savaş alanında mutlaka yüzleşecekti.

Bu kadar geç saatte yapılan başlangıcın ardından, tüm gün boyunca büyük bir şevkle çalıştı. Masasındaki her bir raporun üzerinden Bay White'la birlikte geçti ve sekreterini de aralıksız çalıştırdı. Henüz işlerini bitirmeden uşak içeri girip ışıkları yaktı, Edward masasından geriye doğru yaslandı, büyük bir tatmin içerisindeydi. Bu kadar kısa bir sürede bu kadar çok şey başarmak insanda büyük bir tatmin yaratıyordu. Charlie'nin, Durham'm dizginlerini ondan almayı bir gün isteyip istemeyeceğini merak etti ve bunu gözlerinin önüne getirince başını iki yana salladı. Böyle bir şey hiç de olası görünmüyordu. Edward bunun için hem üzgün hem de memnundu. Bir yanı ağabeyinin mirasın kendisine kazandırdığı lüks için bir şekilde çalışması, imtiyazlarının tadını çıkarttığı kadar sorumluluklarını ve görevlerini de üstlenmesi gerektiğini söylüyordu. Ancak diğer bir yanı da kendisinin ailedeki rolünden oldukça memnundu. Mülkleri yönetmekten hoşlanıyordu. Bunun beraberinde getirdiği düzenden, kusursuzluktan ve disiplinden memnundu. Bu ona babasının saygısını, erkek kardeşlerinin minnettarlığını kazandırmış ve onda mülkler elleri arasında gelişip büyüdükçe kişisel tatmin duygusu yaratmıştı. Bu hepsi için mükemmel bir durumdu. O ortanca oğuldu, boştaydı; başka bir çağda olsalar küçükken Kilise'ye verilirdi. Farklı bir ailede olsaydı, gerekmesi durumunda varisin yerini almak için en ufak bir sorumluluk taşımaksızın beklemek dışında hiçbir şey yapmazdı. Bunlardan hiçbirisi ona uyan şeyler değildi. Durham'ı yönetmese, en az... pekâla, en az Charlie kadar işe yaramaz olurdu.

Bu mutlu düşünceyle, son hesap defterini kapattı. Sekreterine, "Bu kadarı yeterli Bay White. Ve sizin için de öyle Bay Deane," diye ekledi.

White kâğıtlarını toparlarken eğildi. "Peki lordum. İyi akşamlar."

“Teşekkürler.” Edward gece için yaptığı planları aklından geçirirken ellerini sandalyesinin kolları boyunca gezdirdi. Tüm gün boyunca sıkı bir şekilde çalışmıştı çünkü Durham’la ilintili her şeyi en erken yarın sabaha kadar olduğu gibi bırakmak niyetindeydi. Yapılan çalışmanın ödüllendirilme zamanı gelmişti. “Size de çok güzel bir akşam dilerim.”

Francesca’nın yerini belirlemek çok büyük bir çaba gerektirmedi. Ludlow’lar ve Covent Garden’dan bahsetmişti. Tiyatro müdürü Edward’a Ludlow’ların oturdukları locanın yerini göstermekten çok memnundu. Ayrıca Edward’a o locaya ait biletlerin geriye kalan kısmını satmış olmaktan da öyle; bu yeni bir oyun değildi ve koltukların sadece yarısı satılmıştı. Edward onunla orada yalnız kalabilmeyi tercih ederdi ama bu da hiç yoktan iyiydi.

Oyunun ilk perdesinin yarısında gelmişti. Geniş giriş koridoru neredeyse bomboştu, yukarıdaki salonda sadece geç gelen birkaç kişi oyalanmaktaydı. Edward ikinci kata uzanan merdivenleri tırmandı ve Ludlow’ların locasını bulana dek dolandı. Sessizce kapı topuzunu çevirdi ve içeri süzüldü.

Bir an için gözleri karanlığa alışsın diye bekledi, ardından hemen onu gördü. İkinci sırada oturuyordu, yanında bir çift vardı. Elbisesi koyu renkteydi ve omuzlarını açıkta bırakmıştı. Mum ışığı altında gümüş kolyesi ışıldadı, Edward’ın gözleri Francesca’nın boynunun pürüzsüz teninden göğüs kabartılarına doğru kaydı. Burnundan sessiz, titrek bir nefes aldı, onun parfümünün hafif kokusunu yakaladı. Sadece birkaç saat ayrı kalmışlardı, onu bu kadar çok istiyor olması Edward’ı şaşırttı.

Hemen yanına oturdu, burasının boş olduğuna memnundu. Francesca ona hafifçe baktı, sonra bir daha aynısını yaptı, bu kez gözleri ona daha uzun bir süreyle takılmıştı, şaşkınlık içerisindeydi. O inerken, Edward hemen elini yakaladı ve dudaklarına kaldırdı, “İyi akşamlar hayatım,” diyerek soludu.

Parmak kıvrımlarının üzerinden, Francesca'nın yüz ifadesinin şaşkınlıktan mahcubiyete dönüşmesini seyretti, ardından da dudakları haz içerisinde kıvrıldı, yüzü yumuşadı. Edward tek kaşını havaya kaldırdı. "Burada konuk olabilir miyim?"

Francesca yelpazesini küçük bir fiskeyle açtı ve büyük bir hızla yüzünün önünde sallamaya başladı. Yelpazenin gerisinden, "Kesinlikle," dedi. "Sadece beklenmedik bir durumdu."

Önlerinde oturan hanımefendi arkasına döndü, şapkasındaki kuş tüyleri öfkeyle sallanıyordu. "Şşş!"

Edward, Francesca'ya gizliden küçük bir gülümseme attı ve o da ona ışıldayan gözlerle karşılık verdi. Şimdilik onun yanında oturuyor olabilmek büyük bir hazdı. Edward başını sahneye çevirdi, onun aldığı her bir nefesin ve vücudunu hareket ettirdiğinde eteğinden yükselen her bir hışırtının bilincindeydi. Francesca onu gördüğüne memnundu. Edward'ın bir yanı, belki de ona olan ilgisini bu kadar çabuk toplum önüne taşımaması gerektiği yönünde endişeliydi. Ancak Francesca ona sanki hoş bir sırrı paylaşıyorlarmışçasına kendisine has o samimi tavrıyla gülümseyince, bu tereddüt yok olup gitmişti. Edward sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşüncelerinin dalıp gitmesine göz yumdu.

Francesca onun hemen yanında oturduğunun farkındaydı. Onun içeri girdiğini neredeyse hiç işitmemişti, ancak Edward artık locayı dolduruyor, onu vücudunun sıcaklığıyla ve hafif sabun kokusuyla sarmalıyor gibiydi. Francesca'nın diğer yanında, Sally Ludlow onu dirseğiyle üç kez dürtükledi, meraktan çıldırdığı açıktı ancak Francesca onu dikkate dahi almadı. Yapabildiği tek şey gözlerini körü körüne sahneye odaklamaktı. Edward onu görmenin bir yolunu bulacağını söylemişti, Francesca da bunun olacağını ümit etmişti... Ancak beklentisi onun o gece kendisini görmeye tekrar geleceğiyle sınırlıydı. Oturma odasında en iyisinden bir şişe bren-di ve mutfağında da Londra'daki en kaliteli kahve yer almak-

taydı. Hatta Bayan Hotchkiss'e eğer kendisi evde yokken gelirse Edward'dan mutlaka kalıp onu beklemesini söylemesi yönünde sıkı tembihte bulunmuş, Sally ve Bay Ludlow'un geç saatlere kadar dışarıda kalmayı dilemeleri durumunda başının ağrıdığını nasıl söyleyeceğinin planlarını dahi yapmıştı.

Ama şimdi orada, halka açık bir mekânda hemen yanındaydı. Gönül ilişkilerini gizlemek için en ufak bir uğraş içerisinde de değildi. Düşünceleri daireler halinde dalgalandı: Neden? Herkesin ne diyeceği umurunda değil miydi? Sadece yapmak istediği şeyi mi yapmıştı? Bu tanıdığı adama uymuyordu. Yoksa bunu herkesin belirli bir sebepten dolayı bilmesini mi istemişti? Alconbury her ne dersen desin, bu fikir kalbinin göğsünde deli gibi atmasına sebep oldu. Ya da... ve bu sonuncusu o kadar ağza alınmazdı ki, Francesca bunu düşünmeye bile zor cesaret etti... Edward gönül ilişkileri konusunda ketum ve mahrem olmak istemiş, ancak bunu başaramamış mıydı? Tüm gününü onu düşünerek, onu tekrar ne zaman görebileceğini planlayarak, bunu yapabilmek için saatlerin akıp geçmesini dileyerek geçirmiş olabileceği düşüncesi -kısacası, gününün kendisinininki gibi geçmiş olabileme ihtimali- Francesca'nın kalbinde, içine Alconbury'nin şu çaresiz sorusunu istiflediği Pandora kutusunu ardına kadar açmak için yeterliydi: Yoksa Edward de Lacey'e âşık mı oluyordu?

Bu sorunun yanıtını hâlâ bilmiyordu ve henüz bunu düşünmek de istemiyordu. Sebep her ne olursa olsun, Edward şu anda yanındaydı ve Francesca, gecenin tadını bunun nede-nini merak ederek kaçırmak istemiyordu. Sally kendisini dirseğiyle tekrar dürttüğünde, arkadaşına doğru dönüp ona kendinden emin bir gülümseme ve manalı bir bakışla karşılık verdi. Sally'nin kaşları hafif bir endişeyle birbirine yaklaştı ve Francesca'ya başını sallayarak onay vermeden evvel Edward'a bir kez daha baktı.

Verilen arada Francesca gerekli tanıştırmaları yaptı. Edward Ludlow'ları her zamanki vakur ancak mükemmel terbiyesiyle selamladı. Sally ve kocası ona ne tür bir anlam yükleyeceklerini biliyor gibi değillerdi, sohbet zorlama ve kesin-tiliydi. Bay Ludlow çoğu zaman az ve öz konuşan bir adamdı ancak Sally hiç de sessiz ya da utangaç bir tip değildi. Yine de o bile Edward'dan, her ne kadar adam Francesca'nın gördüğü kadarıyla gözdağı verecek bir şey yapmamış olsa da, ürkmüş gibiydi. Locadaki diğer insanlar salonda şöyle bir dolaşmak ya da hafif yiyecek ve içeceklerden almak için ayağa kalktıkları-nda, Francesca Sally'nin kocasını dirseğiyle dürtükleyerek kalabalığın arasına katılmaya yönlendirdiğini fark etti. Francesca ikisi oradan ayrılırlarken dudağının içini ısırdı. Her ne kadar Edward'la baş başa kalmak için yanıp tutuşuyor olsa da, arkadaşlarının onun yanından kaçarcasına uzaklaştıklarını görmek onu biraz duraklattı.

Eğer Edward herhangi bir şey söylemişse de, bunu göstermemiştii. "Bu akşam seni şaşırttım."

"Evet." Gerçeği saklamanın hiçbir manası yoktu. Yüzüne yerleşen küçük gülümsemeyi engelleyemeden, "Ama mutluluk verici bir şaşkınlık," diye ekledi. Ve bu doğrudu. Bu gece buraya gelme sebebi her ne olursa olsun, Francesca onu gördüğüne çılgıncasına memnundu; hem de beklediğinden de fazla ve hatta henüz itiraf etmeyi dilemediği kadar çok. Hareketlerinin yarattığı tehlikeleri düşünüp taşınmak için oldukça zamanı vardı. Savunma kalkanlarını harekete geçirmek için de öyle. Bu gece hâlâ büyük merak ve keşfin ilk heyecanı-yla ıslıl ıslıl, direnilemeyecek kadar muhteşem ve nefes kesiciydi.

Edward'ın yüz ifadesi, Francesca onu gördüğüne memnun olduğunu itiraf edince çok daha ciddileşti. Edward sandalyesinde kıınıldandı, kolunu Francesca'nın sandalyesinin arkasına atarken yüzünü ona döndü ve öne doğru uzandı.

“Bunu duyduğum için çok rahatladım.” Parmakları çıplak omuzlarına sürdü. “Senin bunu... yakışksız bulacağından endişeliydim.”

Francesca buna hafifçe gülmek zorunda kaldı. “Siz olayları benden çok daha önce yakışksız buluyorsunuz beyefendi.”

Edward’ın kaşları havalandı. “Öyle mi?”

“Evet.”

“Hımm.” Parmakları teninde özenle uyarıcı daireler çizmekteydi. Francesca’nın zihni gecenin ilerleyen saatlerine gitti, onun bunu sadece omuzlarının üzerine değil tüm bedene yapabileceği o ana ve birden bedeni bir özlem dalgasıyla sarsıldı. Edward düşünceli bir tavırla, “Yine de,” diye devam etti, sanki ona dokunmak üzerinde en ufak bir etki yaratmıyor gibiydi, “bana tekrar ‘beyefendi’ şeklinde hitap etmeye başladın.”

Francesca, her ne kadar göğüs uçları büzüşüp sert tomurcuklara dönüşse, omurgasını kavislendirip ona utanmaz, muhteşem parmaklarını tüm sırtında dolaştırması için yalvarmaya özlem duysa da, Edward’ın gözlerine doğrudan baktı. “Size nasıl seslenmeliyim lordum?”

Edward’ın bedeni tekrar ona doğru eğildi. Francesca onun gözlerindeki mavi çizgileri tiyatronun loş ışıkları altında dahi görebiliyordu. Yumuşak bir ses tonuyla, “Bana nasıl seslenmek istersin Francesca?” diye sordu. “Sana bana istediğin gibi hitap etme özgürlüğünü tanıyorum. Parmak uçları ense kökünde döndü durdu. “İstersen isimle.”

Sevgilim. Aşkım. Hayatım. Kelimeler Francesca’nın boğazında düğümlendi ve doğal bir yanıt verebilmek için çabalarken yaşadığı tereddüdü ıslıl ıslıl bir gülümseyişle perdelemek zorunda kaldı. “Edward yeterli olacaktır.”

Edward sanki onun tereddüdünü görmüş ve buna neyin sebep olduğundan şüphelenmişçesine yavaşça gülümsedi. “Bu iyi bir başlangıç olacaktır.”

Locanın kapısı açıldı ve Francesca gözlerini Edward'inkilerden ayırdı. O hassas ruhlu bir kadındı, bu gece onu kendisine bu kadar aleni eşlik etmesinin ne anlama geldiğini delicesine merak etti, ardından omuzlarındaki parmak uçlarının dokunuşundan daha öte bir şeye ihtiyaç duymadan baştan çıkartılmaya izin verdi. Sally ve Bay Ludlow'un yerlerine döndüklerini göreceğini umarak omzunun üzerinden arkaya doğru bir bakış attı, onu kendisinden kurtardıkları için memnuniyet mi duyması, yoksa rahatsız edildikleri için öfkelenmesi mi gerektiğini merak etti.

Gelen Alconbury'di. İki elinde birer kadeh şampanya vardı büyük bir kararlılık içerisindeydi. Francesca oldukça mahrem bir anmış gibi görünen şeyin aslında bir tiyatro dolusu insanın gözleri önünde yaşandığını aniden anımsayınca, locanın yarattığı tecrit edilmişlik hissi yok oldu. İnsanların büyük çoğunluğu Loca 26'nın ikinci sırasında olan biteni fark etmedi bile ama mutlaka birisi bunu görecek. Hatta birisi görmüştü. Ve şimdi o buradaydı, savaş için kuşanmış görünüyordu.

Edward ayağa kalkmadan evvel kolunu Francesca'nın sandalyesinin arkasından, elini de ensesinden çekti. Ancak Alconbury bunu gördü. Francesca'ya gülümserken dahi gözleri amansızdı. "İyi akşamlar sevgili Francesca. Sana bu gece eşlik etmek için bu kadar geciktiğime özür dilerim." Öne doğru bir adım attı ve yanağına hafif bir öpücük kondurmak maksadıyla uzanırken ona kadehlerden birini ilettili.

Francesca, yüzü Edward'ın görüş alanının dışına kısa bir an için çıkınca, Alconbury'e kaşlarını çattı. "Kes şunu," diye tısladı.

Alconbury Edward'a dönmeden önce sadece kadehini dudaklarına doğru eğmekle ve şampanyasının yarısını içmekle yetindi. "Nasılınız beyefendi? Henry Alconbury, hizmetinizdeyim." Küçük bir selam verdi.

Francesca, ayağa kalkarken 'arkadaş' kelimesine hafif bir ima katarak, "Lord Edward, size arkadaşım Baron Alconbury'i takdim edebilir miyim," diyerek araya girdi. Tanrım, ne yapacaktı? Edward'ın yüzü anlaşılmazdı; eğlenmiş, sinirlenmiş ya da bu ikisi arasında diğer herhangi bir şey hissetmiş olabilir-di. Alconbury bir süredir içiyordu, Francesca'nın bunu anlaması hiç de zor değildi, ki bu da aşırı derecede neşeli ve her şeyi söyleyebilecek kadar kontrolsüz olabileceği anlamına gelmekteydi. Francesca onun eline tutuşturduğu kadehi seh-paya bıraktı, bunu içmeyecek kadar öfkelenmişti. "Alconbury, sana Lord Edward de Lacey'i tanıştırayım."

"Büyük bir zevk beyefendi." Edward da aynen Alconbury gibi yüzeysel selam verdi.

"Ah, şu adları kötüye çıkmış de Lacey'ler." Alconbury sırtıttı. Şampanyasından cömert bir yudum daha aldı. "Erkek kardeşiniz Gresham'ın geçen ay White'da iki yüz İngiliz altını kaybettiğini gördüm. Ardından içerdeki herkese içki ısmarladı. Mükemmel bir adam."

Edward görünürde en ufak bir endişe izi taşımadan, "Evet," dedi. "Bu Gresham'a çok uygun bir tarz."

Francesca derin bir nefes aldı. "Oyun hoşuna gitti mi Alconbury? Bu oyunu bir daha hiç seyretmeyeceğini ifade ettiğini zannediyordum."

"Annem görmek istedi." Omzunu silkti ve ona çoğu kadının kalbini eritecek türden art niyetsiz bir gülümseme yöneltti. "Annemi mutlu etmeye çalıştığımı bilirsin. Aile çok önemlidir. Ancak..." Ses tonunu alçalttı ve ona sıcak sıcak baktı. "Benim tiyatrodan çığlıklar atarak koşup gitmemi engelleyen tek şeyin seni görmek olduğunu itiraf etmeliyim. Hamlet'in deliliğinin acısını tekrar çekmek zorunda kalacak olsam da, en azından seni tekrar görmenin hazzını yaşadım."

Francesca içinde bulunduğu zor duruma rağmen güldü. Alconbury konuyu abartıyordu. "Yaptığını kıyaslamadan hoş-

landığımdan pek emin değilim. Ama kısa bir süreliğine de olsa ziyaretime gelmen büyük incelikti.” Kapı açıldı ve locanın diğer sakinleri geldi, ön sırada yerlerini aldılar. Francesca, alçak sesle Alconbury’i gitmeye teşvik ederek, “Belki de oyun bu kez sana daha iyi gelir,” diye ekledi.

Alconbury abartılı bir şekilde dudağını büktü. “Bundan şüphedeyim, tabii zavallı Yorick’in hayaleti geriye kalan oyun-cuları katletmek için geri dönmediği sürece.”

Francesca, “Bu olacak gibi görünmüyor,” dedi ve Alconbury güldü.

“O zaman, sen bu geceki son misafir edilme umudumu yıkıp tükettiğine göre, sanırım artık çekilmeliyim.” Francesca’nın elini aldı ve dudaklarına götürdü. “Yarına kadar, ne dersin?” diye sordu, dudaklarında pervasız bir gülümseme mevcuttu.

Francesca elini geri çekiştirerek, “Hiç sanmıyorum,” diye karşılık verdi. “Tahminimce yarın korkunç bir baş ağrınız olacak.”

“Tedavi etmen için sana geleceğim.” Francesca’nın elini bırakmadı.

Francesca sert bir tonla, “İyi geceler Alconbury,” dedi. Elini son bir kez çekti, Alconbury bu kez onu serbest bıraktı, çekiştirme bu kez çok sert yapılmıştı; Francesca’nın dirseği geriye doğru uçtu ve bir şangırtı duyuldu. “Oh, aman Tanrım,” diyerek iç çekti. “Sanırım bu şampanya kadehiydi.” Eteğini havaya kaldırdı ve dökülen içkiyi elinin tersiyle silkeledi.

“Oh, izin ver...” Alconbury kadehe doğru atıldı.

Edward, “Yeni bir tane getireceğim,” dedi. “İzninizle Leydi Gordon. Alconbury.” Ve henüz Francesca şarap istemediğini söylemeden gitti, kapıdan süzülüp yok oldu.

Bu Francesca’nın faydalanabileceği kısa bir andı. Mendiliyle eteğinin kenarına dökülen şampanyayı temizlemeye çalışan Alconbury’e, “Bunu kesmelisin artık,” dedi. Adam

başını kaldırıp kendisine bakmayınca, “Henry!” diye çıktı. “Lütfen!”

Alconbury ona gereğinden daha yakın dikildi. “Francesca, ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum,” dedi, evvelki neşesinden eser yoktu. “Bekle, bunun sana yarın ne kadar çok sayıda toplumsal eleştiri getireceğini göreceksin.”

Francesca ağzını açmadı. Belki de haklıydı. Belki de kendisini aşırı kaptıracak ve onun tavsiyesini tutmadığı için pişmanlık duyacaktı. Ancak şu anda düşünebildiği tek şey yönlendirilmekten ve etki altına alınmaya çalışılmaktan ne kadar nefret ettiğiydi. Onun kendisini dinlemeyecek olması ne kadar da sinir bozucuydu. “İyi geceler Alconbury.”

Alconbury’nin yüzü gölgelendi. Alçak sesle, “Bunun bizi ayırmasını istemiyorum,” diye yalvardı. “Fakat... Benden nasihat filan istemiyorsun. Bunu görebiliyorum. Ben de bunu kendime saklamaya çalışacağım.”

Francesca gergin dudaklarının arasından, “Teşekkürler,” dedi.

Alconbury’nin suratı asıldı. Başını salladı. “Yarın görüşürüz. İyi geceler Francesca.”

Francesca yutkundu. “Hayır. Yarın olmaz.” Bunu sadece Alconbury’nin gittikçe bunaltmaya başlayan ilgisinden uzak kalmaya ihtiyaç duyduğu için söylememişti, Edward’ın sabah hâlâ evinde olma olasılığı vardı, bunun yüksek bir olasılık olmasını umut etti. Ama her halükarda, Alconbury’i görmek istemedi.

Uzunca bir süre Alconbury ona yaralanmış bir tavırla şaşkın şaşkın baktı, sanki onun düşüncelerini okumak ister gibiydi. Francesca çenesini havaya kaldırdı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Kendisini ifade etmesine gerek yoktu. Alconbury istediğini düşünebilirdi. Adam sonunda, “Pekâla,” dedi. “Başka bir zamana o zaman.” Francesca başını bir kez salladı ve Alconbury oradan ayrıldı.

Francesca başını eğip ıslanan eteğine bakarak dikildi, iç çekti. Kapı kısa bir süre sonra tekrar açıldı ve Sally içeri girdi, gözleri etrafı kolaçan ediyordu. Her iki erkeğin de orada olmadığını görünce aceleyle Francesca'nın yanına doğru ilerledi. "Sen iyi misin?" diye sordu. "Alconbury'nin çıktığını gördüm, sanki sopa yemiş gibiydi. Ve şu...?"

"Lord Edward şarap getirmeye gitti. Ve Alconbury'nin başına bela olan da kendisinden başkası değildi." Sandalyesine yığıldı.

Sally aceleyle yerini aldı. "Francesca, neler oluyor? Senin Alconbury'le neredeyse sözlendiğini düşünmüştüm..."

Francesca sertçe, "Sözlenmedim," dedi. "Sırf insanların öyle varsaymalarını sağladı diye..."

"Haklısın." Sally Francesca'nın elini sıktı. "Ben de varsaydım. Ancak sen Lord Edward'ın sadece sana sadece Georgina'yı bulmakta yardımcı olduğunu söylemiştin; bu gece burada ne işi var?"

Francesca derin bir nefes aldı ancak düşüncelerinin yarattığı neşe çirpınışlarına engel olamadı. "Bilmiyorum Sally. Ama bildiğim tek bir şey var... Burada olduğu için çok mutluyum."

Bölüm 21

Edward, Francesca'ya Baron Alconbury ile konuşması için yeterli zaman tanıyabilmek maksadıyla salona doğru yöneldi. Alconbury'nin ona duyduğu aşktan delirdiği açıktı ve onun kendisine aynı hislerle karşılık vermediğini gördüğünden hayal kırıklığı gittikçe büyüyordu. Edward tiyatro locasına izinsiz girdiği ve sevgisini açıkça gösterdiği için adama pek de gıptayla baktığını söyleyemezdi ancak aşkının kötü bir şekilde sonlanmasının kaçınılmaz olduğunu keşfeden birisine karşı sempatisi büyüktü. Alconbury'nin bu gerçeği daha yeni yeni anladığını sanmaktaydı ve bunu hiç de sakın karşılamıyordu. Bu anlaşılır bir durumdu.

Ancak eğer Alconbury durumu kısa sürede kabullenmezse, bunu yapmasını o sağlayacaktı. Edward'ın sabrı dahi sonsuz değildi.

İnsanlar oyunun geriye kalanını seyretmek için balkonlara ve localara dağılırken kalabalık sakinleşti. Edward, tiyatro bir yana, şehre bile o kadar ender geliyordu ki, olan biteni anlaması birkaç dakikasını aldı. Ondan yaşça büyük iki kadın baş başa verdiler ve sırtlarını ona neredeyse döndüler. Edward acele acele sarf edilen fısıltıları işitti, ardından tam yanlarından geçerken ona omuzlarının üzerinden sertçe baktılar. Yanından geçen bir çift kısa bir an için durdu, o yanlarından geçerken sanki duvardaki bir resimle çok ilgileniyor-

larmış gibi davrandılar. Bir kadın, Edward kendisine doğru bakınca, gözlerini çevirdi.

Ancak oldukça iyi tanıdığı bir adamı görüp onu nazikçe selamladığında, ağzının payını aldığını fark etti. Lord Danvers adlı bu adam gözlerini ondan kaçırmadı, fakat yüzü kıpkırmızı oldu ve karşılık olarak başını sallayıp verdiği selam belli belirsizdi. Edward'ın gözleri kısıldı ama duraklamadı. Bir takım dedikoduların, geri alınsın ya da alınmasın, adını lekelemesi kaçınılmazdı. Henüz hiçbir şey duymamıştı ancak bunun sebebi babasının ölümüne duyduğu saygıdan dolayı toplum arasına karışmamasıydı.

Bir dönüş daha yaptı, artık olan biteni gözlemliyordu, yanından geçtiği insanların arkalarını dönüp yerlerine geçtiklerinin ince ipuçlarını yakaladı. Ve bu kişilerin büyük çoğunluğu onun sınıfından dahi değillerdi, ki bunun üstün statüsünü kaybetmek üzere olan birisi için çok daha korkunç bir durum olduğunun farkındaydı. İşte, Londra'yı bu yüzden sevmiyordu. Charlie'nin bu dedikodulardan nasibini nasıl aldığını merak etti ve ilk kez ağabeyinin her şeye gülüp geçebilme becerisini kısılandı. Edward görünüşte almaya geldiği şampanyayı unutarak geri döndü ve tekrar locaya yöneldi. En azından Francesca bu skandalı umursamıyor gibi görünüyordu.

“Edward.”

İsmi işitip işitmediğinden emin olmadan durakladı. Artık koridor neredeyse tamamen boşalmıştı, oyunun ikinci yarısının başladığının belirtisi olan alkışları dinledi.

Ses tekrar, “Edward!” diye fısıldadı, bu kez bunun nereden geldiğini anladı.

Louisa Halston koridorun ilerisinde, perdesi çekilmiş girintilerden tekinde dikilmekteydi. Ona bakarken yüzü rica doluydu. Edward ona baktığında, Louisa elinin küçük bir hareketiyle onu çağırdı. Edward yerinden kımıldamadı. Şimdi ne istiyor olabilirdi?

Louisa, "Lütfen Edward," dedi. "Ben sadece... sadece bir dakikanı istiyorum, açıklamak için..."

Edward yavaşça koridorun karşısına geçti. Louisa geriye doğru adım atarak saklandığı yere girdi, ona da yanında yer açtı. Edward tek omzunu köşeye dayayarak duvara yaslandı, oyuğa bizzat adım atmadı ama Louisa'nın önünü de başkalarınca görünemeyecek şekilde kapattı. "İyi akşamlar Leydi Louisa."

Louisa irkildi. Açık mavi gözlerinin kenarları kızarmıştı ve teni de neredeyse şeffaf görünüyordu. Hâlâ güzeldi ama şu an sanki camdan yapılmış, tuzla buz olmak üzereymiş gibi duruyordu. Alçak sesle, "Kim bilir benim hakkımda ne düşünüyorsunuz?" dedi. "Çok üzgünüm Edward."

Orada bir beyefendi olsaydı durumu onun açısından daha da kolaylaştırırdı; ondan daha iyi bir adam ise en azından kendi kendine onun tarafından terk edildiğine memnun olduğunu kabullenirdi. Ancak incinme duygusu henüz tükenmemiş olan Edward ölçülü bir şekilde, "Ne için üzgünsün?" diye sordu.

Louisa yutkundu. "Aramızda... aramızda yaşananlar için."

Edward kendisine onun sadece yirmi bir yaşında olduğunu ve Francesca'nın cüretkâr ruhundan onda eser olmadığını anımsatmaya çalıştı. "Neden babana anlattın?"

Louisa titrek bir ses tonuyla, "Başka seçeneğim yoktu," dedi. "O gün neden geldiğini sordu; kendisine evlilik gününün ertelendiğini söylemek zorunda kaldım, sonra bu konuda beni neredeyse bir saat boyunca sorguladı, sonunda dayanamadım ve ona senin anlattıklarını aktardım. Onun bu şekilde davranacağını bilmiyordum, fakat... fakat nişanımızı iptal edeceğinden şüphelenmiştim. Bilmelisin... anlamalısın... Biz korunç bir darboğazdayız, her şeyimizi kaybetmek üzereyiz!"

Edward derin bir nefes aldı. Halston'lar hiç de mahvolmanın eşiğindeymişler gibi yaşamamışlardı. Daha soğukkanlı,

acımasız yanı, kontun kendisini darboğazın eşiğinde bulmadan önce maddi açıdan gereken adımları atması gerekirdi diye düşündü. “O zaman neden bana söz verdin?”

Louisa, “Bunu yapmak istedim,” diye bağırdı. “Bana güvenmeni istedim ve bu güvene değer olmayı arzuladım. Söz verdiğimde, bunu tutmaya niyetliydim. Lütfen öyle olduğuna inan. Ancak sen ailenin başkalarına verilen herhangi bir sözden önce geldiğini biliyor olmalısın!”

Edward erkek kardeşlerinin kendisine Louisa’ya güvenmemesi gerektiğini söylediklerini anımsadı. Onların iddialarına itiraz etmişti çünkü Louisa’ya ailesinin çirkin sırrını açıklayacak, onu bu habere hazırlayacak kadar çok değer vermişti. Ve aslında... zorunluluk hissiyle hareket etmişti. Evet, ona güvenmişti. Bu konuyu ona açmıştı çünkü bunu ondan saklamanın haksızlık olduğunu düşünmüştü. Onun kendisini rahatlatmasına ihtiyacı olduğu ya da onun tavsiyesini almak istediği için bunu ona anlatmakta acele etmemişti. Bu onun bir nişanlı olarak göreviydi, dolayısıyla da aynen karısı olduğunda ona karşı yerine getirmesi gereken herhangi bir görevi tamamlıyormuşçasına bunu yapmıştı.

Görev ve sorumluluk. Ona her ikisine de saygı duyması gerektiği öğretilmiş ve hayatında hiçbir zaman bunları reddetmeyi düşünmemişti. Korkunç bir aile skandalının ve gelecekteki karısını kaybetmenin kendisine görev ve sorumluluğun ne kadar bağlayıcı olabileceğini, kişinin bunlar olmaksızın ne kadar serbest ve özgür kalabileceğini göstermesi ne kadar da garipti.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Benimle neden evlenmek istedin Louisa?” diye sordu. “Sırf param ve aileni kurtarmak için mi?”

Louisa’nın dudakları dehşet içerisinde aralandı. “Hayır! Tabii ki değil! Sen benim için çok değerliydin Edward. Biz birbirimize çok benziyoruz, sen ve ben, ikimiz de saygılı ve man-

tıklıyız. Birlikteyken her zaman iyi geçindik, aramızda en ufak bir uyumsuzluk, hatta anlaşmazlık yaşanmadı. Hep birlikte sakin, huzur dolu bir yaşam geçireceğimizi hayal ettim. Ve bunu düşünmek çok kolaydı, çünkü diğer her açıdan da ideal bir uyum içerisindeydik. Ailelerimiz anlaşmıştı.”

Belki de o da aynen kendisi gibiydi. Bunlar Edward’ın onu seçme sebeplerinin tamamen aynısıydı. Edward’dan hoşlanma noktasına gelmişti çünkü her şey öyle yapması gerektiğini göstermekteydi, aynen kendisinin ondan hoşlanması gibi. Ve bunlar Edward’ın neden onu gerçek manada sevmediğinin birer kanıtıydı.

Bu bir keşifti. Edward ondan hoşlanmış, onu istemişti, gerçekten, ancak bu aşk olamazdı. Louisa nişanı attığında kendisini ihanete uğramış hissetmiş, baştan atılış tarzıyla şoka uğramış ve tüm bunların sebep olduğu dedikoduya öfkelenmişti. Ancak Louisa’yı kaybettiği için en ufak bir kalp kırıklığı ya da ısırdap yaşamamıştı. Aynen güzel Rosalind’in sevgisini ta ki Juliet’i görene ve gerçek manada ne istediğini keşfedene kadar ümitsizlikle bekleyen Romeo gibiydi.

Louisa’ya, “Anlıyorum,” dedi. Elini tuttu ve küçük bir öpücük için dudaklarına kaldırdı. “Tüm mutlulukların senin olmasını dilerim Louisa.”

Louisa’nın gözleri yaşlarla doldu. “Oh, Edward,” diye fısıldadı. “Birlikte çok *mutlu* olabilirdik, bunu hissediyorum, eğer..”

Edward’ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bunun, her ne kadar ikisi de farkında olmasalar da, gerçek mutluluğun gölgesi olduğunu fark etti. Louisa ilişkiyi kesip atmakla ona, Edward henüz ne kadar sığ bir “memnuniyet” hissettiğini keşfedemeden, istemeden büyük bir iyilik yapmıştı. “Öyle mi? Belki de. Ama ikimiz de aynen senin söylediğin gibi akli başında insanlarız. Artık mutluluklarımızı başka yerlerde aramalıyız.”

Louisa, her ne kadar yüzüne trajik bir ifade yerleşmiş olsa da, başını sallayarak onayladı. Edward, mutluluğunun peşine kendisinin yaptığı gibi düşmeyeceğinin bilinciyle, ona karşı büyük bir acıma hissetti. Louisa'nın babası onu Calverton ya da Halston'ları fakirlikten kurtarmaya yeter derecede varlıklı diğer bir unvan sahibiyle evlendirirken, kendisi de Francesca'ya geri dönmekte serbestti. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ancak Louisa bir şeyler yapabılırdı ve görünüşe bakılırsa o da yönünü çoktan seçmişti. Görev ve sorumluluk. Elini dudaklarına bir kez daha bastırdı. "Hoşçakal hayatım."

Francesca, "Hoşçakal," diye fısıldadı. "Anlayışın için teşekkür ederim."

Edward başını eğip selam verdi. Ardından Louisa hızla onun yanından kaydı ve aceleyle ailesine doğru yöneldi, gitmişti. Edward onun köşeyi dönerek yok oluşunu seyretti ve içten içe gerçekten mutlu olmasını diledi, belki de en az kendisinin keşif sürecinde hissettiği kadar. Tekrar Loca 26'ya yöneldi ve kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

Edward o kadar uzun bir süredir ortalarda yoktu ki Francesca endişelenmeye başlamıştı. Belki de Alconbury'nin ziyareti onu bir şekilde orada durmaktan vazgeçirmişti. Belki de dışarıda, salonda, herkesin gözü önünde onun yanında boy göstermesi gerçeğini tekrar gözden geçirmesine sebep olan birisiyle karşılaşmıştı. Francesca tedbirli ve sabırlı olması gerektiğini biliyor ancak buna dayanamıyordu. *Hamlet*'in ilk birkaç sahnesini tek bir kelime dahi işitmeden seyretti. Locanın arkasındaki kapı açıldığında, neredeyse tüm saygınlığını bir tarafa bırakıp yerinden ayrılmaya ve ne olduğuna bakmaya gitmek üzereydi. Edward onun hemen yanındaki sandalyede sessizce yerini aldı ve Francesca uzun, sessiz bir nefes bıraktı.

Perdenin sonuna kadar sessizlik içerisinde oturdular. Seyirciler alkışlarken Edward ona doğru yaslandı. “Francesca.” Fısıltısı Francesca’nın yanağında küçük bir nefesten biraz daha fazlaydı. “Seni istiyorum.”

Francesca’nın kalbi yerinden hopladı. Gözünü sahneden ayırmadan başını çevirdi. Gülümseyişinin gerisinden, “Şimdi mi?” diye sordu.

“Evet.”

Oh, aman Tanrım. Kalbi kaburgalarının ardında o kadar sert attı ki, Francesca nefes almakta zorlandı. “Burada mı?” Önlerinde oturan insanlar kımıldandı, Francesca onların arkalarına dönüp kendisini fark etmemeleri için dua etti, Edward’ın dudaklarından dökülen kelimelerle birlikte içinde çağıldamaya başlayan arzuyla yüzü kızardı ve tüm vücudu titremeye başladı.

Edward’ın neşesini hissetti. “Benimle gel.” Elini uzattı. Francesca parmaklarını onun avucuna bırakıp kendisini locadan çıkartmasına izin verirken şalını kaptığını hayal meyal anımsadı. Edward kapıyı açtığında Francesca arkasına baktı ve Sally’nin çaresiz küçük gülümseyişiyle karşılaştı. Gözleri fal taşı gibi açılmış arkadaşları sadece başını sallayarak onunla vedalaşmakla yetindi.

Edward oyun devam ettiği için şu anda boş ve sessiz olan tiyatro koridorlarında ilerlerlerken tek bir kelime dahi etmedi. Aşağıdaki giriş koridorunda Edward arabasının getirtilmesini istedi. Hâlâ onun elini tutuyordu ve Francesca, her ne kadar etrafta bunu görebilecek tiyatro personeli haricinde kimse olmasa da, bunun kesinlikle bilincindeydi.

Edward aniden, “Arkadaşların merak eder mi?” diye sordu.

“Ah... hayır, hayır, pek değil.” Ludlow’lar aklına dahi gelmemişti.

Edward ona baktı. “Bizim buradan birlikte ayrılmamızı

kınarlar mı?”

Francesca şaşkınlık içerisinde gözlerini kırıştırdı. “Kınamanın hadlerine düştüğünü hiç sanmıyorum ancak hayır, bunu yapacaklarını da sanmıyorum.”

“Lord Alconbury’i seçmen gerektiğini düşünmezler mi?”

Francesca yanaklarının kızardığını hissetti. “Belki. Ama bu hiçbir zaman olmayacak.”

Edward diğer sert bir ifadeyle, “Gerçekten mi?” diye mırıldandı. Arabanın beklediği iletili. Edward onu dışarı çıkarttı ve binmesine yardım etti. Kendisi de bindikten sonra kapıyı arkasından kapatıp dışarıdan gelen ışık ve sesleri kesince, Francesca kendisini onunla birlikte özel bir dünyaya bırakılmış gibi hissetti.

“Alconbury konusunu tekrar düşünmek ister miydin?” Edward elini tuttu ve eldivenini çıkartmaya başladı.

“Ben... yani, hayır, hiç sanmıyorum...” Edward çıplak bileğinin içini öper, hassas tenini hafifçe emerken sertçe nefes aldı. “Neden?”

“O çok uygun bir talip gibi görünüyor. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorsun ve kendisini cesaretlendirmen durumunda, anında dizlerinin üzerine çökeceği de kesin.”

“Oh, evet, çok uygun.” Francesca onun koyu renk saçlı başı eline doğru eğilirken seyretti, donup kalmıştı. Francesca’nın gözleri onun utanmaz dudakları teninde hafif derecede azap yaratacak şekilde hareketlenip kolundan yukarı yavaş yavaş tırmanmaya başlayınca gözlerini kapattı. Edward’ın parmak uçları ağzının uyandırdığı noktalarda, ta ki kolunun tüyleri boydan boya diken diken olana ve heyecandan kırılanda kadar, hafif daireler çizdi.

“O zaman onu cesaretlendirmen mantıklı olmaz mı?”

Francesca, “Mantıktan bahsetmeyi kes,” diye fısıldadı.

Edward hafifçe güldü. “Bunun bende yarattığı çabalamanın farkında olmalısın. Sen yakınımıdayken sevgilim, mantığı-

mın tümü uçup gidiyor ve bundan başka hiçbir şey düşünemiyorum...” Dudakları dudaklarına dokundu. “Ve bundan...” Ellerin saçlarının arasına daldırarak onu tekrar öptü. “Ve seninle yapmayı özlediğim şeylerden.”

“En iyisi bunu konuşalım.” Francesca onu tekrar kendisine doğru çekmeyi denedi, Edward güldü ve başını boynuna gömdü, Francesca arzuyla kıvrana kadar kulağının aşağısındaki hassas tenini ısırdı.

Francesca’nın kulağına, “Ancak biraz önce,” diye fısıldadı, “istemek ve ihtiyaç duymak arasındaki farkı anladım. Ne istediğimi hep biliyordum, ancak neye ihtiyaç duyduğumu hiçbir zaman anlayamamıştım.”

“Ve bu da?” Francesca arabanın yavaşlayarak durduğunu belli belirsiz hissetti.

Edward’ın hafif gülümseyişi kapının açılışıyla birlikte aydınlandı. “Sen. Sana her şekilde sahip olabilirim.”

Francesca, onun yanağına dokunarak, “O zaman içeri gel sen iyi olur,” diye fısıldadı. “Bu biraz zaman alacaktır.”

Edward arabacısını yolladı. Francesca’nın kanı eve girerlerken damarlarında deli gibi dalgalandı. Bayan Hotchkiss’i en az Edward’ın arabasını gönderdiği kadar hızlı bir şekilde yolladı. Daha mantıklı bir ruhsal durumda olsaydı onun ne düşünererek Alconbury konusunu açtığını merak edebilirdi ancak bunun yerine düşünebildiği tek şey onun tensel hazlarla dolu son sözleriydi. Aklından neler geçiriyordu? Francesca kendisini tekrar küçük bir kız gibi hissetti, bu adamın bir kadınla yapabileceği gizemli, ahlaksız ve muhteşem şeyler konusunda umutsuz bir merak içerisindeydi. Ulu Tanrım, eğer o sert ve kuralcı Edward de Lacey’in bu kadar şehvetli olduğunu tahmin edebilmiş olsaydı, onu bir an önce, Sloan’ı görmek için evine geldiği o ilk gecede baştan çıkartırdı.

Edward onu sanki tamamen normalmiş gibi yukarıya kadar takip etti. İşin garibi, bu durum sanki o onun evine,

onun yatak odasına aitmişçesine normal göründü. Kapıyı arkasından kapattığında dahi, ortada münasebetsiz bir farkındalık yoktu.

Francesca tuvalet masasına gitti ve mücevherlerini çıkartmak için oturdu. Aynada, Edward'ın paltosunu ve yeleşini çıkartışını, kravatını çözüşünü seyretti, gözleri ona odaklanmıştı. Francesca'ya arkadan yaklaştı ve ellerini kolyesinin tokasına uzanan ellerinin üzerine bıraktı.

“İzin ver.” Kolyeyi açtı ve kucağına düşmesine göz yumdu. Aynı sakinlikle saçlarındaki tokaları ta ki hepsi serbest kalıp omuzlarına düşene kadar çekip çıkarttı. Saçlarını tek avucuna topladı ve kıvrarak tek bir tarafa attı, böylece ense köküne dudaklarını bastırabildi, bu hareketi Francesca'nın kollarından aşağı ürperti dalgalarının akmasına sebep oldu. Francesca sandalyesinde sallandı ve makyaj masasının kenarına tutundu. Edward'ın ağzı omuzlarının kavisinde bir şeyler fısıldar, kulak memesini ısırır, boynunun yanında dolaşırken hiçbir şekilde kımıldayamazdı. Ve Francesca her bir hareketi aynada seyredebiliyordu, ki bu da onun yaptığı her şeyin etkisini ikiye katlıyordu.

Edward, “Ayağa kalk,” diye fısıldadı. Gümüş rengi gözleri aynada ışıldadı. Tek elini, avucu aşağıya bakar halde, omzundan aşağı kaydırıp, elbiseyi kapalı tutan göğsünün hemen yanındaki tek bir küçük düğmeyi hızla açana kadar sinisinin tenine değdirerek dolaştırdı. Francesca ona meydan okurcasına baktı, sonra arkasına yaslandı.

Edward'ın başı, onun korsajının üzerinden görünen tenini incelerken öne doğru eğildi. Diğer bir düğmeyi daha ani bir parmak hareketiyle açtı, ardından iki elini de göğüslerinin üzerinde kavislendirdi. Francesca keskin bir nefes aldı ve ona doğru yaslandı; ereksiyonunun kürek kemikleri arasında kabardığını hissedebiliyordu. Edward'ın elleri göğüslerine bastırdı ve kalçasını sırtına doğru iteledi. “Senin

benim centilmence içgüdülerime hiçbir faydan yok,” dedi. Sesi sertleşmişti.

“Şu anda bunlar umurumda değil.” Francesca aynadan ona tek kaşını kaldırarak baktı. “O içgüdüler çok yavaş ilerliyorlar.”

Edward, “Güzel,” diye homurdandı. Birkaç saniye içerisinde Francesca’nın geriye kalan düğmelerini de açmış ve kollarından aşağı çekip indirmişti. Francesca bedenini iteleyerek ayağa kalktı, makyaj masasından uzaklaşacağını umuyordu ama Edward onu durdurdu. Aralarında duran sandalyeyi bir tekmeyle yana attı ve ona arkadan iyice yaklaştı, bedenini kendisinininkiyle masa arasına sıkıştırdı. Edward onun silkinerek elbisesini kalçalarına kadar sıyrmasına izin verdi, ancak giysi yere düştüğünde Edward çoktan yumruğunu Francesca’nın kadın içgömleğinin kıvrımından sokmuş, bel hizasına çıkacak şekilde eline dolamıştı. Francesca’yı bu eliyle kendine bağladı, beline doladığı kaslı kolu çelik sertliğindeydi ve boştaki elini de göbeğinden aşağı kaydırdı.

“Çok yavaş mı dedin?” Edward Francesca ağzını açarken hafifçe güldü, ardından parmaklar bacakları arasına kayarken sadece inledi. “Seni memnun etmek için daha fazla çalışmam lazım, anlıyorum...”

Francesca konuşmadı. Onun arkasındaki her bir hareketinin yansıdığı aynadan gözlerini ayıramadı. Edward’ın uzun, güçlü parmakları Francesca’nın bacakları arasındaki yumuşak kıvrımları okşar, sonrasında da ona büyük bir ihtiyatla, mükemmelce dokunmak için daha da derinlere uzanırken taktığı altın yüzük lambanın ışığında parıltıydı. Francesca çekilip bırakılmış bir keman teli gibi titredi. Ama Edward onun vücudunu bundan fazlasını yapabilecek derecede tanıyor; dokunuşlarını daha da nazikleştirdi. Onu eriyip gidene kadar okşadı. Hızlı hızlı soluyana, kalçasını her bir dokunuşla iteleyene kadar onunla oynadı. Tek parmağını bükerek içinin

derinliklerine soktu, Francesca neredeyse haykırmak üzereydi. Edward ona sürtündü, ereksiyonunu kalçasının kavislerinde dolaştırdı. Francesca onun idaresi altında kıvrandı, sanki kendisini bir uçurumun kenarına yaklaştırmaya hazır hissediyormuşçasına kollarını geriye doğru atarak boynuna doladı.

Edward, kaya gibi sert organını hissedebilmesi için ona iyice yaslanarak, "Bana ne yaptığını hisset," diye fısıldadı. "Beni çıldırtıyorsun Francesca..."

Francesca ona pervasızca gülümsedi. Tamamen Edward'ın göğsüne yaslanmıştı, sadece kendisini sarmalayan kolu ve parmak ucunda durduğu ayaklarıyla, ona doğru kavislenmiş bir halde ayakta durmaktaydı. "Buna inanmıyorum... Hâlâ giyiniksin..."

Edward'ın cevaben sırtışı yabaniydi. Elini onun iç gömleğinin katmanları arasından hızla çekip çıkarttı, böylece Francesca'nın ayakları tekrar yerle temas etti. Gömleğinin yakasını çekip açtı ve sonra gömleği olduğu gibi kafasından çekip çıkarttı. Edward pantolonunu çözmek için uzandığında, Francesca onun aynadaki yansımasına nefes nefese baktı. Edward, sertçe, "Ellerini masaya koy," dedi. Francesca öne doğru uzandı ve ayaklarını açtı, Edward derinlerine kayıp girmeden önce erkeklik organının iri kafasını ona sertçe sürttü.

Francesca titredi ve neredeyse hemen o anda orgazma ulaştı. Edward tek kolunu onun göğsüne doladı, eli göğsünü kavradı. Diğer eli tekrar cinsel organına gitti, ona arkadan sertçe girip çıkmaya başlarken parmaklarıyla onu açıp amansız hazza hazırladı. "Gözlerini aç," diye emretti. "Birlikte yaptıklarımızı görmeni istiyorum..."

Francesca kendisini zorlayarak gözlerini açtı ve aynasındaki görüntüye odaklanmaya çalıştı. Kontrolsüz ve seksi görünüyordu, bedenini içten ve dıştan kuşatan adama tamamen teslim olmuştu. Saçları onun sert sahiplenme darbeleri eşliğinde etrafa serbestçe savrulmaktaydı. Francesca onun

darbeleri karşısında, daha derine, daha hızlı ve daha sert girebilmesi için, bedenini geriye doğru itelemek maksadıyla yumruklarını makyaj masasına bastırmıştı. Bacakları arasında kımıldayıp duran parmaklarını görebiliyordu, o haz katmanlarını Francesca heyecandan ölüp gideceğini düşünene kadar iki yana açmıştı. Heyecan dalgaları doğrudan karnını hedef almışken dahi, eli göğsünü okşayıp sıkmayı kesmiyordu. Ve omzunun üzerinden, arkasında görünen yüzü, artık esrarlı ve gergindi, onu mantıklılıktan kayıtsızlığın eşiğine sürüklerken gözleri ay ışığı gibi parlamaktaydı.

Edward Francesca'nın orgazmını hissetti, onun başı arkaya düşerken Edward da dişlerini tam bir erkek yengisiyle gevşetti. Francesca uzun, tiz bir çığlık attı. Edward en derine girdi ve orada bekledi, Francesca'nın bedeninin kendi üzerinde bıraktığı her bir kasılmanın tadını çıkarttı. Ama buna daha fazla dayanamadı; onun zevk sızıları içerisindeki yüz ifadesini seyretmek sahip olduğu son kişisel kontrol hissini de sıyrıp aldı. Ellerini kalçasına indirdi ve kendi orgazm girdabına kapılana, diğer düşüncelerin tümü yok olup gidene kadar sertçe gidip gelmeye devam etti.

Uzunca bir süre Francesca'nın yumuşak, yarı nefes nefese küçük solukları işitildi, bir de kulaklarında gümbür gümbür atan kendi kalp çarpıntıları. Daha önce hiç böyle hissetmemişti... bu serbest kalış, bu dizginlenemez rahatlık. Başka bir kadınla olduktan sonra, başarı dolu uzun bir günün ardından, başarılı bir iş taktiğinin arkasından, hatta erkek kardeşlerini herhangi bir konuda yendikten sonra dahi kendisini böyle hissetmemişti. Bedeninin fiziki tatminden suyu çıkmıştı, zihnini buğulu ve dermansız hissediyordu, ama kalbi...

Francesca'nın saçlarının parıldayan peçesinin gerisinden gelen zayıf sesi, "Eğer bu bir delilikse," dedi, "beni Bedlam'a kapatın."

"Belki yarın. Şimdi yataktan daha uzağa gidebileceğimi

kesinlikle sanmıyorum.” Francesca gülerken Edward derin bir nefes daha aldı. Onun vücudundaki titreşimler kendisinininki- de de  ağıldamıştı. Ensesine burnunu sürtmek için saçlarını yana doğru itelerken, neredeyse kendi kendine konuşuyormuş asına, “Burada sonsuza kadar durabilirim,” diye ekledi.

Francesca başını kaldırdı ve ona ihtirashlı bir bakış attı. “Sonsuza kadar! Kaç ahlaksız planın var?”

Edward, ondan uzaklaşarak, “Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı. Uzandı ve korsasının bağcıklarını çözmeye başladı.

“Belki benim de kendime has ahlaksız düşüncelerim vardır.”

“Kendimi memnuniyetle bunlara teslim edebilirim.” Korsayı sıyrıp çıkarttı, ardından i g mleğini de öyle, onu sadece çoraplarıyla çırılçıplak bıraktı. “Bana şu düşüncelerden bir bahset. Ne kadar ahlaksızsın sevgilim?”

Francesca tekrar güldü. “Bu geceye kadar, senden daha ahlaksız olduğumu söyleyebilirdim! Ama şimdi...” Onu yatağına doğru götürdü. “O makyaj masasına artık eskisi gibi masu- mane bir tavırla bir daha bakamayacağım.”

“Bana da mı bakamayacaksın?” Birdenbire ciddileşen Edward onun yüzünü avuçları arasına aldı. “Bana Alconbury’nin uygunluğunu bir daha kesinlikle d ş nmeyeceğini söyledin; onun sevdiğin bir arkadaşın olduğunu söylüyorsun. Ben neyinim?”

Francesca yüzü kızarıp garip bir kakhahayla bakışlarını uzaklara çevirmeden evvel, sorunun yanıtı canlı gözlerinde ışıldıadı. Onan hoşlanıyordu, hem de aralarındaki yoğun fiziksel çekimin, Georgina’yı bulmak için başlattıkları işbirliğinin ötesinde. Francesca’nın onu kullanıyor olabileceği yönündeki gizli korku, her nedense yok olup gitmişti. Tam kekeleyerek soruya bir yanıt vermeye hazırlanıyordu ki Edward onu durdurdu. Bilmesi gerekeni biliyordu.

İki haftadan daha uzun bir süre boyunca Francesca'yı eğleneceğini düşündüğü hemen her yere götürdü. Francesca buna ilk başta itiraz etti ancak Edward onu Georgina'yı aramanın yanı sıra başka bir şeyler daha yapması gerektiğini söyleyerek ikna etti. Tiyatroya, operaya, Pidcock Hayvanat Bahçesi'ne gittiler. Kule'yi ziyaret ettiler, kralın mücevherlerini ve silahlarını gördüler, İngiliz Müzesi'ndeki antikalara baktılar. Edward onun büyüüne her gün daha fazla kapıldı. Jackson'dan Georgina'nın araştırılmasına ilişkin hâlâ rapor almaktaydı; Durham işlerini Bay White'la birlikte yürütmeye devam ediyor ve Wittiers'i Charlie adına dükalık talep dilekçesini vermeye yönlendiriyordu; ancak Francesca'yı bir daha ne zaman göreceği düşüncesini kesinlikle aklından çıkartamıyordu. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, onu görmeyi de bir o kadar fazla istiyordu.

Bir gece mutluluğun bu olduğunu anladı. Onu kolları arasına almış yatağında doygun ve hoşnut bir halde yatarken, gittikçe güçlenen bir duyguyu kucakladı. İsteddiği şeyin peşinde koşmak konusunda hiçbir zaman utangaç olmamıştı, tabii bir kez ardına düşmeye değer olduğuna kanaat getirirse. Francesca'yı kolları arasında güven altına aldı ve omzunu öptü.

“Benimle seyahate çık,” diye fısıldadı. “Yarın, sadece tek bir gün. İzin ver seni Greenwich'e götüreyim ya da Richmond'a, Londra dışında herhangi bir yere. Şehirden uzaklaşmak istiyorum.”

Francesca, şaşkınlık içerisinde ona bakmak için dönerek, “Greenwich!” diye haykırdı. “Yani, *evet*, tabii ki, istediğin yere... Ama ne.”

Edward onu kolları arasında eriyip gidene kadar tekrar öptü. “Gelecek misin?” Francesca başını kaldırıp ona sersem sersem bakarak başını sallayıp onaylayınca gülümsedi. “İyi.”

Edward'ın öpücükleri çenesi ve boynunda dolaşırken,

“Greenwich’de ne var?” diye sordu. “Şimdi ne tür bir komplo peşindesin Edward?”

Edward başını onun göğsüne doğru eğerken, ağırlığını onun üzerine bedenleri her zamanki gibi birbirine mükemmel bir şekilde uyacak şekilde verirken, “Ahlaksızca bir şeyin,” diye mırıldandı. “Ama... aynı zamanda da muhteşem bir şeyin.”

Edward onu kendisine nasıl bağlayacağını komplosunu kuruyordu.

Sonsuza kadar.

Bölüm 22

Ertesi sabah Edward evden erken ayrıldı. Güneşin doğuşuyla birlikte uyanıp giyinirken, Francesca yarı uyanık bir takım protestolar mırıldandı ama Edward sadece onu o gün için alıp uzaklara kaçırmadan evvel yapması gerekenler ve planlar olduğunu fısıldamakla yetindi. Sonra onu öptü. Francesca onu ayartıp tekrar yatağa çekmeyi neredeyse başarıyordu ama Edward içten içe gülmekle yetindi ve ona istediğini daha sonra vereceğine söz verdi.

Ancak kapı arkasından yavaşça kapanınca, Francesca her ne kadar yüzünün uykusuz geçirilen diğer bir günah gecesinin izleriyle dolu olacağını bilse de uykuya geri dönmeyi başaramadı. Korkunç bir şekilde çizmeyi aşmıştı. Alconbury onu Edward'm kendisiyle evlenmeyeceği ya da hatta ona uzun bir süre bağlı kalmayacağı konusunda uyarmıştı. O an için bu düşünceleri elinin tersiyle iteleyerek bir tarafa atmıştı çünkü Alconbury'nin tavsiyesine filan ihtiyacı yoktu ve ayrıca Edward'la arasındaki gönül ilişkisinin sonunu daha başındayken düşünmek istememişti. Ama bunun üzerinden birkaç gün geçmişti ve Edward çoğunlukla yanındaydı. Herkes bunun farkındaydı. Ve şimdi, her ne kadar Alconbury'nin Edward'a dair ne hissettiği konusundaki diğer sorusuna verecek bir yanıtı hâlâ olmasa da, bu düşünce itelenip kafasından çıkartılmayı reddediyordu.

Tiyatro locasında beklenmedik bir şekilde boy gösterdi-

ğinde, Francesca hazırlıksız yakalanmış, bunun kendisini ne kadar mutlu ettiğini fark etmişti. Francesca'ya sanki başka bir yerde olmakla ilgilenmiyormuş gibi şehri gezerken kaval-yelik edişi, Francesca'nın daha fazlasını istemesine sebep olmuştu. Alconbury'nın uyarısı kulaklarında çınlarken dahi, Edward'ın arkadaşlığının ayartıcılığı karşısında hâlâ çaresizdi. Amacının sadece gelip geçici bir gönül ilişkisi olduğunu ona doğrudan söylemiş olsa dahi, onu yine de hiç şüphesiz yatağına alırdı.

Sorun şuydu ki... Francesca, onun niyetinin bu olduğunu düşünmüyordu. Sorun şuydu ki, Francesca'dan kendisiyle birlikte oradan uzaklaşmasını istemişti. Onu Alconbury'e karşı beslediği duygular konusunda, sanki başka bir erkeğe âşık olmadığından emin olmak istercesine, sorgulamıştı. Her ne kadar iki sevgili olsalar da, Francesca'ya kur yaptığını her hareketiyle yansıtmıştı. Sorun şuydu ki, Francesca kalbini ona şaşırtıcı derecede hızlı ve tam manasıyla kaptırmıştı, Greenwich'de onun da aynısını yaptığını kendisine itiraf etmesini istiyordu. Ve eğer etmezse...

Francesca kaşlarını çatıp somurtarak yorganı yana attı ve yataktan kalktı. Gerçekten de bazen kendisinin en kötü düşmanı olabiliyordu. Cazibesine oldukça kapıldığı her halinden belli olan yakışıklı ve muhteşem bir adama, onu kesinlikle hiçbir açıdan küçümsemeyen ya da ona patronluk taslamayan, onun ölçüyü aşan tavırlarını görmezden gelebilen birisine âşık olmuştu ve düşünebildiği tek şey onun kendisine ne tür korkunç bir şey söyleyebileceğiydi. Gardırobunun kapağını açtı ve elbiselerinin altını üstüne getirdi. Bugün olayları oldukları gibi kabullenecek ve hiçbir konuda hayal kırıklığına uğramayacaktı. Eğer Edward ona sadece ona değer verdiğini söylerse, bu yine de iyi bir haberdir. Eğer onunla sevişmeye devam etmek istediğini söylerse, bu da iyi bir haberdir. Francesca kendisine Edward'ın ona benzemediğini anımsattı,

o sistemli ve mantıklıydı, yatakta bir aradayken ne kadar yanıp tutuşuyor, birbirlerini kavuruyor olsalar da, birkaç hafta içerisinde bir kadına kapılıp gidecek türden birisi değildi. Louisa Halston'la nasıl nişanlandıklarını betimleyişini anımsadı, bu aylar ya da hatta yıllar alan bir süreçti.

Nasil durduğunu görmek için yeşil bir elbiseyi önüne doğru kaldırırken, aynadaki yansımasına, "Bana güçlü bir kadın demişti," dedi. "Bu bir kompliman değil." Oysa önceki gün kahvaltı odasında bunu Francesca'ya anımsattığında, kulağa öyle gelmişti.

Yeşil elbiseyi bir tarafa atıp kırmızı ve kremleri olana uzanırken, "Ama sonra bana beni tekrar görmek istediğini söyledi," diye devam etti. "Ve ardından da bunu yaptı, hem de herkesin gözü önünde." Bu bir ilan değildi, ancak çoğu kişi öyle olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Eğer beni artık görmek istemezse..." Aynadaki suratına baktı ve orada gördüğü karamsar yüz ifadesine söyleyecek hiçbir şey bulamadı. "İlişkiyi sürdürmesi için hiçbir sebebi yok," diye fısıldadı.

Ulu Tanrım, Edward Greenwich'e kaçıp gitmekle ne demek istemişti?

Sonunda, belki de ata binmek için oraya gidiyoruzdur diye düşünerek, safir mavisi binici kıyafetini seçti ve aşağı indi. Bayan Hotchkiss onu merdivenlerin dibinde karşıladı ve bir not uzattı.

"Bu biraz evvel size geldi hanımefendi. Bu sabah çok iyi görüldüğünüzü söyleyebilir miyim?"

Francesca kâhyasına gülümsedi. Yoğun merakına rağmen, kendini çok iyi hissediyordu, göğsünde umut ve gergin beklenti çırpınırları mevcuttu. "Teşekkürler. Bugün dışarıda olacağım."

"Bay Hotchkiss'e arabayı getirmesini söyleyeyim mi?"

"Hayır, buna gerek olmayacak. Lord Edward'la çıkaca-

ğım.” Yaşça ondan büyük olan kadın gözünü tek bir kez bile kırpmadan başını salladı ve kahvaltısını getirmek için dışarı çıktı.

Francesca masaya oturup notu açtı. Sally Ludlow birkaç gece evvelki tiyatro oyunundan bu yana Alconbury’den tek bir haber alamadığını ve onu o günden itibaren görmediğini, derin bir endişe içerisinde olduğunu yazmıştı. Zarıfçe, Francesca’nın neler olmuş olabileceğine dair herhangi bir fikrinin olup olmadığını sormuştu. Kaleme alınan dipnot gerçek bir endişeyi işaret etmekteydi, Francesca’ya Alconbury’i bir dahaki görüşünde ona nazik davranması, adamın onu gerçekten sevdiğini anımsaması için yalvarıyordu.

Francesca iç çekti. Herkes ona birisinin kendisine âşık olduğunun garantisini vermeye ne kadar da istekliydi, aynen diğer adamın hiçbir zaman bunu yapamayacağını garantisini verdikleri gibi. Duyguları onu seven adama odaklanmış olsaydı, her şey ne kadar da kolaylaşıverirdi. Ya da daha ziyadesiyle, duygularının odaklandığı adam onu sevdiği en kesin olan adam olsaydı.

Alconbury’nin iyi olacağını biliyordu. Edward’ın Ludlow’ların tiyatro locasında ona eşlik ettiği günden ardından, Alconbury ona hoş küçük bir papatya demeti göndermişti. Sadece alelacele yazılmış baş harflerle imzalanan kartta, *dün gece için özür dilerim, tüm mutluluklar senin olsun*, yazılıydı. Francesca da o günden sonra onu görmemişti. Bu sürekli olarak Edward’la birlikte olduğu için miydi, yoksa Alconbury ondan kaçındığı için mi, bilmiyordu.

Sally’nin notunu sessizce katladı. Böyle arkadaşları olduğu için çok şanslıydı. Tiyatrodaki o geceden bu yana Ludlow’ları da görmemişti; Edward’dan farklı yerlerde geziniyorlardı. Aslına bakılırsa Edward ona kaval-yelik etmeye başladığından bu yana, olağan arkadaşlarından hiçbirisini görmemişti. Francesca Edward’la birlikte olmak için arkadaşların-

dan vazgeçmesi ya da bu iki grubu birbirinden ayırması gerektiğini düşünmekten nefret ediyordu. Bu yüzleşmek istemediği diğer bir engeldi, en azından henüz.

Edward'ın hazırlıklarını yapmak için biraz zamana ihtiyaç duyabileceğini düşündü. Bu yüzden kahvaltısını bitirdikten sadece bir saat sonra dışardan gelen koşum takımlarının gürültüsünü ve arabanın gıcirtısını işitmek onun açısından büyük bir sürpriz oldu. Şapkasını almak için merdivenleri uçarcasına tırmandı, tam geri dönerken kapı çalındı, bu hızlı, sert bir takırtıydı. Çoktan kapıya doğru yönelmiş olan Bayan Hotchkiss hızlandı.

“Leydi Gordon nerede?” Edward hızla içeri daldı ve Bayan Hotchkiss'i neredeyse kaptı. “Onunla hemen konuşmalıyım!”

Francesca, “Buradayım,” dedi. Şaşırmıştı. “Ne oldu?”

Edward başını kaldırıp ona baktı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Jackson, Georgina'yı buldu.”

Francesca'nın dizleri beklenmedik yanıtla birlikte çözüldü. Georgina... Kendisine dair düşüncelere o kadar dalmıştı ki, bugün yeğenini bir kez olsun aklına getirmemişti. Suçluluk duygusu, rahatlamayla aynı anda bedenini ele geçirdi. Büyük bir gürültüyle merdivene yığılıp kaldı, şapkası hâlâ elindeydi. “Nerede?” diye fısıldadı. “O nerede?”

Edward hızla Bayan Hotchkiss'in yanından geçti ve Francesca'ya erişene kadar basamakları ikişer ikişer çıktı. “Bethnal Green'de.”

Burası Londra'nın diğer tarafıydı ama yine de yeterince yakındı. Francesca başını sallayarak onayladı, konuşmayı başaramadı. Tanrıya şükür ki Ellen, Georgina'yı çok da uzaklara götürmemişti; bu Francesca'nın en büyük korkusuydu ve şimdi bu korku yatıştırıldığına göre, içten içe hızla küçük bir dua okudu. Birkaç saat içerisinde yeğenine kavuşacaktı.

Edward onun yanaklarını avuçları arasına aldı. “Bayılacak

gibi görünüyorsun, Bayan Hotchkiss, biraz şeri getirin.”

“Hayır.” Titreyen parmaklarını Edward’ın bileğinin etrafına doladı. “Ben iyiyim. Hemen onu almaya gideceğim.”

“Tabii ki. Arabam dışarıda.” Ayağa kalkmasına yardım etti ve birlikte aşağı indiler.

Francesca şapkasını bağlarken, Bayan Hotchkiss büyük bir endişeyle, “Onu gerçekten buldunuz mu?” diye sordu. Francesca başını sallayarak tasdikledi, konuşamayacak kadar zayıf düşmüştü. Kâhya hazla haykırdı ve Edward kapıyı açınca Francesca’yı dışarı doğru iteledi. “Acele edin,” diye bağırdı. “Genç hanımı mümkün olduğunca çabuk buraya getirin! Ve efendim, oh, Tanrı sizi korusun lordum!”

Arabaya doğru koştururlarken Francesca kendisini elden ayaktan düşmüş gibi hissetti. Edward faytoncuya gidecekleri yeri söyledi. Edward yanına yerleşip yola çıktıklarında, Francesca, “Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi. “O gördüğüm en tatlı çocuk Edward. Onu o kadar özledim ki.”

“Biliyorum.” Onu kollarının arasına çekti. “Sana benziyor mu?”

“Hayır, o aynen annesinin bir kopyası. Giuliana anneme çekmiş, ben ise babamın renklerini miras almışım. Georgina’nın saçları koyu renkte ve Giuliana gibi açık tenli.” Gülümsedi. “Georgina daha küçük bir çocukken, kız kardeşim onun annemizin burnunu miras aldığı için kederlenir dururdu. Ben arada hiçbir benzerlik göremiyorum ama o o kadar çabuk büyüyor ki. En son gördüğümden bu yana ne kadar değişti, merak ediyorum.”

Edward, omzunu sıkarak, “Birazdan göreceksin,” dedi.

“Biliyorum. Buna inanamıyorum...” Bugünü görmekten umudu neredeyse kestiğini düşününce sesi yitip gitti. Ve eğer Edward olmasaydı, hâlâ kendisine bir avukat ayarlamak için umutsuzca idealist savaşına devam ediyor olabilirdi.

Gözleri yaşlarla dolarken, “Ve sana tüm yüreğimle teşekkür-

kür ediyorum,” dedi. Bunlar sevinç gözyaşlarıydı, Edward hemen avucuna bir mendil tutuşturdu. “Sana tüm yaptıkların için ne kadar teşekkür etsem az Edward... bana yardım ettiğin için, beni rahatlattığın için, doğru yönlendirmelerin için...”

Edward, “Benim rolüm küçüktü,” dedi. “Önemli olan senin kararlılığındı.”

“Gerçekten de öyle.” Francesca hafifçe güldü ve göz yaşlarını sildi. “Benim kararlılığım, bana üstün gelip evini seni Wittiers konusunda paylamak için istila etmeme sebep olana kadar, hiçbir şey kazandırmadı.”

“Kendine çok haksızlık ediyorsun.”

“Endişeden çılgına dönmüştüm. Ellen ortadan kaybolmuştu ve bunun olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu, komşu bana Georgina’nın zayıf durduğunu söylemişti.” Dehşet içerisinde ona döndü. “Araştırmayı yapan adam onun nasıl görüldüğü hakkında bir şey söyledi mi? İyiymiş? Canı yanmış mı? Eğer Ellen ona kötü davrandıysa, yemin ederim ki polis memurlarını çağıracağım.”

Edward sakinleştirici bir ses tonuyla, “İyi görüldüğünü söyledi,” dedi. “Bu konuda endişelenmen için henüz hiçbir sebep yok.”

Francesca, “Eğer Georgina’ya karşı hayvanca davrandıysa, o kadına para teklif edebileceğimi hiç sanmıyorum,” diye devam etti. “Bunu istemeden yapmış olsa bile. Bir çocuğu, ona büyük bir memnuniyetle bakacak akrabaları varken, sefalet içerisinde tutmak da kesinlikle tacizdir!”

“Jackson sefaletten filan bahsetmedi. Kendi kendine sonuca varıp durma.”

Francesca, “Sonuca filan varmıyorum,” diye bağırdı. “Görme olasılığımız olan şeylere kendimi hazırlamaya çalışıyorum.”

Edward başını salladı. “Peki, yapman gereken şeye de hazır mısın?”

“Tabii ki! Bunu daha önce defalarca konuştuk, hatta onu eve götürmeme izin versin diye Ellen’a rüşvet vermeyi bile kabullendim.”

Edward ona uyarırcasına baktı. “Bu konuyu dile getirmenin en nazik şekli olmayabilir.”

Francesca tek elini sabırsızca savurdu. “Tabii ki yüzüne böyle demeyeceğim.”

“Peki, ne diyeceksin?” Francesca kaşlarını çatıp yanıt vermek için ağzını açınca, Edward tek elini havaya kaldırdı. “Onu rencide edersen, önerin tamamen onun yararına olsa dahi sırf sana inat, teklifini reddedebileceğini unutma.”

Evet, bu olasılığı yüksek bir durumdu. Francesca bir an için gözlerini kapattı ve hummalı sabırsızlığını kontrol etmeye çabaladı. “Pekâla. Ne yapmalıyım?”

“En kötüsünün olacağını beklemeyi bırak.” Francesca dudaklarını birbirine bastırdı. Edward tek elini havaya kaldırdı, yüz ifadesi sert ve kararlıydı. “Ayrıca, en önemlisi, bunu her şeyden çok istiyormuşsun gibi davranmayı da kes.”

Francesca korkuyla irkildi. “Bu imkânsız.”

Edward sertçe, “Hayır değil,” dedi. “Sen buna kesinlikle muktedirsin. Sloan’ın gazetesini evime getirdiğinde ve yazıların geri alınacağı bir makale kaleme aldırabileceğini söylediğinde, soğukkanlı ve objektif olmayı başarmıştın.”

Francesca ona baktı. “Değildim! Avuçlarım sıırıslıkladı ve sürekli olarak dilimi ısıırıyordum.”

“Fakat...?”

“Fakat tekrar öfkelenirsem bana yardım etmeyeceğini biliyordum,” diye dişlerinin arasından itiraf etti.

Edward, onu şaşırtan bir tavırla, “Bu doğru değil,” dedi. “O makalenin yazılmasını çok istemiştım. Sakın karşıındakının arzularını hafife alma. Ama sen adil bir pazarlık önerdin, benim ise bunu düşünüp dikkate almaktan başka seçeneğim yoktu, sonra benim bunu fark etmem için bana zaman tanıdın.

Bildiğim kadarıyla, elinde aynı teklifle yaklaşmayı planladığın bir erkek listesi olabilirdi. Eğer hayır dersem, yürüyüp gidecektin.”

Francesca kaşlarını çattı. “Ama bu Ellen’da işe yaramayacaktır. İstediğim tek şey –Georgina– onda ve o da bunu biliyor. Eğer reddederse, aynı teklifle başka birisine biraz zor yaklaşırım.”

“Çok doğru, ama ona sanki bu pazarlığı özellikle onunla yapmak *istiyormuşsun* gibi yaklaşmalısın. İzleyebileceğin diğer yol mahkemeye gitmek ama bu ikiniz için de çok pahalı olacaktır. İkinizin de kaybetme yüzdeniz aşağı yukarı aynı görünüyor ve bu da çocuğu kaybetmek, artı onun beraberinde getirdiği gelirin yanı sıra mahkeme masraflarını da ödemek demek. Ona, hem senin hem de onun çıkarına, bunu yapmak istemediğini söyle. Her ne kadar yalandan da olsa, onun içinde bulunduğu şartlara biraz anlayış ve acımayla yaklaş.”

“Bunu denedim, gerçekten denedim ve aslında ona *biraz* acıma da hissediyorum. Ama sen Georgina’yı en son gördüğüm haliyle görmedin, gözleri yaşlıydı ve mutsuzdu, onu beraberimde eve götürmem için bana yalvarıyordu. Oradan hemen çıkmazsam polisi çağırarak beni gözetim altına aldıracağını bağıra çağıra söyleyen Percival’i de duymadın. Georgina’dan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğini resmen ileten Ellen’ı da öyle...” Sustu, hızlı hızlı soluyordu.

Edward yandan yandan sırtarak, “Yumruğumu Gregory Sloan’ın suratına gömmeyi ne kadar çok istediğim konusunda en ufak bir fikrin var mı?” diye sordu. “Ya da bunun dışında, onu dava edip beş parasız bırakmayı? Ve sen benden orada sessiz sakın oturmamı ve senin onu *büyüleyişini* seyretmemi istedin.”

Francesca onun ne demek istediğini anlayarak derin bir nefes aldı. “Bir oyun.”

“Kesinlikle. Ne daha fazlası ne de daha azı.” Londra’nın

merkezinden ayrılırlarken Francesca'nın elini avucuna aldı ve tuttu. Kalabalık sokaklar ve yüksek binalar yerlerini daha dar yollara ve dağınık evlere bıraktı. Bethnal Green daha sakin bir şehirdi, aslına bakılırsa Francesca'nın gözünde şehir olarak isimlendirilmesi dahi zordu. Bu ona sanki bir ebediyetmiş gibi geldi ama sonunda araba küçük bir kulübenin önünde durdu, yoldan önündeki büyük bahçeyle ayrılmıştı. Uşak aşağı atlayınca tüm araba sallandı, Francesca rolüne zihnen hazırlanarak sırtını dikleştirdi.

Hizmetkâr kapıyı açınca Edward Francesca'ya baktı. "Hazır mısın?"

"Tek bir şey var," dedi. "Eğer oradaysa, Percival'i yolunun üzerinden uzaklaştıracak mısın? Sanırım Ellen'in bana karşı tavırlarının sertleşmesinin ana sebebi o ve itiraf ediyorum ki ben de onu en az onun bana yaptığı kadar aşağıladım."

"Tabii ki."

Edward'm elini neşeyle tuttu, sınırları kalbinin deli gibi çarpmasına sebep oldu. Edward onun inmesine yardım etti ve birlikte kapıdan geçip bahçede ilerlediler. Sonradan, Francesca Durham uşak üniformalı adamların olağandan daha fazla sayıda olduklarını fark etti; ikisi arabanın arkasından aşağı atlamıştı ve bir diğeri de önden inmişti. Arabacı dizginleri bağlamış, olan biteni sıra dışı bir dikkatle seyretmekteydi. Adamın hemen yanındaki koltukta duran tabancanın ışıltısı Francesca'nın gözüne çarptı. Başını kaldırıp yüzü ağırbaşlı ifadesine bürünen Edward'a baktı, hatları tamamen aristokrattı, orada geri çevrilmeyecek, *çevrilemeyecek* bir adamın kibri vardı. Bu Francesca açısından düşmana arkasından küçük bir orduyla gidiyormuş gibi bir histi.

Artık Ellen'in ona karşı gelmesi imkânsızdı.

Küçük siyah bir köpek koşarak onları karşılamaya geldi ve etraflarında daireler çizmeye başladı, yüksek sesle havlıyordu. Daha onlar ulaşmadan bir kadın evin kapısını açtı.

Yüzüne tanıma ifadesi yerleşmeden birkaç saniye önce, Ellen Haywood neredeyse arkadaşça göründü. Francesca onun oldukça iyi görüldüğüne şaşırdı, artık zayıf ve bitap değildi, yüzüne renk gelmişti ve sarı saçları güzelce yapılmıştı. Ancak Francesca'yla göz göze geldiği anda, yüzündeki o renk uçup gitti ve kapıyı kapatmak için hareketlendi.

“Bayan Haywood.” Henüz o kapatamadan Edward eliyle kapıyı tutmuştu, şimdi de açması için amansızca bastırıyordu. “Bir dakikanızı alacağız lütfen.”

Francesca, “Nasılsın Ellen?” diye sordu. Şimdi ezeli düşmanıyla yüzyüze, tüm siniri gitmiş, yerini buz gibi bir soğukkanlılığa bırakmıştı. İşte, beklediği an buydu ve Edward'la el eleyken –ve tabii uzun boylu, kaslı uşaklarıyla– kendini oldukça yenilmez hissetti. “Arkadaşımı tanıştırebilir miyim? Lord Edward de Lacey, bu Bayan Ellen Haywood.” Edward başını eğip selam verirken Ellen'in yüzü şaşkınlık ve ümitsizlikle doldu. “İçeri girebilir miyiz?”

Ellen ona baktı, gözlerinde panik vardı. “Beni nasıl buldun?”

Francesca kaşlarını kaldırdı. “Saklanıyor muydun?”

Kadının kızaran suratı gerçeği ele vermek için yeterliydi. Edward kapıyı kapatmasına engel olmuştu ve Ellen şimdi de gönülsüzce geriye doğru bir adım attı. Acı acı, “Girin o zaman,” dedi. “Sanırım başka seçeneğim yok.”

Buna kimse karşılık vermedi. Francesca, Edward'ın hizmetkârlarına verdiği güç algılanır işareti fark etti, adamlar sessizce bahçeyi terk ettiler. Teki kapıda kaldı. Ellen da, gözlerinin uşaklardan Francesca ve Edward'a kayışına bakılırsa, onların farkına vardı. Gergin olduğu her halinden belli olan Ellen oturma odasını işaret etti, burası düzenli fakat biraz hırpalanmış gözüküyordu.

Daha Francesca oturur oturmaz Ellen, “Neden buradasın?” diye çıkıştı.

Francesca huzurlu bir tavırla, “Yeğenimi görmek istiyorum,” diye karşılık verdi. “Bunu istemek çok mu fazla olur?”

Onun sakın tavrı Ellen’in cesaretini daha da kırıyor gibiydi. Sanki her an birisinin gelmesini bekliyormuşçasına fal taşı gibi açık gözleri kapıya gitti geldi. Francesca bunun Georgina olması için dua etti ve büyük bir çaba harcayarak yerinden kımıldamadı.

Ellen sonunda, “Georgina burada değil,” dedi. “Dışarı çıktı.”

“Bekleyeceğim.” Francesca eldivenlerini çıkarttı ve yerine daha rahatça kuruldu. “Aslında, burada olmadığına memnunum. Seninle özel bir şeyler konuşmayı diliyordum.”

Ellen’in suratı alev alev yandı. Teni, sanki günlerini dışarıda geçirmiş gibi, çoktan kahverengileşmişti. “Hayır.”

Francesca durakladı. “Hayır mı?”

“Hayır, onu almayacaksın.” Ellen çenesini havaya kaldırdı, göğsü hızla inip kalkıyordu, gözleri alev alevdi.

Bir an için Francesca ona dikkatle baktı. Ellen’in diğer bir çığlık dizinine hazırlandığı açıktı, sakın ve mantıklı olmak ona göre şeyler değildi. Francesca daha evvelden kontrolünü kaybedip öfkelendiği için suçlanması gereken tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu ama şimdi artık durumun nitelik ve önemini, bunu basıl çözeceğini anlamıştı. Edward’ın tavsiyesine uyarak konuşmaya başladı. Halden anlar bir tavırla, “Bu yıl senin için ne kadar da zor geçmiş olmalı,” dedi. “Oğulların nasıllar?”

Diğer kadının yüzünde sanki kafası karışmış gibi bir ifade vardı. “Çok iyiler.”

Francesca başını sallayarak onayladı. Edward’ın onayını, kendini tutma tarzını destekleyişini, onu bu şekilde devam etmeye cesaretlendirişini neredeyse hissetti. “Eğer John’ın görünümüne ve karakterine sahiplerse, şimdiye kocaman iki adam olmuş olmalılar.”

Ellen yavaşça, “Öyleler,” dedi. “İkisi de tıpkı babaları.” Anneliğe özgü gurur kendini göstermekteydi.

Hafifçe gülümsedi. “O zaman onlar şanslı iki oğlan demektir. John her zaman tanıdığım en cana yakın erkek olmuştur. Ve çok da büyümüş olmalılar! Onları en son gördüğümde emekleyip etrafta dolanmaya daha yeni yeni başlamışlardı.”

Ellen önlüğünün kenarıyla oynadı. İhtiyatlı gözleri tekrar Edward’a kaydı. “Artık yürüyorlar.”

Francesca, “Çocuklar çok hızlı büyüyor,” dedi. “Georgina’nın her hafta ne kadar hızlı değiştiğine şaşırırdım, küçük bir çocukken dahi.” Gerçek duyguları boğazında düğümlenince kısa bir an için sustu. “Artık onu tanımakta zorlanacağımdan hiç şüphe yok.”

Ellen’in suratının rengi uçu. Ses tonunu yükselterek, tekrar, “Onu almayacaksın,” dedi. “Buna izin vermeyeceğim! Böyle bir şeyi sormaya dahi nasıl cesaret edersin?”

Francesca’nın parmakları, sakın kalmaya çalışırken tüm güçle sıkmaktan uyuşmuştu. “Babası ölmesi durumunda onu benim yetiştirip büyütmemi dilemişti,” diye Ellen’a hatırlattı. “Kız kardeşim sahip olduğu tek çocuğunun ailesiyle büyümesini isterdi. Georgina’yı daha doğduğu günden itibaren kendi kızım gibi sevdim, evliliğim süresince bir çocuğum olmadı.”

Ellen, titrek sesiyle, “Umurumda bile değil,” dedi. “Çocuk sahibi olamadığın için üzgünüm ama gelip benimkini alamazsın.”

Francesca kendisine engel olmayı başaramadan, “Ama o senin kızın değil, öyle değil mi?” dedi. O ana kadar sessiz kalan Edward hemen yanında kımıldandı. Francesca dilini ısırdı ve ses tonunu tekrar yumuşatırken kendisini öfkesini bir tarafa atmaya zorladı. “Ancak senin iki oğlun var, sana çok ihtiyaçları olan iki oğlun. Bir gün onları okula göndermek ya da bir zanaat öğrenmelerini isteyeceksin. Ben sana onlara bu fırsatı tanımada yardımcı olmak istiyorum.”

Ellen, "Hayır, istemiyorsun," diye bağırdı. "Sadece Georgie'yi almak istiyorsun!"

"Onu almayı, babasının, yani senin kocanın, yetiştirilmesini istediği şekilde büyütmeyi istiyorum. Aklıma ilk başta bir avukat tutmak, kendi adıma dava açmak gelmişti." Ellen dehşet içerisinde baktı. Francesca, temkinli ancak kendinden emin bir tavrıyla, "Onları ikna edeceğime inanıyorum," diye devam etti. "Bir çocuğa bakabilecek şartlara sahibim. Onun annesi benim kız kardeşimdi ve babası da Georgina'ya en yakın kan bağı olan ve ona vaftiz analığı yapan benim onu büyütmem konusunda hemfikir olmuştu. Ve onu bir annenin yapabileceği kadar derinden de seviyorum. Ama avukatlar bedavaya çalışmıyorlar ve böylesi bir yöntem benimki kadar senin ailenin omuzlarında da büyük bir yük yaratacaktır. Ben anlaşmazlıklarımızı bundan çok daha hayırlı bir yolla çözebileceğimizi düşündüm."

Ellen başını salladı. Gözleri yaş dolmuştu.

Francesca yumuşak bir ses tonuyla, "Ben avukat ve mahkeme masraflarına büyük meblağda para harcamaya hazırlanmıştım. Ama bu sadece avukata yarayacaktır. İki küçük oğlu olan dul bir annenin paraya bundan çok daha fazla ihtiyacı olacaktır," dedi. "Georgina'nın mirasının yıllık bakımı için ailene bir miktar para sağladığını biliyorum, ki eğer hane halkının arasından çıkarsa bunu kaybedeceksin. Durumunu anlıyorum, gerçekten. Ve sana ikimizin de yararına bir şey öneriyorum: Georgina'yı ben yetiştireceğim ve bunun karşılığında da sana Yetimler Mahkemesi'nde dava açmış olmam durumunda harcayacağım iki bin pound'u vereceğim."

Francesca bu meblağı büyük bir dikkatle belirlemişti. Georgina'nın yıllık harçlığı yüz pound'du ve bu da Ellen'in Georgina'yla birlikte yaşamayı düşündüğü on yılda bin pound anlamına gelirdi. Francesca sadece bu meblağın önerilmesinin yeterince ikna edici olmayacağını düşünmüştü; Ellen'in

böyle bir durumda net bir kârı olmazdı. Ama onun iki küçük oğlu vardı. İki bin pound'un getirisi, akıllıca bir yatırım yapılması durumunda, yıllık yüz pound'un yerini kesinlikle doldurur, geriye okul masrafları ya da oğlanlara miras olarak hiç dokunulmamış yüksek bir meblağ kalırdı. Bu büyük paraydı, en azından Francesca bu kadar parayı kaybetmesi halinde acı hissedeceğini biliyordu. Ellen'in yanıtını beklerken nefesini tuttu.

Kadının yıkıldığı aşikârdı. Dudağını beyazlaşınca kadar ısırды ve yanaklarından aşağı iki kez yaş süzöldü. Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki, dışarıda bir güröltü patırtı yaşandı. Küçük köpek tekrar havlamaya başlamıştı. Francesca sesleri işitti; buna Georgina'nın yüksek tonlu, genç sesi de dahildi. Anında ayağa fırladı ve kapıya döndü.

Ellen, "Percy!" diye haykırdı. "Percy, hayır! Çocukları al ve git!"

Edward çoktan kapıdan dışarı fırlamıştı. Daha farklı sesler işitildi, bu seferkiler erkek sesleriydi, koridordan havlamayı bastırır şekilde yankılanıyordu ve ardından Francesca her gece duymayı hayal ettiğı şeyi işitti. Georgina, "Franny Teyze?" diye bağırdı. "O burada mı?"

Elinden geldiğince sakın bir ses tonuyla, "Evet hayatım," diye seslendi. Koşuşturan ayak sesleri işitildi ve sonunda Georgina eşikte belirdi, daha öncekinden daha uzun boylu ve incedi, ama temiz ve sağlıklı görünüyordu, yüzü sevinçten ışı ılıdı.

"Franny Teyze!" Odanın karşısına doğru atıldı ve kollarını kendisine sıkıca sarılan, konuşamayacak kadar etkilenen Francesca'ya doladı. Kalbi göğsünden fırlayıp çıkacakmış gibiydi ve gözleri de ıslaktı. *Sonunda...*

Georgina, başını kaldırıp ona ılıldayan koyu renkli gözleriyle bakarken, "Seni çok özledim," dedi. "Beni görmeye neden daha önce gelmedin?"

Arkalarında, Ellen hıçkırmaya başladı. Francesca onu duymamaya çalıştı çünkü o zaman Ellen'in Georgina'ya neden onun ziyaretine bu kadar uzun süredir gelmediğine dair mutlaka anlattığı yalanları düşünmeye başlayacaktı ve buna izin vermesi durumunda soğukkanlılığını korumaya devam edebileceğini hiç sanmıyordu. Yeğenine, "Ben de seni çok özledim," dedi. "Seni daha önce ziyaret edebilmiş olmayı isterdim."

Georgina tereddüt etti, ardından çok filozofça baş salladı. "Anlıyorum. Annem bana yetişkinlerin büyük sorumluluklarının olduğunu ve ziyaret türü şeylere pek fazla zaman ayıramadıklarını söyledi."

Francesca, Georgina'nın Ellen'a "Anne" olarak hitap edişinden dolayı hissettiği öfkeyi savmak için, içine derin bir nefes çekti. Ya da Ellen'ın, her ne kadar bunun sebebi bizzat kendi tavırları olsa da, Georgina'ya onu ziyaret edemeyecek kadar meşgul olduğuna ilişkin söylediği yalan sebebiyle hissettiği gazabı. Bunun yerine, "Hiçbir zaman seni göremeyecek kadar meşgul değilim," dedi. "Tanrım, ne kadar da büyümüşsün! Gün geçtikçe annene daha fazla benziyorsun."

Georgina kocaman gülümsedi. "Öyle mi? Babamın onun çok güzel olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Francesca yumuşak bir ses tonuyla, "Öyleydi hayatım," diye karşılık verdi. "Aynen senin gibi."

"Ellen." Percival kapı girişinde dikildi, bozguna uğramış görünüyordu. Kız kardeşine doğru dönmeden önce Francesca'ya pis pis baktı. "Ellen, biraz buraya gel."

Ellen odadan ayrılmaya korkuyor gibiydi. Gözleri Francesca ve Georgina'dan erkek kardeşine kaydı. "Şimdi mi Percy?" diye inledi.

Adam başını sallayarak onayladı. "Evet, şimdi. Georgie'nin konuşmasına izin vermelisin..." Sustu, yüzü sanki acı bir şey

tadiyormuşçasına buruştu. “Georgie’nin teyzesiyle konuşmasına izin ver.”

Georgina içerideki gerilimi sezdi. Dehşet içerisinde, “Neden?” diye sordu. “Neden Franny Teyze’yle konuşmalıyım Percy Dayı?” Percival hiçbir şey söylemeyince başını kaldırıp Ellen’a baktı. “Neden Anne?”

Ellen Haywood ellerini sırtına yerleştirdi. Çatlak sesiyle, “Bunu yapmaman için hiçbir sebep yok Georgie, “ dedi. “Onu uzun zamandır görmedin.”

Ama Georgina endişelenmişti bir kere. “Franny Teyze,” diye yalvardı. “Annem kalabilir mi?”

Ellen hemen, “Hayır, hayır,” dedi. “Ben sadece... ben sadece dışarıda olacağım, Billy ve Jack’le birlikte.” Aceleyle odanın karşısına doğru ilerledi ve kapıdan çıkarken Percival kolunu ona doladı. Francesca, Edward kapıya uzanmak için öne doğru bir adım attığında, Ellen’ın yüzünü iki eliyle birden kapattığını gördü. Francesca’ya uzunca bir süre bakacak kadar orada durakladı, yüzünde ciddi ve kasvetli bir ifade vardı. Kapı bir tıkırtıyla kapandı ve yalnız kaldılar.

“Sorun ne Franny Teyze?” Georgina’nın ince yüzü korkuyla kırıışmıştı. “Neden herkes dışarı çıktı?”

“Biraz baş başa kalabilelim diye. Hiç kimse çekip gitmedi hayatım, sadece kapının dışındalar.” Kızın elini tutmaya devam eden Francesca onu kanepeye yönlendirdi. “Senden bu kadar uzun bir süre ayrı kalmayı planlamamıştım,” diye sözlerine başladı. Georgina’yı olduğundan daha fazla üzmemek istemiyordu ancak yeğeninin onu terk ettiğini düşünmesine de gönlü elvermiyordu. “Seni ziyaret etmeyi çok istedim. Ama hep birlikte Cheapside’dan ayrıldığımızda, nereye gittiğinizi bilmiyordum.”

Georgina’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Güçsüz bir sesle, “Oh, bu çok korkunçtu,” diye itiraf etti. “Percy Dayı oradan hızla uzaklaşmamız gerektiğini söyledi, ayrıca sessiz de olma-

lıydık. Jack çok ağladı, en sevdiği battaniyeyi orada unutmuş-
tuk.”

“Bunu Bayan Jennings bana anlattı.”

Georgina, “Hımph,” dedi. Sinirlenince Giuliana’ya şaşkırtıcı derecede benzemişti, kaşlarını iki ince çizgi bölmüştü ve göz-
lerinden ateş fışkırıyordu. “O bizim gittiğimizi gördüğüne
sevindi. Anneme karşı çok kabaydı ve yapmamama rağmen
sürekli olarak benim de süpürdüğüm pislikleri basamaklarına
doğru itelediğimden şikâyet ediyordu.”

Francesca gizli bir fısıltıyla, “Ondan ben de hoşlanma-
dım,” dedi, bu, Georgina’nın ihtiyatlı bir tavırla gülümsemesi-
ne sebep oldu. “Ama gittiğinizi işittiğime çok üzülmüştüm,
nereye gittiğinizden ise haberdar değildim. Seni özledim ve o
günden beri de seni arıyorum. Yerini öğrenir öğrenmez gel-
dim.”

“Bunu yaptığına çok memnunum!” Ancak güneşi andıran
gülümseyişi bir anda yok oldu. “Annemle tekrar mı kavga ede-
ceksin? Bundan hoşlanmıyorum.”

“Hayır.” Francesca sesini sağlamlaştırdı. Yeğeninin başka
bir kadına “Anne” diyor olması onu deli ediyordu. “Buraya
seni alıp, beraberimde eve götürmek için geldim.”

Georgina’nın şaşıracağını, hatta oradan ayrılmak konu-
sunda kaygılanacağını düşünmüştü. Kendisini yaşanacak
çocuksu endişe ya da korkulara hazırlamıştı. Georgina onu
görmeyeli uzunca bir zaman olmuştu, evine ayak basmayalı
da öyle. Tabii ki bu bir çocuğu korkuturdu. Georgina’nın şaş-
kınlık içerisinde kaşlarını çatmasına ve “Neden?” diye sorma-
sına ise hazırlıklı değildi.

“Çünkü tatlım, ebeveynlerin benim böyle yapmamı istedi.
Annen vefat etmeden evvel, onunla senin hakkında konuşur-
duk, seni çok seviyordu. Seni İtalya’ya, kendi büyüdüğü yere
götürmeyi, büyükannenin şarkı söylediği Avrupa’nın o büyük
operalarını görmeni istedi. Öldüğünde o kadar üzüldüm ki,

ama onun senin için neler istediğini çok iyi anımsıyorum. Kendisinin yapamadığı onca şeyi benim yapmamı, seni orala-ra benim götürmemi isterdi. Ve baban da benimle aynı fikir-deydi. Biraz daha büyüdüğünde seni benim almam gerektiğini hep söyledi. Sen henüz küçük bir kızken dahi, bana senin kal-ben İtalyan olduğunu rahatça söyleyebileceğini letirdi.” Georgina’nın küçük, utangaç gülümseyişi onu cesaretlendirdi. “Evimi anımsıyor musun? Ya senin için Savoy bisküvileri yapan Bayan Hotchkiss’i? Orada sana tamamen senin olacak bir oda hazırladık, benim odamın hemen üst katında. Bayan Hotchkiss sana bir papağan alacağımdan inanılmaz derecede korkuyor ama yine de seni tekrar görmek için sabırsızlanı-yor.”

“Papağan mı?” Georgina burnunu buruşturdu. “Papağanlar gürültülü hayvanlardır.”

Francesca güldü. “Bayan Hotchkiss de öyle dedi!” Yeğenin yüzünü daha rahat görebilmek için başını yana doğru eğdi. “Papağansız dahi birlikte mükemmel bir zaman geçireceğiz.”

“Oh, fakat...” Georgina tekrar kaşlarını çatı. “Ben annemi ve kardeşlerimi bırakmak istemiyorum.”

Francesca tatlılıkla, “Ama hayatım, o senin gerçek annen değil,” dedi.

Georgina’nın ağzı büzüştü. “Gitmek istemiyorum Franny Teyze.”

Francesca bu beklenmedik itirazla bir anda neye uğradı-ğını şaşırarak hemen, “Çok daha mutlu olacaksın,” diye devam etti. “Merdiven basamaklarını süpürmen ya da bahçe-de çalışman gerekmeyecek. Güzel elbiselerin olacak, müzik ve resim dersleri alacaksın, ayrıca başka ne istersen onu öğrene-ceksin. İtalya’ya gittiğimizde konuşabilelim diye birlikte İtalyanca öğreneceğiz.”

Yeğeni, “Hayır,” dedi, gözlerinde isyan vardı.

“Bana bak Georgina.” Francesca sert olmaya karar verdi. “Seni en son gördüğümde, bana seni beraberimde eve götürmem için yalvardın.”

Kız, bu iddiayla gerçekten şoka uğramışçasına, “Yalvarmadım!” diye çıkıştı. “Ben annemi, Billy’i ve Jack’i bırakmak istemiyorum!”

“Seni büyütmemi baban istedi hayatım. Onun kararını kabullenmelisin.” Francesca bunun bu kadar zor olacağını beklememişti. Georgina onun mantıklı ve baştan çıkartıcı planlarına olması gerektiği gibi tepki vermemişti, ama o bir çocuktuk ve hayatı boyunca da inatçı olmuştu. Belki de onun fikrini sormak en baştan yapılan bir hataydı. Nerede yaşayacağına karar vermek aslında hiç de ona bağlı değildi. “Bu konuyu Bayan Haywood’la çoktan konuştum. Babanın senin benimle gelmeni istediğini o da biliyor.”

Georgina’nın suratı kızardı. Fırlayarak ayağa kalktı. “Konuşmadın!” diye haykırdı. “Annem seninle gitmem gerektiğini kesinlikle söylemez! O beni seviyor!”

“Tabii ki seviyor. Ben de öyle.” Her ne kadar buna izin vermemek için çaballıyor olsa da, Francesca’nın öfkesi ayaklanmaya başlamıştı. “Mantıklı ol Georgina.”

“Eğer beni sevseydin, burada kalmama izin verirdin!”

Kendisini sanki yer ayağının altından kayıp gidiyormuş gibi hissetti. Kızı sakinleştirmeye çalışarak, “Buradaki herkesi görmeye devam edeceksin,” dedi. “Her gün değil ama ziyaretlerine geleceğiz.”

Georgina’nın gözleri yaşlarla doldu, bu kederden ziyade öfke yaşlarıydı. “Annem senin beni alıp götürmene izin vermeyecektir. Onun bana ihtiyacı var. Sen benim seninle gelmemi sırf kendi çocuğun olamayacağı için istiyorsun; Percy Dayı öyle söyledi!”

Francesca bu acımasız kelimeler yüzüne tokat gibi inince inledi. “Bu doğru değil,” diye çıkıştı. Percival Watts’a ve kin-

dar diline lanet olsun. Eğer Percival Georgina'yı ona karşı zehirlemeseydi, her şey çok daha kolay olacaktı. Francesca öfkelerini kontrol etmek ve ilk başta, karşılaştıklarındaki neşeli anlarına geri dönmek için büyük bir çaba harcadı. "Georgina, neden tartışıyoruz ki? Ben senin bundan memnun olacağını düşünmüştüm. Birbirimizle çok iyi anlaşıyorduk!"

Georgina'nın suratı öfkeden hâlâ simsiyahtı ama çenesi titredi. "O günlerde beni alıp götürmeyi istememiştin."

Francesca, "İstedim tatlım," dedi, ancak Georgina'nın suratına gerçek korkunun yerleştiğini görünce bunları söylememiş olmayı diledi.

Yeğeni, "Hayır," diye bağırdı. "Hayır! Anne!" Döndü ve kapıya doğru atıldı.

Francesca, "Georgina, lütfen," diye haykırdı fakat artık çok geçti. Georgina kapıyı hızla açtı ve kendisini orada bekleyen Ellen Haywood'un kollarına attı.

Bölüm 23

Edward, Percival Watts'ın ağlayıp sızlayan kardeşini avutmasını seyretti. Ellen Haywood'un omuzlarını titreten derin hıçkırıklar, sadece evine akan geliri kaybeden birisinden bekleyeceği türden değildi. Bir kez daha, Francesca'nın planlarının işe yaramaması durumunda ne yapacağını merak etti. Eğer fazla yanılmadıysa, Bayan Haywood küçük kıza içten bağlanmıştı; belki de Francesca kadar.

Bundan, Percival Watts'ı koridorun gerilerinde çocuklarla birlikte köşeye kısırdığı andan itibaren şüphelenmeye başlamıştı. Watts'ın marketten geldiği aşikârdı, tek kolunda paketlerle dolu büyük bir sepet taşıyordu, diğerinde ise sırma saçlı bir oğlan vardı. Küçük oğlanlardan diğeri, ki bu ötekinin bir kopyasıydı, Edward'ın Georgina olduğunu tahmin ettiği ve bunda da haklı çıktığı, ince yapılı, koyu renk saçlı bir kızın elini tutmaktaydı. Çocukların hepsi sağlıklı duruyordu ve Bayan Haywood'un çılgınlığına kadar hepsi de neşeyle çene çalmaktaydı. Watts tam kaçıp kurtulmak için arkasını dönmüştü ki, Edward onu yakalamıştı. Adam açık kapıdan içeri bir göz atmış, koşarak gelen uşağı görmüş ve durumu kabullenerek yere yığılmıştı. Edward olan biteni hızlı ve net bir şekilde açıklamış, Watts ona sadece başını sallayarak karşılık vermişti, suratsız ve kinci görünüyordu. Küçük oğlanları diğer bir odaya yollayıp oturma odasının kapısına ulaşana kadar, Georgina çoktan Francesca'yla karşılaşmıştı. Edward buluş-

madan kaynaklanan mutluluk seslerini işitebiliyordu.

Ama sonra Bayan Haywood dışarı çıktı. Edward onun suratına keder çöktüğünü gördü, hissettiği küçük şüphe büyük bir endişeye dönüştü. Francesca'ya uyarıcı bir bakış atmak istedi ama o hissettiği mutluluk ve zaferle ısıldı, Georgina'nın elini tutuyordu. Edward kapıyı kapattı ve yaklaşan yıkım hissini bastırmaya çalıştı.

Sanırım buraya, onun Georgina'yı çalıp götürmesine yardım etmeye geldiniz." Percival Watts aniden ona nefret dolu bir bakışla döndü.

Kız kardeşi, "O... O b-bana iki b-bin pound ödemeyi önerdi Percy," diyerek hıçkırdı. Suratı lekeli ve kırmızıydı.

Watts homurdandı. "Oh, dahiyane bir yaklaşım. Şimdi de çocuğu *satın mı almak* istiyormuş?"

Edward, "Sadece her şeyi adil bir hale getirmek istiyor," dedi.

"Adil mi? Bir köşk hanımefendisi gibi içeri dalıp biz fakir ve sıradan insanların üzerine parasını saçması ne kadar adil olabilir? Biz de ona bu lütfundan dolayı minnettar olmalıyız, öyle mi?"

Edward tek kaşını havaya kaldırdı. "Bir çocuğu, babasının dileklerini hiçe sayarak ailesinden uzak tutmak ne kadar adil bir tutum?"

Watts, "Georgina'nın ailesi biziz," diye çıkıştı. "Bu arada, siz de kimsiniz?"

"Edward de Lacey, hizmetinizdeyim." Edward en soğukkanlı bakışını adama odakladı.

"Percy." Bayan Haywood'un hıçkırıkları şiddetini yitirmişti. "Dur. Percy... o Georgina'yı almak istiyor ve ben onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Önerisini kabul etmemem durumunda mahkemeye gideceğini söylüyor. Ne yapmalıyız?"

Watts, Edward'a baktı. "Onunla mahkemede savaşılmaya maddi açıdan gücümüz yetmez," diye homurdandı.

Kız kardeşi koluna yaptı. “Belki onunla konuşsam... özür dileyem... belki merhamete gelir...”

Watts kaşlarını çattı. “O bunu yapamayacak kadar bencil.”

Edward ilgisizce, “Leydi Gordon’la saygı çerçevesinde iletişim kurmanızın neden imkânsız olduğunu görüyorum,” dedi. “Ortada çok büyük yanlış anlamalar var.”

Watts, “Onun nasıl davrandığını görmediniz,” diye homurdandı.

“Sizin tavırlarınız da saygılı sayılmaz.”

“Peki, sizin öneriniz nedir efendim?” Bayan Haywood önlüğünün kenarıyla gözlerini sildi.

Watts, “O da onun tarafını tutacaktır,” diye mırıldandı.

Bayan Haywood ona, “Kes sesini Percy,” diyerek çıkıştı. “Eğer Georgina’nın benimle kalmasına yardımcı olacaksa, herkesin yardımını kabul ederim.”

Edward onu kısa bir an inceledi. Yüzünde keder vardı ama gözleri hâlâ umutluydu. Nazik bir biçimde, “O Georgina’yı seviyor,” dedi. “Hem de çok. Aranızda daha evvel ne yaşanmış olursa olsun, sadece yeğeninin mutluluğunu istiyor.”

Bayan Haywood’un çenesi titredi ama başını sallayarak onayladı.

“Eğer siz de aynı şeyi istiyorsanız, yani Georgina için en iyisini, bunu ona ifade edebilirsiniz. O zaman ikinizin aklında da aynı hedef olur ve birbiriyle çatışan amaçlar uğruna daha fazla çabalamanız gerekmez.”

Bayan Haywood’un gözleri kapandı ve ayakları üzerinde şöyle bir sallandı. Erkek kardeşi ona doğru uzanırken bir şeyler mırıldandı ama Edward bunun ne olduğunu işitemedi. Kulağına oturma odasından yükselen sesler geldi. Aynı gürültüyü işiten Watts’ın başı da kalktı. Konuşulanları dinlerken gözleri fal taşı gibi açılan kız kardeşini silkeledi. Koridorun ani

sessizliğinde, Georgina'nın oturma odasının kapısının arkasından belli belirsiz taşıp gelen yüksek tonlu sesi rahatça duyulabilmekteydi. Sanki telaşlanmış, hatta öfkelenmişti. Edward, Percy adını işittiğini düşündü ve ardından Francesca'nın alçak tonlu mırıltısı kulaklarına kadar erişti.

Bayan Haywood lüzumsuz yere, "Tartışıyorlar," diye fısıldadı.

"Hayır!" diye yankılanan Georgina'nın sesini hızlı ayak sesleri takip etti. "Hayır! Anne!"

Georgina kapıdan dışarı hızla kendini attığında, Ellen Haywood kollarını iki yana açıp dizleri üzerine çökmüş halde onu beklemekteydi. Kızı kucaklayıp bağrına bastı, gözyaşları tekrar yanaklarından aşağı süzülmemekteydi. Francesca kapı girişinde belirdiğinde, suratı kül beyazıydı. Edward'ın kalbi sıkıştı.

Georgina Ellen'in omzuna yaslanarak, "Anne, ben senden ayrılmak istemiyorum!" diyerek hıçkırdı. "Lütfen beni gönderme!"

Bayan Haywood alçak sesle mırıldanarak onu ileri geri salladı. Watts, Francesca'ya kendini beğenmişçesine bakarak, "Onunla gitmek zorunda değilsin Georgie," dedi.

Edward kızın yanıtını beklemedi. Bay Watts'ı kolundan yakaladı ve aceleyle onu koridorun ilerisine doğru çekti. Adam, "Bırak beni!" diye emretti. "Eğer beni kendi evimden dışarı atarsan polisleri çağıracağım!"

"İstediyini yapabilirsin." Edward onu, yakınlarda dolaşan uşağına kapıyı ardından kapatmadan evvel anlamlı bir bakış atarak, kapıdan dışarı iteledi. Watts bir süre kapıyı yumrukladı, ardından sessizleşti.

Koridorda Georgina'nın hıçkırıkları yatışmıştı. "Anne, ben Franny Teyze ile birlikte yaşamak istemiyorum," diye yalvarmaktaydı.

Bayan Haywood, Georgina'nın yanaklarındaki gözyaşları-

nı mendiliyle silerken, “Seni göndermeyeceğim,” diye söz verdi.

“Babası onu benim yetiştirip büyütmemi istedi.” Francesca’nın ses tonu –her ne kadar Edward onun içindeki acıyı hissetmiş olsa da– sakindi. “Ben sadece onun ebeveynlerinin dileklerini gerçekleştiriyorum.”

“Babam öyle söylemedi, değil mi?” Georgina Bayan Haywood’a sormuştu.

Kadın dudağını ısırdı. “Yani... evet Georgina, söyledi, ama bu yıllar önceydi.”

Francesca alçak sesle, “Bu bir yıldan biraz daha uzun bir süre evveldi,” dedi. “Giuliana vefat ettiğinden bu yana, John benden Georgina’nın aynen annesinin yapacağı gibi yetiştirildiğinden emin olmamı istedi.”

Bayan Haywood’un yüzü soldu. “Ona bu kadar bağlanacağımı bilmiyordu ki.”

Georgina alçak tonlu, kuşkulu bir ses tonuyla, “Babam... Babam benim Franny Teyze’yle birlikte yaşamamı mı istedi?” diye sordu. Gözyaşları kesilmişti.

“O senin harika bir hayatının olmasını istedi tatlım, seni sevenlerle dolu bir hayatının.” Francesca tek elini çaresizce salladı. “O senin mutlu olmanı istedi.”

“Evet Georgie, aynen öyle.” Bayan Haywood’un sesi araya girdi. “Ve eğer teyzenle mutlu olacağına karar verirsen...” Durakladı. “Gitmek ister misin?”

Georgina ona huzursuzca gülümseyen Francesca’ya korku dolu gözlerle baktı. Dengesini tekrar kazanmıştı ancak Edward ağzının gerginliğini ve omuzlarının bükülmezliğini fark etti. Böylesi ezici bir hayal kırıklığı karşısında gösterdiği soğukkanlılık karşısında acı-tatlı bir gurur hissetti. Georgina, “H-H-Hayır,” dedi. Bu kelime dudakları arasından büyük bir tereddütle dökülmüştü. “Ama onu özledim. Eğer mümkünse ziyaretine gitmek isterim.”

Bir an herkes sessiz kaldı. Francesca'nın kapı tokmağını kavrayan parmak boğumları beyazlaşmıştı. Sonunda, incecik, titrek bir sesle, "Ziyarettime gelmen çok hoşuma gider Georgina," diye yanıtladı. "Ne zaman istersen."

Bayan Haywood bunun uzatılan bir zeytin dalı olduğunu anlamış gibiydi. "Evet Georgie, onu ziyaret edebilirsin."

"Ona nerede yaşayacağımızı söylememiş miydin anne?" Artık gözyaşları kurumuştu. Edward, Bayan Haywood'un kolları arasından sıyrılıp ayrılan küçük kızda Francesca'nın ruhundan ufak tefek bir takım izler gördü. "O adresi vermediğini söylüyor."

Bayan Haywood'un yüzü soldu. "Vermemekle hata ettim," diye fısıldadı.

Georgina iki kadına birden baktı. "Peki, babam biraz daha büyüdüğümde Franny Teyze'nin beni İtalya'ya götürmesini gerçekten de istemiş miydi?"

Bayan Haywood perişan haldeydi. "Evet, istedi."

Kız başını yavaşça salladı. "Sanırım bu hoşuma gidecektir. Yine de burada, annem ve bebeklerle birlikte yaşayacağım. Franny Teyze'yi de Londra'da ziyaret edeceğim. Ve belki, biraz daha büyüdüğümde, İtalya'ya gitmeyi de isterim."

Bayan Haywood başını kaldırıp endişeyle Francesca'ya baktı. "Bu sizce de kabul edilir mi Leydi Gordon?"

Francesca solgun ve gergin bir suratla, ağzı kasılmış bir halde, gözlerindeki kalp kırıklığıyla Georgina'ya baktı. Sadece başını hafifçe sallamakla yetindi.

Bayan Haywood rahatlayarak inledi, tek elini boğazına bastırmıştı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim!"

Georgina Francesca'ya tereddütlü bir şekilde gülümsedi. "Sana bağırdığım için özür dilerim Franny Teyze."

Francesca parmaklarını salladı. "Affedildin bile hayatım." Elini uzattı ve Georgina ona doğru koşturdu, kollarını Francesca'nın beline doladı. Francesca da bunun karşılığında,

başını yanağı kızın kafasında kısa bir süre yaslı kalacak şekilde öne eğerek, onu kucakladı.

Georgina, sanki önceki meydan okuyuş hiç yaşanmamışçasına mutlu bir şekilde, "Harika! Ben de seni özlemiştim. Oh... Franny Teyze, Rotter'la tanışmalısın!" dedi. Arka kapıda bir köpek havlamaktaydı. "Geldiğinde onu gördün mü? Annem Rotter'ın köpek için korkunç bir isim olduğunu söyledi ama yine de Percy Dayı onu bu şekilde çağırıyor. Rotter, kötü olmadığı anlarda, iyi bir köpek. Geceleri yatağımın altında uyumaktan hoşlanıyor. Onu görmek ister misin?"

Francesca başını sallayınca Georgina koşturarak gidip kapıyı açtı, hararetle havlayan teriyerin yanı sıra Percival Watts'ı da içeri aldı. Köpek dar koridor boyunca deli gibi koşturdu, sonra arka kapıdan peşinde Georgina ile birlikte dışarı çıktı. Edward Francesca'nın yanına doğru ilerledi ve kolunu beline doladı. Her ne kadar dimdik durmaya çabalasa da titriyordu. Edward onun elini sıktı, içten içe bu durumu onun açısından bir şekilde kolaylaştırabilmeyi diledi.

Francesca'ya, "Gidelim mi?" diye sordu. Francesca başını hafifçe sallayarak onayladı.

Kız kardeşiyle hararetli bir fısıldaşma halinde olan Watts, "Şu durumda Georgie sadece ziyaretleri sırasında sizde kalacak, değil mi?" diye sordu. "Bu kadar?"

Francesca çenesini havaya kaldırdı ve ona baktı, yüz ifadesi sertleşmişti. "Evet Bay Watts. Şimdilik öyle."

Adam sırtıttı. Edward Francesca'nın bu adamdan neden hoşlanmadığını anlayabiliyordu.

Francesca, buz gibi bir ses tonuyla, "Bay Watts," diye devam etti. "Sizden pek hoşlandığım söylenemez. Sizin de bu antipatiyi aynen bana karşı hissettiğinizi biliyorum. Georgina'nın iyiliği için size nazik davranmak istiyorum ancak eğer siz de bana aynı şekilde davranırsanız. Belki de birbirimizi pek fazla görmememiz en iyisi olacaktır."

Bayan Haywood hemen, "Bu harika bir fikir," dedi. "Percy, lütfen kısa süreliğine oğlanların yanına gider misin?" Watts ters ters baktı ve homurdandı, fakat koridordan aşağı ayağını sürüyerek ilerledi. Bayan Haywood korku dolu gözlerle Francesca'ya baktı. "Yani onu gerçekten burada bırakacaksınız, öyle mi? Benim yanımda?"

Francesca, "O kalmak istiyor," diye yanıtladı. Gözleri beraktı, ses tonu da sabit. Bedenindeki sarsıntıyı sadece Edward hissetti. "Eğer mutluyorsa, onu buradan çekip almayı zaten hiçbir zaman düşünmemiştim."

Bayan Haywood, gözleri tekrar yaşlarla dolarak, "Teşekkür ederim Leydi Gordon," dedi. "Ben... Ben onu seviyorum. O benim kızım değil, ama ben... Teşekkürler. Şu andan itibaren sizinle ilişkimiz farklı olacak."

Francesca başını yana eğdi. "Umarım öyle olur."

Georgina geri döndüğünde dışarı adım atmışlardı, kızın kolları arasındaki teriyer kıpır kıpır kıvranmaktaydı. Francesca gülümsedi ve küçük köpeğin elini yalamasına izin verdi. Yeğeni ellerine neşeyle sarıldı, Francesca'nın bir sonraki ziyaretinde Rotter'in ona numaralar yapacağına söz verdi.

"Eminim ki numara yapmakta çok başarılıdır." Francesca'nın gülümseyişi gittikçe gergin bir hal almaya başlamıştı. "Artık gitmeliyiz. Edward?"

"Tabii ki." Şoförüne işaret etti. Uşakları çoktan yerlerini almışlardı, teki de arabanın kapısını tutuyordu.

"Hoşçakal! Tekrar geldiğini görmek için sabırsızlanıyorum." Kız kollarını Francesca'ya bir kez daha doladı. Edward'a çok daha çekingen bir tavırla, "Hoşçakalın efendim," dedi.

Edward büyük bir ciddiyetle resmi bir selam vererek, "Hoşçakalın Bayan Haywood. Sizinle tanışmak büyük bir şerefti," dedi. Georgina ona şaşkın bir tavırla kocaman gülümsedi. Edward Francesca'ya doğru dönmeden evvel küçük kıza

göz kırptı. Alçak sesle, "İyi misin sevgilim?" diye sordu.

Francesca başını sallayarak onayladı. Zorlama bir gülümseyişle Georgina'ya, "Bir dahaki görüşmeye kadar hoşçakal," dedi. Arabaya binerlerken de bu ifadeyi kaybetmedi. Yolun dönemecini alana ve kulübe gözden kaybolana kadar eğilip yeğenine el sallarken de bu ifadeyle devam etti. Ardından gülümseme dudaklarından yavaşça silinip gitti ve yüzünü elleriyle kapattı. Edward onu tutup kolları arasına çekti ve sonunda Francesca'nın kalp kırıklığı gözyaşlarıyla birlikte aktı gitti.

Bölüm 24

Edward onu kendi evine götürdü. Francesca şehre geri dönerken tek bir kelime dahi etmedi. Keder gücünün hatırı sayılır kısmını taltalamış gibiydi, gemlenemez ruhu da sanki mahvolmuştu. Edward onu kolları arasına aldı ve hiçbir şey söylemeden elinden geldiğince onu rahatlatmaya çalıştı. Söyleyeceği hiçbir şey Georgina'nın ağzından dökülen kelimelerin acısını bastıramazdı. Yapacağı hiçbir şey Francesca'nın başarısızlık hissini silemezdi. Dolayısıyla sadece onu tutmakla yetindi, sonunda umutsuzluk içerisinde titreyip hıçkırmaya başlayınca sessizce akan gözyaşı selini özüksedi. Ve onun acısını sanki kendisininmiş gibi hissetti; yıkıma uğramış yüz ifadesi onu derinden yaraladı çünkü kişinin kendisini hayatta değer verdiği her şeyi kaybetmiş gibi hissetmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Berkeley Meydam'nda, Edward onun arabadan inmesine ve eve girmesine yardım etti. Kâhyanın şaşkın bakışlarını dikkate dahi almadı ve Francesca'yı merdivenlerden yukarı, doğrudan kendi yatak odasına çıkarttı. Onun ait olduğu yer burasıydı, gerçekten olmasını istediği yer, sonsuza kadar. Bunun gerçekliği gittikçe aklına daha fazla yatmaya başlamıştı.

Edward kapıda bekleyen hizmetçiye çeşitli emirler verirken, Francesca kendisini biraz toparlamış gibiydi. Son gözyaşlarını da silip kendisini ayağa kalkmaya zorlayarak, "Eve gitmeliyim," dedi.

Edward onu çekip kendisine yaklaştırdı ve “Burada kal,” dedi. Dudaklarını alnına bastırdı, Francesca’nın omuzları sessiz bir iç çekişle kabardı.

“Beni istemedi,” diye fısıldadı. “Ellen ve *Percival*’le birlikte kalmak istedi...”

Edward ona, “O sadece bir çocuk,” diye anımsattı. “Bu düşünceden nefret ettiğini biliyorum ancak Ellen onun anımsadığı tek anne. Ve doğrusu, ben onun gaddar ya da alakasız bir anne gibi görüldüğünü de söyleyemem.”

“Hayır.” Francesca ızdırap içerisinde itiraf etti. “Ama *ben* de öyle olmazdım! Eğer Georgina geçen sene benim yanımda kalsaydı, bu kadar çok sevdiği kişi *ben* olurdu. Onu kaybettim çünkü çok dikkatli, çok yumuşak kalpli davrandım –daha John ölür ölmez Ellen’den onu bana vermesini istemeliydim, Bay Kendall’ın namert kafasına bir silah dayamalı ve onu pozisyonunu kullanmaya zorlamalıydim, ben– ben Georgina’yı bir şekilde almalıydim, bunu yapmak için Percival’i vurmam gerekseydi bile!” Kıvrılıp onun kolları arasından sıyrılmayı denedi. “Ne kadar da aptalım!”

Edward onu omuzlarından yakaladı ve tüm çırpınışlarına rağmen bırakmadı. “Francesca, beni dinle. Tüm bu olaylar yüzünden kendini suçlama. Haywood öldüğünde kızı almayı önerdin ve Ellen hayır dedi. İnsanlara silah çekmenin olayları daha iyiye götüreceğine gerçekten de inanıyor musun?”

Francesca isterik bir şekilde, “Umurumda bile değil!” diye bağırdı.

Edward, “Hayır, umurunda,” diye itiraz etti. “O kadar hesapsızca davranmış olman durumunda hayatını saklanarak ya da sürgünde geçirmen gerekirdi ki, bunu kesinlikle istemezdin, biliyorum. Georgina yanında olurdu ama ya bunun sana bedeli ve tabii aynı zamanda da ona? Georgina onu bildiği her şeyden uzağa götürdüğün için sana teşekkür mü ederdi

sanıyorsun? Kız kardeşin çocuğunu bu şekilde yetiştirmeni ister miydi?”

“Kızının Ellen’in çocuklarına bakıcılık yapmasını da istemezdi!”

“Üvey kardeşlerine demek istiyorsun, değil mi?” Edward tek kaşını havaya kaldırdı. “Bunun iyi yönünü görmeye çalışmalısın. O mutlu ve iyi bakılıyor. Ellen onu seviyor ve sana istediğin zaman ziyaretlerine gidebileceğinin sözünü verdi. Zamanla, Georgina büyüdüğüçe, fikrini değiştirebilir. Şımartılmadan büyütülmesi onun yaşayabileceği en korkunç şey değil.”

Francesca ona baktı. Gözleri kıpkırmızıydı ve yüzü de şişmişti. Buna rağmen hâlâ Edward’ın o güne kadar gördüğü en güzel kadındı. “Bu kadar mantıklı ve haklı olduğun anlarda senden nefret ediyorum Edward.”

“Gerçekten mi?” Francesca tam geriye çekiliyordu ki onu yakaladı ve kaldırıp kollarına aldı. “Bu davada hatalı olsaydım bu sana kendini daha mı iyi hissettirirdi?”

“Hayır.” Francesca kollarını boynuna doladı ve başını omzuna yasladı. “Beni yere indir.”

“Nasıl istersen.” Edward onu odanın karşısına kadar taşıdı, sonra yatağa bıraktı ve ceketini çıkarttı. Edward yanma uzanınca, Francesca yana doğru dönerek ondan uzaklaştı. Edward tek kolunu beline doladı ve onu tekrar kendisine doğru çekti. Bedeni bedenine o kadar büyük bir uyum içerisinde yaslanıyordu ki. “Çok üzgünüm sevgilim,” diye fısıldadı.

Francesca’nın eli onunkine doğru kaydı. Edward parmaklarını onunkilere doladı ve başparmağıyla parmak boğumlarını okşadı. Francesca incecik bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Her şey için.”

“Olayları değiştirebilmeyi dilerdim.”

Francesca iç çekti. Onun kolları arasında kendisini o kadar küçük ve yumuşak hissediyordu ki, sanki hayati ve

canlı her şey bedeninden akıp gitmiş gibiydi. “Hiç kimse değiştiremez. Sanırım onu oradan zorla sürükleyip yanımda getirebilirdim ama Ellen’a geri dönmek için ağlayıp yalvarmalarına dayanamazdım.”

Edward, tek eliyle sırtını okşayarak, “Biliyorum,” dedi. “Biliyorum.”

Francesca, “Onu perişan etmeye dayanamazdım; yani *benimle* yaşaması için buraya getirerek,” diye devam etti. “Benden nefret etmesine dayanamazdım.”

“Senden nefret etmezdi.”

“Edebilirdi.”

Edward onu uzunca bir süre kucakladı, ta ki kaslarının gevşediğini ve uykuda nefesinin derinleştiğini hissedene kadar. Bundan sonra bile yerinden kıınıldamadı, kadar ona bu şekilde sarılıp yatmaktan memnundu.

Günün bu şekilde akıp gitmesini planlamamıştı. Dün gece, Francesca’nın yatağında uykusuz yatarken, Greenwich’de ne söyleyip, yapacağını uzun uzun düşünmüştü. Ondaki kendisiyle gelmesini kalben istemişti, fakat o sanki içinde ona eşlik etmek yönünde en ufak bir şüphe duymuyormuş gibi *evet, tabii ki*, der demez, Francesca’ya evlenme teklif etme fikri bir anda zihninde belirmişti. Georgina’nın kısa bir süre sonra gelip Francesca’nın evinde yaşamaya başlayacağını beklediği o anda bu, ona çok mantıklı gelmişti. O her gece yatağında olacak, her sabah masada kendisine eşlik edecek ve istediği anda kolları arasında yerini alacaktı, bu onun özlemlerini mükemmel bir şekilde tatmin etmişti.

Bu fikrin zihninde ne kadar çabuk ve kolay köklendiğini görmek onu biraz şaşırtmıştı. Louisa’ya yaptığı evlenme teklifi; babasıyla yapılan müzakerelerin ve Halston mülklerinin, birlikteliğin beraberinde getireceği avantajların ve onun bizzat Louisa ile uyumluluğunun nesnel analizinin bir sonucuydu. Bu hızlı olmamıştı, uzun düşünce ve değerlendirmelerin

bir sonucuydu. Bunun tam aksine, Francesca'yla evlenmenin dezavantajlarını, askıdaki mirası, sınıfları arasındaki farklılık, çok kısa süredir tanışmaları, birbirine zıt yapıları –hiç düşünmemiş, yani onun yanında hissettiği yoğun mutluluk, onun kendisini güldürüşü, onun uğruna yanıp tutuşmasına kapılmıştı. Bir zamanlar kendisine bunun sadece güçlü ancak gelip geçici bir cinsel arzu olduğunu söylemeye çalışmıştı ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyordu. Aşkın birisinin işlediği ve uygun yerlerde yetişen bir şey olduğunu düşünen Edward, bu hissin olmaması gereken yerlerde de yetişebilen yabancı, amansız bir şey olduğunu ve ölmesi gerekirken gelişip büyüdüğünü keşfetmişti. Hatta bizzat bastırıp kontrol altına almayı denemiş olsa bile.

Orada öylece uzanmış Francesca'nın nefes alıp verişinin yumuşak, tekdüze sesini dinlerken, sosyete onaylasın ya da onaylamasın, onun kendisine uygun kişi olduğunu biliyordu. İster Durham Dükü'nün erkek kardeşi Edward de Lacey olsun, isterse de tek bir malı olmayan, neredeyse beş parasız Edward de Lacey, önemli değildi. Francesca'yla birlikte olduğu sürece, dünyanın geri kalanını umursamıyordu.

Francesca birkaç saat sonra uyandı. Edward onu yatağa yatırıp kucaklayana kadar yorgunluğunun farkında değildi. Ancak onun kolları arasına girer girmez, tükenmişlik bir anda tüm bedenini yutuvermişti.

Nerede olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Pencereden görünen gökyüzü koyu çivit mavisiydi. Oda gölgeler içerisinde perdelenmişti. Francesca bedenini iteleyerek yattığı yerden doğruldu, etrafı lüks yatak kumaşlarıyla, oyulmuş mermer şömineyle, şık eşya ve teçhizatlarla çevriliydi. Burası şu ana kadar gördüğü en büyük yatak odasıydı. Hiç şüphesiz tanınmış birisinin –aslına bakılırsa bir dükün– eviydi. Birdenbire kendisini çok uygunsuz hissetti.

Kalın, yumuşak yataktan aşağı kayarken, Edward'ı gördü.

Odanın diğer ucunda, pencerelerin yakınındaki geniş masaya oturmuştu. Francesca kıpırdanınca başını kaldırıp baktı ve okumakta olduğu kâğıtları geri bıraktı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Francesca odanın karşısına, ona doğru ilerlerken kederli bir şekilde güldü. “Daha iyi. Ve daha kötü.”

Edward’ın suratı büyük bir anlayışla gevşedi. Ayağa kalktı ve onun elini tuttu. “Hiç şüphesiz.”

Francesca içeri garip bir sessizlik çökünce dudağını ısırırdı. En azından onun açısından garip. Edward kendi odasında, ait olduğu yerde kendisini tamamen evinde hissediyordu. Oraya ait olmayan, kırıksık binici elbisesi, ıslak gözleri ve tamamen korkunç görünüyor olması gereken saçlarıyla Francesca’ydı. “Gitmeliyim,” dedi. “Yoksa Bayan Hotchkiss polisleri eve toplar.”

“Ona burada olduğunu bildirmesi için bir adam yolladım.”

“Teşekkür ederim.”

Edward, “Aç mısın?” diye sordu. “Sana bir tepsi hazırlatabilirim.”

Francesca kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememişti ama başını iki yana salladı. “Hayır. Ben... ben gerçekten de eve gitmeliyim.”

Edward çenesinin altına parmağını yasladı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. “Neden?”

Francesca, Georgina için hazırlanmış ancak kullanılmayacak bir odanın yer aldığı eve gitmenin kendisine acı vereceğini biliyordu. “Sana bugün yeterince rahatsızlık verdim. Eminim ki bu yapmayı planladığın şey değildi...”

“Yeni bir plan yapmayı kesinlikle istiyorum.” Ellerini Francesca’nın çenesinde gezdirdi, boynunun arkasına dolandı, saçlarının arasına daldırdı. Francesca onun dokunuşunun baştan çıkartıcı çekimiyle Edward’a doğru meyletti. Edward

Francesca'nın alnına dokundurduğu hafif öpücükler arasında, "Burada büyük bir banyo var," dedi. Parmakları saçlarını taramaktaydı... Francesca hayal meyal onun tokaları bulup çıkarttığını fark etti. "Benimle banyo yap."

Her zamanki gibi, Edward onu ikna etmeye kalkıştığında, karşı koymaktan acızdı. Banyo soyunma odasının diğer tarafındaydı. Derin bakır teknenin sıcak suyla doldurulmuş oluşuna bakılırsa, bu banyo işi daha o uyanmadan planlanmış olmalıydı. Hizmetkârlar sessizce dışarı çıkmışlardı ve ikisi yalnızdı.

Edward düğmelerini çözerken, "Daha önce hiçbir erkekle birlikte banyo yapmadım," dedi. Havadaki nem saçlarını sarmaşık bıyıkları gibi lüle lüle yapmaktaydı. Francesca yün kor-sajını büyük bir rahatlama içerisinde çıkardı.

Kravatını ve ardından da yeleğini çekip çıkartan Edward'ın gözleri ona odaklanmıştı. "Bunu hatırlanmaya değer yapabilmek için elimden geleni ardıma koymayacağım."

Francesca gülümsemeyi başardı. Edward onun Georgina'nın reddinin hatırasını kafasından uzaklaştırmasına yardım etmek istiyordu. Francesca, her ne kadar Edward orada durmuş yüzündeki cinsel arzuyla onu soyuyor olsa da, kendisinden orada kalmasını isteme sebebinin bu olduğundan emindi. Ve gerçekten de, Francesca melankolik düşüncelerden sıyrılmanın kendisini Edward'ın kolları arasında kaybetmek ve aralarında kabaran kavurucu arzuya teslim olmaksızın daha iyi bir yolunu düşünemedi. En azından bir süreliğine, bu etrafında dolaşp duran elemi yakıp yok edecekti.

Edward onunla banyoda sevişti, su soğumadan evvel onu iki kez orgazma ulaştırdı. Sonra onu tekrar yatağına taşıdı ve Francesca kendisini suyu çıkmış ve tükenmiş hissedene, zihni mutluluktan bulanıklaşana kadar ağzıyla vücudunun her bir santimetrekaresine tapındı. Ama bu sonsuza kadar sürmedi. Gerçekler yavaş yavaş tekrar üzerine çöktü ve Francesca iç çekti. "Gerçekten de eve gitmeliyim, biliyorsun."

“Tanrı aşkına, neden bunu yapacaksın ki?” Francesca boynunu kavislendirene kadar, boğazının yanını öpücüklere boğdu.

“Ben buraya ait değilim... her ne kadar sen bana çok iyi davransan da...”

Edward başını kaldırdı. “Neden buraya ait olmadığını düşünüyorsun?”

Francesca’nın yüzü hafifçe pembeleşti. “Eğer evine metresini getirdiğini söyleseydin, kardeşin bu duruma ne derdi?”

Edward’ın ağzı, Charlie’nin kendisine bir metres yüzünden güceneceği düşüncesiyle kıvrıldı. Charlie, unvanı eline geçirdiğinde evde büyük partiler vermeyi kesinlikle atlamayacak o kişi mi? Kafasını salladı. Ardından da güldü. Sırıtmaya devam ederek, “Ah, bir bilseydin,” dedi. Francesca daha da kızardı ve başını çevirdi. Burasının sadece bir ev *olduğunu* fark eden Edward, “Burası bir bina,” dedi: hoş, şık bir bina, ama yine de sadece bir taş ve ahşap yığını. Dürüst olması gerekirse, burayı özellikle sevdiği dahi söylenemezdi. Bu evi kaybetmemek için ölümüne çarpışabileceğini düşünmüştü ama şimdi aslında, onunla birlikte olduğu sürece, Francesca’nın evinde ya da diğer bir binada da bu kadar –hatta daha fazla– mutlu olabileceğini aklından geçirdi. “Burası sadece bir bina,” diye tekrarladı. “Ve herkes gibi Charlie de seni kovmayacak. Onunla tanıştığında anlayacaksın.”

“Sırf o anlayışlı diye...”

“Sen tabii ki buraya aitsin. Edward avucunu kalçasının ve bacağına kıvrımından aşağı indirdi. “Burada, benimle.” Francesca ona uzunca bir süre baktı, gözleri gölgelenmişti. Edward, “Güven bana,” diye ekledi. “Bu gece evine gitme. Kalmanı istiyorum.”

Evinde ona Georgina’yı ve onun için yaptığı planları anlatacak çok şey vardı. Edward onun kırılan umutlarının tüm ağırlığıyla bu gece yüzleşmesi için hiçbir sebep göremiyordu.

Francesca bir süre sonra, "Pekâla," dedi. "Sadece bu gece."

Kapı hafifçe tıklatıldı. Edward bunu duymazdan geldi ama birkaç dakika sonra aynı şey yineleni. Yuvarlanıp pantolonuna uzanırken iç çekti. "Birazdan döneceğim."

Kapıyı açıp Blackbridge'e, "Ne oldu?" diye çıkıştı.

Kâhya tatsız bir fısıltıyla, "Özür dilerim efendim," dedi. "Ancak Ekselansları geldi ve sizi soruyor."

Blackbridge'in babasından değil de, ağabeyinden bahsettiğini anlaması Edward'ın biraz zamanını aldı. Her nedense Charlie'yi düğ olarak düşünmek -unvanı ne kadar sallantıda olursa olsun- sırtmasına sebep olmuştu. "Pekâla, onu hemen göreceğim."

Edward kapıyı kapatırken Blackbridge eğilip selam verdi. Tekrar Francesca'nın yanına gitti. "Kardeşimle konuşmalıyım. Onu ne kadar bekletirsem, o kadar dayanılmaz olacaktır."

"Tabii ki." Francesca yataktan kalktı ve onun robdöşambırını kuşandı, bakır rengi saçları koyu mavi kadifenin üzerinde ışıllı parlamaktaydı. "Bayan Hotchkiss'e bir not yollayacağım. Olan biteni bilmediği için kaygılıdır."

"Elbette. İkinci çekmecede kâğıt var." Onu diğer bir öpücük için kendisine doğru çekmeden evvel masayı işaret etti. Ellerini kalçalarını avuçları arasına alana kadar aşağıya doğru kaydırarak, "Bu robdöşambır sana yakıştı," diye fısıldadı.

Francesca, ona yaslanıp sokularak, "Ağabeyin bekliyor," dedi.

"Boş ver onu." Edward Francesca'yı tekrar, aç ve derinden öptü. Neredeyse o dakika ondan kendisiyle evlenmesini istemek üzereydi ama bunu yaparsa oradan çıkıp gidemeyeceğini gönülsüzce fark etti. Teklifi yapıp ardından kardeşini görmek için gitmesi kaba kaçacaktı. Gömleğine uzanarak, "Kısa sürede döneceğim," diye söz verdi.

Francesca hafifçe gülümseyerek, "Burada olacağım," karşılığını verdi.

Ağabeyini kütüphanede buldu. Charlie bahçeye tepeden bakan uzun pencerelerin yanındaki şifonyerlerin altını üstüne getirmekteydi. Edward içeri girdiğinde güçbela başını kaldırıp baktı. "Babam tütünlerini burada tutmaz mıydı?" diye homurdandı. "Şu özel karışımı hiçbir yerde bulamıyorum. İçmesi o kadar kolay..."

"Hiçbir fikrim yok. Babam üç yıldır burada değil."

Charlie gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi? O kadar uzun mu oldu? Pekâla. Sanırım tükenmiştir, o zaman..." Açık bir gönülsüzlükle, çekmeceleri kapattı.

"Burada ne işin var?" Charlie Londra'ya geldiğinden bu yana Edward'ı bir kez olsun aramamıştı, şimdi ise etrafı kolaçan ederek dolaşıyor, huzursuz görünüyordu.

Charlie, "Şu avukatla ne durumdayız?" diye sordu.

Edward hafif bir şaşkınlık kıvılcımıyla, "Bir parlamenter yasasına takılıp kaldık," diye yanıtladı. Bu Charlie'de gördüğü ilk ilgi işaretiydi. "Wittiers kanunlar paralelinde iddialarımızı ve dolayısıyla da senin makama dair haklarını içeren çok sağlam bir dava hazırladı. Dilekçen yazıldı ve Merkez Büro'ya iletilip dosyalandı. Dün her şeyin tamamlandığına dair bana bir mesaj ulaştırdı."

"Mükemmel." Charlie gerçekten rahatlamış görünüyordu. Sırttı ve Edward'ın omzuna vurdu. "İyi iş çıkarttın. Konu senin ellerindeyken endişelenmem gereken hiçbir şey olmadığını biliyordum."

Edward sanki kardeşi hiç konuşmamış gibi, "Ve her şey Dorothy Cope'un hayatta ve iyi olduğunun ortaya çıkması durumunda uçup gidebilir, hatta kadın ölüp gitmiş, otuz yıldır mezarda yatıyor olsa bile," diye devam etti. "Wittiers, her ne kadar bunu çürütmek için dişini tırnağına katması gerektiğini kendisine söylemiş olsam da, öyle bir durumda hiçbir şey

değiştiremez. Ayrıca Augustus'u da makam için dilekçe sunmaktan alıkoyamaz ve her ne kadar Wittiers'i mümkün olan her şekilde Augustus'u el altından mahvetmeye tayin etmiş olsam da, bundan sonra neler olacağını sadece Tanrı bilir."

Charlie'nin suratı ciddileşti. "Peki, o zaman biz ne bok yiyeceğiz? Sen bunca zamandır ne yapıyordun?"

Edward, "Senin yaptığından çok daha fazlasını," dedi. "Ve benden bu kadar."

"Bu kadar mı?" Charlie şüpheyle kaşlarını çattı. "*Bu kadarla* ne demek istiyorsun?"

Edward bir süre sessiz kaldı. "Bu senin kavgan. Senin unvanın. Senin mülkün. Senin hayatın. Benim değil."

Ağabeyi boş gözlerle, "Senin değil," diye tekrarladı. "Sen aklını kaçırmışsın. Senin de en az benim kadar kaybedeceğin şey var!"

Edward, "Eğer bir şey için savaşmıyorsan, bu umurunda değil demektir," dedi. "Dük ben değilim Charlie; sensin ya da öyle olmalısın. Eğer Durham'ı istiyorsan, bunun için sen savaş."

Charlie, "Hepimiz de beş parasız birer hiç olacağız," diye haykırdı. "Sen delirmişsin, konu şu kadın mı?"

Edward yandan yandan sırttı. "Senin düşündüğün sebepten değil. Ama evet, onun yüzünden benden bu kadar." Ağabeyi ağzını tekrar açınca da, "Ve sana gelince," diye ekledi. "Bu savaşı senin yerine sürdürmem için bana ihtiyacın yok. Sana elimden geldiğince yardım edeceğim fakat şu anda ilgimi odaklamam gereken başka bir konu var."

Charlie hâlâ huysuzca kaşlarını çatmaktaydı. "Pekâla, eğer kendini birkaç ay boyunca bir kadının etekleri arasında kaybetmeye karar verdiysen, sanırım bundan şikâyet etmesi gereken en son kişi benim. Ama bu hiç de sana göre bir şey değil Ned, hem de hiç."

"Biliyorum." Edward sırtımayı bırakamadı, ki bu da hiç

ona uygun bir tutum değildi. "Wittiers'le mektuplaşmalarımızın kopyalarını, devam ettirebilesin diye sabah sana yollayacağım."

"Ne? Oh, lanet olsun, hayır, yapmayacaksın!" Charlie sanki kafasına yıldırım düşmüş gibiydi. "Edward, mantıklı ol! Mektuplar ve dokümanlarla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim dahi yok! En azından bu kısmını sen sürdür!"

Edward şöyle bir odaya bakınır gibi yaptı. "O zaman sanırım toparlanmaya başlasak iyi olur." Charlie küfretmeye başladı ama Edward elini havaya kaldırıp onu susturdu. "Babamızın senin bu şekilde bir tepki vereceğini düşündüğünü biliyor musun? Son nefesinde senden özür dilemek için umutsuzca bekledi çünkü yaşayacağın zorluklar karşısında çökeceğini bekliyordu." Charlie ona öylece baktı ama Edward omuz silkmekle yetindi. "Ama ben daha fazlasını da biliyorum. Hayatının büyük kısmını onun hatalı olduğunu ispatlamaya çalışarak ya da en azından beklentilerini boşa çıkartarak harcadın. Neden şimdi duracaksın ki? Bence, ne yapacağını problemden saklanmaktansa onu nasıl çözeceğine karar verdiğinde keşfedeceksin."

Charlie'nin suratındaki ölüm saçan asi yüz ifadesi çok komikti. Edward gülümsedi, kendinden oldukça memnundu, gitmek için arkasını döndü. Kapıya vardığında, Charlie seslendi. "Sen kalpsiz bir hilekârsın."

"Ben bunun iyi niteliklerimden birisi olduğunu düşünüyordum."

Charlie, uzun adımlarla odanın karşısına yürüyüp Edward'ın açık tuttuğu kapıdan dışarı çıkarken, "Öyle," diye homurdandı. "O kadın umarım tüm bunlara değerdir."

Edward, "Sana anlatamayacağım kadar fazlasıyla," karşılığını verdi.

Bölüm 25

Edward tekrar yukarı çıktı, nabızı beklenti içerisinde hızlandı. Tek dizinin üzerine çökerek teklif etmeliydi, böylece Francesca da onun ciddi olduğunu anlardı. İçgüdüyle, itiraz etmesi durumunda, evlenmelerinin iyi olacağına dair getireceği savları aklında listelemeye başladı. Reddedilmeye alışkın değildi ve içinde bulundukları özel şartlar altında onu ikna etmek için her şeyi yapacaktı. Attığı adımlardan hayatı boyunca hiç bu kadar emin olmamıştı. Durham makamının sorumluluğunu Charlie'ye atmak ona şaşırtıcı derecede doğru göründü ve kısa bir süre sonra Francesca da onun olacaktı.

Kapıyı açınca onun masanın yanında dikildiğini gördü, başı önüne eğikti. Şömineden yayılan ışık saçlarında parılıyordu. Robdöşambır hâlâ üzerindeydi ancak Edward bunun altında başka bir şey olmadığını biliyordu. Kapıyı kapattı, tam odanın ortasına ulaşmıştı ki Francesca döndü.

Edward olduğu yerde donakaldı. Ulu Tanrım. Francesca'nın yüz ifadesi hiç de olmasını beklediği türden değildi. Onun suçlarcasına bakan gözleri karşısında omurgasından aşağı bir alarm dalgası akıp gitti.

Aralarındaki sessizlik gergin ve sert bir hal alınca, Francesca, "Bu da ne?" diye sordu. Elinde bir şey uzatıyordu... bu Jackson'un Edward'a verdiği ilk rapordur, ona dair olanı.

Lanet olsun. Bunu yakması gerekirdi, biliyordu.

“Bu Georgina hakkında değil ya da Ellen Haywood veya Percival Watts,” diye konuşmaya devam etti, sesi titremeye başlamıştı. “Bu benim hakkımda. Beni tuttuğun adamın okuma yazma dahi bilmediğine inandırdın ve işte, ebeveynlerim, evliliğim, arkadaşlarım hakkında kaleme aldığı rapor burada. Neden bu sende?”

Edward donup kalmıştı. Tanrım, ona karşı beslediği ilgiyi bastırmaya çalıştığı günlerden kalma, unuttuğu bir yalan daha.

Francesca, “Neden?” diye bir kez daha sordu. “Eğer sormuş olsaydın, buradaki her şeyi ben sana anlatırdım.”

Boğazı felce uğramış gibiydi. Tüm bunları onun bizzat kendisine doğrudan anlatabileceğinden çok önce, ona özel hayatını sormak için bir sebebinin olmadığı erken dönemlerde öğrenmek istediğini ona nasıl söyleyebilirdi ki? Ona neredeyse, onu daha ilk gördüğü andan itibaren kapılıp gittiğini, bunun duygu ve mantığına sayılamayacak kadar çok kereler baskın geldiğini nasıl açıklayabilirdi? Kendisinin lanet olası bir aptal olduğunu ama artık bundan dolayı pişmanlık duyduğunu çünkü bu yaptığıının onun açık, dürüst doğasına karşı ne kadar büyük bir aşağılama olduğunu fark ettiğini nasıl itiraf edebilirdi? Onu sevdiğini, dizlerinin üzerine çöküp ona evlenme teklif etmek üzere olduğunu artık ona nasıl söyleyebilirdi?

O hiçbir şey söylemeyince, Francesca kâğıtları yüzüne doğru fırlattı. Edward geriye çekildi. Sayfalar göğsüne vurup açıldı ve ardından da tıpkı fırlayıp giden bir kuşun tüyleri gibi etrafa saçıldı.

Edward, “Üzgünüm,” dedi. “Bu bir hataydı.”

“Bir hata mı?” Francesca kollarını göğsünde doladı ve çenesini havaya kaldırdı, aynen onun çok iyi tanıdığı gözü pek Francesca’ya dönüşmüştü. Bu sadece Edward’ın onun bu kez

gözlerinin kenarında ışıldayan yaşları görmesine olanak sağladı. Kendisini iğrenç ve şerefsiz hissetti.

Açıklama yapmak için ağzını açtı ve kelimeler kendiliğinden saçıldı. Çaresizce, “Bunu savunamam,” dedi.

Francesca, “Açıklama olarak söylemek istediğin hemen her şeye inanacağım,” diye fısıldadı.

“Bilmek istedim.” Her kelime diğerinden daha acıydı ve oluşturulması da bir o kadar zordu. “Bunu yapmamalıydım. Senin kendine dair bilmemi istediklerini bana açıklamayı iste-yeceğin günü beklemeliydim. Olayları kontrol altında tutma hissime direnmeliydim...” Boğazını temizledi. “Özür dilerim.”

Francesca’nın gözleri bir an için kapandı. Edward içinde korku ve umut dalgaları hissetti. Onun özrünü kabul edeceğin-i, kendisinden bu olayın ikisini birbirinden ayırmayacak kadar çok hoşlandığını umdu. Hoşlanmamış ve sevmemiş olmasından... korktu. Kalbini yine kendisini sevmeyen bir kadına vermiş olmaktan korktu. Louisa’da yaptığı hatanın aynısını değil, daha kötüsünü yapmış olmaktan korktu. Louisa ile evlenmek yapılabilecek en zekice, en mantıklı şeydi. Francesca’nın peşine takılmak ise aklına gelebilecek her tür mantıklı nedene aykırıydı; ancak yine de ona kendini öyle bir kaptırmıştı ki, onsuz nasıl hayatta kalabileceğini dahi bilmi-yordu. Louisa ondan ayrıldığında öfkelenmişti. Eğer Francesca onu bırakırsa, tamamen yıkılacaktı.

Francesca, “Ne zaman?” diye sordu. “Bay Jackson’dan bunu yapmasını ne zaman istedin?”

Edward yalan söyleyerek her şeyi daha da berbat ede-mezdi. “Burada avukatlarla görüştüğümüz gün.” Francesca’nın gözleri ona duygusuzca bakarken gölgelendi. Bunun onu etki-leyeceğini hararetle umarak, “Temelde ondan Bayan Haywood ve Georgina’yı bulmasını istedim,” diye devam etti. “Senin davayı kabullenecek bir avukat bulmanın çok zor olacağını fark etmiştim; Georgina’yı bulabilme şansının özel bir dedek-

tifle artacağını çoktan düşünmeye başlamıştım. Sana bir şey söylemeden hareket ettim, itiraf ediyorum, ama amacım hızlı sonuç almaktı. Ve sen de, düşüncemi seninle paylaştığımda, benimle hemfikir oldun.”

Francesca’nın kaşları çatıldı. “Beni başından mümkün olduğunca çabuk mu atmak istedin?”

Edward, “Baştan istedim,” diye kabullendi. “Sana o kadar umutsuzca kapılmıştım ki bunun en iyisi olacağını düşündüm. Evet.”

Francesca o konuşurken başını sallamaya başlamıştı, ilk başta bu hareket hafifti, daha sonra gittikçe şiddetlendi. “Benden hoşlanmadın. Senin için tam bir baş belasıydım. Seni, aslında yanlış yaptığın hiçbir şey yokken, bana hiçbir şey borçlu değilken, bana yardım etmeye mecbur bıraktım.”

Edward lanet okudu ve ellerini saçları arasından geçirdi. “Evet! Ama yine de senden uzak kalamadım, hem de bana senin için yeterince şey yaptığımı ve artık çekilebileceğimi söylemene rağmen. Her ne kadar kendime bunun yapılabilir-cek en akıllıca şey olduğunu söylesem de, çekip *gidemedim*.”

“Yani bu senin açımdan sadece karşı konulamaz bir arzuydu.” Gözleri yere saçılan sayfalara nefretle odaklandı. “Ve her şey bu kadar gelişmeden evvel, benim gönül ilişkisine girilebi-lecek kadar güvenli olup olmadığımdan emin olmak istedin.”

Edward sertçe yutkundu. Farkında olmadan daha da dik-leşti. Şimdi çok daha uzun ve soğuk görünüyordu, kendisini gelecek darbeye hazırlamıştı. “Hayır. Durum bu değildi.”

Francesca gözlerini onunkilere kaldırdı. “Ama öyleymiş gibi görünüyor.”

Edward hiçbir şey söylemedi. Haklıydı; şu anda görünen gerçekten de buydu. Daha bunu yaptığı günlerde, Jackson’dan onun hakkında rapor istememiş olması gerektiğinin farkın-daydı. Ancak bunun kendisini bu kadar acımasızca kötü duru-ma düşüreceğini de beklememişti.

Francesca bir anda çökmüş gibiydi. Tek bir kelime daha etmeden döndü ve odanın karşısına ilerledi, yürürken elbise-lerini de topladı. Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Edward odanın havasının da onunla birlikte boşaldığını hissetti. Dizleri kendiliklerinden tükenmeden evvel bir sandalyeye oturmayı başardı. Başı ellerine düştü ve şakaklarını sıktı, çılgın gibi düşünmeye çalışıyordu. Ancak aklına hiçlik-ten başka bir şey gelmedi. Ne yapacağına dair kafasında en ufak bir fikrin oluşmamasına alışkın değildi; zihninin herhangi bir plandan, hata kötüsünden bile, tamamıyla yoksun olduğu gerçeği elden ayaktan düşürücüydü.

Bir saat kadar bekledi, sonra Francesca'ya bir not yolladı. Bu, onu ertesi gün arayıp arayamayacağını soran basit bir nottu. Hizmetkârına tüm gece boyunca dışarıda dikilmesi gerekse dahi yanıtı mutlaka beklemesini söyledi ancak ada-mın getirdiği cevap hiç getirmemesinden çok daha beterd. Francesca ondan gelmemesini istemişti. Başka bir şey yoktu; ne son bir vedalaşma ne itham ne de kendisini savunması için verilen son bir davet ve konuya ilişkin çarpıcı bir satır, sade-ce... hiçbir şey.

Edward ateşe bakarak, babasının en kaliteli brendisini içerek ve şimdi ne yapması gerektiğini düşünerek uykusuz bir gece geçirdi. Sonunda üç seçenekte karar kıldı, bunlardan hiçbirisi net bir şekilde uygulanılabilecek kadar iyi değildi.

Birincisi, Francesca onu görmek isteyene kadar bekleye-bilirdi, tabii onu tekrar görmek *isteyeceği* umulursa. Bu fikir-den hoşlanmadı. Onun kendisini her gün reddetmesi yaraya tuz basmak gibi bir şey olurdu. Edward tüm hayatı boyunca sabrı ve metanetiyle gurur duymuştu, ancak hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir daveti beklemek ihtimali ruhunu kır-mak için yeterliydi. Beklemek iyi bir fikir değildi.

İkincisi, Francesca'nın evine zorla girebilir ve ona kalbini dökebilir, yaptığı her şeyi ve bunları yaparken yürüttüğü

mantığı açıklayabilir, kapı dışarı edilmesi durumunda pence-resinin önünde dikilip söyleyeceklerini herkesin duyabileceği bir şekilde bağırarak dillendirebilir, onun kendisini affetmeye yeter derecede dinlemesi için dua edebilirdi. Ancak bu, karakterine aykırı böylesi bir hareketle Francesca'nın tamamen dehşete düşme ve onunla bir daha hiç konuşmama olasılığını da açıkta bırakıyordu. Edward daha önce mevcudiyetini bir kadın üzerinde zorla kabul ettirdiği diğer bir deneyim hiç yaşamamıştı ve bunu yapabileceğinden de emin değildi. Eğer Francesca gözyaşlarına boğulursa ve ondan oradan gitmesini isterse, büyük olasılıkla Edward kendini Thames nehrine atardı.

Bu da geriye üçüncü seçeneği bırakıyordu ve bu da diğerlerinden daha iyi bir seçenek değildi. Daha fazla brendi içerek dördüncü ve beşinci seçenekleri üretmeyi denedi ama sonunda üçüncü korkunç seçenek, bilincinin izin vereceği tek yol olarak kaldı.

Kapı açılmadan evvel birkaç kez çaldı. Ona bakan uyku-lu gözlü hizmetkâr büyük olasılıkla görüntüsüne güven duymamıştı fakat Edward onu iteleyerek içeri girdi. "Lord Alconbury'e bir an evvel kendisini görmem gerektiğini söyle."

Hizmetkâr, "Lordum hâlâ yatakta," diyerek itiraz etti. "Gidip daha uygun bir saatte gelin."

Edward olabilecek en soğuk bakışlarını adama odakladı. "Ona hemen söyle", dedi. "Şimdi."

Uşak kaşlarını çattı ancak henüz o daha fazla itiraz edemedi, merdivenin tepesinden bir ses işitildi. "Bunca kargaşaya bakılırsa, bu ev temelden yanıyor olmalı."

Edward başını kaldırıp baktı. "Sizinle konuşmak istiyorum Alconbury. Leydi Gordon hakkında."

Baron merdivenleri yavaş yavaş indi. Yataktan kalktığı

aşıkârdı, üzerine bir rōbdoşambır geçirmişti, saçları da dar-madağınık ve derbederdi. Uşağına yatağa gitmesini mırıldanıp elini sallayarak yolladı. Hizmetkâr giriş kapısını kapattı ve itaatkâr bir tavırla ortadan kayboldu. “Ona dair söyleyeceklerinizi işitmeyi istediğimden ve bunu umursadığımdan emin değilim.”

Edward, “Hayır,” dedi. “Bu düşündüğünüz gibi bir şey değil.”

Alconbury tek kaşını kaldırdı. “Yoksa garip bir sebepten dolayı bir daha geri dönmek üzere Çin’e mi gidiyorsunuz?”

Belki de. “Sizden bir ricada bulunmak için geldim.”

Alconbury kuru bir ses tonuyla, “Öyle mi,” dedi.

Edward’ın elleri yumruğa dönüşmek için yanıp tutuştu. Soğukkanlılığını sürdürmek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. “Onun için, benim için değil. Korkarım ki...” Tereddüt yaşadı. “Korkarım ki onun birisine ihtiyacı olacak. Anladığım kadarıyla kocası vefat ettiğinde sizin ona büyük faydanız olmuş.”

Diğer adamın şüphelerinin tümü eriyip gitti. Edward her ne kadar ondan hoşlanmamış olsa da, Alconbury’nin Francesca’ya karşı beslediği sevginin gerçek olduğunu itiraf etmeliydi ve dürüst olmak gerekirse bu durumu daha da zorlaştırıyordu. “Ne oldu ona?” diye haykırdı. “Tanrı aşkına de Lacey, sorun ne?”

“O, ne yaralandı ne de hasta.” Uzun bir süredir sürdürmeye gayret ettiği soğuk, sert kayıtsızlık dahi bunu daha tahammül edilir kılmıyordu. Edward, sevdiği –ve kendi aptallığından dolayı büyük olasılıkla kaybettiği– kadını rahatlatacak kişinin o olacağı bilinciyle, bakışlarını Alconbury’nin endişeli suratından uzaklara çevirmek zorunda kaldı. “Sadece hakkımdaki bir takım tatsız gerçekleri öğrendi. Yanında bir arkadaş olmasından büyük memnuniyet duyacağından eminim.”

Alconbury şüphelenmiş gibiydi. “Francesca’yı, sizin onu

inciteceğiniz konusunda uyarmıştım.”

Edward başını eğdi. “Haklıdınız.”

“Öyleydim.” Alconbury kaşlarını hafifçe çatarak onu inceledi.

Edward, dudaklarından dökülen her bir kelimedenden nefret ederek, “Kocasını öldüğünde sizin kendisine gerçek bir arkadaş olduğunuzu söylemişti,” dedi. “Ona tekrar arkadaşlık edebileceğinize güveniyorum.”

Alconbury alçak sesle, “Etmeye çalışacağım,” dedi. Edward başını eğerek teşekkür edercesine salladı. Bunu yüksek sesle dile getirmeyi başaramamıştı, özellikle de barona Francesca’nın kalbini tekrar kazanma şansını sunmuşken. Francesca, kalbini kıran adamdan ziyade kendisine destek olmak için her zaman yanında duran kişiye âşık olmanın daha iyi olacağına er ya da geç karar verecekti. Alconbury, düşüncelerini yarıda keserek, “Ziyaret için teşekkürler,” dedi. “Onu bu sabah ziyaret edeceğim.”

Edward kahvaltı masasının karşısından Alconbury’e gülümseyen, onunla karartılmış tiyatroda şampanya içen, ellerinin parlak, ipeksi saçlarında gezinmesine izin veren Francesca’yı gözünün önüne getirdi ve görüş alanı sanki koyu renkli bir perde indirilmiş gibi karardı. Uğruna geldiği şeyi yapmıştı. Orada daha fazla oyalanarak kazanabileceği bir şey yoktu. “İyi günler,” diye mırıldandı ve baronun yanından sürünerek geçip ayrıldı, kapı arkasından büyük bir gürültüyle çarpıp kapandı.

Francesca savrularak ve dönerek berbat bir gece geçirdi, ta ki sonunda pes edip günün ilk ışıklarıyla ayağa kalkana kadar. Edward’ın böyle bir şey yapmasının şokuyla kendisini hâlâ sersem hissediyordu: onu araştırtmıştı! Bununla ne kazanacağını ummuştu ki? Yaptığı açıklamaya bakılırsa, ona o kadar kapılmıştı ki bunu yapmaması gerektiğinin bilincinde

olmasına rağmen kendisine engel olamamıştı. Pekâla, belki de bu biraz kendi hareketlerini anımsatıyordu, onu öptüğü anı... ve o gece, onu baştan çıkartmayı planlayarak eve çağırışını... ama en azından o sonunda açık ve dürüst davranmıştı!

Francesca, yeni bir umutsuzlukla, eğer Bay Jackson'dan benim hakkımda nahoş bir şey öğrenmiş olsaydı ne yapacaktı, diye merak etti. Onu geri mi çevirecekti ya da yoluna devam edecek ve istediği anda başından atabileceğinin bilinciyle onu yine de yatağa mı atacaktı? Eğer hislerine dair herhangi bir bildirimde bulunsaydı, Francesca buna sıkı sıkıya yapışır ve aralarındaki doğrunun *bu* olduğuna, onun Jackson'dan kendisinin geçmişini ve alışkanlıklarını araştırmasını isteme sebebinin eski, yarıda kalmış ve artık geçerli olmayan bir içgüdü olduğuna kanaat getirirdi.

Ama o hiçbir zaman bir şey söylememişti. Hatta Francesca yalancıkıktan olsa bile söylemesi için yalvardığında dahi, bunu yapmamıştı.

Edward'ı kafasından uzaklaştırmak için bir şeyler yapmak umutsuzluğu içerisinde, Georgina'yı gidip görmeye karar verdi. Ellen ona kızı istediği an ziyaret edebileceğine söz vermişti. Francesca yeğeni için aldığı hediye ve elbiselerin bir kısmını ona götürmek istiyordu. Bayan Hotchkiss merdivenleri tırmanıp yanına gelerek Lord Alconbury'nin kendisini misafir odasında beklediğini söylediğinde, götüreceği şeyleri seçiyordu.

Aşağı onun yanına indi, tekrar kendisini görmeye geldiği için memnundu. Kalbinin bir köşesi ziyaretine gelenin, kendisiyle sevişmeden evvel geçmişini araştırmış olduğunu bir tarafa bırakıp onu kolları arasına almaya ve kendi adını unuttana kadar sevişerek onu geri kazanmaya kararlı Edward olmayışından dolayı mantıksız bir hayal kırıklığı içerisindeydi... ancak ona gelmemesini söyleyenin kendisi olduğunu kendi kendine anımsattı. Onu isteklerine uyduğu için suçlaya-

mazdı. Sırf eğer şartlar tersine olsaydı *kendisi* öyle yapardı diye, Edward'ın öyle davranmasını beklemesi için bir sebep yoktu. Alconbury'nin tüm bunları kafasından atmasına yardımcı olacağını umdu çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu.

Elini ona uzatarak, "Alconbury, beni görmeye gelmen ne hoş," dedi. "Seni özlemiştim."

"Ben de seni." Francesca'yı yanağından öptü, ardından ona bakmak için bir adım uzaklaştı. "Bu sabah bitkin görünüyorsun."

Francesca'nın kahkahası umutsuzdu. "Büyüleyici bir adamsın! Bu şekilde konuşursan kalbimi çalacaksın."

Alconbury uzandı ve şakağındaki bir tutam saç geriye doğru attı. "Kalbin çalmam için hâlâ boşta mı?"

Hayır. Francesca tekrar gülümsedi, bu seferki biraz zorlamaydı. "Kahvaltıya kalacak mısın? Henüz yemedim ama daha evvelden kahve kokusunu aldım. Bayan Hotchkiss sana bir fincan servis etmekten büyük memnuniyet duyacaktır."

Alconbury ona herhangi bir yanıt vermeden uzunca bir süre baktı. "Bu sabah garip bir ziyaretçim oldu," dedi. "Birkaç saat evvel kapımı neredeyse kırıyordu –evim soyuluyor ya da alevler içerisinde kaldı sandım– ama gelen sadece de Lacey'di."

Francesca'nın kalbi sırf adımı işittiğinde dahi yerinden deli gibi zıpladı. "Ulu Tanrım. Ne kadar da büyük bir kabalık."

Alconbury, "Hem de çok," diyerek onunla hemfikir oldu. "Benden seni ziyaret etmemi istedi. Bu sabah bir arkadaşaya ihtiyacın olabileceğini düşünmüş."

Francesca bir şekilde dudaklarını kıvrarak heyecanla gülümsedi. "Seni görmek her zaman hoşuma gider Henry..."

Adam nazikçe, "Hayır," dedi. "Gitmez. Tiyatrodaki o gece, bana gelmememi söylemiştin; çünkü onun sabaha hâlâ burada olacağını ümit ediyordun."

Francesca ellerini çekip onun avucundan çıkarttı ve oda-

nın diğ er ucuna, Bayan Hotchkiss'in masayı hazırladığı k ah-
valtı odasına doğru y ur d . Alconbury'nin onu, herhangi bir
kızın yapacağı kadar sersemlediği, Edward'a dair her Şeyden
b y ulendiği ve onu tiyatrod  buluşuyla oluşabilecek skandal-
ları göze alacak kadar heyecanlandığı o günün hatırasıyla
iğnelemesi ne kadar da gaddarcaydı. Ona inanılmaz derecede
 ılgınca, k r  körüne  şıkken.

Alconbury onun arkasından ilerledi. "Francesca, o ne
yaptı?"

Francesca b fedeki tabakları el yordamıyla kurcaladı.
"Aslında hiçbir Şey."

"O zaman sen onun ne yapmasını istedin?"

Yönelttiği zekice soru ısırganotu gibi battı. Francesca
gözyaşlarına boğulmamak için yüzeysel birkaç nefesi yutmak
zorunda kaldı. "Söyledim sana: hiçbir Şey," dedi, bezgin ses
tonunun titremesini zor bela engelliyordu. "Bana hiçbir söz
vermedi ve ben de ondan hiçbir Şey beklemiyorum."

Alconbury, "Beklemiyorsun," diye tekrarladı. Francesca,
her ne kadar her birisine teker teker bakmış ve yemek isteye-
ceği hiçbir Şey görememiş olsa da, tabakları şıngırdatmaya
devam etti. "Peki sen ne istedin?"

Onun beni benim onu sevdiğim kadar sevmesini istiyorum.
Başını sessizce salladı.

Alconbury'nin onu omuzlarından tutup kendisine doğru
Çeviren elleri nazikti. "Bir hafta evvel o içeri girdiğinde, kimin
seyrettiği umurunda olmaksızın yüzün ışıl ışıl aydınlanmıştı.
şimdi, her ne kadar ağzından dökülen kelimelerin seni rahat-
sız ettiğini görüyor olsam da, ondan hiçbir Şey beklemediğini
söylüyorsun. Kalp sızısını fark edemeyeceğimi mi sanıyorsun
Francesca?"

Francesca'nın gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.
"O beni sevmiyor," diye fısıldadı. " yle olduğunu sanmıştım
-ya da en azından *olabileceğini*- ama o bunu bana hiç söyle-

medi.”

“Ah.” Alconbury onu kollarının arasına çekti, ıslak yüzünü göğsüne yaslamasına izin verdi. “Her erkek benim kadar harikulade ve dürüst değildir hayatım. Çoğunun o kelimeyi işitir işitmez yüzü beyazlaşır, dizlerinin üzerine çöküp bunu kolayca itiraf edemezler.” Gözleri buluşana kadar eliyle çenesini yukarı doğru iteledi. “Eğer bana iki hafta evvel evet deseydin, bunu o günden bu yana her sabah işitirdin.”

Francesca zayıf bir hıçkırıkla, “Biliyorum,” dedi. “Evet demeliydim...”

Alconbury kıkırdadı, ardından iç çekti. “Tabii ki bunu yapmamalıydın. Bunu sana sormam aptallıktı. Ona âşık olduğunu biliyordum ya da en azından beni sevmediğinin farkındaydım. Ve eğer tahminimde yanılmıyorsam, o da seni çok seviyor.”

Francesca ıslak gözlerini sildi. “Beni araştırttı. *Önceden.*”

Alconbury, “O kontrolcü lanet olası bir herif,” dedi. “Bunu yaptığına şaşırmadım.”

“Eğer ailemin kim olduğunu ve Cecil’in başına ne geldiğini öğrenmek istiyorsa, gelip bana sormalıydı,” diye ekledi.

“Tabii ki öyle yapmalıydı. Senin aile sırların onunki gibi dedikodu gazetelerinde yer almıyor.”

Francesca, Edward’ın aile geçmişinin neşe içerisinde kesitler alınarak incelendiği ve şehrin gazetelerinin tümünde kirlendiği düşüncesiyle yüzünü buruşturdu. Bu Edward’ı öfkelen-dirmişti ama o hiçbir zaman bu kızgınlığa teslim olmamıştı. “O bunu hak etmiyor.”

“Hiçbirimiz etmiyoruz. Sadece bazılarımız buna diğerlerinden daha iyi dayanıyor.”

Alconbury acı acı gülümsedi. “Erkeklerin enayiliğe eğilimli olduklarını sana söylüyorum. Eğer ben kendimi her şeyimi kaybetmek üzere bulsaydım, ailemin tümü Londra’daki her misafir odasında alaya alınsaydı ve baş belası kızıl saçlı bir

kız zorla hayatıma girip ona yardım etmem için her şeyi bir yana bırakmamı benden isteseydi, ben de bir takım üzücü girişimde bulunabilirdim.” Francesca’ya doğru uzandı, ses tonunu düşürmüştü. “Özellikle de eğer onu dayanılmaz bulmuşsam.”

Francesca onun kolları arasından sıyrıldı ve uzaklaştı. Edward da buna benzer bir şey söylemişti, ona kapıldığı türünden bir şey... “Sadece bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun.”

“Tabii ki öyle. Ama bu söylediklerim büyük olasılıkla doğru. Ve o günlerdeki dürtüleri her ne idiyse, şimdi de aynı, hatta daha güçlü. Sana onun bu sabah, dāha şafak sökmeden gelip benden seni rahatlatmamı istediğini söylemiş miydim?”

Francesca tek omzunu kaldırdı. Bizzat Edward’ın gelerek kendisini rahatlatmasını tercih ederdi ama bu mantıksızdı çünkü ona gelmemesini kendisi söylemişti. Henüz onunla yüz yüze gelmek istememişti, ancak Alconbury’le onun hakkında konuşmak onu görmeyi her zamankinden fazla istemesine sebep oluyordu. Dahası onun kendisine bunları hissettirmesinden nefret ediyordu, yani mantıksız ve kafası karışmış bir hale düşürmemesini. Ayrıca ona kendisinden uzak durmasını söylediği için de inanılmaz derecede üzgündü. “Onun çok büyük bir kabalık yaptığını sana çoktan söyledim.”

Alconbury, “Evet ve Edward de Lacey genelde çok kaba,” diye karşılık verdi. “Hareketlerinde gerçek bir kafir.” Francesca ona baktı. “Ne düşünüyordu ki, kapımın önünde alkolden kızarmış gözlerle sanki evime kadar atının arkasında sürüklenerek gelmiş bir halde şafak sökmeden önce boy göstermeyi ve ardından da bana evlenme teklif ettiğimi bildiği bir kadını avutmamı emretmeyi mi? Şunu da ekleyebilirim ki şehrin her yerinde birlikte görüldüğü kadın, birden fazla kişinin –ki bunlara ben de dahilim– onun maksadının gerçekte yaptığının tam tersi olduğuna inanmalarına yol açıyor. Bu adam deli

olmalı. Ya da belki de... sadece belki de... sana delidir.”

Francesca onu yeterince dinlemişti. Belki de bu doğrudu. Bunun doğru olabileceğini kesinlikle düşünmek istiyordu. Daha yüksek bir ses tonuyla, “Geldiğin için teşekkürler Alconbury,” dedi. “Tavsiyen her zamanki gibi benim için çok değerli.”

Alconbury gülümsedi. “En iyisi bunun sana biraz faydasının olacağını umalım.” Sustu ve etrafı kokladı. “Ve de Lacey’e bu sabah büyük bir yardımda bulunduğuma göre, gitmeden önce onun bir fincan kahvesinin keyfini çıkartabilir miyim? Bayan Hotchkiss’e benim için kahve hazırlatmaya seni ikna eden bir adamdan nasıl nefret edebilirim, emin değilim.”

Bölüm 26

Francesca'nın midesi Ellen Haywood'un kapısını tıklatırken buruldu. Bugün Georgina'nın eşyalarının daha büyük bir kısmını beraberinde getirmişti. Basamaklar güzelce süpürülmüştü ve kapının yanındaki pencerede küçük bir saksıda parlak çiçekler açmıştı. İlerdeki bahçe büyük ve bakımlıydı. Sanki ev halkı çok daha iyi iş görmeye başlamış gibiydi, Ellen artık her şeyin daha farklı olacağına söz vermişti ama Francesca kapı açılırken yine de nefesini tuttu.

Georgina, gözleri ıslıl ıslıl nazıkçe reverans yaparken, "Lütfen içeri gir Franny Teyze," dedi.

Francesca'nın kalbi jestle karşılık verirken rahatladı. "Teşekkürler Bayan Haywood. Sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

Yeğeni güldü ve kendisini Francesca'ya doğru fırlattı, kollarını beline doladı. "Geldiğine çok memnunum! Geleceğini söylediğinden bu yana sanki çok uzun bir zaman geçti!"

Francesca küçük kızı sıkı sıkı kucakladı. "Gerçekten de öyle oldu, değil mi? Ama sana birkaç şey getirdim ve bunları paketlemek biraz zamanımı aldı."

Georgina utangaç bir tavırla, "Seni gördüğüm için çok mutluyum," dedi. Bay Hotchkiss büyük kutuyu çıkartınca, gözleri kocaman açıldı ve sevinçten yusuvarlak oldu. Arkasına endişeyle baktı ama oturma odasının kapısında beli-

ren Ellen sadece başını sallayarak onayladı.

Francesca ona, "Günaydın," dedi.

Ellen başını eğip kaldırdı. "Günaydın Leydi Gordon. İçeri girmez misiniz?"

Bay Hotchkiss yükünü oturma odasına taşıdı, Francesca kutuyu burada açtı. Georgina'ya, çeşitli kitaplar ve Giuliana'nın ona yıllar evvel verdiği bir madalyonun yanı sıra, birkaç elbise getirmişti. Francesca kutunun derinlerine indikçe yeğeni gittikçe daha hayretler içinde kalmış gibi görünüyordu. Sanki Noel Baba zamanından evvel gelmişti. Francesca, Ellen'in kendisini Georgina'dan altı ay uzak tutmasından kaynaklı kolay geçmeyen içerleme hissinden kurtulmakta biraz zorlanmıştı. Kendisini çok daha teselli edici gözlemlerle avutmaya çalıştı: Georgina'ya iyi bakılmıştı, uzun koyu renkli saçları fırçalanmaktan ıslıl ıslıldı, yanakları pembeydi ve gözleri parılıyordu. Şımartılmamıştı, Ezop masallarının resimli bir kopyasına ve Francesca'nın getirdiği basit ancak güzel elbiselere bakarak çığlık atışından bu anlaşıyordu.

Kız sonunda, hazinelerinden kafasını kaldırarak, "Oh, teşekkürler Franny Teyze!" diye bağırdı. "Bu kadar çok sayıda hediye getireceğini beklemiyordum!"

Francesca gülümsedi. Ellen'in oğullarından teki sendeleye sendeleye yürüyerek içeri girdi. Georgina kitabındaki resimleri göstermek için onu hemen yanındaki sandalyeye kaldırıp oturttu. Arkasında duran Ellen çocuğu alıp almamakta kararsız kaldı. Francesca kutusuna bir kez daha uzandı. Ellen'a bakarak, "Eğer Bayan Haywood izin verirse, birkaç şey daha getirdim," dedi.

Ellen'in suratındaki şaşkınlık paha biçilmezdi, biraz ihtiyat, biraz da hayret doluydu. Bu ifade, Francesca kutudan bir dizi oyulmuş ahşap hayvan çıkartınca tam bir şoka dönüştü, bunlar küçük bir çocuğun eline mükemmel derecede uyacak büyüklükteydiler. Tekini Georgina'ya verdi, o da yanındaki

küçük oğlana döndü ve ona uzattı. Mutluluk içerisinde, “Billy,” dedi, “Bak, Franny Teyzem sana ne getirmiş. O ne kadar da iyi bir insan, öyle değil mi?”

Oğlan ahşap ata kocaman mavi gözlerle bir süre baktı, sonra bunu Georgina’nın elinden aldı ve kuyruğunu ağzına soktu. Georgina güldü, Francesca gülümsedi ve Ellen fırlayıp ayağa kalkarak odadan dışarı koşup çıkmadan evvel boğuk bir inleme sesi çıkarttı.

Francesca Georgina’ya ahşap bir yunus verdi, ardından Ellen’ı takip etti. Kadını koridorda buldu, yüzünü elleriyle kapatmış, bir köşeye büzülmüştü. Ellen kafasını kaldırıp bakınca, Francesca onun ağladığını gördü.

Ellen, “Naçizane özürlerimi kabul edin hanımefendi,” diye fısıldadı. “Ben... sanırım ben sizi yanlış değerlendirdim.”

Francesca hafifçe gülümsedi. “Ve ben de sizi. Belki de birbirimize karşı biraz daha dürüst davranabilirsek ve öfkemizi de biraz daha kontrol altında tutabilirsek çok daha iyi anlaşılabiriz.” Elini uzattı. “Bizi birbirimize bağlayan çok özel bir şey var.”

Gözyaşları arasında, Ellen Georgina’nın oturma odasından taşıp gelen yüksek tonlu, tatlı sesiyle gülümsedi, erkek kardeşine dürüst oduncunun hikâyesini okuyordu. Ellen elini Francesca’nın avucuna bıraktı ve hafifçe sıktı. “Gerçekten de öyle. O harika bir kız. Onu her açıdan sanki öz kızımmış gibi seviyorum.”

Francesca’nın dudaklarının arasından acı-tatlı bir iç çekiş süzüldü. Alçak sesle, “Öyle,” dedi. “Bunu artık görüyorum.”

Ellen dudaklarını yaladı. “Daha evvel korkuyla hareket ettim. Aklım yerinde değildi ve sizin onu bizden alıp götüreceğinize inanmak çok kolaydı. Her ne kadar onun bakım parasının bizim açımızdan önemli olduğunu kabullensem de, sorun hiçbir zaman para olmadı. Eğer öyle olsaydı Leydi Gordon, kocamın mezarı üzerine yemin ederim ki sizin onu almanıza

ve yetiştirmenize aynen size söz verdiğim gibi izin verirdim. Ama onu kaybetmek, hem de babasını bu kadar aniden kaybettikten sonra..." Ellen durdu, keder yüzünün çarpılmasına sebep olurken boğazı çalışıyordu. "O, o kadar *değerli* bir çocuk ki. Onu tanıyan herkes onu sevmeden duramaz. Ama ben size kötü davrandım ve erkek kardeşimin de öyle yaptığını kabul ediyorum. Percy bizi geçindirmek konusunda o kadar endişeliydi ki, o günlerde size gitmenizi emrettiğinde kendisi değildi." Francesca hâlâ bunun Percival'ın doğası olduğunu düşünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Ellen fısıltıyla, "Çok üzgünüm," diyerek sözlerini bitirdi. "Siz de onu *seviyorsunuz*."

Francesca, "Hem de çok," diyerek hemfikir oldu.

Ellen başını sallayarak onayladı. "Ve insanın bu kadar sevdiği birisini kaybettiğini düşünmesinin ne kadar acı verici olduğunu biliyorum. Ben sadece Georgina'yı almanız durumunda hissedeceğim kendi üzüntümü düşündüm ve paniğin beni yönlendirmesine izin verdim."

Francesca, Georgina'nın küçük oğlanın davranışlarından dolayı kıkırdayıslara dönüştüğü sesinin süzülüp geldiği oturma odasının kapısına doğru döndü. "Ben de öfkemi dizginleyemediğimi itiraf ediyorum. Size iyilik yaptığımı düşündüm ve beklediğim tepkiyi vermediğinizde, bozuldum. Sonra öfkelen-dim, ardından da şüphelendim. Ve bununun ardından da sizin bakış açınızı dikkate almayı kestim." Bu tam manasıyla doğru değildi; Ellen'in hamile ve beş parasız, kendisine ait olmayan bağımlı bir çocukla yalnız başına bırakılmış, genç bir dul olarak maruz kaldığı tasaları düşünmüştü. Ancak Ellen'in Georgina'yı en az kendisi kadar sevme olasılığını hafife almıştı, dolayısıyla Ellen'in tutumuna hiçbir zaman tam manasıyla çocuklarını koruyan anne davranışı gözüyle bakmamıştı. Onun yerinde olsaydı, sevdiği çocuğu kaybetme riskiyle karşı karşıya olup, çocuğun kendisinde kalmasının yasal açıdan

zayıf bir olasılık olduğunu bilseydi, büyük olasılıkla o da aynı şeyleri yapardı. Georgina'yı alıp İtalya'ya ya da İngiliz mahkemesinin erişemeyeceği başka bir yere kaçırırdı. Ellen iki küçük çocuğa zar zor bakmaktaydı ve ciddi para sorunları vardı.

Francesca, "Pekâla," diye devam etti, "umarım artık daha iyi geçineceğiz. Georgina istediği zaman ziyaretime gelebilir. Onu şımartmamak için elimden geleni yapacağım ama ona düşkün teyzesinin bir takım aşırılıklarına da izin verilmeli." Kendisine titrek bir gülümseyişle karşılık veren Ellen'a temkinli bir bakış attı. "Eğer herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsanız..."

"Oh." Ellen kızardı. "Artık çok daha iyi bir durumdayız. Percy birkaç resim sattı ve dahasının geleceğini de umuyor. Şehirden taşınmak ona büyük bir ilham kaynağı oldu."

Francesca hiçbir şey söylemedi. Percival'in ilhamlarını zerre kadar umursamıyordu ancak Georgina'nın kendisini fakir hissetmemesi ya da aç gezmemesi onun açısından önemliydi.

Ellen, aralarındaki temelleri sağlam olmayan barışı pekiştirmek maksadıyla, "Georgina burada kaldığı sürece, siz de istediğinizde uğrayabilirsiniz," dedi. "Kapımız size her zaman açık."

Francesca sadece başını sallamakla yetindi. İsteddiği, uğruna dişini tırnağına taktığı ve uzunca bir süre elde etmeye çalıştığı şey bu değildi, ama bu adil bir çözümdü. Georgina'nın onu seven bir ailesi, erkek kardeşleri ve hayatının büyük kısmında birlikte olduğu bir annesi vardı. Ve şimdi ona çok düşkün olan, onu sık sık ziyaret eden ve gerçek annesini hiçbir zaman unutmamasını garantileyen, onu annesi ve Ellen kadar çok seven teyzesi de yanındaydı. Francesca, Georgina'nın kendisiyle yaşamak istememesinden kaynaklanan yalnızlık ve kalp kırıklığını kalbinin en kuytu köşesine savurup attı.

Umarım zaman içerisinde bu his yitip gidecek, bunu besleyen şüphe ve hüsumet kavrulup kuruyacaktı.

Yeğenini alıp Hyde Park'a götürdü, karaağaçların altında Yılanlı sütunlar boyunca yürüdüler. Georgina hiç durmaksızın bir şeyler anlattı, Londra'nın daha önce hiç görmediği bu kesiminden büyülenmişti. Francesca da, yeğenin gülümseyişleri ve akşamın sıcak güneşiyle sarhoş bir halde, mutluydu. Georgina annesinin renkli, hareketli kişiliğini taşıyordu ve Francesca mest olmuştu. Sadece altı ay gibi bir süre içerisinde yeğeni küçük bir çocuktan yetişkinliğe doğru ilerleyen genç bir hanıma dönüşmüştü, beklenmedik bir nüktedanlığa ve keskin gözlem becerisine sahipti. Ancak bir çocuğun, kişinin üzerinde düşünmek istemediği bir noktaya dokunma becerisini de hâlâ barındırıyordu.

Georgina ansızın, "Seninle gelen şu beyefendi," dedi. "Onunla evlenecek misin?"

Francesca neredeyse ayağı takılıp düşüyordu. Titrek bir kahkahayla, "Oh, hayatım," dedi. "Bunu neden sordun ki?"

Georgina ona art niyetsiz bir bakış attı. "Çünkü sen evli değilsin. Ve o sana 'hayatım' dedi."

"Yetişkinler birbirlerine 'hayatım' diye seslenebilir ama aynı zamanda da evli olmayabilirler."

"Biliyorum, ama o kolunu beline doladı."

Francesca'nın tekrar konuşabilmesi biraz zaman aldı. Burada, parkta, Edward'dan uzaktayken ve Georgina'yla birlikte olmanın mutluluğunu yaşarken, soğukkanlılığını koruyabiliyor olması lazımdı. Görünüşe bakılırsa durum hiç de böyle değildi. Georgina'nın dudakları arasından dökülen kelimeler Edward'la aralarında geçen son konuşmanın tüm detaylarını ve hatta daha da kötüsü Alconbury'nin bu sabah söylediklerinin hepsini bir anda aklına getiriverdi. Bir saniyeliğine gözlerini kapattı ve Ellen Haywood'un evinde hayatının en korkunç şokunu yaşar ve Georgina'nın evden ayrılmak istemediğini

dile getirişini dinlerken belinde duran Edward'ın kolunun güçlü, rahatlatıcı ağırlığını neredeyse tekrar hissetti. Ve onu onunla seviştiği, ona hayatına ve evine ait olduğunu söylediği evine götürürken, tüm yol boyunca omzuna yaslanıp hıçkırmasına da izin vermişti. Ama onu sevmemişti, en azından bunu yüksek sesle dile getirebilecek kadar, hatta Francesca ona neden kendisini araştırttığını sorduğunda dahi. Eğer onu sevmiş olsaydı, bunu kesinlikle ifade ederdi...

Georgina'nın sorusuna, "Sadece nazik davranıyordu," dedi. "Bu benimle evlenmek istediği anlamına gelmiyor."

Georgina başını yana eğip düşündü. "Bu olabilir mi? Senin için çok endişelenmiş gibi duruyordu."

Francesca uyaran bir ses tonuyla, "Bu onun benimle evlenmek istediği anlamına gelmez Georgina," diye tekrarladı.

"Tamam." Kız kısa bir süre sessiz kaldı, ardından "İstesin ister miydin?" diye soruyu patlattı.

Francesca bir an için durakladı. Belki de bu noktaya gelinmişti. Belki de Alconbury haklıydı. Herkes gibi o da Edward'ın duygularını açıkça belli etmediğini biliyordu, bu açıdan Francesca'ya benzemiyordu ya da düşüncelerini dile getirmediğini, bu da kötü sonuçlar doğuruyordu... onun tam aksine. Francesca onu bu haliyle sevmişti ve onun, hızlı bir şekilde olması bir yana, değişmesini beklememesi gerektiğini de biliyordu. Francesca o kadar büyük bir şoktaydı ve incinmişti ki, daha o açıklama yapamadan oradan ayrılmış ve ardından da ona kendisini görmeye gelmemesini söylemişti. Belki de çok daha ılımlı davranmalıydı. Belki de incinen hislerini en az Edward'ın yaptığı her şey kadar suçlaması gerekliydi. Yumuşak bir ses tonuyla, "Belki," dedi.

Georgina'nın yüzü ılık ılık aydınlandı. "Ben de öyle düşünmüştüm!" Zihni görünüşe bakılırsa artık rahatlamıştı; yeşilliğin ilerisini işaret etti ve haykırdı. "Franny Teyze, bak! Tekneleri görmeye gidebilir miyiz?"

Francesca gülümseyerek başını salladı. Evet, kanal boyunca yüzdürülen model tekneleri gidip görebilirlerdi. Ve Georgina neşe içersinde bağırırken, Francesca Edward'ın birbirlerine ne kadar mükemmel derecede uygun olduklarını görmesini nasıl sağlayacağını düşündü. Edward onunla kesinlikle evlenmeliydi. En azından bunu yapmayı istemeliydi.

Francesca, Durham'ların evinin kapısını tıklattı ve beklemek için bir adım geriledi, kafasını kaldırıp karanlık pencere-
lere kaçamak bir bakış attı. Ev bu akşam, aynen Berkeley Meydanı'nın geri kalanı gibi, sessizdi. Bu eve yaptığı ziyaretlerin çoğunluğu iyi sonlanmamıştı. Avuçları eldivenlerinin içerisinde nemliydi. Francesca el çantasını sanki boğazlıyormuş gibi tutmuştu. Eğer bu ziyaret en sonuncusundan daha iyi gitmezse, büyük olasılıkla buraya yapacağı son ziyaret olacaktı.

Kapıyı Blackbridge açtı. Sanki hâlâ memnuniyetle karşılanan bir ziyaretçiymiş gibi eğilerek, "Buyurun hanımefendi," dedi.

Francesca koridora adım attı. Sadece birkaç lamba yanmaktaydı, içerisi de aynen dışarısı gibi neredeyse karanlıktı. "Lord Edward evde mi?" Kâhyanın sorunun yanıtını dürüstçe verip vermeyeceğini merak etti. Yoksa Edward hizmetkârlarına onu nazik yalanlarla geri çevirmelerini mi emretmişti?

Kâhya, "Bana söylemedi hanımefendi," dedi, "fakat her halükarda bunun sizi engellemeyeceğini umuyorum."

Francesca gülümsedi. "Hayır." Arkasına dönerek Bay Hotchkiss'e el salladı, onu eve yolladı. Kapının önünde bekleyen bir araba olmaması sadece onun orada daha fazla kalmasına sebep olurdu ve eğer şansı varsa, bu gece arabasına bir daha ihtiyaç duymayabilirdi.

Blackbridge'i sessiz, kendisine yabancı koridorlarda takip etti. Kâhya kapılardan tekini tıklatıp kısa bir süre sonra açın-

ca, içerden dışarı ışık döküldü. Kâhyanın arkasında, gölgeler arasında dikilen Francesca, onun sesini duymayı beklerken nefesini tuttu.

“Evet, ne vardı?” Sesi bezgin geliyordu. Francesca’nın kalbi yerinden fırladı.

Kâhya kapı girişini bedeniyle örttü. “Leydi Gordon geldi lordum.”

Bir an için sessizlik yaşandı. Francesca tam Blackbridge’i iteleyerek içeri girmeye, Edward dinlemek istesin ya da istemesin söyleyeceklerini aktarmaya hazırlanıyordu ki, kâhya yana çekildi ve Edward odadan koridora çıktı, o kadar büyük bir acele içerisindeydi ki neredeyse Francesca’ya arpacaktı.

“Francesca.” Gözleri endişe içerisinde yüzünde dolaştı. “İyi misin?”

Francesca başıyla onayladı. “İçeri girebilir miyim?”

“Ah... tabii ki. Lütfen gel.” Elini uzattı ve onu içeri aldı, burası çalışma odasıydı. Lambanın ışığı maun eşyaların, özellikle de tepesi kâğıt yığınları ve kitaplarla kaplı devasa oymalı masanın üzerinde ışıldamaktaydı. Pencereleer şöminede ıtırdayarak yanan alevleri yansıtıyordu. Kitap rafları bir dizi güzel ciltli kitapla doluydu ve şöminenin üzerinde hurdası ıkmiş ancak cilalı bir silah koleksiyonu mevcuttu. Oda eski deri kokuyordu, havaya tatlı pipo rayıhası asılı kalmıştı ve Edward’m kokusu da hafif hafif dalgalanıyordu. Ya da belki de o da oda, orada çalışan erkeklerin gücü, serveti ve prestiji gibi kokuyordu. Her şeye rağmen, bu onun kokusuydu ve Francesca bundan hoşlandı.

Blackbridge selam verdi, eğildi ve odadan çıkarken çekmesiyle birlikte, kapı arkalarında hafif bir tıkırtıyla kapandı. Francesca dudaklarını yaladı. “Bu kadar geç bir saatte uğradığım için özür dilerim.”

“Hayır, hayır, geldiğine memnunum.” Başka bir şey söyleyecek gibi yaptı ama kendini engelledi. “Oturmaz mısın?”

Francesca koltuğa yerleşti ve Edward da onun hemen karşısına deri bir sandalye çekti. Bu süre zarfında Francesca'nın yüzünü dikkatle seyretti, sanki ne diyeceğini ya da yapacağını ihtiyatla bekliyor gibiydi. İhtiyatlı, belki de umutlu. Francesca sırtını dikleştirdi ve bir süre uzaklara baktı, düşüncelerini toparlamaya ve onun yakınında olmasına her zaman ki tepkisini vermemeye çalışıyordu. Gözleri masada açık duran büyük sırt çantasına odaklandı ve Edward'ın toparlanmaya başladığını fark etti.

"Bir yere mi gidiyorsun?" deyiverdi.

Edward gözlerini kırptırdı. "Ah, evet. Sanırım öyle." Tereddüt etti ve Francesca onun kendisini beklediğini tekrar hissetti. "Artık Londra'ya beni bağlayan bir şey kalmadı."

Francesca hayret içerisinde, "Ya ağabeyinin dilekçesi," diye haykırdı. Edward'ın bu işin peşini bırakması ne kadar da garipti!

Edward tek omzunu havaya kaldırdı. "Bunun sorumluluğunu Charlie yüklenmeli. Bu onun unvanı, benim değil. Dün gece kendisine bu iş için bizzat çaba sarf etmesi gerektiğini, aksi takdirde kaybı kabulleneceğini söyledim."

Francesca endişeyle, "Ama sen," dedi. "Sen de her şeyini kaybedeceksin hayatım..."

Edward yumuşak sesle, "Durham'ı kaybetme olasılığına rağmen huzur içerisindeydim," dedi. "Seni kaybettiğimde, sahip olduklarımın çoğunu zaten kaybettim hayatım."

Francesca dudaklarını sıkmak zorunda kaldı. "Beni kaybettiğini de kim söyledi?"

Edward'ın gözleri parladı ama bakışlarındaki ağırbaşlı ifade değişmedi. "Çekip gittin. Ve beni görmeyi reddettin."

"Sadece seni görmeye hazır olmadığımı söyledim. Araştırma yapmak için zamana ihtiyacım vardı." Edward ona boş boş baktı. Francesca el çantasını açtı ve içinde katlı duran gazeteleri çıkarttı. "Ne tür bir işe bulaştığımı bilmek istedim.

Onca yaşananın ardından bu bana yapılacak en akıllıca şey gibi göründü.”

Edward oldukça şaşırmış gibiydi. Sandalyesinde arkasına yaslandı. Francesca boğazını temizledi ve ilk sayfayı okumaya başladı. *“Merhum Durham Dükü ancak kırk yaşında unvanını miras alınca ve bir varisinin olması yönünde baskı görmeye başlayınca durulan asi genç bir adamdı.”* Başını kaldırıp bek-lenti içerisinde Edward’a baktı.

Edward yavaşça, “Doğru,” dedi.

“Sert, atılgan, varlık ve pozisyonunun yararları uğruna acımasızca bastıran bir adam olarak bilinirdi. Düşesi ona, aynen kendisi gibi yetiştirdiği üç oğul doğurduktan sonra vefat etti.”

“Hiçbirimiz aynen onun gibi değiliz. Ve o ailesine karşı nazik ve cömert bir adamdı.” Edward boğazını temizledi. “Bunlar haricindekiler doğru.”

“Ziyadesiyle, esas konu onun resmen evliyken yasadışı olarak evlendiği ikinci karısıydı. Her ne kadar kadını yıllardır hiç kimse görmemiş olsa da, dük çılgın gençlik yıllarında gizlice evlenmişti. Dükün uygunsuz, istenmeyen ilk eşini nasıl ortadan kaldırmış olabileceğini söyleyecek birisi var mı? Ve şimdi onun uzaktan kuzeni olan Augustus, Durham’ın öz çocukları görünüşe bakılırsa babalarının mülklerine dair hiçbir talepte bulunmadıkları için, muazzam Durham mülkü ve unvanını miras almanın eşiğinde dikilmekte.”

Edward ince dudaklarının arasından, “Güzel kelimelerle yapılmış bir işleme ve abartı,” dedi.

“Durham’ın en büyük oğlu olan Lord Gresham aşağılık, ahlaksız bir adam. En az sekiz düelloda dövüştü, sürekli olarak kumar oynuyor, aşırı derecede içiyor, tanınmış ahlaksızlarla ve hergelelerle arkadaşlık ediyor. Parlamento’nun yarısını boynuzladı, iki yüz bin pound borcu var ve bacasını bir meyhane arbedesinde kırdı,” diye okumaya devam etti.

Edward’ın kaşları çatıldı. “Borçları benim bildiğim kada-

rıyla bu miktarın onda biri kadar bile değil. Sanırım bacağına sarhoşken merdivenlerden düşerek kırdı ve sekiz düello benim tanıdığım ağabeyim için bile çok fazla. Ama geriye kalan kısımlar aynen Charlie'yi anlatıyor.”

“En genç oğul, cesareti sebebiyle övüldüğü kadar tehlikeli davranışlarından dolayı azarlanan bir subay. Aynen büyük ağabeyi gibi hanımlara, özellikle de albayının yaşça kocasından çok daha genç hanımına karşı aşırı düşkünlüğüyle biliniyor.”

Edward, “Gerard komutanının karısıyla gönül ilişkisine girmeyecek kadar akıllıdır,” diye yanıtladı. “Yani, öyle olduğunu umuyorum.” Sandalyesine iyice yerleşti, artık çok daha rahat görünüyordu, sanki onun ne yapmaya çalıştığını fark etmiş gibiydi.

Francesca sayfayı çevirdi ve devam etti. Sesinin sabit kalmasına çabalayarak, *“Ortanca kardeş soğuk ve hin bir adam,”* diye dedi. *“İşte ve aşhta acımasız. Leydi Louisa Halston’la nişanını kızın babasının umutsuz maddi darboğazlarını keşfettikten sonra attığı, güzel nişanlısını gereksinim anında terk ettiği dedikodular arasında.”* Edward kaşlarını çatı ve derin bir nefes aldı, ama Francesca tek parmağını havaya kaldırdı. *“Ayrıca Leydi Louisa’nın babasının kızına Lord Edward’ın kalbini kazanmasını emrettiği, böylece onun ailesinin servetini kendisinininkiyle bağlantılandırmayı planladığı, ancak Durham İkilemi’ne dair fısıltılar şehre ulaşınca, kızın Lord Edward’ı maddi açıdan çok daha sağlam olan Calverton Markizi uğruna terk ettiği de söyleniyor. Lord Edward’ın bunun sonucunda daha alt sınıf kadınlarla meşgul olmaya başladığı, ancak servetini ve mevkisini kaybetmek üzere olduğu için, bunun hiç şüphesiz onun sadece gelecekteki arkadaşlıklarının bir habercisi olduğu da iddialar arasında.”* Edward bir şeyler homurdandı ve Francesca tekrar ona sessiz kalmasını işaret etti. *“Aynı zamanda Leydi Francesca Gordon’un nişanın bozulması için entrikalar çevirdiği, Durham dedikodularını Lord Edward üze-*

rindeki oyunlarını oynamak için bir fırsat olarak değerlendirdiği, Halston'ların umutlarını yok ettiği ve Leydi Louisa'nın kalbini kırdığı, tüm bunları kendisine daha üst sınıftan bir koca kazanmak için yaptığı..."

Edward, "Bu saçmalığı nereden işittin?" diyerek araya girdi. Yüzü, Francesca konuşurken gittikçe kararmış, karar-mıştı.

Francesca, "Gregory Sloan'm dedikodu gazetesinden," dedi. "Bir kısmını *Register á la Mode*'den ve bir kısmını da *Scandalous Society* dergisinden. Hepsini okudum."

"Yalanların hepsini."

Francesca başını önüne eğerek gazetelere baktı. "Aynı zamanda da bazıları birbiriyle aşırı derecede tutarsız. Charlie'ye dair anlatılanlar inanılmaz; kendisi sakın bir adam olmalı. Senin hakkında bir şeyler bulmakta ise çok zorlandım."

Edward alçak sesle, "Benim hakkımdakileri öğrenmek istedin," dedi. Sandalyesinde hafifçe öne kaymıştı, onu tenini geren ve iğnelenmesine sebep olan bir dikkatle seyretmekteydi.

Francesca, başını kaldırıp doğrudan Edward'ın gözlerinin içine bakarak, "Evet," dedi. "Bir dedektif tutmaya zamanım olmadı, dolayısıyla bunu ben yaptım."

Edward'ın ağzı seyirdi. "Ben sana bilmek istediğin her şeyi anlatırdım."

"Bana..." Francesca tekrar gazeteye göz attı. "Bana görmekte olduğun şu alt sınıf kadından bahseder miydin?"

"Sana ona dair hakkında bilmediğin ne söyleyebilirdim, emin değilim."

Francesca ona ihtiyatlı bir tavırla baktı. Edward'ın yüz ifadesi ciddiye ama gözleri parlıyordu.

Edward, "Aslına bakılırsa," dedi, "ona dair bilmen gereken hayati derecede önemli tek bir şey var. O benim kurtuluşumdu."

“Görünüşe bakılırsa, beş kuruşsuz ve toplumdan dışlanmış bir halde geçireceğin yeni yaşamında, o sahip olmayı ümit edebileceğin en iyi seçenek.”

Edward’ın ağzı kıvrıldı. “O her zaman sahip olmayı ümit edebileceğimin en iyisiydi, onunla tanıştığım andan itibaren.” Francesca kaşlarını hayretler içerisinde kaldırdı. Edward uzandı, nazikçe ve büyük bir dikkatle onun elini tuttu, sanki geri çekeceğinden korkuyor gibiydi. “Durham’a sahip olup senden uzak kalacağıma, Durham’ı kaybedip seninle birlikte olmayı tercih ederim.”

Francesca, her ne kadar kalbi bunu duymak için neredeyse yarılıyor olsa da, “Bunda içten değilsin,” dedi.

Edward sandalyesinden kayıp tek dizinin üzerine çöktü. “Hayatım boyunca, Durham benim her şeyim oldu. Onu çekip çevirmem babamın benimle, hem bir oğul, hem de bir erkek olarak gururlanmasını sağladı. Kardeşlerimden hiçbirisi bunu benim kadar umursamadı. Hiçbir zaman onların peşinden koştukları şeylerle ilgilenmedim çünkü mahsullerle, kiracılarla ve yatırımlarla uğraşmaktan deliye dönmüştüm. Louisa ile evliliğim de aynen böyle olacaktı; aile servetimin Halston’ları herhangi bir darlıktan, mülklerini de ihmal ve çürümekten kurtaracağının kesinlikle farkındaydım. Louisa hiçbir zaman benim dikkatimi ana hesap defterlerinden kaldırtacak kadar dağıtmayacaktı.”

“Onu sevdin.”

“Çünkü henüz seninle tanışmamıştım.” Bileğini yanağına yaslamadan önce dudaklarını parmak eklemlerinde gezdirdi ve bedeni derin bir iç çekişle titredi, sanki büyük bir gerilim atılmış gibiydi. Bunu Francesca da hissetti. Ayakkabılarının içerisinde ayak parmakları dışa doğru büküldü ve Edward elini avuç içinin hassas tenini öpmek için çevirince, kendisini onun kollarına atılmaktan alıkoymak için dudaklarını ısırıldı. “Louisa’yı hiçbir zaman seni sevdiğim gibi sevemezdim.”

Francesca burnunu şiddetli bir şekilde çekerek, “Bunu dün gece söyleyebilirdin...” dedi.

“Ben sadece kibirli, otoriter bir pislik gibi davrandım ve bu çok kötü göründü. Gerçekten de ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.”

Francesca elini onunkinin üzerine koydu, Edward’ın gözlerinin dokunuşuyla birlikte hazdan yarı kapanışı hoşuna gitti. “Gelecekte, bunu bana söylemek için beklemenin bir sebebi yok,” diye fısıldadı. “Çünkü seni uzun süre kızgın kalamayacak kadar çok seviyorum, özellikle de beni öptüğünde.”

Edward onun elini bıraktı ve parmaklarını nazıkçe Francesca’nın başının etrafına kapattı, başparmakları çenesini okşuyordu. “O zaman hatamdan ders almama izin ver.” Onu öptü. Francesca bunun yarattığı çarpıcı sarhoşluktan neredeyse bayılıyordu. Edward başını kaldırdı ve o gözlerini zorla açana kadar bekledi. “Seni seviyorum,” diye mırıldandı. “Benimle evlenir misin?”

Francesca, “Evet,” diyerek nefesini bıraktı ve ileri doğru uzanarak dudaklarını onun dudaklarına tekrar bastırdı.

Edward, öpücüklerin arasında, “Beş parasız, toplum dışına itilmiş birisi olsam bile mi?” diye sordu.

“Özellikle de beş parasız, toplum dışına itilmiş biriysen.” Francesca kollarını onun boynuna doladı. “Seni elimden geldiğince destekleyeceğim.”

“Bunu hazla beklemeye başladım bile.” Edward onu kuvvetle daha yakınına çekti, boynundan aşağı ateşli öpücükler indirdi.

Francesca hazla iç geçirirken başını arkaya attı, bedeni onun dokunuşları altında erimekteydi. “Bugün bana gelmeni çok arzu etmiştim...”

Edward durakladı. “Bana gelmememi söyledin.”

Francesca, “Biliyorum,” dedi, “ama yine de seni görmek istedim. Kapımı kırmanı ve sana duyduğum öfkeyi unutturana

kadar benimle sevişmeni istemiştim.”

Edward’ın gözleri bir kaygı kıvılcımıyla karardı. “Ben öyle bir adam değilim Francesca.”

“Biliyorum, işte bu yüzden ben sana geldim çünkü ben öyle bir kadınam.” Yüzünde arzu ışıldarken Edward’a cilveli cilveli gülümsedi. “Buraya sen ayaklarımın dibine düşmeden duramayana ve ben de yaptığımız tartışmayı unutana kadar seninle sevişmeye geldim.”

Edward, “Seni sevmemin bir çok nedeni olduğunu biliyordum,” diye mırıldandı. “Fazla, çok fazla...”

“Seni suçlayabileceğim tek şey yerine Alconbury’i göndermiş olman.” Yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. “Sana en çok kendisini sabahın bir kötü uyandırdığın için sinirlenmiş.”

“Onun sana olan sevgisinin bana olan öfkenden ağır basacağını biliyordum.”

“Ya bana kendisiyle evlenmem için tekrar yalvarsaydı?”

Edward’ın yüzündeki ifadenin tümü kayboldu. “Yaptı mı?”

“Hayır, onu rahatlatması için bana yolladığına bakılırsa bana umutsuzca âşık olman gerektiğini söyledi.”

“Pekâla.” Edward gözlerini indirdi ve kısa bir an için neredeyse tövbekar göründü. “Sanırım onu görür görmez, beni ona ne kadar daha çok tercih ettiğini fark edebileceğini düşündüm...”

Francesca parmaklarını onun saçları arasında gezdirdi ve Edward’ı kendisine doğru çekti. “Sanki bunu bir süre evvel fark etmemişim gibi!” Edward ona kaşlarının altından baktı ve yüzünde o ahlaksız, arzu dolu gülümseme belirdi. Francesca güldü. “Pılnı pırtını toplamış nereye gidiyordun? Yoksa beni, Sussex’e kadar seni kovalamak zorunda mı bırakacaktın?”

“Francesca, sadece kendi davasını sürdürebilmesi için Charlie’ye, ihtiyaç duyacağı Durham’la ilgili şeyleri topluyordum. Bu çanta ona gidiyor. Ona bu işi kendisinin yapması,

aksi takdirde kendisini dükaliğı kaybetmeye hazırlaması gerektiğini söylediğimde tüm dürüstlüğümle konuştum.”

Edward başını onu omzundan öpmek için eğdiğinde, Francesca’nın kaşları çatıldı. “Bana buradan ayrılacağını söyledin... hani artık Londra’da seni ilgilendiren hiçbir şey kalmamıştı...”

“Pekâla... sen beni bir daha baştan çıkartmadığın sürece...” Tek parmağını göğüs kabartılarının üzerinde gezdirdi. “Ne yapmalıyım?”

“Bunu.” Francesca’nın vücudu içgüdüsel olarak onun eline doğru bel verdi.

Edward onu başını omzuna koyarak şaşırttı, elleri de sabit kalmıştı. “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Francesca dudaklarını onun şakağına bastırdı. “Ne için?”

“Bana geri döndüğün için. Bana açıklamak için bir fırsat daha verdiğin için.” İç geçirdi. “Yaptığım bunca aptallıktan sonra beni affettiğin için.”

Francesca yumuşak bir ses tonuyla, “O zaman ben de sana bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür etmeliyim,” diye karşılık verdi. “Ben öfkelendiğimde kendini tuttuğun için.” Yüzünü görmek için boynunu uzattı. “Bu benim en büyük hatamdı; bir daha olmayacağına söz veremem.”

“Seni seviyorum, öfkene rağmen.” Francesca’yı öptü.

“Ve ben de seni seviyorum, boş cebine rağmen.”

“Pekâla.” Edward biraz kötü olmuş gibiydi. “Tam olarak beş parasız da kalmayacağım. Alçakgönüllü bir mirasa sahibim, otuz bin pound kadar...”

“Otuz bin...” Francesca ağzı açık ona baktı. “Bu bir servet! Beni beş parasız kalacağına inandırdın!”

Edward güldü. “Beni beş parasızken dahi alacak mıydın?”

“Tabii ki! Ama... seni alçak!” Koluna vurdu. “Arabadan vazgeçmemiz ve ev idaresinde ekonomiye gitmemiz gerekeceğini düşünmüştüm... donyağı mumlar yakmamız, koyun eti

yememiz...”

“Bunların hiçbirisinden hoşlanmam, ancak artık sana muhtaç olacağıma göre, senin kararlarına uymak zorundayım.”

“Kes şunu!” Edward tekrar başını omzuna yaslarken, Francesca güldü. “Muhtaçmış! Seni aptal adam; eğer hepsini yüzde beşliğe koyarsan, gelirin yine de benimkinin üç katı olacak.”

“Francesca.” Edward başını kaldırdı ve ona baktı. “Bu Durham’ın bir yıldan az geliri. Bu, annemin istediği ve babamın da aynı fikirde olduğu gibi, ben ve kardeşlerim arasında paylaştırılan çeyizinin üçte biri.”

“Tamam.” Francesca canı sıkkın gibi bakmayı denedi. “Her ne kadar sen bunu mutlaka ucuz bir pazarlık olarak hissediyor olsan da, gerçekten de çok iyi bir evlilik yapıyor olacağım.”

Edward, “Sevgilim,” dedi, “bu benim bugüne kadar kapıldığım en iyi pazarlık.”

Bölüm 27

Bu çok küçük ve sessiz bir evlilik töreniydi. Georgina oradaydı, gözleri ıslık ıslık ve teyzesine yeni pembe elbisesiyle eşlik ediyordu. Ellen Hāywood sanki hoş karşılanacağından emin değilmışçesine arkada kalmıştı ama Francesca onu gülümseyerek selamladı. Georgina'nın Ellen'ı bu kadar sevdiğini görmek Francesca'nın canını hâlâ yakıyordu ama en azından artık Georgina'nın kendi payına düşen ilgi ve sevgisiyle avunabiliyordu.

Alconbury gelmeyi reddetmişti. Francesca'nın davetine aile işlerinin yoğun olduğunu ifade ederek karşılık vermişti; Francesca bu doğru mu bilmiyordu, Sally Ludlow da konuyu bilmediğini iddia etti. Sally kocasıyla birlikte oradaydı; Durham'ların evini görünce biraz dehşete düşmüştü ancak kendileriyle uzun uzadıya konuşan Edward'a gittikçe ısınmaya başlamıştı. Daha sonra Francesca'ya onun aynen evvelden ifade ettiği kadar çekici olduğunu fısıldamıştı. Eğer Francesca onu sevdiyse, o kim oluyordu da itiraz edecekti?

Francesca aynı zamanda Edward'ın ailesinden birileriyle de tanıştı. Amcası ve yengesi, yani Dowling Kontu ve Düşesi'nden inanılmaz derecede etkilenmişti, ikisi de güzel yaşlı bir çiftti. Kadın Francesca'ya gelecek hafta içerisinde kendisine çay içmek için uğrayacağına söz verdirdi ve Edward'a Francesca'yı alıp ziyaretine getirmediği için sitem etti.

Kontes onaylamayan gözlerini ona odaklayarak, “Sen ve kardeşin,” dedi. “Evlilik konusunda izlediğiniz yollardan dolayı ikinizi de kulaklarınızdan asmalıyım.”

Edward gülümsedi. “Senden iki kez özür diledim. Ancak Charlie’nin yaptıklarından dolayı beni suçlayamazsın.”

Kontes, “Charlie demek istemedim,” diye mırıldandı.

“Gerard mı?” Edward kaşlarını çattı. “Gerard evlilik konusunda ne yaptı? Şehirden haftalar evvel ayrıldı ve bundan sonra ondan tek bir kelime dahi işitmedim.”

“Ekselansları, Durham Dükü.” Henüz Leydi Dowling yanıtlamadan, Blackbridge’in sesi içerde yankılandı.

Herkes dönüp baktı. Dük bunun farkında gibiydi, kapı girişinde durakladı, gösterişli, şık ve çok tehlikeli görünüyordu. Bay Lodlow’la on yıldır mutlu bir evliliği olan Sally Ludlow dahi durdu ve Ekselansları yaslandığı bastona rağmen odada bir panter gibi kayarcasına yürürken hayranlık içerisinde onu seyretti.

Edward onu komik bulmuş gibiydi. Ağabeyine, “Gelmen ne kadar da büyük bir incelik Charlie,” dedi. “Bu karım Francesca. Sevgilim, ağabeyim.”

Dük, “Beni davet etmen ne kadar da büyük bir nezaket Ned,” diye ağır ağır konuştu. Yoğun bakışlarını Francesca’ya odakladı ve onun eline doğru eğildi. “Bu hanımefendiyle tanışabilmek için çok uzun bir süre bekledim.”

Francesca, reverans yaparken, “Ama ben sizin hakkınızda çok şey işittim Ekselansları,” dedi.

Durham durakladı, Francesca’yı kısık gözlerle incelerken başparmağı da elinin arkasını okşuyordu. “Umarım hepsi de ahlaksızca ve skandal dolu şeylerdir.”

Francesca çenesini önüne eğdi ve gülümsedi. “Çoğu öyle Ekselansları.”

Charlie de ona yavaşça gülümsedi. “Mükemmel. Ailemize hoş geldin hayatım. Bana Durham şeklinde hitap etmelisin.”

Edward, “Ah,” dedi. “Sonunda bunu işittiğime çok memnunum.”

Dük ona öfkeli bir bakış attı. “Evet, lanet olsun, öyle olmalısın.”

Edward sadece gülümsedi ve Francesca’yı oradan uzaklaştırdı. “Unvanla ilgilenmesinin tam zamanıydı.”

“Ama sen de bundan vazgeçmeyi planlamıyordun.” Francesca da ses tonunu alçak tutmuştu. Edward Durham’ı kaybetme varsayımı hakkında ne demiş olursa olsun, Francesca onun mirasına hiç savaşımadan vazgeçemeyecek kadar derinden önem verdiğini biliyordu.

“Tabii ki hayır. Ama Charlie’nin bunu bilmesine gerek yok. Bu onun bu yönde yapacağı çalışmaya faydalı olacaktır.”

Francesca kahkahasını bastırdı ve Edward da ona göz kırptı. Francesca bir zamanlar onun ne kadar soğuk ve renksiz bir insan olduğunu düşündüğünü anımsadı ve başını iki yana salladı. Ne kadar da yanılmıştı. Edward kendisi gibi değildi; tam aksine, her açıdan onu bütünlemişti. Güçlü yanları Francesca’nın zafiyetlerini desteklemiş ve –öyle olduğunu umdu– kendi güçlü yanları da ona aynı faydayı sağlamıştı. Francesca aşkı onda bulacağını kesinlikle beklememişti ve bu hissin şiddetine her zaman hazırlıksız yakalanmıştı.

Blackbridge boğazını nazikçe temizleyerek yaklaştı. Oldukça yıpranmış bir mektubu çıkartıp uzattı. “Bir mektup efendim, şimdi geldi.”

Edward bunu alırken tek kaşını kaldırdı ve üzerindeki talimatı okudu. Francesca ön sayfaya karalanan *Zaruri* kelimesini gördü. Edward kâhyayı bir baş işaretiyle yolladı ve mührü kırdı. Bir süre sessiz sessiz okudu, ardından kaşlarını çattı.

Alçak sesle, “Ulu Tanrım,” dedi.

“Sorun ne?” Francesca endişe içerisinde elini onun kolu- na bıraktı.

Edward, okumaya devam ederek, “Kardeşim Gerard,” dedi. O da elini Francesca’nın elinin üzerine koydu, başparmağıyla parmağındaki yeni yüzüğü ovaladı. “Görünüşe bakılırsa gidip başını büyük bir belaya sokmuş.”

“Yanına gitmen gerekir mi?” Francesca ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıp yavaşça Edward’a yaslandı.

Edward gerildi, ardından rahatladı. Başını kaldırıp baktı ve Charlie ile göz göze geldi. Mektubu havaya kaldırarak, “Gerard’dan,” dedi.

Dük onlara doğru ağır adımlarla ilerledi. “Ailemizde bir katil mi var yoksa?”

Edward mektubu uzattı. “Sana gelmiş.”

Durham mektuba sanki ölü bir balıkmiş gibi baktı. “Tabii ki bana değıl.”

“Oku.”

Durham isteksizce mektubu aldı. Canı sıkkın, baygın yüz ifadesi mektubu okurken yitip gitti, ta ki farklı bir insanmiş gibi görününe kadar. “Bu da ne, lanet olsun?”

Edward, “Hemen gidip katılmalısın,” diye karşılık verdi. “Yardıma ihtiyacı var.”

“Ulu Tanrım.” Charlie’nin gözleri kısılıp ona odaklandı. “Sana yazmış!”

“Gidemem. Ben yeni evli bir adamım.” Edward başını eğerek Francesca’ya gülümsedi. “Planlamam gereken bir balayı seyahatim var.” Dükün yaşadığı şoktan dili tutulmuş gibiydi. Edward usulca, “Tanrı yardımcın olsun ve bol şans Charlie,” dedi. Ardından gelininin elini tuttu ve herkesi zengin düğün kahvaltısı için yemek odasına davet etti.